

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

L V C I A N I

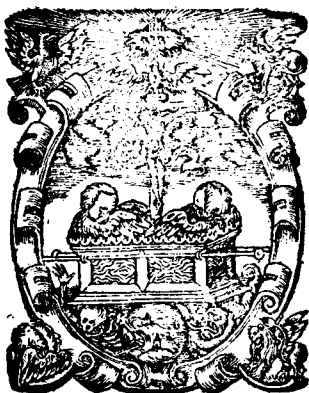
S A M O S A T E N S I S

D I A L O G I S E L E C T I O R E S .

COELESTES, MARINI, ET IN-

ferni, Græcè & Latine editi.

in vsum puero-
rum.

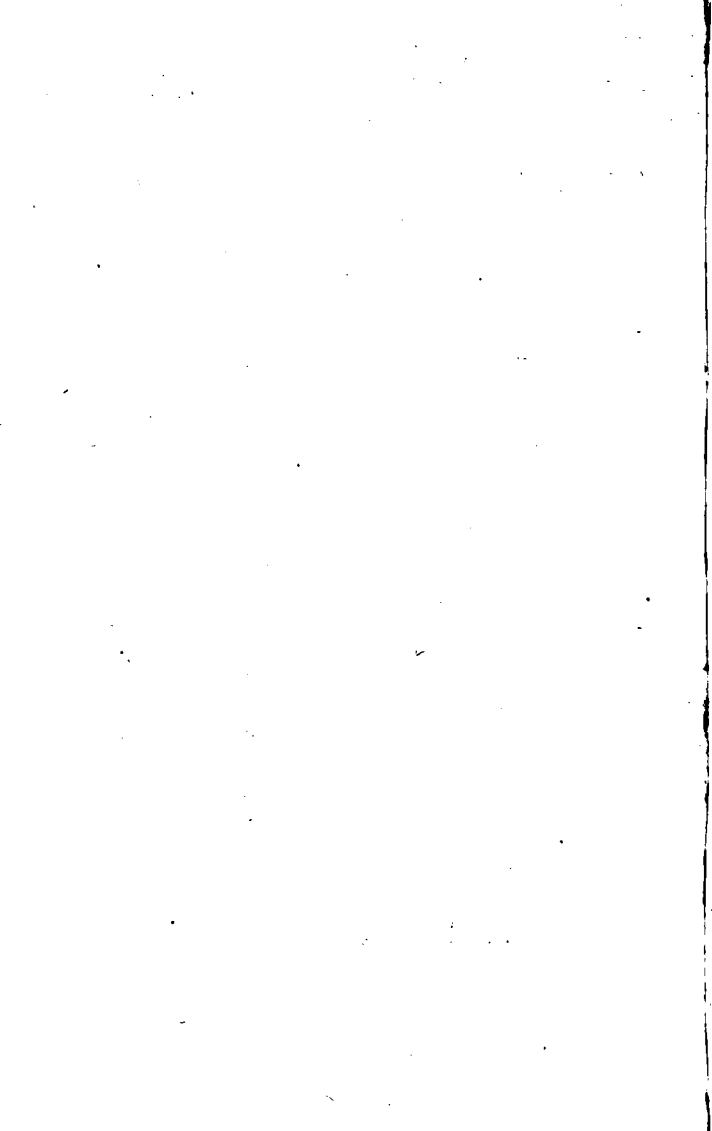

L I P S I A E

A N N O

M. D. L X V I I.

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟ-
γοι. προμηθέως
καὶ διός.

DEORVM
DIALOGI. PRO-
methei & Io-
uis.

Λ Τσόν με ὦ ζεῦ. δεινὰ
γὰρ ἦδη πέπονθα.
ζεύς. λύσω σε, φῆς, ὃν ἐχέω
βαρυτέρας πένδας ἔχον-
τα, καὶ τὴν καύκατον ὀ-
λον ὑπὲρ κεφαλῆς ὀπκεί-
μενον, ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυ-
πῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ
ἦπαρ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς ἔξωρ' ἤενθ', ἀνθ' ὧν τοι-
σὺτ' ἡμῖν ζῶα ἀνθρώπους ἑ-
πλάσας, καὶ τὸ πῦρ ἐκλείψας,
καὶ τὰς γυναικὰς ἐδημιούργη-
σας; ἂ μὴ γὰρ ἐμὲ ἔξηπάτη-
σας ἐν τῇ διανομῇ τῆς κρέων,
ὅσα πιμελῇ κεκαλυμμένα
μοι παρθέεις, καὶ πῶς ἀμεί-
νω τῆς μοιρῶν σταντῶ φυ-
λάτῃων, τί καὶ λέγειν; Προ-
ούκου' ἱκανῶς ἦδη πῶς δί-
κην ἐκτέτিকা, τοσοῦτον
χρόνον πρὶ καυκάστῳ προσ-
ηλωμένος, τὸν κάκιστα ὀρ-
νέων ὑπολούμενον ἀστὸν τρέ-
φων

S OLVE ME IUPITER, gravia enim
iam passus sum.
IUP. Soluam te, ais,
quem oportebat gra-
uiiores pedicas habentem, & Caucasum totum super caput incumbentem, à xvi. vul-
turib. non solum cor-
rodi epa, sed & oculis carere effossis. Eo
quod talia nobis ani-
malia, homines vide-
licer, effinxeris, &
ignem furtim surripu-
isti, & mulieres fabri-
catus es. Nam quib.
me ipsum decepisti, in
distributione carnum
ossa pinguedine obdu-
cta mihi apponens, &
meljorem partium ti-
bi ipsi seruans, quid at-
tinet dicere? Pro. Igi-
tur sufficientem iam
penam exolui, tantum
tempus Caucaso affi-
xus, pessimam avium
perditam aquilā nutri-
ens

ens hepate. IVP. Ne minimum quidem hoc eorum, quæ te oportet pati. PRO. Atqui non sine mercede solves Iupiter, sed tibi significabo valde necessarium. IVP. Blandiendo decipis me Promethee. PRO. Et quid plus habebō? Non enim ignoras rursus, ubi Caucasus est, neque indigebis vinculis, si quomodo versutias agens deprehendar. IVP. Dic prius quam nam mercedem persolves necessariam nobis existentem? P. Si dixero, ad quem locum vadis nunc, fide dignus ero tibi & de reliquis vaticinans. IVP. Quomodo. n. nō. PRO. Ad Thetin, coiturus cum ipsa. IVP. Hoc quidem nosti. Quid igitur postea? videris. n. verum quidam dicere. PRO. Nihil o Iupiter rei habeas cū Nerine hac: si enim ipsa gravida reddetur ex te, foetus similia faciet tibi, qualia & tu fecisti Saturno. I. Hoc ais. expulsurū me regno? PRO. Vtinam

φων τῷ ἥπαιτι. Ζ. οὐδὲ πᾶσι
 λογισμῶν τοῦτο, ὧν σε δέ
παθεῖν. ΠΡΟ. καὶ μὴ οὐκ
 ἀμείδι με λύτεις ὧ ζεῦ, ἀλλὰ
 σοι μὴ ὥστε πάντῃ ἀναγκά-
 σιν. Ζ. κατασοφίῃ με ὧ
 προμηθεῦ; ΠΡΟ. καὶ τί πλέ-
 ον ἐξῶ; οὐ γὰρ ἀγνοήσεις αὐ-
 ρις ἐνθα ὁ καύκασός ἐστιν,
 οὐδ' ἀπορήσεις δεισμῶν, ὡς
 τι τεχνάζων ἀλίσκομαι. Ζ.
 εἰπὲ πρότερον, ὅν τινα μι-
 δὼν ἀποτίσεις ἀναγκάσιον
 ἡμῶν ὄντα. ΠΡΟ. ὡς εἶπω
 ἐφ' ὅ,τι βαδίζεις νῦν, ἀξί-
 ος εἶμαι σοι καὶ πρὸς
 ἡμῶν ὁλοοίπων μαντεύμε-
 νος; Ζ. πῶς γὰρ οὐ.
 ΠΡΟ. παρὰ τίῳ δέτιν, σω-
 σόμενος αὐτῇ. Ζ. τοῦτ'
 μὴ ἔγνωσ. τί δ' οὖν τὸ ὅπ'
 τούτῳ; δοκεῖς γὰρ τι ἀλη-
 θές εἶναι. ΠΡΟ. μηδὲν ὧ ζεῦ
 κοινωνήσης τῇ νηϊδί. ὡς
 γὰρ αὐτὴ κυοφορήσῃ ἐκ σοῦ,
 τὸ τεχθὲν ἴσα ἐργάζεται σε,
 οἷα καὶ σὺ ἔδρασας τὸν κρέ-
 νον. Ζ. τούτο φῆς, ἐκπε-
 σείσθαι με τῆς ἀρχῆς; ΠΡΟ.
 μὴ γε-

μὴ γένοιτο ὦ Ζεῦ. πάλιν τοι-
ούτῳ τι ἢ μίξις οὐτῆς ἀπει-
λεῖ. Ζεὺς. χαίρετω τοι γα-
ρυῶν ἢ θέτις, σὲ δ' ὁ ἡφαιστος
ἐπὶ τούτοις λυσάτω.

Vtinam ne fiat, o Iup.
Veruntamen tale ali-
quid coitus ipsius mi-
natur. Iup. Valeat igitur
Thetis, te vero
Vulcanus ob hæc sol-
uat.

Ερωτῶ καὶ δῖός.

Ερ.

Amoris & Iouis.
Cupido.

2.

Αλλ' εἰ καί τι ἡμαρτον ὦ
Ζεῦ, συγγνωδί μοι. παιδίον
γάρ εἰμι, καὶ ἔτι ἀφρων.
Ζεὺς. σὺ παιδίον ὦ ἔρως, ὅς
ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ ἰα-
πετοῦ; ἢ διότι μὴ πάγονα,
μὴ δὲ πολιάς ἐφυσας, διὰ
ταῦτα καὶ βρέφος ἀξιοῖς νο-
μίζεσθαι, γέρον καὶ πανούρ-
γος ὦν; Ερ. τί δέ σέ ἡδίκη-
σα ὁ γέρον ὡς φῆς, ἐγὼ,
διότι με καὶ πεδήσαι διανοῇ;
Ζεὺς. σὺ περὶ ὦ κατάρτατε,
εἰ μικρὰ, ὅς ἐμοὶ μὴ οὕτως
ἐντυφᾷς. ὡς τε μηδὲν ὅτιν
ὁ μὴ πεποίηκας με, σά-
τυρον, ταῦρον, χρυσὸν, κύ-
κνον, αἰτόν. ἐμοῦ δὲ ὁ-
λως οὐδεμίαν ἡμῶν τινα
ἐξαδελφῶν πεποίηκας. οὐδὲ
σωθήκα

At si quid etiam
peccavi, Iup. ignosce
mihi, puer enim admo-
dum sum, & adhuc im-
prudens. Iup. Tu puer
autem Cupido, qui an-
tiquior multo Iapeto
es? An quia neque bar-
bam habes, neque can-
os produxisti, propte-
rea etiam infans putari
cupis, senex et versutus
adeo cū sis? Cup. Qua
vero iniuria affecti te,
ego senex ille, vttu ais,
cur me vincere quoque
cogitas? Iup. Specta o
scelestæ, an parua, qui
me ita ludibrio habes.
Itaq; iā nihil est, quod
me nō effeceris, Satyrū
taurum, aurum, cygnū,
aquilā, omnia hæc feci-
sti me. At quæ me vicif-
sim amaret, nullam pla-
ne vnquam fecisti neq;

A ;

intel.

intellexi me etiam vxori, propter te gratiorem fuisse. Sed oportet me praeftigiis vti ad illas et me ipsum abscondere. Illae autem taurum, aut cygnum exosculantur, me verò si aspiciant, moriuntur prae formidine. Cyp. Meritò, neque enim ferunt, o Iupiter, ut quæ mortales sint, aspectum tuum. Iup. Quomodo igitur Apollinem Branchus ille & Hyacinthus tantopere amant? Cyp. Daphne etiam fugiebat illum, quamvis comatum & imberbem. Quod si autem voles amabilis esse, neque concutias Aegidem, neque fulmen geras, sed quam suauissimū teipsum exhibe, vtrinque demisso capillo, eoque mitra reuincto, vestem sume purpureā, crepidas subliga auratas, ad tibiam & ad tympana cōposito gressu incede, & videbis quod plures sequentur, quā Bacchū Mænades. Iup. Apage. Equidem noli amabilis esse istoc pacto, ut talem meipsum exhibeam. Cyp. Proinde

σωήκα ἡδὺς γυναικί διὰ
σε γεγενημένος. ἀλλὰ μὲ
δεῖ μαγναιεύειν ἐπ' αὐτὰς,
καὶ κρύπτειν ἑμαυτόν. αἱ δὲ
τὸν μὲρ ταῦρον ἢ κύκνον
φιλοῦσιν. ἐμὲ δὲ ὡς ἴδωσι,
τεθνήσκειν ὑπὸ τοῦ δέους.
Ερ. εἰκότως, οὐ γὰρ φέρου-
σιν ὧς σὺ, θνηταὶ οὗται πῶς
πρόσοφιν. Ζ. πῶς οὐκ τὸν
ὑπόλλω ὁ βράγχος, καὶ ὁ υἱάκιν-
θος φιλοῦσιν; Ερ. ἀλλ' ἡ δάφνη
καὶ κείνον ἐφσυγῇ, καὶ τοὶ κο-
μήτῃ καὶ ἀρχέιον ὄντα. εἰδ' εἰα
ἐθέλεις ἐπέραςος εἶναι, μὴ
ὀπίσκει πῶς αἰγίδα, μὴ δὲ
τὸν κεραυνὸν φέρε, ἀλλ'
ὥς ἡδιστον ποίει σεαυτόν,
ἐκατέρωθε καθεμένος βρ-
εύχους, τῇ μίτρᾳ τού-
τους ἀνελκνυμένος. πορ-
φυρίδα ἔχε, ὑποδέου χερ-
σίδας. ὑπὸ σὺλῳ καὶ
τυμπάνοις εὐρυθμα βαίγε.
καὶ ὅψῃ, ὅτι πλείους ἀπο-
λουθήσουσί σοι τῇ διονύσου
μαινάδων. Ζεύς. ἀπαγε.
οὐκ ἂν δεξαίμεν ἐπέραςος
εἶναι, τοιοῦτος γινόμενος. Περ.
οὐκ

ἐκ οὐδ' ὧ ζῶ, μήδε' ἐρεῖν θέλει.
ἔχθιδον γὰρ τὸ γέ. Z. ἐκ ἀλλ'
ἐρεῖν μὴ, ἀπραγμονέσσερον δ'
αὐτ' ἐπιλυγχανέην. ἐπὶ τοῦ-
τοις αὐτοῖς ἀφίημί σε.

Διὸς καὶ Ἑρμῆ. Z.

Τὴν τοῦ ἰνάχου παῖδα
τὴν καλὴν οἶδα ὧ Ἑρμῆ.
Ερ. ναι, τὴν ἰὼ λέγεις. Z.
οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ὄν,
ἀλλὰ δάμαλις. Ερ. τεράσι-
ον τοῦτο, πῶς τρόπῳ δ' ἐνηλ-
λάγη; Z. ζήλοτυπήσατα ἡ
Ἡρα μετέβαλλεν αὐτῇ. ἀλ-
λὰ καὶ καὶνὴν ἄλλο τι δεινὴν
ἐπιμεμηχάνη τῇ κακοδαί-
μονι. βουκόλον τινὰ πολυόμ-
ματον Ἀργον τοῦνομα ἐπέσε-
σεν, ὃς νέμει τὴν δάμαλιν,
αὐπνος ὢν. Ερ. τί οὐκ ἡμᾶς
χεῖρ ποιεῖ; Z. καλαπάμενος
ἐς τὴν νέμεαν, ἐκεῖ δὲ που ὁ
Ἀργος βουκολεῖ, ἐκεῖνον μὴ
ἀποκλέγον. τὴν δ' ἰὼ διὰ τὸ πε-
λάγους ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀ-
παγαγὼν, ἰσὶν ποίησεν. καὶ τὸ
λοιπὸν ἔσω θεὸς τοῖς ἐκεῖ, καὶ
τῇνείλῳ ἀναγέτω, καὶ τὸν ἀνέ-
μους

de & amare nolis. Facili-
us enim istud certe est.
IVP. Quin amare quidē
volo, minore autem ne-
gotio illo potiri. Atque
ob hæc nūc dimitto te.

Ιουὶς & Μερκουρίj.

Illam Inachi puellam
pulchram nosti Mercuri
MER. Etiam, Io dicis.
IVP. Non amplius puella
illa est, sed iuvenca. MER.
Monstruosum hoc. Quo-
modo mutata est? IVP.
Zelotypia mota. Iuno,
trāsformavit ipsam. Sed
& nouum aliud quod-
dam malum insuper ex-
cogitauit. Infœlici illi
bubulcū quendam mul-
tioculum, Argum nomi-
ne, custodē addidit, qui
iuuencam pascit, insom-
nis ac peruigil ipse exi-
stens. MER. Quid igitur
nos oportet facere? IVP.
Deuolans in Nemeam
sylvam illic alicubi Ar-
gus pascit, illū quidem
interficito. Ipsam vero
Io per pelagus in Aegy-
ptum abducens, Ism fac-
cito, & de cætero p Deo
ab incolis habeatur, Ni-
lumque attolat, & ven-
tos

ros immittat, & præterea
nauigantes seruet.

μους ὀπιπεμπέτω, καὶ σα-
ζέτω τὸν πλεόντας.

Iouis & Gany- medis.

Διὸς καὶ γανυμή-
δους.

Age ὁ Ganymedes,
Peruenimus enim quo
oportebat, osculare me
iam, vt videas non am-
plius rostrum aduncum
me habere, neq; ungues
acutos, neque alas, qua-
lis videbar tibi modo,
cum volucris esse appa-
rebam. GA. Mi homo: an
non aquila modo fuisti,
ac deuolans rapuisti me
à medio ouili? Quo pa-
cto igitur alæ illæ abla-
tæ tibi sunt? tu verò ipse
alius quispiam subito ap-
pares. IV. Sed neque ho-
mo, quem vides adoles-
centule, neque aquila,
sed omnium rex Deorū
ego ipse sum, qui me ip-
sum ad tempus ita trans-
formaui. GAN. Quid ais
tu? Pan ille es? deinde,
quomodo fistulā non ha-
bes, neque cornua, neq;
hirsutus es crura? IVP.
Solū enim illū existimas
Deum? GAN. Etiā. Atque
adeo sacrificamus ipsi,
soleatum hircū ad spe-
luncam

Αγε ὦ Γανύμηδες, ἤκο-
μεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν, φίλητόν
με ἦδη, ὅπως εἰδῆς ἐκέτι ῥά μ
φος ἀγκύλον με ἔχοντα, οὐδ'
ὄνυχας ὀξείας, οὐ πτερὰ, οἷος
ἐφαινόμην σοι πτερός εἶναι
δοκῶν. ΓΑ. ἄνθρωπε, οὐκ ἀε-
τὸς ἄρτι ἦσθα, καὶ κατὰ πλά-
μενος ἤρπασάς με ὑπὸ μέσῳ
τῷ ποιμνίῳ; πῶς οὖν τὰ
μὲν πτερὰ ἐκείνά σοι ἐξείρε-
σκε, σὺ δ' ἄλλος ἦδη ἀνα-
πέφηνας; Ζεύς. ἀλλ' οὔτε
ἄνθρωπος, ὃν ὄρεαι ὦ μέγα-
κιον, οὔτε αἰεὶς. ὁ δ' πάντων
βασιλεὺς σὺ δ' θεῶν οὗτος εἰ-
μι, πρὸς τῷ καίρῳ ἀλλάξας
ἐμαυτόν. ΓΑΝ. τί φῆς; σὺ
γὰρ ὁ πᾶν ἐκείνος; εἴτα πῶς
σύριγξα οὐκ ἔχεις, οὐδὲ κέρα-
τα, οὐδὲ λάσιος εἶ τα σκέλη;
Ζεύς. μόνον γὰρ ἐκείνον ἡγῶ
θεόν; ΓΑ. ναί. καὶ θυμὸν γε
αὐτῷ ἔνορχιν βᾶλλον ὅτι τὸ
σώη-

πῆλαιον ἄγοντες, ἐνθα ἔσκη-
 κε. σὺ δ' ἀνδραποδιστής τις
 εἶναι μοι δοκεῖς. Ζ. εἰπέ μοι,
 Διὸς δ' οὐκ ἤκουσας ὄνομα,
 οὐδὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαρ-
 γάρῳ τῷ ὕψιλος καὶ βροντῶντος,
 καὶ ἀτραπαὶ ποιοῦντος; Γ. σὺ
 ὦ βέλτιστε φῆς εἶναι, ὅς πορῶν
 καλέχτας ἡμῶν τινὲς πολλὰ
 χάλαζαν, ὃ οἰκεῖν ὑπὲρ ἄνω
 λεγόμενος; ὃ ποιωὶν δ' ὑψέον,
 ὃ δ' κρεῖον ὃ παλῆς ἔθυσεν;
 εἴτα τί ἀδικήσαντά με ἀνέ-
 πασας ὦ βασιλεῦ τ' θεῶν; τὰ
 δ' ἀπόβια ἴσως οἱ λύκοι δι-
 κηπάσαντο ἥδ' ἡ, ἐξήμοις ὅππτε
 σόντες. Ζ. ἐτι γὰρ μέλει σοι σὺ
 ἀποβάτω ἀθανάτῳ γεγνημέ-
 νῳ, καὶ ἐν αὐθατυετορμῇ μεθ'
 ἡμῶν. Γ. τί λέγεις; οὐ γὰρ καλὰ
 ξέεις με ἥδ' ἐν τῷ ἴδῳ ἴημε-
 ρον; Ζ. οὐδαμῶς. ἐπεὶ μά τι
 αἰὶός ἐστιν ἂν τι θεοῦ γεγνη-
 μένος. Γ. ἔκουσ' ὅππ' ἡλῆσθ' με
 ὃ παλῆς, καὶ ἀγανακτῆσθ' μὴ εὖ
 εἰσπῶν, καὶ πληγὰς ὕστερον λή-
 φομαι, καὶ ἀλιπὼν τὸ ποιμ-
 νίον. Ζεύς. ποῦ γὰρ ἐκείνος
 ἔσεται σε; Γα. μηδαμῶς.

ποθῶ

luncam agentes, in qua
 ipse positus est. Tu vero
 plagiarius quispiā vide-
 ris mihi esse. IVP. Dic
 mihi. Iouis vero nomen
 non audisti? neque etiā
 arā vidisti illius in Gar-
 garo, pluentis scilicet at-
 que tonantis, & fulgura
 facientis? GAN. Tu te o-
 ptime vir ais esse, qui
 paulo ante effudisti no-
 bis copiose grandinem,
 qui habitare supra nos
 diceris faciens strepitū,
 cui arietem pater sacri-
 ficauit. Denique quidnā
 improbe tentatē me sur-
 sum rapuisti rex Deorū?
 Iam vero & oues fortasse
 lupi diripuerunt, de-
 fertas illas inuadendo.
 IVP. Adhuc enim curā
 est tibi ouium immorta-
 li factō, et hic conuersa-
 turo nobiscum. GAN.
 Quid dicis? An nō deduc-
 ces me tandē in Idā ho-
 die? IVP. Nequaquā, quo-
 niam frustra aquila fuisse
 pro Deo factus. GA.
 Igitur inquireret me pa-
 ter, & indignabitur non
 inueniens, verberaque
 post capiam, relinquens
 ouile. IVP. Vbi ille vide-
 bit te? GAN. Nequaquā,

A 5 defū

desidero vero ipsum. Quot si vero dimittes me promitto tibi & aliū hircum ab ipso immolatum iri, redemptionis precium pro me videlicet. Habemus autem triennem illum, & magnū, qui præt cæteris in pascua. IVP. Quam simplex hic puer est, & minime malus, atque idipsum solum puer adhuc. Verum o Ganymedes, illa quidem omnia valere sine, & obliuiscere ipsorum, ouilis videlicet & Idæ. Tu autem (iam enim cælestis es) multa benefacies hinc & patri & patriæ. Ac pro lacte quidem et caseo, ambrosiam edas, & nectar bibas. Hoc tamen & aliis nobis ipse infunden- do præbebis. Quod autem maximum est, non amplius homo sed immortalis eris, atque etiā sydus tuum apparere faciam pulcherrimum. & omnino fœlix eris. GAN. Si vero ludere cupiā, quæ colludet mecum? in Ida enim multi coxtanei eramus. IVP. Habebis & hic collusorem tibi hunc Cupidinē, & astragalos valde

ποθῶ γὰρ ἦδη αὐτόν. εἰδ' ἀ-
πάξεις με, ὑποχνοῦμαι σοι
καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ κρεῖον
τιθήσεω λύρα ὑπὲρ ἐμοῦ.
ἔχομεν δὲ τὸν τριεῖς τὸν μέ-
γαν, ὃς ἡγείται πρὸς πᾶσι νο-
μῶ. Ζ. ὥς ἀφελὴς ὁ παῖς ἐστὶ,
καὶ ἀπλοῖκός, καὶ αὐτὸ δὴ τῷ
τοῦ παῖς ἐστὶ, ἀλλ' ὃ γανύμη-
δες, μείνα μὲ πάντα χαίρειν
ἔα, καὶ ὀπλάθου αὐτῷ τῷ ποιμ-
νίου καὶ τῷ ἰδῆς. σὺ γ' ἦδη γὰρ
ἐπουράνιος εἶ, πολλὰ δ' αὖ ποι-
ήσεις ἐν τούτῳ καὶ τὴν πα-
τέρα, καὶ πᾶσι παῖδα, καὶ
αὐτὴν μὲν τυροῦ καὶ γάλακτος
ἀμβροσίαν ἔδῃ, καὶ νέκταρ
πίει. τῷ τοῦ μὲν τοῦ καὶ τοῖς ἄλ-
λοις ἡμῖν αὐτὸς παρέξεις ἐγ-
χέων, τὸ δὲ μέγιστον, οὐκέτι
ἀνθρώπος, ἀλλ' ἀθάνατος γε-
νήσῃ, καὶ ἀστέρα σου φαίνεσθαι
ποιήσω κάλλιστον. καὶ ὅλως,
κύδαίμων ἔσῃ. ΓΑ. ὡς γ' αὖ
Ζηνὸς θυμὸς αἰὲς συμπαίξει
ταί μοι; ἐν γὰρ τῇ ἰδῆ πολλοὶ
ἡλικιώη ἡμεν. Ζ. ἔχεις καὶ ν-
ταῦτα τῷ συμπαίξῳ μὲν σοι
τῷ τῷ ἐρωίᾳ, καὶ ἀστραγάλους
μάλα

μάλα πολλούς. Δάξῃς μέ-
 τον, καὶ φαιδρὲς ἴδῃ. καὶ μηδὲν
 ὀπιπύθῃ τῇ κάτῳ. Γα. τί τῷ ὕ-
 μῳ χεῖσιμος αὖ γηροίμῳ; ἢ
 ποιμαίνῃν κἄν ταῦτα δειήτης;
 Ζ. οὐκ, ἀλλ' οἶνοχοός τις, καὶ
 ὅπῃ τῷ νέκταρος τεύχεσσι, καὶ
 ὅπῃ μελήτη τῷ συμποσίου. Γ.
 • τῷ τῷ μὲ οὐ χαλεπόν. οἶδα γὰρ
 • ὥς χρὴ ἐγχεῖν τὸ γάλα, καὶ ἀ-
 • ναδύναι τὸ κισυόσιον. Ζ. ἰδὼν
 πάλιν οὗτος γάλακτος μνη-
 μονεύει, καὶ ἀνθρώποις διακο-
 νήτεσσι οἰεῖται. ταυτὶ δ' εὐρα-
 νός ἐστι, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἐ-
 φῶ, τὸ νέκταρ. Γα. ἥδιον ὃ
 ζῶ τῷ γάλακτι; Ζ. εἴτη
 μετ' ὀλίγον, καὶ γευσάμενος,
 οὐκ ἔτι ποθήτης τὸ γάλα. Γ.
 κοιμήσομαι δὲ ποῦ τῇ νυκτί; ἢ
 μετὰ τῷ ἡλικιώτῃ ἑταίρῳ; Ζ.
 οὐκ ἀλλὰ διὰ τῷ τῷ σε ἀνέ-
 πασα, ὥς ἅμα καθύδωμεν.
 Γ. μόνος γδοῦκ' αὖ δύναοι, ἀλλ'
 ἥδιόν σοι καθύδῃν μετ' ἐμοῦ.
 Ζ. καὶ μετὰ γε τοιοῦτε, οἷος εἴ
 σὺ Γανύμηδες, οὕτω καλός;
 Γ. τί γὰρ σε πρὸς τῷ ὕπνῳ ἐνέ-
 σῃ τὸ κάλλος; Ζ. ἔχει τί θέλ-
 γητρον

valde multos. Confide
 solum, & lætus sis, & ni-
 hil desideres inferorum.
 GAN. Quid vero vobis v-
 tilis ero? An oves pasce-
 re oportebit & hic? IVP.
 Non sed ministrabis vi-
 num, & ad nectar paulo
 post ordinaberis, & pro-
 curabis conuiuīū. GAN.
 Hoc quidē non difficile,
 scio enim vt oporteat ef-
 fundere lac, & coronare
 poculum pastorale. IVP.
 Vide, rursus hic lactis
 meminit, & hominibus
 se ministrare putat. Hoc
 vero cælum est, & bibi-
 mus, quemadmodum di-
 xi, nectar. GAN. Dulci-
 us? IUP. Iupiter lacte? IVP.
 Scies post pusillum, &
 quum gustaueris, non
 amplius desiderabis lac.
 GA. Porro vbi dormiam
 nocte? AN. Cum coxtaneo
 Cupidine? IVP. Non, sed
 ob hoc te rapui, vt simul
 dormiremus. GAN. Solus
 enim non possis, sed sua-
 uius dormire mecū? IVP.
 Profecto cum tali, qua-
 lis es tu Ganymedes sic
 pulcher. GAN. Quid e-
 nim te ad somnum iuuat
 pulchritudo? IVP.
 Habet quoddam inci-
 tamen

tamentum suaue , & facilius inducit ipsum. G. Atqui pater meus indignabatur mihi condormienti, & narrabat mane, quod turbarem ipsius somnum volutatus perlectū, calcitrans, & aliquid loquens interea quando dormirem, quapropter ad matrem remittebat me dormiturum sepiuscule. Quare, si ob hoc, ut ais, rapuisti me, tempus tibi est, ut me denuo in terram deponas, vel molestia afficeris nihil dormiendo. Turbabo enim te continue, huc atque illuc me reuoluens. IVP. Atqui hoc ipsum suauissimum mihi feceris, si tecum vigilare cogas. Osculabor enim intereate eo sapius, & amplectar. GAN. Ipse videris, ego vero dormiam te deosculāte. IVP. Videbimus tunc, quid agendū. Nunc vero abduc ipsum Mercuri, & posteaquam de immortalitate biberit, duc ut ministret nobis, docens prius, quemadmodum oporteat porrigere scyphum.

Iunonis

γῆτρον ἡδὺ, καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν. Γα. καὶ μὴ ὄγε πατὴρ ἤχθeto μοι συγκατεύδοντι. καὶ διηγέτο ἔωθεν, ὡς ἀφείλον αὐτὲ τὴν ὕπνον, σπρόφμενος καὶ λακίλων, καί τι φθηγόμενος μεταξὺ ὅποτε κατεύδοιμι. ὥς περὰ τὴν μητέρα ἐπιμπέμε κοιμηθησόμενον ὡς τὰ πολλὰ ὥρα δὴ σοι εἰ διὰ τῆς, ὡς φῆς, ἀνέρεπτάς με, καταθεῖναι αὐθις ἐς τὴν γῆν, ἢ πράγματα ἔξεις ἀχρυπνῶν. ἐροχλήσω γὰρ σε συνεχῶς σπρόφμενος. Ζεύς. τοῦτ' αὐτό μοι τὸ ἡδισον ποιήσεις, εἰ ἀχρυπνήσαιμι μετὰ σου. φιλῶν γὰρ διατέλλω πολλάκις καὶ περιήσων. Γα. αὐτὸς αὖ εἰδείης. ἐγὼ δὲ κοιμήσωμαι, σοὺ καταφιλοῦντος. Ζεύς. εἰσόμεθα τότε, τί φρακλίον. νῦν δὲ ἀπαγε αὐτόν ὧ Ερμῇ, καὶ πτόντα τῆς ἀθανασίας, ἀγε οἶνοχοήσοντα ἡμῖν, διδάξας πρότερον, ὡς χρὴ ὀρέγειν τὸν σκύφον.

Ηρας

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟ-
γοι. προμηθέως
καὶ διός.

DEORVM
DIALOGI. PRO-
methei & Io-
uis.

Λ Τὸν με ὦ ζεύ. δεινὰ
γὰρ ἦδη πέπονθα.
ζεύς. λύσω σε, φῆς, ὃν ἐχρῆν
βαρυτέρας πένδας ἔχον-
τα, καὶ τὴν καύκατον ὄ-
λον ὑπὲρ κεφαλῆς ὀπλίσ-
μενον, ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυ-
πῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ
ῥπαρ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς ἔξερύττειν, ἀνθ' ὧν τοι-
αυτ' ἡμῖν ζῶα ἀνθρώπους ἐ-
πλασας, καὶ τὸ πῦρ ἐκλείψας,
καὶ τὰς γυναικας ἐδημιούρη-
σας; ἀλλ' ὦ γὰρ ἐμὲ ἔξηπάτη-
σας ἐν τῇ διανομῇ τῶν κρέων,
ὅσα πιμελῇ κεκαλυμμένα
μοι παρθέεις, καὶ τίω ἀμεί-
νω τῶν μνηστῶν σιαυτῶ φυ-
λάτῳ, τί γὰρ λέγειν; Προ-
ουκουῖ ἱκανῶς ἦδη τίω δι-
κῶν ἐκτέτিকা, τοσοῦτον
χρόνον πρὸ καυκάσῳ προσ-
κλωμένος, τὸν κάκισα ὀρ-
γάνων ἀπολούμενον αἰτὸν τρέ-
φω

S OLVE ME IYPI-
ter, grauiam enim
iam passus sum.
IYPI. Soluam te, ais,
quem oportebat gra-
uiiores pedicas habentem,
& Caucasum totum
super caput incumbentem,
à xvi. vul-
turib. non solum cor-
rodi epas, sed & ocu-
lis carere effossis. Eo
quod talia nobis ani-
malia, homines vide-
licer, effinxeris, &
ignem furtim surripui-
sti, & mulieres fabri-
catus es. Nam quib.
me ipsum decepisti, in
distributione carniū
ossa pinguedine obdu-
cta mihi apponens, &
meljorem partium ti-
bi ipsi seruans, quid at-
tinet dicere? PRO. Igi-
tur sufficientem iam
penam exolui, tantum
tempus Caucasō affi-
xus, pessimam auium
perditam aquilā nutri-

A 2 ens

do? Tu vero etiam calicem nō aliter ab eo accipis, quam simul & osculatus fueris ipsum antea omnibus aspicientibus. Et deosculatio ista suauior tibi est ipso nectare. Atque ob id sæpenumero, neque sitiens, peris bibere. Interdum autem etiam vbi degustasti solum, porrigere ipsi soles, deinde bibente ipso arripis calicem, & quantum in illo reliquum restat, omne ebibis, ea etiam parte unde ipse bibis, & vbi applicauit labia, ut & bibas simul, & osculeris. Nuper vero rex ille atque omnium pater, de politis Aegide ac fulmine, sedisti talis ludēdo cū illo, barbā ipse tantā & tam promissam habens, Omnia igitur video hæc, quare ne te putes latere. Iuv. At quid adeo graue hoc, o Iuno, adolescentē adeo pulcrum inter bibendū deosculari, oblectarique vtroque illo, & osculo videlicet & nectare, quod si igitur vel semel cōmittam ipsi, quo & te osculetur, non amplius accu-

μενοι; σὺ δὲ καὶ πλὴν κύλικα καὶ οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις παρ' αὐτοῦ, ἢ φιλήσας πρότερον αὐτὸν, ἀπάντων ὁρώντων. καὶ τὸ φίλημά σοι ἥδιον τῷ νέκταρι. καὶ διὰ τῆτο οὐδὲ διψῶν πολλάκις αἰτεῖς πιεῖν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπογυστάμενος μόνον, ἔδωκας ἐκείνῳ. καὶ πίνοντος ἀπολαβὼν πλὴν κύλικα, ἔταχεν ἅλοιπον ἐν αὐτῇ, πίνεις, ὅθιν καὶ αὐτὸς ἐπιε, καὶ ἐνθα προσέειπεν τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ πίνης ἅμα, καὶ φιλήσῃ. παρῶν δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀπάντων πατὴρ, ἀποθέμενος πλὴν αἰγίδα καὶ τὴν κερσάνην, ἐκάθητο ἀπραγαλίζων μετ' αὐτοῦ, πώγωνα τηλικούτον καθέρμενος. πάντα οὖν ὁρῶ τὰῦτα, ὥς τε μὴ οἶν λανθάνειν. Ζεὺς. καὶ τί δύνῃς ὧ ἥρα, μεῖράκιον οὕτω καλὴν μεταξὺ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ ἡδεῖσθαι ἀμφοῖν, καὶ τῷ φιλήματι, καὶ τῷ νέκταρι, ὡς γοῦν ὅπρ' ἐβλεψὼν αὐτῷ καὶ ἄπαξ φιλή-

φιλησάί σε, ἐκέλευε μέμνη μοι,
 πορριμότερον τὸ νέκλεος οἰο-
 μῶν τὸ φίλημα εἶναι. Ηρα.
παιδερὰς ὧν οὗτοι λόγοι, ἐγὼ
ἢ μὴ οὕτω μανέλω, ὥς τὰ
χείλη πορροεγκεῖν τῷ μαλ
θακῷ τῷ φρυγί, οὕτως ἑμ-
τεθλημῶν. Ζ. μή μου λοιδο-
 ροῦ ὧ ἡμναϊόλα τῶις παιδι-
 κῶις. οὕτοσι γὰρ ὁ θηλυδρίας, ὁ
 βάρεαρος, ὁ μαλθακός, ἡδύων
 καὶ ποθητότερος. οὐ βούλομαι
 ἢ εἰπεῖν, μή σε παροξύνω
ἐπιπλέον. Ηρα. εἴθε καὶ γαμή-
 σης αὐτὸ ἐμοῦ ἔνκα-μέμνησο
 γουῶ, οἶά μοι διὰ τὸ οἶνοχόον
 τῷτον ἐμπαροινεῖς. Ζ. ὅκ. ἀλ-
 λά τὸ ἡφαισον ἐδὲ τὸ σὺν ἡμῶν
 οἶνοχρεῖν ἡμῶν χαλκόνολα, ἐκ
 τὸ καμίνου ἡκονία, ἐτι τὸ πιν
 θήρων ἀνάπλεων. ἄρτι τὴν
 πυράραν ἀποτιθέμενον, καὶ
 ἀπὸ σκείνων αὐτῶν τῶν δακ-
 τύλων λαμβάνειν ἡμᾶς τὴν
 κύλικα, καὶ ὅπως αὐτῶν
 φιλεῖται μετὰ ἑξ, ὃν οὐδ' αὖ
 ἡ μήτηρ σὺ ἡδύως φιλήσας,
 ὑπὸ τῆς ἀσκόλου κατηθα-
 λωμῶν τὸ πρόσωπον ἡδύ-
 ως τῶν

accusabis me, quod os-
 culum illius præstanti-
 us nectare puto. IYN.
 Pædiconum verba hæc
 sunt. Ego uero non ita
 insaniuero, ut labia mea
 applicem molliculo isti
 Phrygi, adeoque effæ-
 minato. IYN. Ne conui-
 cieris generosissima tu,
 amores meos, nam mu-
 lierosus & barbarus, &
 molliculus iste, suauior
 & desiderabilior, nolo
 autē dicere amplius, ne
 te magis irriterem. IYN.
 Utinam vero & in vxo-
 rem illum duxisses, mei
 gratia. Memineris igitur,
 qualibus mihi, propter
 egregium istum po-
 cillatorem temulenter
 insultas. IYN. Imo vero
 Vulcanum istum, filium
 tuum oportebat nobis
 pocillari, claudicantem
 videlicet, & a fornace ve-
 nientem, adhuc fauillis
 plenum, deposito paulo
 ante forcipe. Et ab illis
 ipsis digitis, accipere nos
 calicem, attractumque
 ipsum interea osculari,
 quem neque mater tu li-
 benter osculata fueris
 præ fuligine quasi tota,
 illius exusta facie. Nimi-
 rum

rū suavia, adeoque multum etiā pocillator iste, cohonestat deorum conuiuium, nonne? Gany-
medes autem hic iterum in Idam hinc ablegandus est, quippe purus ac candidus est, & digitos habet roseos, etiam scite porrigit poculum, & quod te omnium mordet maxime, osculatur dulcius ipso nectare. Ivn. Nūc tibi & claudus, o Iupiter, Vulcanus est, & refertus fuligine, ac qua nausea afficeris, cum aspecis ipsū, ex quo formosum & capillatum istum Ida enutrit. Olim autem non videbas ista, neq; tū fauillæ, neque fornax ipsa absterrebat, quo minus biberes illo porrigente. Ivp. Aegritudine Iuno te ipsam afficis, nihil aliud agis, & mihi amorem eo magis incendis, quia zelotypa es. Quod si vero grauaris a puero formoso accipere poculū, tibi quidē filius ministraret potū. Tu vero Ganymedes mihi soli redde calicem, & cum quolibet bis oscula te me, & cum plenū por-

rigis,

ως ταῦτα. οὐ γὰρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκείνος ἐμ-
πρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν θεῶν.
ὁ γανυμήδης δὲ, καὶ καταπε-
πίεος αὐτῆς ἐς πλὴν ἰδίῳ. κα-
θαίρει γὰρ, καὶ ἐξοδακτύλος,
καὶ ὅπως αἰένως ὀρέγῃ τὸ ἐκ-
πομα. καὶ ὅτε λυπεῖ μάλι-
σα, καὶ φιλεῖ ἡδίων τῷ νέκταρος.
Ἡρα. νῦν καὶ χαλὸς ὦ ζεῦ ὁ
ἡφαίστος, καὶ οἱ δακτύλοι αὐ-
τῶ ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος,
καὶ ἀτρελοῦ μεσὸς ὄντι, καὶ
ναυτιᾶς ὀρέων αὐτὸν, ἔξοτε
τὸν καλὸν κομήτιν τῆτον ἢ
ἰδὼν ἀνέβρεφε. πάλαι δὲ οὐχ
ἐώρας ταῦτα, οὐδ' οἱ σπιν-
θήρες, οὐδ' ἡ κάμιγος ἀπέβε-
π' ἵνα σὲ μὴ οὐχὶ πίνῃ παρ'
αὐτοῦ. Ζεὺς. λυπεῖς ὦ Ἡρα
σεαυτῷ οὐδὲν ἄλλο. καὶ μοι
ὅπως εἰνεις τὸν ἔρωτα ζηλο-
τυποῦσα. εἰ δὲ ἄχθῃ παρὰ
παιδὸς ὥραίου δεχομένη τὸ
ἐκπομα, σοὶ μὲν ὁ ἦος οἰνο-
χοεῖται. σὺ δὲ ὦ γανυμήδης,
ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδου πλὴν
κύλικα. καὶ ἐφ' ἐκάστη δις
φίλει με, καὶ ὅτε πλήρη ὀρέ-
γοις,

ἐκ οὐδ' ὃ ζῶ, μήδε ἐρᾶν θέλει.
 ἔχθιδον γὰρ τ' τόγχι. Ζ. ἐκ ἀλλ'
 ἐρᾶν μὲν, ἀποραγμονέσσερον δ'
 αὐτ' ὀπιθυγχανῖν. ὅπῃ τοῦ-
 τοις αὐτοῖς ἀφίημί σε.

Διὸς καὶ Ἑρμῆ. Ζ.

Τὴν τοῦ ἰνάχου παῖδα
 τὴν καλὴν οἶδα ὃ Ἑρμῆ.
 Ερ. ναι, τὴν ἰὼ λέγεις. Ζ.
 οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ὄσιν,
 ἀλλὰ δάμαλις. Ερ. τεράσι-
ον τοῦτο, πῶς τρέφω δ' ἐν ηλ-
λάγῃ; Ζ. ζήλοτυπήσατα ἡ
Ἡρα μέτεβαλλεν αὐτῇ. ἀλ-
 λά καὶ κατὰ ἄλλο τι δένον
 ὀπιμενηγάνῃ τῇ κακοδαί-
μονι. βουκόλον τινὰ πολυόμ-
 ματον Ἀργον τοῦνομα ἐπέσε-
 σεν, ὃς νέμει τὴν δάμαλιν,
 αὐπνος ὢν. Ερ. τί οὖν ἡμᾶς
 χεῖν ποιεῖς; Ζ. καταπήμενος
ἐς τὴν νέμεαν, ἐκεῖ δὲ που ὁ
Ἀργος βουκολεῖ, ἐκείνον μὲν
ὑπόκλινον. τὴν δ' ἰὼ διὰ τῆ πε-
 λάγους ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀ-
 παγαγὼν, ἰσὶν ποίησόν, καὶ τὸ
λοιπὸν ἔσω θεὸς τοῖς ἐκεί, καὶ
τῇ ἑλὼν ἀναγέτω, καὶ πῶς ἀνι-
 μους

de & amare nolis. Facili-
 us enim istud certe est.
 IVP. Quin amare quidē
 volo, minore autem ne-
 gotio illo potiri. Atque
 ob hæc nūc dimitto te.

Iouis & Mercurij.

Illam Inachi puellam
 pulchram nosti Mercuri
 MER. Etiam, Io dicis.
 IVP. Non amplius puella
 illa est, sed iuueca. MER.
 Monstruosum hoc. Quo-
 modo mutata est? IVP.
 Zelotypia mota. Iuno,
 trāsformavit ipsam. Sed
 & nouum aliud quod-
 dam malum insuper ex-
 cogitauit. Infœlici illi
 bubulcū quendam mul-
 tioculum, Argum nomi-
 ne, custodē addidit, qui
 iuuenecam pascit, insom-
 nis ac peruigil ipse exi-
 stens. MER. Quid igitur
 nos oportet facere? IVP.
 Deuolans in Nemeam
 syluam illic alicubi Ar-
 gus pascit, illū quidem
 interficito. Ipsam vero
 Io per pelagus in Aegy-
 ptum abducens, Isim fa-
 cito, & de cætero ꝑ Deo
 ab incolis habeatur, Ni-
 lumque attolat, & ven-
 tos

ros immittat, & præterea
nauigantes seruét.

μους ὅππεμπέτω, καὶ σα-
ζέτω τὰς πλέοντας.

Iouis & Gany- medis.

Διὸς καὶ γανυμή- δους.

Age ὁ Ganymedes,
Peruenimus enim quo
oportebat, osculare me
iam, vt videas non am-
plius rostrum aduncum
me habere, neq; ungues
acutos, neque alas, qua-
lis videbar tibi modo,
cum volucris esse appa-
rebam. GA. Mi homo: an
non aquila modo fuisti,
ac deuolans rapuisti me
à medio ouili? Quo pa-
cto igitur alæ illæ abla-
τæ tibi sunt? tu verò ipse
alius quispiam subito ap-
pares. IV. Sed neque ho-
mo, quem vides adoles-
centule, neque aquila,
sed omnium rex Deorū
ego ipse sum, qui me ip-
sum ad tempus ita trans-
formaui. GAN. Quid ais
tu? Pan ille es? deinde,
quomodo fistulā non ha-
bes, neque cornua, neq;
hirsutus es crura? IV.
Solū enim illū existimas
Deum? GAN. Eriā. Atque
adeo sacrificamus ipsi;
soleaturum hircū ad spe-
luncam

Αγε ὦ Γανύμηδες, ἦκα-
μεν γὰρ ἐνθα ἐχρῆν, φίλητόν
με ἦδη, ὅπως εἰδὼς ἐκέτι ῥάμ-
φος ἀγκύλον με ἔχοντα, οὐδ'
ὄνυχας ὀξείας, οὐ πτερὰ, οἷος
ἐφαινόμην σοι πτερυγὶς εἶναι
δοκῶν. ΓΑ. ἄνθρωπε, οὐκ ἀε-
τὸς ἄρτι ἦσθα, καὶ καλαπιά-
μενος ἤρπασάς με ἀπὸ μέσου
τῷ ποιμνίου; πῶς οὖν τὰ
μὴ πτερὰ ἐκείνά σοι ὀξείῃ ῥύ-
κη, σὺ δ' ἄλλος ἦδη ἀνα-
πέφνηας; Ζεὺς. ἀλλ' οὔτε
ἄνθρωπος, ὃν ὄρεας ὦ μὲν-
κιον, οὔτε αἰεὶς. ὁ δ' ἀνάντων
βασιλεὺς τῶν θεῶν οὗτός εἰ-
μι, πρὸς τὸ καιρὸν ἀλλάξας
ἐμαυτόν. ΓΑ. τί φῆς; σὺ
γὰρ ὁ πᾶν ἐκείνος; εἴτα πῶς
σύριγξα οὐκ ἔχεις, οὐδὲ κέρα-
τα, οὐδὲ λάσσιος εἶ τα σκέλη;
Ζεὺς. μόνον γὰρ ἐκείνον ἠγῆ-
θεόν; ΓΑ. ναί. καὶ δύσμεν γὰρ
αὐτῷ ἔγογγυον ῥάγον ὅτι τὸ
παῖν

πῆλαιον ἄγοντες, ἔνθα ἔσ-
 κε. σὺ δ' ἀνδραποδισῆς τις
 εἶναι μοι δοκεῖς. Ζ. εἰπέ μοι,
 Διὸς δ' οὐκ ἤκουσας ὄνομα,
 οὐδὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαρ-
 γάρῳ τῷ ὕοντος καὶ βροντῶντος,
 καὶ ἀτραπαὶ ποιοῦντος; Γ. σὺ
 δὲ βέλεις φῆς εἶναι, ὃς παρῶν
 καλέχτας ἡμῶν τὴν πολλὴν
 χάλαζαν, ὃ οἰκεῖν ὑπὲρ ἄνω
 λεγόμενος; ὃ ποιεῖν τ' ἔβριον,
 ὃ τ' κρεῖον ὃ παλῆς ἔθυσεν;
 εἴτα τί ἀδικήσαντά με ἀνέ-
 πασας ὃ βασιλεὺς τῶν θεῶν; τὰ
 δ' ἀνέπαυσα ἴσως οἱ λύκοι δι-
 κηράσαντο ἥδη, ἐξήμους ὅππτε
 σόντες. Ζ. ἔτι γὰρ μέλει σοι τῷ
 προβάτῳ ἀθανάτῳ γεγνημέ-
 νῳ, καὶ ἐν αὐθιᾷ σωεσθῆναι μεθ'
 ἡμῶν. Γ. τί λέγεις; οὐ γὰρ κατὰ
 ξῆς με ἥδη εἰς τὴν ἰδὴν ἴημε-
 ρον; Ζ. οὐδαμῶς. ἐπεὶ μά τινα
 αἰὶς εἶλω ἂν τὶ θεοῦ γεγνη-
 μένος. Γ. οἰκοῦν ὅππῃ ἴησθαι με
 ὃ παλῆς, καὶ ἀναγκλήσθαι μὴ εὖ
 εἰσῶν, καὶ πληγὰς ὕστερον λή-
 φομαι, καὶ ἀλλοπρὸν τὸ ποιμ-
 νιον. Ζ. οὐκ. ποδὶ γὰρ οἰκείος
 ὄψεται σε; Γα. μηδαμῶς.

ποθῶ

luncam agentes, in qua
 ipse positus est. Tu vero
 plagiarus quispiā vide-
 ris mihi esse. IVP. Dic
 mihi. Iouis vero nomen
 non audisti? neque etiā
 arā vidisti illius in Gar-
 garo, pluentis scilicet at
 que tonantis, & fulgura
 facientis? GAN. Tu te o-
 ptime vir ais esse, qui
 paulo ante effudisti no-
 bis copiose grandinem,
 qui habitare supra nos
 diceris faciens strepitū,
 cui arietem pater sacri-
 ficauit. Denique quidnā
 improbe tentāte me sur-
 sum rapuisti rex Deorū?
 Iam vero & oues fortasse
 lupi diripuerunt, de-
 fertas illas inuadendo.
 IVP. Adhuc enim curæ
 est tibi ouium immorta-
 li facto, et hic conuersa-
 turo nobiscum. GAN.
 Quid dicis? An nō dedu-
 ces me tandē in Idā ho-
 die? IVP. Nequaquā, quo-
 niam frustra aquila fuisse
 pro Deo factus. GA.
 Igitur inquireret me pa-
 ter, & indignabitur non
 inueniens, verbe:aque
 post capiam, relinque-
 ns ouile. IVP. Vbi ille vide-
 bit te? GAN. Nequaquā,

A 5

desi-

desidero vero ipsum. Quot si vero dimittes me promitto tibi & aliū hircum ab ipso immolatum iri, redemptionis precium pro me videlicet. Habemus autem triennem illum, & magnū, qui præt cæteris in pascua. Iyr. Quam simplex hic puer est, & minime malus, atque id ipsum solum puer adhuc. Verum o Ganymedes, illa quidem omnia valere sine, & obliuiscere ipsorum, ouilis videlicet & Idæ. Tu autem (iam enim cælestis es) multa benefacies hinc & patri & patriæ. Ac pro lacte quidem et caseo, ambrosiam edas, & nec tar bibas. Hoc tamen & aliis nobis ipse infunden do præbebis. Quod autem maximum est, non amplius homo sed immortalis eris, atque etiā sydus tuum apparere faciam pulcherrimum. & omnino fœlix eris. GAN. Si vero ludere cupiā, q̄s colludet mecum? in Ida enim multi coxtanei eramus. Iyr. Habebis & hic collusorem tibi hunc Cupidinē, & astragalos valde

ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰδ' ἀπάξεις με, ὑποχνοῦμαι σοὶ καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ κριὸν τιθήσεαι λύβρα ὑπὲρ ἐμοῦ. ἔχομεν δὲ τὸν τριεῖς τὸν μέγαν, ὃς ἡγείται πρὸς πῶν νομῶ. Ζ. ὥς ἀφελὴς ὁ παῖς ἐστὶ, καὶ ἀπλοῖκός, καὶ αὐτὸ δὴ τῷτο, παῖς ἐστὶ. ἀλλ' ὃ γανύμενδες, μὲν εἶνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα, καὶ ὀπλάθου αὐτ' τῷ ποιμνίου καὶ τῇ ἰδῆς. σὺ γ' ἤδη γὰρ ἐπουρανίος εἶ, πολλὰ δὲ ποιεῖς ἐν τοῦτον καὶ τὸν πατέρα, καὶ πῶν πατρίδα, καὶ αὐτὴ μὲν τυροῦ καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν ἔδῃ, καὶ νέκταρ πίῃ. τῷτο μὲν τοι καὶ τοῖς ἄλλοις ἡμῖν αὐτὸς παρέξεις ἐγχείων, τὸ δὲ μέγιστον, οὐκέτι ἀνθρώπος, ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ ἀστέρα σου φαίνεσθαι ποιήσω κάλλιστον. καὶ ὅλως, εὐδαίμων ἔσῃ. Γα. ὡς γὰρ παῖς ἐνδοπθυμίσσῃς συμπαίξει ταί μοι; ἐν γὰρ τῇ ἰδῇ πολλοὶ ἡλικιωτὴ ἦμεν. Ζ. ἔχεις καὶ ταῦτα τ' συμπαίξῃς ἡμῶν σοι τῷτον ἑρῶτα, καὶ ἀσραγάλους μάλα

μάλα πολλούς. Δάξῃς μέ-
 τον, καὶ παῖδες ἴδωσι. καὶ μηδὲν
 ἐπιπύθῃς τῇ κάτῳ. Γα. τί τὸ ὑ-
 μῖν χεῖσιμος αὐτῷ ἡρώδῃ; ἢ
 ποιμαίνῃ καὶ ταῦτα δεινὰ;
 Ζ. οὐκ, ἀλλ' οἶνοχοὸς εἶ, καὶ
 ἐπὶ τῷ νέκταρος τράπεζῃ, καὶ
 ἐπιμελήσῃ τῷ συμποσίου. Γ.
 τὸ τὸ μὲν οὐ χαλεπὸν οἶδα γὰρ
 ὡς χρὴ ἐγχεῖν τὸ γάλα, καὶ ἀ-
 ναδύειν τὸ κισυβιον. Ζ. ἰδὼν
 πάλιν οὗτος γάλακτος μνη-
 μονεύῃ, καὶ ἀνθρώποις διακο-
 νήσας οἶε. ταυτὶ δ' οὐρα-
 νός ἐστι, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἐ-
 φλυ, τὸ νέκταρ. Γα. ἡδὼν ὦ
 ζῶ τῷ γάλακτι; Ζ. εἴσῃ
 μετ' ὀλέγον, καὶ γυντάμενος,
 οὐκ ἐτι ποθήσῃς τὸ γάλα. Γ.
 κοιμήσομαι δὲ ποῦ τῇ νυκτὶ;
 ἢ μετὰ τῷ ἡλικιώτῃ ἑρῳλῷ; Ζ.
 οὐκ ἀλλὰ διὰ τούτῳ σε ἀνέ-
 πασα, ὡς ἅμα καθύδωμεν.
 Γ. μόνος γδοῦκα αὐτῷ δύναο, ἀλλ'
 ἡδὼν σοι καθεύδῃ μετ' ἐμοῦ.
 Ζ. καὶ μετὰ γε τοιούτῳ, οἷός ἐστι
 σὺ Γανύμειδος, οὕτω καλός.
 Γ. τί γὰρ σε πρὸς τὸ ὑπνον ἐνέ-
 σῃ τὸ κάλλος; Ζ. ἔχει τί θέλ-
 γητρον

valde multos. Confide
 solum, & lætus sis, & ni-
 hil desideres inferorum.
 GAN. Quid vero vobis v-
 tilis ero? An oves pasce-
 re oportebit & hic? IVP.
 Non sed ministrabis vi-
 num, & ad nectar paulo
 post ordinaberis, & pro-
 curabis conuiuīū. GAN.
 Hoc quidē non difficile,
 scio enim vt oporteat ef-
 fundere lac, & coronare
 poculum pastorale. IVP.
 Vide, rursus hic lactis
 meminit, & hominibus
 se ministrare putat. Hoc
 vero cœlum est, & bibi-
 mus, quemadmodum di-
 xi, nectar. GAN. Dulci-
 us o Iupiter lacte? IVP.
 Scies post pusillum, &
 quum gustaueris, non
 amplius desiderabis lac.
 GA. Porro vbi dormiam
 nocte? An cum coxtaneo
 Cupidine? IVP. Non, sed
 ob hoc te rapui, vt simul
 dormiremus. GAN. Solus
 enim non possis, sed sua-
 uius dormire mecū? IVP.
 Profecto cum tali, qua-
 lis es tu Ganymedes sic
 pulcher. GAN. Quid e-
 nim te ad somnum iuuat
 pulchritudo? IVP.
 Habet quoddam inci-
 tamen

tamentum suave, & facilius inducit ipsum. G. Atqui pater meus indignabatur mihi condormienti, & narrabat mane, quod turbarem ipsius somnum volutatus perlectū, calcitrans, & aliquid loquens interea quando dormirem, quapropter ad matrem remittebat me dormiturum sepiuscule. Quare, si ob hoc, ut ais, rapuisti me, tempus tibi est, ut me denuo in terram deponas, vel molestia afficeris nihil dormiendo. Turbabo enim te continue, huc atque illuc me reuoluens. IVP. Atqui hoc ipsum suauissimum mihi feceris, si tecum vigilare cogas. Osculabor enim intereate eo sæpius, & amplectar. GAN. Ipse videris, ego vero dormiam te deosculāte. IVP. Videbimus tunc, quid agendū. Nunc vero abduc ipsum Mercuri, & posteaquam de immortalitate biberit, duc ut ministret nobis, docens prius, quemadmodum oporteat porrigere scyphum.

Iunonis

γῆτρον ἡδὺ, καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν. Γα. καὶ μὴ ὄγε πατὴρ ἤχθεται μοι συγκατεύδοντι. καὶ διηγέιτο ἔωδειν, ὡς ἀφείλον αὐτὲ τὴν ὑπνον, σπρόφμενος καὶ λακλίζων, καί τι φθηγόμενος μεταξὺ ὅπτε κατεύδοιμι. ὥς πρὸς τὴν μητέρα ἐπεμπε με κοιμηθησόμενον ὡς τὰ πολλά. ὥρα δὴ σοι εἰ διὰ τούτου, ὡς φῆς, ἀνέσπατάς με, καταθεῖναι αὐτὴς ἐς τὴν γυνῇ, ἢ παράγματα ἔξεις ἀρχυπνῶν. ἐποχλήσω γὰρ σε σωεχῶς σπρόφμενος. Ζεύς. τοῦτ' αὐτό μοι τὸ ἡδίστον ποιήσεις, εἰ ἀρχυπνήσαιμι μετὰ σου. φιλῶν γὰρ διατελέσω πολλάκις καὶ πεπλήσων. Γα. αὐτὸς αὖ εἰδείης. ἐγὼ δὲ κοιμήσωμαι, σοὶ καταφιλουῶτος. Ζεύς. εἰσόμεθα τότε, τί παράκληον. νῦν δὲ ἀπαγε αὐτὸν ὦ Ἑρμῆ, καὶ πτόντα τῆς ἀθανασίας, ἀγνοοχοήσοντα ἡμῖν, διδάξας πρότερον, ὡς χρὴ ὀρέγειν τὸν σκύφον.

Ἡρας

Ηρας καὶ Διὸς. Ηρα.

Iunonis & Iouis.

Εξ οὗ τὸ μυστήριον τοῦτο
 ὦ ζεῦ, τὸ φρύγιον, ἀπὸ τῆς ἰδίας
 ἀεπάσας δεῦρε ἀνήγαγες,
 ἔλαττόν μοι προσέχεις τὴν
νοῦν. Ζεὺς. καὶ τοῦτο γὰρ ὦ
 Ἥρα ζηλοτυπεῖς, ἥδη ἀφε-
 λές οὕτω καὶ ἀλυπότατον;
 ἐγὼ δὲ ὥμην ταῖς γυναιξί-
 μόναις χαλεπῶς σε εἶναι,
ὅπως αὖ ὁμιλήσωσιν ἐμοί.
 Ηρα. οὐδ' ἐκείνα μὲν εὖ ποι-
 εῖς, οὐδὲ πρόποντα σεαυτῇ,
 ὅς ἀπάντων θεῶν δεσπότης
 ὢν, ἀπολιπὼν ἐμὲ τὴν νόμον
γαμετῶν, ὅπῃ τὴν γυνὴν κά-
 τει μοιχεύτων, χευσίον ἢ
 ταῦρος ἡνέμενος. πλὴν ἄλλ'
 ἐκείναι μὲν σοί, καὶ ἂν ἐν γῇ
 μένουσι. τὸ δ' ἰδαῖον του-
 τὶ παῖδιον ἀεπάσας, ἀνέ-
 πης ὦ θνητὰ τέ θεῶν. καὶ
 συνοικεῖ νῦν ὅπῃ κεφαλῶν
μοι ἐπαχθὲν, οἶνοχοοῦν
δὴ πρὸ λόγων. οὕτως ἢ πό-
 ρεις οἶνοχῶν; καὶ ἀπη-
 χγορεύκασιν ἄρα ἥτε Η-
 ἑκὴ καὶ ὁ Ηφαίστος διακονού-
 μενοι;

Ex quo adolescentu-
 lum hunc Iupiter, Phry-
 gium istum dico, ab Ida
 rapiens huc adduxi-
 sti, minus aduertis mihi
 animū. IVP. Etia ob hūc
 Iuno Zelotypa iam es
 simplicem adeo, & mini-
 me molestum. Ego vero
 putabam mulierib. solis
 difficilem te esse quæcū-
 que conuersantur mecū.
 IVN. Neque illa quidem
 recte facis, nec conveni-
 entia tibi ipsi, qui omni-
 ū deorū dōinus existēs,
 relinquens me legitimā
 vxorem, in terram de-
 scendis, ibique adulteria
 exerces in aurū vel taur-
 um conuersus. Verun-
 tamen illæ mulieres tibi
 in terra manent. Ideo
 autem hoc puerio rapto,
 etiam in cælum subuo-
 lasti, Deorū generosif-
 sime, & nunc ille nobis-
 cum habitat, ante ocu-
 los mihi adductus quasi
 æmulus, scilicet ut po-
 cillaretur tibi, sic enim
 aiunt. Itane vero care-
 bas pocillatoribus? Aut
 defessi adeo sunt & He-
 be et vulcanus ministran-
 do?

do? Tu vero etiam calicem nō aliter ab eo accipis, quam simul & osculatus fueris ipsum antea omnibus aspicientibus. Et deosculatio ista suauior tibi est ipso nectare. Atque ob id sæpenumero, neque sitiens, petis bibere. Interdum autem etiam ubi degustasti solum, porrigere ipsi soles, deinde bibente ipso arripis calicem, & quantum in illo reliquum restat, omne ebibis, ea etiam parte unde ipse bibis, & ubi applicauit labia, ut & bibas simul, & osculeris. Nuper vero rex ille atque omnium pater, depositis Aegide ac fulmine, sedisti talis ludēdo cū illo, barbā ipse tantā & tam promissam habens, Omnia igitur video hæc, quare ne te putes latere. Iuv. At quid adeo graue hoc, o Iuno, adolescentē adeo pulcrum inter bibendū deosculari, oblectarique utroque illo, & osculo videlicet & nectare, quod si igitur vel semel cōmittam ipsi, quo & te osculetur, non amplius accu-

μενοι, σὺ δὲ καὶ πλὴν κύλικα καὶ οὐκ αὖ ἄλλως λάβοις παρ' αὐτοῦ, ἢ φιλήσας πρότερον αὐτὸν, ἀπάντων ὁρώντων. καὶ τὸ φίλημά σοι ἥδιον τῷ νέκταρι. καὶ διὰ τῆτο οὐδὲ διψῶν πολλάκις αἰτεῖς πιεῖν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπογυτάμινος μόνον, ἔδωκας ἐκείνῳ. καὶ πίνοντος ἀπολαβὼν πλὴν κύλικα, ἔταυτο πάλαιτον ἐκ αὐτῆς, πίνεις, ὅθεν καὶ αὐτὸς ἔπιε, καὶ ἐνδῶ προστίριμιτε τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ πίνης ἅμα, καὶ φιλήσῃ. πρώτῳ δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀπάντων πατὴρ, ἀποθέμενος πλὴν αἰγίδα καὶ τὴν κερμαίνην, ἐκάθητο ἀπραγαλίζων μετ' αὐτοῦ, πώγωνα τηλικοῦτον καθέμενος. πάντα οὐκ ὁρῶ ταῦτα, ὥς τε μὴ οἶν λαθάνειν. Ζεὺς. καὶ τί δύνῃ ὧ ἥρα, μεῖράκιον οὕτω καλὸν μεταξὺ πίνοντα κατὰφιλεῖν, καὶ ἡδεῖσθαι ἀμφοῖν, καὶ τῷ φιλήματι, καὶ τῷ νέκταρι, ὡς γοῦν ὁπρὲς αὐτῷ καὶ ἅπαντες φιλή-

φιλησαί σε, ἐκέλευε μέμνη μοι,
 πορριμότερον τῷ νέκταρι οἰο-
 μῶν τὸ φίλημα εἶναι. Ηρα.
παιδερὰς ὧν οὗτοι λόγοι, ἐγὼ
ἢ μὴ οὕτω μακείνω, ὥς τὰ
χείλη προσενεγκέην τῷ μαλ
θακῷ τέτῳ φρυγί, οὕτως ἔμ-
τεθλημῶν. Ζ. μή μου λοιδο-
 ροῦ ὧ θνητοῖά τῃ τοῖς παιδι-
 κοῖς. οὐτοσὶ γὰρ ὁ θηλυδρίας, ὁ
 βάβραρις, ὁ μαλθακὸς, ἡδίων
 καὶ ποθεινότερος. οὐ βούλομαι
 ἢ εἰπεῖν, μή σε παροξύνῃ
ὁππλέον. Ηρα. εἶδε καὶ γαμή-
 σης αὐτῇ ἐμοῦ ἔνκα-μέμνησο
 γουῶ, οἷά μοι διὰ τῷ οἴνοχόον
 τῷτον ἐμπαροινεῖς. Ζ. ἔκ. ἀλ-
 λά τῷ ἡφαιστον ἔδξῃ τῷ σὸν ὑἱόν.
 οἴνοχρεῖν ἡμῖν χαλκύνοντα, ὅτε
 τῷ καμίνου ἡκοντα, ἔτι τῷ σπιν-
 θήρων ἀνάπλεων. ἄρτι πῶ
 πυράρεαν ὑποτιθέμενον, καὶ
 ἀπὸ σκείνων αὐτῷ τῷ δακ-
 τύλων λαμβάνειν ἡμᾶς πῶ
 κύλικα, καὶ ὁππασαμῶνους
 φιλεῖται μεταξὺ, ὃν οὐδ' αὖ
 ἡ μήτηρ σὺ ἡδέως φιλήσας,
 ὑπὸ τῆς ἀσβόλου κατηθα-
 λωμῶν τὸ πρόσωπον ἢ ἡδέ-

ως τῶν

accusabis me, quod os-
 culum illius præstanti-
 us nectare puto. Ivn.
 Pædiconum verba hæc
 sunt. Ego uero non ita
 insaniuero, ut labia mea
 applicem molliculo isti
 Phrygi, adeoque effæ-
 minato. Ivp. Ne conui-
 cieris generosissima tu,
 amores meos, nam mu-
 lierosus & barbarus, &
 molliculus iste, suauior
 & desiderabilior, nolo
 autē dicere amplius, ne
 te magis irritem. Ivn.
 Utinam vero & in vxo-
 rem illum duxisses, mei
 gratia. Memineris igitur,
 qualibus mihi, prop-
 ter egregium istum po-
 cillatorem temulenter
 insultas. Ivp. Imo vero
 Vulcanum istum, filium
 tuum oportebat nobis
 pocillari, claudicantem
 videlicet, & a fornace ve-
 nientem, adhuc fauillis
 plenum, deposito paulo
 ante forcipe. Et ab illis
 ipsis digitis, accipere nos
 calicem, attractumque
 ipsum interea osculari,
 quem neque mater tu li-
 benter osculata fueris
 præ fuligine quasi tora,
 illius exusta facie. Nimi-
 rum

rū suavia, adeoque multum etiā pocillator iste, cohonestat deorum convivium, nonne? Gany-
medes autem hic iterum in Idam hinc ablegandus est, quippe purus ac candidus est, & digitos habet roseos, etiam scite porrigit poculum, & quod te omnium mordet maxime, osculatur dulcius ipso nectare. Iu-
no. Nūc tibi & claudus, Iupiter, Vulcanus est, & refertus fuligine, ac qua nausea afficeris, cum aspecis ipsū, ex quo formosum & capillatum istum Ida enutriit. Olim autem non videbas ista, neq; tū fauillæ, neque fornax ipsa abisterrebar, quo minus biberes illo porrigente. Iup. Aegritudine Iuno te ipsam afficis, nihil aliud agis, & mihi amorem eo magis incendis, quia zelotypa es. Quod si vero gravaris a puero formoso accipere poculū, tibi quidē filius ministrat potū. Tu vero Ganymedes mihi soli redde calicem, & cum quolibet bis oscula te me, & cum plenū por-
rigris,

ως ταῦτα. οὐ γὰρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἶνοχόος ἐκείνος ἐμ-
πρέπει τῶ συμποσίῳ τῶ θεῶν.
ὁ γανυμήδης δὲ, καὶ καταπι-
πτός αὐτῆς ἐς τὴν ἰδίαν. κα-
θάρης γὰρ, καὶ ἐρυθράκτυλος,
καὶ ὀψις αἰένως ὀρέγει τὸ ἐκ-
πομα. καὶ ὅτε λυπεῖ μάλι-
σα, καὶ φιλεῖ ἡδὺν τῆ νέκταρος.
Ἡρα. νυνὶ καὶ χυλὸς ὃ ζεῦ ὁ
ἡφαίστος, καὶ οἱ δάκτυλοι αὐ-
τῶ ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος,
καὶ ἀπὸ βέλους μεσὸς ὄντι, καὶ
ναυτιῶς ὀρέων αὐτὸν, ὅς τοι
τὸν καλὸν κομήτην τῆτον ἢ
ἰδὼν ἀνέβρισκε. πάλαι δὲ οὐχ
εἰώρας ταῦτα, οὐδ' οἱ σπιν-
θήρες, οὐδ' ἡ κάμιγος ἀπέβε-
πιν σε μὴ οὐχὶ πίνην παρ'
αὐτοῦ. Ζεὺς. λυπεῖς ὦ Ἡρα
σεαυτῶν οὐδὲν ἄλλο. καὶ μοι
ὅππτείνεις τὸν ἔρωτα ζήλο-
τυποῦσα. εἰ δὲ ἄχθῃ παρὰ
παῖδες ὠραίῳ δεχομένη τὸ
ἐκπομα, σοὶ μὲν ὁ ἦος οἶνο-
χοεῖται. σὺ δὲ ὦ γανυμήδης,
ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδου τὴν
κύλικα. καὶ ἐφ' ἐκάστη δις
φίλει με, καὶ ὅτε πλήρη ὀρέ-
γοις,

γοις, καὶ αὐθις ὁπότε παρ' ἐμοῦ ἀπολαμβάνοις. τί τὸ δακρύεις; μὴ δέδιθι. οὐ μώζεται γὰρ, ἢ τις σε λυπεῖν ἐθέλη.

rigis, & cum rursum a me illum accipis. Quid ita lachrymaris? Ne metue. Malum enim feret, si quis tibi molestus esse voluerit.

6.

Ηρας καὶ Διός. Ηρα.

Τὸν ἰξίονα τοῦτον ὁρᾷς ὦ Ζεὺς; ποῖόν τινα τὸν τρέπον ἡγῇ; Ζεὺς. ἀνθρώπον εἶναι χρεστὸν ὦ Ηρα, καὶ συμποτικόν. οὐ γὰρ αὖ σωμαῖον ἡμῖν, ἀνάξιος τοῦ συμποσίου ὢν. Ηρα. ἀλλ' ἀνάξιός ἐστι, ὑβριστής γε ὢν. ὥστε μήκέτι σωέσω. Ζεὺς. τί δὲ ὑβρίσει; χεῖν γὰρ οἶμαι καμὲ εἰδέναι. Ηρα. τίδ' ἄλλο; καὶ γὰρ αἰχμῶμασι εἰπεῖν αὐτό. τοιοῦτόν ἐστι, ὃ ἐτόλμησε. Ζεὺς. καὶ μὴν διὰ τοῦτο καὶ μάλλον εἰποῖς αὖ, ὅσον καὶ αἰσχροῖς ἐπιχείρησε. μὲν οὐ ἐπείρα τινά; σωμαῖον γὰρ ὁποῖόν τι τὸ αἰσχρόν, ὅπως αὖ ὀκνήσεις εἰπεῖν. Ηρα. αὐτὴν ἐμὲ, οὐκ ἄλλω τι γὰρ

Iunonis & Iouis.

Ixionem hunc vides Iupiter, quibus nam morib. affectum putas? I v. Hominē esse vtilē Iuno, & conbibonem, non enim conuersaretur nobiscum, si indignus conuiuio foret. I v n. At indignus est, contumeliosus certe existens, quapropter nō amplius conuerfetur nobiscum. I v. Quid autē contumeliæ intulit? oportet enim (vt puto) & me scire. I. Quid vero aliud? Etenim erubesco dicere ipsum, tale est quod sibi sumsit. I v. Atque ob hoc tanto etiam magis dicere debebas, in quantum ille turpia quoque conatus est. Num igitur sollicitauit aliquā ad stuprū? intelligo enim cuiusmodi turpe sit, quod reformidaueris dicere. I v n. Ipsam me, non aliam

B

quam-

quampiam Iupiter, long-
go iā tempore. Ac pri-
mum quidem ignorabā
quid rei esset, cur atten-
te adeo in me aspiceret.
Ille autem etiam inge-
miscebat, & sublachry-
mabatur. Et si quādo bi-
bens tradidissem Gany-
poculum, hic petebat
eo iam ipso bibere. Et
capiens osculabatur inte-
rea, & ad oculos admo-
uebat, & rursus prospe-
ctū in me intēdebat, hanc
intelligebā amatoria es-
se, & multo quidem tem-
pore verēcundabar dice-
re ad te, putabamque
cessaturum a furore ho-
minem, Postquam vero
& sermones aulius est mi-
hi adhibere, ego dimit-
tens illum adhuc lachry-
mantē, & ad genua pro-
uolutum, obturatis au-
rib. vt ne contumelias
supplicantis illius audi-
rem, abii vt tibi dicerē.
Tu vero ipse vide, quōo
explores virum. I. Euge,
sceleratus ille in meip-
sum & vsque ad Iunonis
nuptias etiam, adeo ne
inebriatus est nectare.
Cæterum nos autores
horum sumus, & vltra
modum

να ὦ Ζεὺς, πολλὴν ἤδη χρεώ-
νον. καὶ τὸ μὴ παρῶτον, ἡγνό-
ουσι τὸ παρῶμα, διότι ἀτε-
νὲς ἀφειώρα ἐς ἐμέ. ὁ δὲ καὶ
ἔσενε, καὶ ὑπεδάκρυε. καὶ εἴπο-
τε παροῦσα παρεδίωκε τὸ
Γανυμῆδε τὸ ἔκπομα, ὁ δὲ
ἦγει ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ πιεῖν.
καὶ λαβὼν ἐφίλει μεταξὺ, καὶ
παρ' ἑστέων ὀφθαλμοὺς προσῆ-
γε. καὶ αὐτῷ ἀφειώρα ἐς
ἐμέ, ταῦτα ἤδη συνίτω, ἐρω-
τικὰ ὄντα. καὶ ὅτι πολλὸν μὴ
ἡδούμην λέγειν παρ' ἑστέων, καὶ
ὥμην πούτασθαι τὴν μανίας
τὸν ἄνθρωπον. ἐπεὶ ὅ καὶ λό-
γους ἐτόλμησέ μοι προσεγγί-
ζειν, ἐγὼ μὴ ἀφείτα αὐτῷ
ἔτι δακρύοντα, προκυλιν-
δούμενον, ὅτι φραξάμην τὰ
ῥήματα ὥς μηδὲ ἀκούσαιμι αὐ-
τῷ ὑβριστικὰ ἐκτελούοντος, ἀ-
πὸ πᾶσιν σοι φεάσονται. σὺ ὅ
αὐτὸς ὄρα, ὅπως μέτει τὴν
ἄνδρα. Ζεὺς. οὐ γὰρ ἐκατά-
ρατος ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν, καὶ
μέχρι τῆς Ἡρας γάμων; το-
σοῦτον ἐμεθύσθη τοῦ νέκ-
ταρος. ἀλλ' ἡμεῖς τούτων
αἰτίοι,

αἱτιοί, καὶ πέρα τ' μεξίου φι-
 λαίφρωνοι, οἵ γε καὶ συμπό-
 τας αὐτοῦ ἐποιησάμεθα. συλ-
 γνωσὶ οὐκ, εἰ πίνοντες ὅμοια
 ἡμῖν, καὶ ἰδόντες οὐραία κάλ-
 λη, καὶ οἷα οὐ ποτε εἶδον ὀπί-
 γῃς, ἐπιθύμησαν ἀπολαῦται
 αὐτῶν ἔρωτι ἀλόντες. ὁ δὲ
 ἔρως, βίαιόν τί ὄζει, καὶ οὐκ
 αἰσθώπων μόνον ἀρχεῖ, ἀλ-
 λά καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐπίοτε.
 Ηρα. σοῦ μὲν καὶ πάνι οὗτός
 γε δεσπότης ὄζει, καὶ ἄγει
 σε, καὶ φέρει τῆς ξινός, φα-
 σιν, ἔλκων, καὶ ἐπὶ αὐτῷ,
 ἔνθα αὖ ἡγῆται σοι, καὶ ἀλλάτ-
 τη ξασίως, ἐς ὅ, τι αὖ κελεύ-
 σῃ, καὶ ὅλως κλῆμα καὶ παρ-
 διὰ τοῦ ἔρωτος σύ γε, καὶ γυνῶ
 τῶν ἱξίωνι, οἷδα, καθότι συγ-
 γνώμῃ ἀποτέμεις, ἅτι καὶ
 αὐτὸς μοι χεύσας ποτὲ αὐτῷ
 πλὴν γυναικα, ἥ σοι τὸν πα-
 ρίδου ἐτεκεν. Ζεύς. ἔτι γὰρ
 σὺ μέμνησαι ἐκείνων, εἴτι
 ἐγὼ ἐπαιζα ἐς γλῶ κατελ-
 θών; ἀτὰρ οἷδα ὅ μοι δοκεῖ
 περὶ τοῦ ἱξίονος; κολλάζειν
 μὲν μηδαμῶς αὐτὸν, μή
 δ' ἀπα-

modum amatores homi-
 nū, qui quidem & conui-
 uatores nostros ipsos fe-
 cimus. Digni igitur ve-
 nia sunt, si bibentes si-
 milia atque eadē nobis-
 cum, deinde & aspicir-
 entes cœlestes istas for-
 mas, & quales nunquam
 viderunt in terra, concu-
 puerunt frui illis, amo-
 re capti videlicet. Est
 autem amor violentum
 quiddam, & non homini-
 bus solum imperat, sed
 & nobis ipsis interdum.
 I v n. Tuus quidem &
 valde hic dominus est, &
 ducit te, & fert naso (ut
 aiunt) trahens, & seque-
 ris ipsum, quocunque
 duxerit, & te immuta-
 ris facile, in quocunque
 iusserit, & prorsus pos-
 sessio & ludus Amoris es
 tu. Et nunc Ixioni scio,
 quod veniam tribuis, ut
 qui & ipse adulterio co-
 gnoueris aliquando illi-
 us vxorem, quæ tibi Pi-
 rithou peperit. I v. Ad-
 huc enim tu meministi
 illorum, si quid ego lusi
 in terram descendens.
 Sed nosti quid mihi vide-
 atur de Ixione, multan-
 dum quidem ipsum ne-

quaquam, neque a conuiuiis extrudendum esse, rusticum enim foret. Sed quia amat, & ut ais, lachrymatur, & intolerabilia patitur. I v. Quidnam o Iup. metuo enim, ne & tu contumeliosum aliquid dicas. I v p. Nequaquam. Sed simulacrum ex nube fingentes tibi simile, postquam solutum fuerit conuiuium & ille vigilat (ut par est) prae amore, ad concubitum adhibeamus ipsi afferentes. Sic enim ab angendo animo fortassis desistet, putans se consecutum esse desiderium. I v n. Apage, ut nunquam quicquam tempestiuum illi contingat, quando ea ita, quae supra ipsum sunt, concupiscit. I v p. Attamen patere o Iuno. Quid enim adeo praue tibi accidet ex hoc figmento, si cum nube Ixion congruitur? I v. Sed nubes ego esse apparebo. & turpitudinem istam in me committet propter similitudinem. I v p. Nihil istud dicis, neque enim nubes haec vnquam Iuno erit, neque tu nubes. Ixion

autem

δ' ἀπωθεῖν τῇ συμποσίῳ σκαλὸν γὰρ. ἐπεὶ δ' ἐρεῖ, καὶ ὥς φησ, δακρύει, καὶ ἀφόρητα πάσχει. Ἡρα. τί ὧς ζῶ; δέδια γὰρ, μή τι ὑβρισκὼν καὶ σὺ εἴπῃς. Ζεὺς. οὐδαμῶς, ἀλλ' εἰδὼλον ἐκ νεφέλης πλάσμενοι αὐτῇ σαι ὅμοιον, ἐπιδαν λυθῇ τὸ συμπόσιον, καὶ κείνος ἀρξυπνεῖ ὡς τὸ εἰκὸς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, παρακαλᾷ κλίνωμεν αὐτῶ φέροντες. οὕτω γὰρ παύταιτο ἀνιῶμενος, οἰηθεὶς τετυχηκέναι τῆς ὀπθυμίας. Ἡρα. ἀπαγε μὴ ὤραιοι ἵκοιτο τῷ ὑπὲρ αὐτὸν ὀπθυμῶν. Ζεὺς. ὅμως ὑπομένον ὧς Ἡρα. τί γὰρ ἂν καὶ πάδοις δεινὸν ἀπὸ τοῦ πλάσματος εἰ νεφέλη ὁ ἱξίων συνέναι; Ἡρα. ἀλλὰ ἢ νεφέλη ἐγὼ εἶναι δόξω, καὶ τὸ αἰσχρὸν ἐπ' ἐμὲ ποιήσει διὰ τὴν ὁμοιότητα. Ζεὺς. οὐδὲν τοῦτο φησ. οὔτε γὰρ ἢ νεφέλη ποτὲ Ἡρα γένοιτ' αὖ, οὔτε σὺ νεφέλη· ὁ δ' ἱξίων μόνον

μόνον ἔξαπατηθήσεται. *Ηρα.*
 ἀλλὰ οἱ πάντες ἄνθρωποι
 ἀπειρόκαλοί εἰσιν, αὐχῆσαι
 κατελθὼν ἴτως, καὶ διηγῆ-
 σεται ἅπασι, λέγων συγ-
 γεγνηῖσθαι τῇ *Ηρα*, καὶ σύλ-
 λεκτος εἶναι τῷ *Διὶ*. καὶ
 πού τάχα ἐξῆν με φήσκειν
 αὐτοῦ. οἱ δὲ πιστεύουσιν, ἔκ
 εἰδότες ὡς νεφέλῃ σιωλῶ.
Ζεύς. οὐκοῦν ὧς τι τοιοῦτον
 εἶπη, ἐς τὸν ἄδω ἐμπεσὼν,
 τροχῶ ἄθλιος προσδεθείς,
 συμπεριεχθήσεται μετ'
 αὐτοῦ αἰεὶ, καὶ πόνον ἄπαυ-
 σον ἔξει, δίκλῳ διδούς τοῦ-
 το ἔρωτος. *Ηρα.* οὐ γὰρ δε-
 ρὸν τοῦτό γε ὑπὸ τῆς μεγα-
 λαυχίας.

Ἀπόλλωνος καὶ
 Ἥφαιστου.

Εώρακας ὦ Ἀπόλλον τὸ
 τῆς *Μαίας* βρέφος τὸ ἄρτι
 τεχθὲν, ὡς καλὸν τέθῃ, καὶ
 προσγελαῖσάσιν, καὶ δηλοῖ τι
 ἥδη ὡς μέγα ἀγαθὸν ὑποκει-
 σόμενον; *Απο.* οὐκ ἔγωγε φῶ
 βρέφος

autem solum decipietur.
I v n. Sed (vt omnes ho-
 mines arrogantes sunt)
 gloriabitur descendens
 forsitan, & narrabit om-
 nibus, dicens, coisse
 cū Iunone, & Iouis riuale-
 m esse, forsitan etiam
 dixerit, me ipsum ama-
 re, illi vero credetur,
 quando nō viderunt quo
 modo cum nube coierit.
I v p. Igitur si quid tale
 dixerit, in infernum præ-
 cipietur, ac rotæ miser
 alligatus, cum ipsa per-
 petuo circumuoluetur,
 & laborem nūquam ces-
 satum sustinebit, pœ-
 nas videlicet has pro a-
 more dependens. *I v n.*
 Nō enim graue hoc qui-
 dem, ob iactantiam.

Apollinis & Vul-
 cani.

Vidistis' ApolloMaiz
 infantulum illum, nu-
 per genitum, vt formo-
 sus est, & arridet omni-
 bus, & iam quoque tale
 quiddā præ se fert, quasi
 in magnum aliquod bo-
 num euasurus sit. *A p o.*
 Illumne ego infantem
 B 1 dicā,

dicam, o Vulcane, aut in magnum aliquod bonū euasurum? qui ipso Iapeto antiquior est, quantum ad fraudulentiam V v l. Et quē adeo iniuria afficere potuerit, iam primū in lucem ædirus?

A p o. Interroga Neptunum, cuius tridentem suffuratus est, aut Martē, nam & huius subtraxit clam e vagina gladium, ut interim de me ipso nō dicam quem & arcu spoliavit & sagittis. V v l. Hæccine infantulus & modo natus ille, qui vix dū mouebatur in cunis inter inuolucra? A p o. Scies Vulcane, si modo ad te aliquando venerit.

V v l. Atqui venit iam pridē. A p o. Quid igitur habes ne omne fabril instrumentū, nec dum quicquam illius tibi amissum est. V v l. Omne Apollo. A p o l. Attamen inspicie diligenter. V v l. Per Iouem forcipem nō video. A p o. Sed videbis illum alicubi inter inuolucra in cunis infātis. V v l. Adeone aduncas manus habet, perinde ac si in ipso ventre iā

tum

βρέφος ὃ Ἡφαίει, ἢ μέγα ἀγαθὸν, ὃ τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐν τῇ πανουργίᾳ; Ἡφαί. καὶ τίνα αὖ ἀδικῆσαι δυνάτο ἀρετίτοκον ὄν. Ἀπολλ. ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, ὃς τὴν τριαιναν ἐκλείψεν, ἢ τὸν Ἀρη, καὶ τοῦτου γὰρ ἔξείλκυσε λαθὼν τοῦ κουλεοῦ τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἐμαυτὴν λέγω, ὃν ἀφώπλισε τοῦ τόξου, καὶ ἧς βελῶν. Ἡφαί. τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὃ μόγις ἐκινεῖτο ἐν τοῖς σπαραγαῖσι; Ἀπολλ. εἴση ὃ Ἡφαίει, εἴ σοι προσέλθῃ μόνον. Ἡφαί. καὶ μὴ προσῆλθεν ἤδη. Ἀπολλ. τί οὖν, πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ οὐδὲν ἀπόλωλεν αὐτῶν; Ἡφαί. πάντα ὃ Ἀπολλων. Ἀπολλ. ὅμως ὀπίσκει-φον ἀκρεβῶς. Ἡφαί. νὴ Δία τὴν σφιδάραν οὐχ ὀρῶ. Ἀπολλ. ἀλλ' ὅλεις αὐτῷ σου ἐν σπαραγαῖσι τοῦ βρέφους. Ἡφαί. οὕτως ὀξύχεις ἐστὶ, καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκ-

μίσ-

Am 57n

Sicut

μελετήσας τὴν κλεπικλίω;
 Απολ. οὐ γὰρ ἤκουσα αὐτοῦ
 καὶ λαλοῦντος ἤδη σωμύλα
 καὶ ὀπίτροχα. ὁ δὲ καὶ δια-
 κονεῖσθαι ἡμῖν ἐθέλει. χθές
 δὲ προσκαλεσάμενος τὸν
 ἔρωτα, κατεπάλλυσεν αὐ-
 τοῦς, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφέλ-
 κων τὰ πόδε. εἴ τα μεταξὺ
 ἐπαινούμενος, τῆς Αφρι-
 δίτης μὲν τὸν κερὸν ἐκλε-
 ψε, προσπύζαμένης αὐτὴν
ὅπῃ τῇ νίκῃ, τοῦ Διὸς δὲ
 γελῶντος, τὸ σκῆπτρον.
 εἰ δὲ μὴ βαρύτερος ὁ κε-
 ραυὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῶρ
 εἶχε, κακείνον αὖ ὑφείλε-
 το. Ηφαισ. γοργόν τινα
 τὸν παῖδα φής. Απολ. οὐ
 μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μουσι-
 κόν. Ηφαι. πῶς, τοῦτο τεκ-
 μαίρεσθαι ἔχεις; Απολ.
χελώνῳ που νικρὰν αὐ-
ρὼν, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς
σωμνήξατο. πῶς γὰρ
ἐναρμόσας καὶ ζυγώσας,
ἔπειτα καλάμους ἐμπή-
ξας, καὶ μαγάδιον ἐποθεῖς,
καὶ ἐντεννάμενος ἐπὶ τὰ χορ-
δὰς

tum meditatus esset fu-
 randi rationem? A P O.
 An non audisti ipsum lo-
 quentem quoque iam ar-
 guta ac volubilia quæ-
 dam. Atque hic etiam
 ministrare nobis vult.
 Heri autē vocato ad se-
 Cupidine, statim illum
 palaestra superavit, nes-
 cio quo pacto pedes illi
 subtrahens. Deinde cum
 a cæteris laudaretur, in-
 terea Veneri surripuit
 cingulum, cum illa am-
 plexata ipsum fuisset ob
 victoriam, Ioue autem
 ridente, sceptrum illius
 sustulit, & nisi gravius
 fuisset, & plus ignis ha-
 buisset, ipsum quoque
 fulmē subtraxisset. VVI.
 Celerem atque agilem
 quendam puerum mihi
 narras. A P O. Quinimō
 & Musicū præterea. VVI.
 Vnde nam huius rei cō-
 iecturam facis? A P O.
 Testudine mortua alicu-
 bi inuenta, instrumentū
 ex ea compactum dedit.
 Brachijs enim adapta-
 tis, & iugo superinducto,
 deinde calamis (chorda-
 rum ansulis videlicet) in
 fixis, fundoque infra,
 & quasi quodam dorso

B + sub-

subiecto, atque inde se-
ptem chordis suspensis
& intentis, iucundum a-
deo quiddā modulatur,
& concinnum, vt ego
quoq; illi iam inuideā,
qui iam olim personan-
do citharā me exerceo.
Cæterum ipsa Maia il-
lud quoq; dicebat, quod
neq; in cælo noctu ma-
neret, sed præ nimio a-
gendi studio, ad inferos
vsque descenderet, fura-
turus scilicet etiam inde
aliquid. Alatus autē quo-
que est, ac virgam quan-
dam apparauit, mirifi-
cam potestatem ac vim
habentem, qua animas
euocat, & educit mor-
tuos. VVL. Ego illā dedi
ipsi, vt esset quasi ludi-
crū. A P O L. Proinde &
mercedem istam tibi re-
tulit, forcipem videli-
cet. VVL. Recte sane ad
monuisti, quare ibo, vt
illum recipiam, sicubi,
vt ais, inter inuolucra
in cunis inuēiri poterit.

Vulcani & Iouis,

Quid me oportet fa-
cere, Iupiter? venio e-
nim ita vt iussisti: secu-
rim

δὰς, μελωδεῖ πάνυ γλα-
φυρόν, ὃ Ἡφαῖς, καὶ ἐναρ-
μόνιον, ὥς καὶ μετὰ αὐτῷ
φθονεῖν τὸν πάλαι κύντα-
ρίσειν ἀσπουῖτα. ἔλεγε
δὲ ἡ Μαῖα, ὥς οὐδὲ μῦθοι
τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ,
ἀλλ' ὑπὸ περιεργίας ἀχρε-
τοῦ ἄδου κατίοι, κλέψων
τί καὶ κτείνεν δηλαδὴ. ὑπό-
πτερος δ' ὅτι. καὶ ῥάβδον
τινὰ πεποίηται δαυματί-
αν πῶ δώαμιν. ἡ ψυχά-
γωγέϊ, καὶ κατάγει τοὺς
νεκροὺς. Ἡφαῖς. ἐγὼ
ἐκείνῳ ἔδωκα αὐτῷ παί-
γνιον εἶναι. Απολ. τοι-
γαροῦν ἀπέδωκέ σοι τὸν
μυθόν πῶ πυράγχαν.
Ἡφαῖς. οὐ γὰρ ὑπέμνησας.
ὥς βαδιοῦμαι ὑποληψό-
μενος αὐτῷ, εἶπου ὥς φῆς,
εὐρεθεῖν ἐν τοῖς σπαραγά-
γοις.

Ἡφαῖς καὶ Διός.

Ἡφαῖτος.

Τί με ὃ Ζεῦ δεῖ ποι-
εῖν; ἤκω γὰρ ὥς ἐκέλευσας,
ἔχων

ἔχων τὸν πέλεκυν ὀξύτατον,
 εἰ καὶ λίθους δέοι μὲν πληγὴν
 διαλεμεῖν. Ζ. οὐγε Ἡφαιστει.
 ἀλλὰ δίδελέ μου τὸ κεφαλὴν
 εἰς δύο, καὶ σπινθῆρας. Ἡφαι.
 πῶς μου εἰ μέμνηται, πρὸς αἴ-
 τε δ' οὐκ ἔστιν ἄλλος, ὅππῃ δέ-
 λης σοὶ χροῖός. Ζ. διασπινθῆρας
 μοι τὸ κρανίον. εἰ δ' ἀπὸ θή-
 σης, οὐ νῦν πρῶτον ὀργίζομέ-
 νου πειράσθαι μου, ἀλλὰ καὶ
 καθικνεῖσθαι παντὶ τῷ θυμῷ.
 μὴ δ' ἐμὴν. ὑπόλλυμαι γὰρ
 ὑπὸ τῷ ὀδίνῳ, αἷ μου δ' ἐγ-
 κέφαλον ἀνασπέρουσιν. Ἡ-
 φαι. ὅρα δ' Ζεῦ, μὴ κακὸν τι
 ποιήσωμεν. ὀξύς γὰρ ὁ πέλε-
 κὺς ὅστις, καὶ ἐκ ἀναιμοσύνης, οὐδ' ἔστι
 τῷ Εἰλθέαν μαιώσεσθαι σε.
 Ζεὺς. καλένεγκε μόνον ὃ Ἡ-
 φαιστει θάρσυν. οἶδα γὰρ ἐγὼ
 τὸ συμφέρον. Ἡφαιστος. ἄ-
 κων μὲν, κατόισα δέ. τί γὰρ
 καὶ ποιεῖν, σοὶ κελεύοντος;
 τί τοῦτο; κερὴν ἔνοπλος;
 μέγα δ' Ζεῦ κακὸν εἶχες ἐν
 τῇ κεφαλῇ, ἐκὼς γούνη
 ὀξύθυμος ἦν, τιλικαύ-
 πτω ὑπὸ τῷ μύνηγα
 παρ-

rim habens acutissimā,
 etiam si lapides opus sit
 vno ictu diffecare. I v p.
 Recte sane Vulcane. Sed
 iam impacta illa, diuide
 mihi caput in duas par-
 tes. V v l. Tentas me, nū
 insaniam? Impera igitur
 vere, quod vis tibi fieri.
 I v p i. Diuidi mihi cal-
 uariam volo, si vero non
 obedieris mihi, me ex-
 perieris non nunc primū
 irascentem. Veruntamē
 ferire oportet audacter,
 & p̄senti animo, neque
 cūctari, Pereo enim prae
 doloribus, qui mihi ce-
 rebrum inuertunt. V v l.
 Vide Iupiter, ne quid
 mali faciamus. Acuta e-
 nim securis est, & non
 absque sanguine, neque
 etiā ad Lucinae morē, ti-
 bi obstetricabitur. I v p.
 Incute modo Vulcane au-
 dacter. Ego enim noui,
 quid sit conducibile.
 V v l. Inuitus quidem,
 sed tamen feriam. Quid
 enim agat aliquis, te iu-
 bente? quid hoc? puel-
 la armata? magnū o Iu-
 piter, malum habuisti in
 capite. Merito igitur ira-
 cundus fuisti tantam in-
 tra cerebri panniculum
 B ; virgi.

virginem viuam nutri-
ens, idq; armatā, nimi-
rum castra, non caput ha-
buisse, non aduertens.
Hæc vero etiā saltat, &
cum armis tripudiat, cly-
peum concutit, ac hastā
vibrat, & quasi quodam
furqre concitatur. Et
quod maximum est, for-
mosa admodum, ac ma-
xuris nubilis annis, bre-
ui adeo iam facta est, ce-
ruleos quidem oculos ha-
bens, sed tamen & huic
grariā addit galea. Qua-
re o Iupiter, obstetrican-
di præmium hoc mihi re-
fer, desponde mihi illā.
I v p. Impossibilia petis
Vulcane, perpetuo enim
virgo manere vult. Ego
certe, quantum in me est
nihil repugno. Vvl. Hoc
volebā. Reliquum quod
ist ipse curabo. Ac iam
simul rapiā ipsam. I v p.
Si tibi facile adeo hoc,
facias licet. Veruntamē
illud scio, quod amas ea,
quæ tibi contingere ne-
queunt.

9 Neptuni & Mercu-
rij.

Licet ne Mercuri, con-
ueni-

παρθένον ζωογονῶν, καὶ
ταῦτα ἔνοπλον. ἥπου στρα-
τόπεδον, οὐ κεφαλῇ ἐλε-
λήθεις ἔχων. ἡ δὲ πηδᾷ,
καὶ πυρρῆχίζει, καὶ πλὴν
ἀπίδα τινάσσει, καὶ τὸ δέ-
ρυ πᾶλλει, καὶ ἐνδοῦσιτᾷ.
καὶ τὸ μέγιστον, καλὴ πά-
νυ καὶ ἀκμαία γέγνηται
ἤδη ἐν βράχει. γλαυκῶ-
πις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ
τοῦτο ἡ κέρυς. ὥς τε ὁ Ζεὺς
μαίωτρά μοι ὑπόδος, ἐγγυή-
σας μοι αὐτῷ. Ζεὺς. ἀδύ-
νατα αἰτεῖς ὦ Ἥφαιστι-
παρθένος γὰρ αἰεὶ θέλει μέ-
νειν, ἐγὼ γοῶν τό γε ἐπ' ἐ-
μοῖ, οὐδὲν ἀντιλέγω. Ἥ-
φαις. τοῦτ' ἐβουλόμην.
ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά. καὶ
ἤδη σωμαρπάσω αὐτῷ.
Ζεὺς. εἰ σοι ῥάδιον οὕτω,
ποιεῖ. πλὴν οἶδα, ὅτι ἀδυ-
νάτων ἐρεῖς.

Ποσειδῶν καὶ
Ερμού.

Εἰν ὁ Ερμῆ γυν' ἐντυ-
χεῖν

χεῖν τῷ Δίῃ; Ερμ. οὐδα-
 μῶς ὦ Πόσειδον. Ποσειδ.
 ὁμῶς ποσάγγειλον αὐτῷ.
 Ερμ. μὴ ἐνόχλει, φημί.
 ἀκαιρον γάρ. ὥστε οὐκ αὖ
 ἴδοις αὐτὸν ἐν τῷ παρόν-
 τι. Ποσειδ. μῶν τῇ Ἥρῃ
 σῴσεις; Ερμ. οὐκ ἀλλ' ἐ-
 τεροῦν τί ὅτι. Ποσειδ. συ-
 νίημι. Γανυμήδης ἔνδον.
 Ερμ. οὐδὲ τοῦτο. ἀλλὰ μα-
 λακῶς ἔχει αὐτός. Ποσειδ.
 πόθεν ὦ Ερμῆ; Δεινὸν γὰρ
 τοῦτο φῆς. Ερμ. αἰχμω-
 μαι ἐπεῖν, τοιοῦτον ὅτι.
 Ποσειδ. ἀλλ' οὐ χεῖν πρὸς
 ἐμὲ δεῖόν γε ὄντα. Ερμ. τέ-
 τοκεν ἀρτίας, ὦ Πόσειδον.
 Ποσειδ. ἀπαγε. τέτοκεν
 ἐκείνος; ἐκ τίνος; οὐκοῦν
 ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος
 ὢν; ἀλλ' οὐδὲ ἐπισημαί-
 νειν αὐτῷ ἢ γαστρὸς ὄγκον
 τινά. Ερμ. εὖ λέγεις. οὐ
 γὰρ ἐμείνη εἶχε τὸ ἔμβρυ-
 ον. Ποσειδ. οἶδα. ἐκ τῆς
 κεφαλῆς ἔτεκεν αὐτίς, ὥσ-
 περ τὴν Αἰθιώαν. τοκά-
 δα γὰρ τὴν κεφαλὴν ἔχει.
 Ερμ.

uenire Ioué nunc? M E.
 Nequaquam. Neptune.
 N E P. Attamē intro re-
 nuncia de me ipsi. M E.
 Ne molestus sis, inquā,
 importunum enim hoc.
 Quare nō poteris ipsum
 videre in præsētia. N E.
 Num igitur cum Iunone
 concumbit? M E R. Non,
 sed diuersum quiddam
 est. N E P. Intelligo Ga-
 nymedes intus est. M E.
 Neque hoc, sed ipse in-
 firmus aliquantulū est.
 N E. Vnde hoc Mercuri?
 Graue enim istud nar-
 ras. M E R. Pudet dicere,
 tale quidpiam est. N E.
 At nihil eo tibi opus est
 apud me, patruus utique
 cum tibi sim. M E R. Pe-
 perit paulo ante, Nep-
 tune. N E P. Apage. An-
 peperit ille? ex quo? ita-
 que latuit ille nos Her-
 maphroditus existens?
 At neq; vterus eius tu-
 morem aliquē prae se tu-
 lit. M E R. Recte dicis.
 Neque etiam ille partū
 intra se habebat. N E P.
 Noui, rursus ex capite
 peperit scilicet, quemad-
 modum & Mineruam,
 habet enim ille caput
 quoddam puerperum.
 M E R.

ΜΕΡ. Neque illud, sed in foemore gestavit par-
 tum, illum videlicet ex
 Semele receptū. ΝΕΡ. Euge generosus, vt ille
 totus nobis, & ex omni
 parte corporis impreg-
 nando, idoneus atq; fœ-
 cundus est. Sed quæ nā
 Semele ista est? ΜΕΡ. Thebana mulier, ex fili-
 abus Cadmi vna. Huic
 congressus prægnantem
 eā reliquit. ΝΕΡ. De-
 inde vero ipse p̄ illa pe-
 perit. ΜΕΡ. Atq; admo-
 dum. Etiam si tibi alienū
 ac mirum videatur. Nā
 Semelem dolis aggressa
 Iuno (nostis autem, vt ze-
 lotypa est) persuadet illi
 vt petat a Ioue, quo cum
 fulmine ac fulgure ad se
 veniat. Quæ cum verbis
 huius inducta credidisset
 venissetq; Iupiter fulmē
 secū portans, conflagra-
 uit tectū, ipsaque Se-
 mele ex igne periit. Me
 autem iubet Iupiter, vt
 incisa illius aluo, partū
 ad se afferā, imperfectū
 illum quidem adhuc, &
 intra septimū mensem
 conceptum. Quod ubi
 fecissem, ille dissecto fœ-
 more suo, intro illum re-
 cipit,

Ερ. οὐκ ἀλλ' ἐν τῷ μητρῷ ἐ-
 κύει τὸ ἐν τῆς Σεμέλης
 βρέφος. Ποσειδ. εὐγε ὁ γη-
 ναῖος, ὥς ὅλος ἡμῖν κυφο-
 ρεῖ, καὶ πανταχόθι τοῦ σώ-
 ματος. ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέ-
 λι ὅτι; Ερμ. Θηβαία. τοῦ
 Κάδμου θυγατέρων μία.
 ταύτῃ σωελθὼν, ἐγκύμο-
 να ἐποίησεν. Ποσειδ. εἴτα
 ἔτεκεν ᾧ Ερμῇ αὐτ' ἐκείνης;
 Ερμ. καὶ μάλα, εἰ καὶ πα-
 ράδοξον εἶναι σοι δοκεῖ. τί-
 μῳ γὰρ Σεμέλῳ ὀπιηλοῦ-
 σα ἡ Ηρα, οἶδα δέ, ὥς ζη-
 λότυπός ἐστι, πείθει αὐτῆσαι
 παρὰ τοῦ Διὸς, μετὰ βρον-
 τῇ καὶ ἀστραπῶν ἥκειν παρ'
 αὐτῷ. ὥς δ' ἐπέειπεν, καὶ
 ἥκειν ἔχων καὶ τὸν κεραυνόν,
 ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος, καὶ ἡ
 Σεμέλη μὴ διαφθείρεται
 ὑπὸ τοῦ πυρός. ἐμὲ δὲ
 κελύει ἀναταμόντα τί-
 νας ἐκ τῆς γυναικὸς, ἀνα-
 κομίσαι ἀτελὲς ἔτι αὐτῷ
 τὸ ἔμβρυον ἐπιαιμωῖον.
 καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελ-
 λὼν τὸν ἑαυτοῦ μηρὸν, ἐντί-
 θησιν,

ἔπουν , ὡς ἔποτελεσθῆναι ἐ-
ταῦθα , καὶ νῦν τρίτῳ ἡδὴ
μυῖ ἔξετεκεν αὐτὸ ; καὶ
μαλακῶς ὑπὸ τοῦ ὠδίνων
ἔχει . Ποσειδ. νῦν οὐκ ποῦ
τὸ βρέφος ὄσιν ; Ερμ. ἐς τὴν
Νύσαν ἀποκομίσας , παρέ-
δωκα ταῖς νύμφαις ἀνα-
τρέφειν , Διόνυσον ἐπονομα-
θέντα . Ποσειδ. ἔκουσ' ἀμ-
φότερα τοῦ Διονύσου τούτου
καὶ μήτηρ καὶ πατὴρ ὁ δὲ
ὄσιν ; Ερμ. ἔοικεν . ἀπειμι
δ' οὐκ ὕδωρ αὐτῷ πρὸς τὴν
τρυαῖν ὁίσαν , καὶ τὰλλα
ποιήσω ; ὅς αὖ νομίζεται
ὡσπερ λεχόν .

Ερμῆ καὶ Ἡλίου :

ὦ ἥλιε μὴ ἐλάσῃς τήμερον ,
ὁ Ζεὺς φησι , μὴ δὲ αὔριον ,
μήδ' ἐς τρίτῳ ἡμέραν , ἀλλ'
ἔνδον μῦθε , καὶ τὸ μεταξὺ
μία τις ἔστω νύξ μακρά . ὥστε
λυέτωσαν μὲν αἱ ὄρεαι αὐθις
πρὸς ἵππους . σὺ δὲ σθένει
τὸ πῦρ , καὶ ἀνάπαυε διὰ
μακροῦ σε αὐτόν . Ηλ. καὶ
να

cipit , vt ibi perficeretur .
Atq; ita iam tertio , post
quam factum illud est ;
mense , denuo illum pe-
perit , & nunc ex dolori-
bus aliquantulum lan-
guidus est . N E P . Vbi
igitur infans ille iā est ?
M E R . In Nysam hinc
ablatum , tradidi illum
nymphis enutriendum ,
Dionysium cognomina-
tum . N E P . Ergo utrū-
que ; Dionysii huius &
pater & mater ille est .
M E R C . Ita videtur . A-
beo igitur , vt illi aquam
ad vulnus afferam , ac cæ-
tera ea quæ ex more atq;
consuetudo fieri solent ,
quasi puerperæ procuræ :

Mercurij & Solis :

10.

Ο Sol , ne hodie cur-
rū agas , inquit Iupiter ,
neq; in crastinum neque
etiam in diem perendi-
num , sed intus mane , si-
atque interea perpetua
vna nox longa . Quare e-
quos quidem iterum sol-
uant Horæ , tu vero re-
stingue ignem , & nunc
tandem post longum in-
teruallum temporis te
ipsum recrea . S O L . Νο-
τα

ua hæc atque omnino aliena denunciāns venis. Sed nunquid transgredi, siue peccare visus sum inter agendum & extra fines cursum habuisse? atque id nunc irascitur ille mihi, noctemque triplo maiorem die facere statuit? **ΜΕΡ.** Nihil tale, neque hoc etiam perpetuo fiet, sed ipse nunc opus habet, noctem sibi fieri consueto longiorē. **ΣΟΛ.** Vbi autem etiam ille est, aut vnde ipse emissus es, vt hæc nunciāres mihi? **ΜΕΡ.** Ex Bœotia, ab vxore Amphitryonis, cum qua cōcumbit. **ΣΟΛ.** Amator illius? atque ita illi satis non est nox vna? **ΜΕΡ.** Nequaquā. Nasci enim quendā oportet ex hoc concubitu magnū, atq; multorum certaminum victorem, deum. Hunc igitur vna nocte absolui ac perfici impossibile est. **ΣΟΛ.** Sed absoluat atq; ad exitum perducatur ille, quod faustum felixque sit. Veruntamen hæc Mercuri, temporibus Saturni non fiebant, (soli enim hic nos sumus.)

Neque

τὰ ταῦτα ὦ Ερμῆ καὶ ἄλλοκοτα ἦκεις παραγγελῶν. ἀλλὰ μὴ παραβαίνειν τι ἔδοξα ἐν τοῦ δρόμου, καὶ ἔξω ἐλάσαι τῆς ὁρῶν, κατὰ μοι ἄχθεται, καὶ πῶς νύκτα τριπλάσιαν τῆς ἡμέρας ποιεῖται διέγωνκεν; **Ερμ.** οὐδὲν τοιοῦτον, οὐδ' ἐς αἰὲ τοῦτο ἔσαι. δεῖται δὲ τινὺς αὐτὸς ὅτι μνησκεῖραν γένεσθαι οἱ πῶς νύκτα. **Ηλ.** ποῦ δὲ καὶ ὅστις, ἢ πόθεν ἔξεπέμφθης ἀγγελῶν ταῦτά μοι; **Ερμ.** ἐκ Βοιωτίας ὦ **Ηλ.** παρὰ τῆς Ἀμφιτρυωνος γυναικὸς, ἣ σώσεις. **Ηλ.** ἐξ ὧν αὐτῆς; εἴτα οὐχ ἱκανὴ νύξ μία; **Ερμ.** οὐδὰμῶς. τεχνῶμαι γὰρ τίνα δεῖ ἐκ τῆς ὁμιλίας ταύτης μέγαν καὶ πολυάθλον δέον. τοῦτον οὐκ ἐν μίᾳ νυκτὶ ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον. **Ηλ.** ἀλλὰ τελεσιουργήτω μὲν ἀγαθὴ τύχη. ταῦτα δ' οὐκ ὦ **Ερμῆ** οὐκ ἐγένετο ὅτι τοῦ Κρόνου. αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν. οὐδ'

οὐδ' ἀποκοίτος ἐκείνος περὶ τῆς
 Ρέας ὡς οὐδ' ἀπολιπὼν αὐτὴν
 οὐρανὸν ἐν θήβαις ἐκοιμά-
 το. ἀλλὰ ἡμέρα μὲν ὡς ἡ ἡ-
 μέρα, νύξ δὲ κατὰ μέτρον
 τῇ αὐτῆς, ἀνάλογον ταῖς αἰ-
 ραις. ξένον δὲ ἢ παρὴν λαχ-
 μὴν οὐδέν. οὐδ' αὖ ἐκοι-
 νῶν ἤτε ποτε ἐκείνος θνητῷ
 γυναικί· γυνὴ δὲ Δυσίμου γυ-
 ναίου ἕνεκα, καὶ ἀνεστάφθαι
 τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπυεέ-
 ρους μὴ θμεῖσθαι τοῦ ἵππου
 ὑπὸ τῆς ἀργίας, δύσπορον
 δὲ πῶς ὁδὸν, ἀτρεῖς μὲν
 σάν ἐξ ἧς τριῶν ἡμερῶν, τοῦ
 δ' ἀνθρώπου ἀθλίως ἐν σκο-
 πεῖν διαβιοῦν; τοιαῦτα
 ἀπολαύονται τῷ διὸς ἐρώ-
 των; καὶ καθεδουῶται πε-
 μένοντες. ἐς αὖ ἐκείνος
 ἀποτελέσῃ τὸν ἀθλητὴν ὃν
 λέγεις, ὑπὸ μακρῷ πῶς ζῶ-
 φη. Εἰμι, σιῶπα ὦ Ἥλιε, μή
 τι κακὸν ἀπολαύσης τῷ λό-
 γῳ. ἐγὼ δὲ παρὰ πῶς Σε-
 λῖνῳ ἀπελθὼν, καὶ τὸν
 ὕπνον, ἀπαγγεῶ καὶ κεί-
 νοις; ὅτι ὁ Ζεὺς ἀπέσει-

λε,

Neque ille tum a Rhea
 diuertebat, aut seorsim
 cubabat, neque etiam re-
 lecta caelo Thebis dor-
 miebat. Sed dies quidem
 tum dies erat, nox autē
 ad suum certum spaciū,
 secundum proportionē
 horarum agebatur. pere-
 grinum vero autem im-
 mutatum nihil. Neque
 ille tum unquam cum
 muliere mortali quic-
 quam rei habuit. At nūc
 infelicis mulierculę cau-
 sa, oportet omnia iursū
 & deorsum verti. Ace-
 quos quidē præfractio-
 res & difficiliores fieri,
 ob ociū & desidiā, viam
 autem asperiorē eo quod
 toto triduo non vsurpa-
 bitur, homines præterea
 misere in tenebricoso
 viuere. Hoc boni ex a-
 moribus Iouis consequē-
 tur illi scilicet, sedebūt-
 que expectantes, donec
 ille athletam istum, quē
 dicis, absoluerit sub lon-
 gis tenebris. M E R. Ta-
 ce o Sol, ne quid malī
 pro his dictis tuis nan-
 ciscare. Ego vero ad Lu-
 nam hinc abiens & ad
 Somnū, renuntiabo etiā
 illis, quæ Iupiter man-
 dauit

dauit. ille quidem, vt ne procedat citius, huic autem, vt ne remittat a se homines, quo ignorent longam adeo noctem hanc fuisse.

Veneris & Lunæ.

Quid hæc, o Luna, facere te aiunt, quoribus ad Cariam peruenis, vt currum sistas, ac desuper aspectes Endymionē dormientem sub dio tanquā venatorem aliquem, interdum autem etiam descendas ad ipsū ex media via? L V. Interroga o Venus filium tuum, qui mihi harum rerum autor est. V E N. Sine. Contumeliosus ille est. Me quippe matrem ipsius, quibus modis affecit? nunc quidem in Idam adigēs Anchisæ causa Troiani, nunc autem in Libanum ad Assyrium illum adolescentem, quem & Proserpinæ desiderabilem fecit, & me ex dimidia parte amoribus meis priuauit. Quare iam sæpe illi interminata sum, ni desinat talia facere, fracturam esse me ipsius &

arcus

λε, πῶς μὲν χολῇ προβαίνην, τὸν δὲ ὕπνον μὴ ἀνέναι τὸ ἀνθρώπους, ὥς ἀγνοήσωσι μακρὰν οὕτω πῶς νύκτα γεγεννημένην.

Αφροδίτης καὶ Σε- λῆως.

Τί ταῦτα, ὦ Σελλῶν, φασὶ ποιεῖν σε, ὅπου τ' αὖ καὶ πῶς Καρίαν γῆν, ἵστασαι μὲν σε τὸ ζεύγος, ἀφροῶταν ἐς τ' Ἐνδυμίωνα καθ' οὐδὸν ἴα, ὑπ' αἰθέρων ἅτε κυνηγέτιον ὄντα, ἐπὶ δὲ καὶ καλαβαίνην ἐπ' αὐτ' ἐκ μέσης τ' ὁδοῦ; Σε. ἔρωτα ὦ Αφροδίτη τ' σὸν υἱόν, ὃς μοι τῶν αἰτίων. Αφρ. ἔα, ἐκείνου ὕβρις ἡς ὅστιν. ἐμὲ γοῦν αὐτῶν μητέρα οἶα δέδρακεν, ἄρτι μὲν ἐς πῶς Ἰδῶν καλὰ γὰρ, Ἀγχί- σου ἕνεκα τ' Ἰλίου, ἄρτι δ' ἐς τ' Λίβανον, ὅπῃ τὸ ἀσύνετον ἐκείνο μεράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφόνῃ ἐπέραςεν ποιήτας, ὃς ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ἐρώμενον. ὥς πολλὰ κίς ἡπεὶ λησάει μὴ πού τ' εἴ τι αὐτὰ ποιῶν, κλάσσειν μὲν αὐτοῦ τὰ τόξα.

τόξα καὶ τὴν φαρέτραν, περιαιρήσῃ ὃ καὶ τὰ πτερά. ἤδη δὲ καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐπέτεινα εἰς τὰς πτυχὰς τοῦ σανδαλίου. ὁ δέ, ὡς οἶδ', ὅπως τοῖσ' ἀντι-
τίκτα δειδώς καὶ ἱκετεύων,
 μετ' ὀλίγον ἐπιέλυσαι ἀ-
 πάντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, κα-
 λὸς ὁ ἐνδυμίων ὄν; εὐπα-
ραμήνην γὰρ οὕτω τὸ δαγόν.
 Ζεὺς. ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ καλὸς
 ὦ Αφροδίτη δοκεῖ, καὶ μάλα
 ὅταν ἐπιβαλλόμενος ὅπῃ τῆς,
 πέρας τὴν χλαμίδα καθύ-
 δη τῇ λαίᾳ μὲν ἔχων τὰ ἀ-
 κόντια, ἥδη καὶ τῆς χειρὸς ὑ-
πορέοντα. ἢ δεξιὰ δὲ περὶ
 τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ ἄνω ἐπι-
κεκλυσμένη ὅπως ἔχει; τὴν
 προσώπῳ ὑποκειμένη. ὁ δὲ
 ὑπὸ τῇ ὑπὸν λευκῆς, ἀ-
 ναπνέει τὸ ἀμβροσίον ἐκείνο
 ἄδμα. τότε τοίνυν ἐγὼ ἀπο-
 φημι καλῶς, ἐπεὶ ἄκρων τῆς
δακτύλου βεβηκῆς, ὥς αὖ μὴ
 ἀνεγρόμενος ἐκλαραχθεῖν. οἶ-
 दा, τί αὖ οὐ σοι λέγοιμι τὰ
 μὲν ταῦτα. πάλιν ὑπόλλυ-
 μαί γε ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

Αφρο-

arcus & pharetram, am-
 putaturam autem etiam
 alas. Iampridem vero &
 plagas ipsi in nates in-
 cussi sandalio, sed ille,
 nescio quo pacto, tum
 quidem statim metuens
 ac supplicās, paulo post
 obliuiscitur omniū. Ve-
 rum dic mihi formosus
 ne Endymion iste est? Nā
 hoc quidem solatio fue-
 rit malo huic. L v. Mihi
 quidem etiam admodum
 formosus, o Venus, vi-
 detur, & maxime quan-
 do instrata super rupem
 chlamyde dormit, laeva
 tenēs sagittas, paulatim
 e manu prolabētes. Dex-
 tra autem circa caput
 sursum versus reflexi,
 decorē affert faciei, cui
 circumfunditur. Ipse ve-
 ro solutus somno, anhe-
 lat ambrosium illum ha-
 litum. Tunc igitur taci-
 te equidem & sine vllō
 strepitu descendens, ac
 summis digitis insistsens,
 ut ne expergefactus il-
 le, perturbari possit.
 Scis igitur, quid tibi
 post hæc dictura fue-
 rim, sed pereō equidem
 amore.

C

Vene-

Veneris & Cupidinis.

Αφροδίτης καὶ

Ερωτος.

Cupido gnate, vide quæ facis flagitia. Non iam de his loquor, quæ te impulsore mortales in terra, vel in se quisq; vel inuicem alii in alios faciunt, verum de his ago, quæ apud superos quoq; designas, qui quidem Iouem varias assumere formas ostēdis, verens in quodcunq; tibi pro tempore visum fuerit. Lunam vero e cælo deuocas. Quin & Solem aliquoties compellis lentum apud Clymenē cessare, aurigandi muneris oblitum. nam quicquid iniuriæ in me matrem etiam cōmittis, audacter tanquam tuto facis. Verum tu quidem o deorū omniū confidentissime, Rheam insuper ipsam iam anum, præterea deorum tam multorum parentem eo perpulisti, vt pusionem adamet, atque in Phrygium adolescentulū illū depereat, ac tuam iam opera insanit, iunctisque leonibus, adhibitis itē Corybantibus,

quip-

Ω τέκνον ἔρως ὄρα, οἷα ποιεῖς. οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὅποσα πρὸς ἀνθρώπους ἀναπείθεις, καθ' αὐτῶν ἢ κατ' ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ. ὃς τὸν μὲν Δία πολύμορφον ὀπιδεδυκνύεις, ἀλλά πῶς ἐς ὃ, τι αὐτοῖ σοι ὀπὶ τῷ καιροῦ δοκῇ. πῶς σελήνῳ δὲ καθαρῆς ἐκ τῷ οὐρανοῦ. τὸν ἥλιον δὲ παρὰ τῇ Κλυμένη βραδυῶν ἐπίοτε ἀναγκάζεις, ὀπιλεπομένην τῆς ἱππασίας. αἱ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ πῶς μητέρα ὑβρίζεις, θαρσύνων ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ ὦ τολμηρότατε, καὶ πῶς Πέαν αὐτῶν χραυῶ ἤδη, καὶ μητέρα τοσούτων θεῶν, ἀνέπεισας παιδεύειν, καὶ τὸ φρύγιον μερῶ-κιον ἐκείνο ποδεῖν. καὶ νῦν ἐκείνη μέμνην ὑπὸ σου, καὶ ζευξαμένη τοὺς λέοντας, παραλαβοῦσα καὶ τοὺς Κορύβαντας ἄτε μα-
νικους

νικούς καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἄνω
 καὶ κάτω πῶς ἰδὼν πεπολι-
 σιν, ἢ μὴ ὁλολύζοντα ὅτι τῷ
 Ἀτῆ. οἱ Κορύβαντες δ', ὁ μὲν
 αὐτῶν τέμνει ζίφει τὸν πῆ-
 χυν. ὁ δὲ αἰεὶ πῶς κρόνιν,
 ἔεται μεμηνὼς διὰ τῆς ὀ-
 ρῶν. ὁ δὲ αὐλεῖ τῷ κέρατι.
 ὁ δὲ ὀπιθομβεῖ τῷ τυμπάνῳ,
 ἢ ὀπιτυπεῖ τῷ κυμβάλῳ.
 καὶ ὅλως θόρυβος καὶ μανία
 τὰ ἐν τῇ ἰδῇ ἅπαντά ἐστι.
 δέδια τόνῳ ἅπαντα. δέ-
 δια τὸ τοιοῦτο, ἢ τὸ μέγα
 σέκκον τικοῦσα, μὴ ὑπο-
 मानεῖτά ποτε ἢ Ρέα, ἢ
 καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ οὖ-
 σα, κελύση τοὺς κορύβαν-
 τας συλλαβόντας σε, δια-
 σπάτασαι, ἢ τοῖς λέουσι
 παραβαλεῖν. ταῦτα δέδια,
 κινδυνεύοντά σε ὁρῶσα. Ερ.
 θάρρει μήτηρ, ἐπεὶ καὶ τοῖς
 λέουσιν αὐτοῖς ἤδη ξυνήθης
 εἰμί. καὶ πολλάκις ἐπα-
 ναβὰς ὅτι τὰ νῶτα, καὶ
 τῆς κόμης λαβόμενος,
 ὡς οὕτως αὐτοῦ. οἱ δὲ σαί-
 νουσί με, καὶ πῶς χεῖρα
 δεχόμενοι

quippe qui & ipsi furore
 quodam sunt afflati, per
 Idam montē sursum ac
 deorsum oberrat, ipsa
 quidem Attis amore etu-
 lans. Ceterum Corybā-
 tum alius suum ipse pe-
 nem ense defecat, alius
 demissa coma per mon-
 tes fertur insanus, alius
 cornu canit, alius tym-
 pano tonat, alius cym-
 balo perstrepat. breui-
 ter, omnis undiqueque
 Ida tumultus atq; insa-
 nix plena est. Proinde
 cuncta timeo, metuo ne
 tale quid accidat, quæ
 magnū malū generans,
 ut si quando resipiscat
 Rheā, vel potius si per-
 gat insanire, Coryban-
 tibus imperet, ut te cor-
 reptionem discerpant, aut
 leonibus obiciant. Hic
 me sollicitat metus, qđ
 videam tibi periculum
 imminere. Cyp. Ocio-
 so animo esto mater, si-
 quidem leonib. etiam ip-
 sis iam familiaris sum fa-
 ctus, ita ut sæpenumero,
 consensu eorum tergis,
 prehensaque iuba, equi-
 tis ritu insidens illos a-
 gitem. At vero illi inte-
 rim mihi caudis abblādī

C 2 untur,

untur, ac manum ori infertam receptant, lambuntq3, deinde mihi reddunt innocuam. Porro Rhez ipsi, quando tandem vacauerit, vt me vlciscatur, cum in Atte sit tota? Postremo quid ego pecco, quum res pulchras, vt sunt, offero, ac demonstro? Vos ne appetite res pulcras, quare his de rebus ne in me crimen conferte. Num vis ipsa tu mater, vti neque tu posthac Martē ames, neque ille te? V E N. Vt es peruicax, & nulla in re nō superas? Attamen horum quæ dixi aliquando memineris.

Iouis, Aesculapij & Herculis.

Definite o Aesculapi & tu Hercules, contendere inter vos iurgijs, perinde vt homines. Indecora enim hæc, & aliena a conuiuio deorum. H E. Ac vis, o Iupiter medicamentarium istum priore loco accūbere, quam me? A E S. Quid nī, per Iouem melior quoq3 enim sum. H E R. In quo igitur

δεχόμενοι ἐς τὸ σῶμα, πειλιχμυσάμενοι ἀποδιδόασί μοι, αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ρέα, ὅτε αὐτὴ κείνη χρυσῷ ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη οὖσα ἐν τῷ Ἀττῇ; καὶ τοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνύς τὰ καλά, οἷά ὅστις; ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῷ καλῶν. μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιᾶσθε τούτων. ἢ δέλεις σὺ ὅ μῆτερ αὐτὴ μηχανέτι ἐρεῖν, μήτε σὲ τοῦ ἀρεως, μήτ' ἐκείνον σοῦ; Ἀφροῶς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς ἀπάντων, ἀλλὰ μεμνήσθαι μου ποτὲ ἔσθ' λόγων.

Διὸς, Ἀσκληπιῶ, καὶ
Ἡρακλέους. Ζεύς.

Παύσαδε ὅ Ἀσκληπιε καὶ Ἡράκλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι. ἀπειπῇ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τοῦ συμποσίου ἔσθ' εἶναι. Ἡρακλ. ἀλλὰ ἐθέλεις ὅ Ζεὺς τοῖσι τὴν φαρμακείαν προκατακλίνεσθαι μου. Ἀσκλη. νῆ Δία, καὶ ἀμείνων γὰρ εἰμι. Ἡρα. κατὰ τί ὅ

τί ὧ ἐμβρόντητε ; ἢ διό-
 τισι ὁ Ζεὺς ἐκτραύνησεν ,
 ἂ μὴ δέμις ποιουῶτα , γυνῶ
 δὲ κατ' ἔλεον αὐδῖς ἀδα-
 νασίας μετείληφας ; Ασ-
 κλήπιος. ὀπιλέησαι γὰρ
 καὶ σὺ ὦ Ἡρακλῆς ἐν τῇ Οἴ-
 τη καταφλεγείς , ὅτι μοι
 ὄνειδίζεις τὸ πῦρ. Ἡρακλ.
 οὐκοῦν ἴσα καὶ ὅμοια βε-
 βίωται ἡμῖν , ὃς Διὸς μὲν
 υἱὸς εἰμι , τοσαῦτα δὲ πε-
 πόννηκα ἐκκαθαίρων τὴν βί-
 ον , θνεία καταγωνιζόμε-
 νος , καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς
 τιμωρούμενος . σὺ δὲ ἐι-
 ζοτόμος εἶ καὶ ἀγύρτης .
 νοστοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώ-
 ποις χήσιμος ἐπιδήσειν
 πρὸ φαρμάκων , ἀνδρῶδες
 δὲ οὐδὲν ὀπιδεδεγμένος .
 Ασκλη. οὐ λέγεις . ὅτι σου
 τὰ ἐγκαύματα ἰασάμην ,
 ὅτε παρὰ αὐτῶν ἀνῆλθες ἡμί-
 φλεκτος , ὥς ἀμφοῖν
 διεφθαρμένος πρὸ σώμα-
 τι , τοῦ χιτῶνος , καὶ μι-
 τὰ τοῦτο τοῦ πυρός . ἐγὼ
 δὲ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο , οὐ-
 τε ἐ-

igitur o attonite, an qd'
 te Iupiter fulmine ali-
 quando percussit, eo qd',
 quæ nefas , erat , fe-
 ceras , nunc autem ex
 misericordia iterum im-
 mortalitatis particeps
 factus es ? AEs. Obli-
 tus vero etiã tu es Her.
 quod in Oeta conflagra-
 sti, quandoquidem mihi
 igne oblicis? HER. Ne-
 quaquã æqualia atq; si-
 milia sunt quæ vterq; in
 vita egimus, vt qui ipse
 quidem Iouis filius sim,
 tantos autem labores su-
 stinuerim, expurgata vi-
 ta deuictis bestiis & hōi-
 nibus contumeliosis, vin-
 dicta ac pœna affectis.
 Tu vero radicū incisor es
 & circulator, ægrotanti-
 bus fortassis hominibus
 utilis medicamenta ad-
 hibendo, virile autem ni-
 hil quicquam opere præ-
 stitisti. AES. Recte di-
 cis. quoniam & inustio-
 nes tuas curavi, quando
 paulo ante ascendisti, ad
 nos semiuistulatus cor-
 pore vtrinq; corrupto ac
 perdito , & a tunica , &
 & post illam , etiam a
 flamma. Ego vero quod
 si nihil aliud, tamen ne-

que seruiui, quēadmodū tu, neq; exercui lanificium in Lydia, purpuram indutus, & ab Omphale verberatus sandalio aureo, neq; vero etiam infaniens, occidi liberos & vxorem. H E R. Nisi definās conuiciari, statim admodū senties qđ non multum tibi profutura sit immortalitas. Quoniam sublatū hinc, e cœlo præcipitem dabo te, vt ne ipse quidē Pxon curauerit te, diminuto atq; effracto tibi cerebro. I V R. Desinite, inquam, & ne perturbate nobis conuersationem hanc, aut ambos hinc ab legabo vos e conuiuio. Quancquam etiam æquum est o Hercules, priore loco accumbere Aesculaplum, quippe qui & prior mortuus est.

το ἰδοῦλυσσα ὥσπερ σὺ, οὔτε ἔξαιγον ἔρια ἐν Λυδίᾳ, πορφυρίδα ἐνδεδυκώς, καὶ παυμῶνος ὑπὸ τῇ Ομφάλῃ χυσῶσαν δάλφ. ἀλλ' οὐδ' ἐν μεγαγχολήσας ἀπέκλινα τὰ τέκνα, καὶ τὴν γυναικα. ΗΡΑ. εἰ μὴ παύσῃ λοιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὥς οὐ πολὺ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀράμενός σε, ῥίψω ὅπῃ κεφαλὴν ἐκ τῷ οὐρανοῦ, ὥς ἐμνήτῃ τὸν παῖδιον ἰάτα δαίσε, τὸ κεφάλιον σωθιζέεντα. Ζεύς. παύταδε, φημί, καὶ μὴ ὀπλίσσῃτε ἡμῖν τὴν ξυουσίαν, ἡ ἀμφοτέρους ὑποπέμψομαι ὑμᾶς τῷ συμποσίῳ. καὶ τοι σὺ γινώσκων ὅτι Ἡρακλῆς προκατακλίνεσθαι σου τὸν ἀσκληπιόν, ἅτε καὶ πρῶτον ἀποθανόντα.

14. Mercurij & Apollinis.

Quid vero tristis es Apollo? A P O L. Quoniam o Mercuri, miser atque infelix circa amores sum. M E R C V. Dignū quidē mærore hoc, sed tu

Ερμῆ καὶ Απόλλωνος.

Τί σκυθρωπὸς εἶ ὦ Ἀπολλον; Απόλλων. ὅτι ὦ Ερμῆ δυσυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτικαῖς. Ερμ. ἄξιον μὲν λύπης τὸ τοιοῦτον

οὗτον. σὺ δὲ τί δυσυχής; ἢ
 τὸ κατὰ τὴν δάφνιν σου λυπεῖ
 ἔστι; Απολ. οὐδαμῶς, ἀλλ'
 ἐρώμενον πυνθῶ τὸν λάκω-
 να τὸν Οἰβάδου. Ερ. τέθνη-
 κε γὰρ, εἰπέ μοι, ὁ ὑάκινθος;
 Απο. καὶ μάλα. Ερ. πρὸς τί-
 νος ὦ Απολλον; ἢ τίς οὕτως
 ἀνέραςτος ἦν, ὥς ἀποκτεῖναι
 τὸ καλὸν ἐκείνο μετράκιον.
 Απο. αὐτοῦ ἐμοῦ τὸ ἔργον.
 Ερ. οἰκουῖ ἐμάνης ὦ Απολ-
 λον; Απο. οὐκ, ἀλλὰ δυσύ-
 χημα τι ἀκούσιον ἐχόρευτο.
 Ερ. πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι
 τὸν λόγον. Απο. δισκεύειν
 ἐμαύθανε. καὶ γὰρ συνεδίσ-
 κουν αὐτῷ. ὁ δὲ χάκιστα
 ἀνέμων ἀπολούμενος ζέφυ-
 ρος, ἦρα μὲν ἐκ πολλοῦ καὶ
 αὐτὸς ἀμελούμενος δὲ, καὶ
 μὴ φέρων τὴν ὑπερφίαν,
 ἐγὼ μὲν ἀνέξιστα, ὥσπερ
 εἰώδαμεν τὸν δίσκον εἰς τὸ
 αἶω. ὁ δὲ, ἀπὸ τοῦ ταῦ-
 γέτου καταπνύσας, καὶ
 κεφαλῇ τῷ παιδὶ ἐνέ-
 σσει φέρων αὐτὸν, ὥστε
 ἀπὸ τῆς πληγῆς αἵμα
 τε ξυῖ-

tu quo pacto miser atq;
 infelix es? An id quod
 cum Daphne accidit, te
 dolore afficit adhuc? A.
 Nequaquam, sed amasi-
 um doleo, Laconem il-
 lū Oebadi filiū. M E R.
 An mortuus est Hyacin-
 thus? dic mihi. A P O.
 Atque admodū. M E R.
 Vnde Apollo? aut quis
 ita ab omni amore alien-
 us fuit, ut occiderit for-
 mosum illum puerum?
 A P O L. Meum ipsius fa-
 ctū hoc est. M E R. Quid
 igitur, insaniuisti? Ap.
 A P O. Non, sed infortu-
 nium quoddam inuito
 mihi accidit. M E R. Quo
 modo? cupio enim audi-
 re rationē hanc. A P O L.
 Disco ludere discebat,
 atq; ego una cum illo lu-
 debam. Cæterum ventor-
 um omnium pessime
 perditus Zephyrus ama-
 bat quidem longo iam
 tempore etiam ipse illū.
 Verum neglecto eo, &
 contemptum istum non
 ferente, ego quidem,
 quemadmodum consue-
 ueramus, discum in al-
 tum sursum versus iacu-
 labar, ille autem deor-
 sum Taygeto spirans,

ablatum hunc in caput
puero inflixit, ita vt ex
ea plaga & cruor mana-
ret affatim, & ipse puer
statim sagittis, fugientē
que ad montem vsque
persequendo. Puerο au-
tem & tumulum extru-
xi in Amyclis, vbi discus
cū prostrauit, & ex san-
guine florem, terram in-
duere feci, suauissimum
illum quidem Mercuri.
atq; omnium fragrātis-
simum, præterea & lite-
ras quasdam habentem,
quæ mortuū ipsum quasi
deplorant. Num tibi igi-
tur præter rationē mœ-
stus fuisse videor? M E R.
Sane vero Apollo. No-
ras enim mortalem te
comparasse amasiū tibi.
Quare dolere nō debes,
mortuo iam illo.

15. Mercurij & Apol-
linis.

Itan' autem Vulcanū,
cum & claudus ipse sit,
& artem adeo fabrilem
& contemptam exerce-
at Apollo, pulcherrimas
duos vxores duxisse, Ve-
nerem atque Gratiam?
A P O L. Felicitas quæ-
dam

τε ξυῆναι πολὺ, καὶ τὴν παῖδα
εὐθὺς ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὴν
μὴ ζέφυρον, αὐτίκα ἡμιμῶ-
μι' ἡ καλὰ τοξότας, φεύγον-
τι δῆππόμενος, ἄχει τοῦ ὄ-
ρους. τὰ παῖδι δ', καὶ τάφον
ἐχασάμην ἐν ἀμύκλαις, ὅ-
που ὁ δίσκος αὐτὴν κατέβηκε.
καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἀνθὸς
ἀναδουῶμαι τὴν γλῶσσαν ἐποίη-
σα, ἥδιστον ὧς Ἑρμῆ, καὶ εὐαν-
δέστατον ἀνθέων ἀπάντων.
ἔτι καὶ γράμματα ἔχον, ἐ-
παίδοντα τὰ νεκρῶν, ἀεὶ
σοι ἀλόγως λελυτῆσθαι δο-
κῶ; Ἑρμ. ναὶ ὦ Ἀπόλλων. ἤ-
δεις γὰρ θνητὸν ποιημέν-
ος τὸν ἐρώμενον, ὥς μὴ
ἄχθου ἀποθανόντος.

Ἑρμῆ καὶ Ἀπόλ-
λωνος.

Τὸ δὲ καὶ χαλὸν αὐτὸν
ὄντα Ἡφαιστον, καὶ τέχνῃ
ἔχοντα βάνηυσιν ὦ Ἀπολ-
λον, τὰς καλλίστας γεγαμη-
κέναι, τὴν τε Ἀφροδίτῃ καὶ
τὴν χάριν; Ἀπολ. εὐποτ-
μία

μία τις ὦ Ερμῆ, πλὴν ἐκεί-
 νο γε ἐγὼ θαυμάζω, τὸ, αὐ-
 χεῖσθαι σιωπῶσας αὐτὰς, καὶ
 μάλιστ' ὅταν ὀρῶσιν ἰδρῶ-
 τι ξέομενον εἰς πλὴν κάμ-
 νον ὅπκεκυφότα, πολλὴν
 αἰθάλῃ ὅπ τοῦ προσώπου
 ἔχοντα. καὶ ὅμως τοιοῦτον
 ὄντα αὐτὸν, περὶβάλλουσί
 τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγ-
 καθύδουσι. Ερ. τοῦτο καὶ
 αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Η-
 φαίστῳ φθονῶ. σὺ δὲ κόμα
 ὦ Ἀπολλὼν, καὶ κινδύριζε,
 καὶ μέγα ὅπ τῷ κάλλει
 φέρνεις, καὶ γὰρ ὅπ τῇ συνέξια
 καὶ τῇ λύρᾳ. εἶτα ἐπειδὴν
 κοιμᾶσθαι δεῖοι, μόνοι κα-
 θυδύσομεν. Απο. ἐγὼ δὲ
 καὶ ἄλλως ἀναφροδίτης εἰμι
 εἰς τὰ ἐρωτικά. καὶ δύνα γοῶν,
 οὐς μάλιστ' ὑπερηγάπησα,
 πλὴν Δάφνιν καὶ τὸν Τά-
 κινθον, ἢ μὴν ἀποδιδράσκει
 με, καὶ μισεῖ, ὥς ἐἴλετο
 ξύλον γενέσθαι μᾶλλον ἢ
 ἐμοὶ σιωεῖναι, ὃ δὲ ὑπὸ
 τοῦ δίσκου ἀπάλετο. καὶ
 νῦν αὐτ' ἐκείνων σεφάγους
 ἔχω.

dam hæc Mercuri. Ve-
 runtamen illud equidē
 miror, quod cum illo rē
 habere sustinent, & ma-
 xime quando vident su-
 dore fluentem, in for-
 nacem demittere atq; in-
 curuare sese, multa a-
 deo fuligine facie illius
 oppleta. Et tamen talis
 ipse cū sit, amplectuntur
 ipsum, & osculantur, &
 vna dormiunt. M E R C.
 Hoc & ipse indignor, &
 Vulcano inuideo. At tu
 comam nutri Apollo, ac
 citharam persona, ani-
 mum ob pulchritudinē
 elatum atq; superbum
 præ te ferens, & ego e-
 tiam ob habitudinē cor-
 poris & lyram. Ceterum
 vbi cubitum eundū fue-
 rit, soli dormiemus. A.
 Ego vero alias quoque
 habeo Venerem minus
 propitiā ad res amarori-
 as. Quippe etiam quos
 duos maxime præter cæ-
 teros amaui, Daphnen
 & Hyacinthum, illa qui-
 dē aufugit, atq; odit me,
 adeo ut in lignum con-
 uerti maluerit, quā me-
 cum rem habere, hic au-
 tem a disco interfectus
 est, & nunc pro illis, co-
 ronas

ronas habeo. M E R C. At ego iam aliquando Venerem, sed non oportet gloriari. A P O. No-
ui, atque etiam Herma-
phroditum istum ex te
aiunt peperisse ipsā. Ve-
xuntamē illud mihi dic,
si nosti, quomodo non æ-
mulatur Venus Gratiā,
aut cōtra illa Venerem?
M E R. Quoniam, Apol-
lo, illa in Lemno cum
ipso consuetudinem ha-
bet, Venus autem in cœ-
lo, præsertim autē hæc
cum Marte plerumque
versatur, atq; illum a-
mat. Quapropter non
ita multum fabrum istū
curat. A. Atq; hæc pu-
tas ipsum Vulcanum sci-
re? M E R. Scit, sed quid
agat? cum generosum a-
deo adolescentem, &
præterea militarem ip-
sum esse videat. Quare
silentium agit, nisi quod
miratur quidem, vincu-
la quædam excogitasse
contra illos sese, iisque
ipsos compræhensurum
esse, circumdato veluti
retibus quibusdā lecto.
A P O L. Nescio sane. o-
ptarim vero ipse ille, q
sic cōprehēderetur esse.

Iuno-

ἔχω. Ερμ. ἐγὼ δὲ ἤδη πο-
τὲ πῶς Ἀφροδίτῃ, ἀλλ' οὐ
χὲν αὐχέιν. Απολ. οἶδα. καὶ
τὴν Ερμαφρόδιτον ἐκ σοῦ
λέγεται τετοκέσθαι. πῶς
ἐκείνῳ μοι εἶπε, εἴτι οἶδα,
πῶς οὐ ζήλοισι πεῖ ἡ Ἀφρο-
δίτη πῶς χάριν, ἢ ἡ χάρις
ταύτῃ; Ερμ. ὅτι ὃ Ἀπολ-
λον ἐκείνη μὴ αὐτῷ ἐν τῇ
Λήμνῳ σώεσιν, ἢ δ' Ἀφρο-
δίτη ἐν τῷ οὐρανῷ. ἄλλως
τε, πρὶν τὸν ἄρβυλ' ἔχει τὰ
πολλὰ, καὶ κείνου ἐξ ἧ. ὥς
ὀλίγον αὐτῇ τοῦ χαλκέ-
ως τούτου μέλει. Ἀπόλλων
ταῦτα οἶει τὸν Ἡφαιστον εἰ-
δέναι; Ερμ. οἶδεν. ἀλλὰ
τί αὐτῷ δρᾶται δυνάτο, ἡμ-
ναῖον ὄρων νεανίαν, καὶ τρα-
τιώτῃ αὐτῶν; ὥς πῶς ἡ-
συχίαν ἄγει, πῶς ἀπει-
λεῖ γὰρ δεσμὰ τινα ὀπμη-
χανήσασθαι αὐτοῖς, καὶ συλ-
λήφειν, σαλευσάσας ἐ-
πὶ τῆς εὐνῆς. Απολ. οὐκ
οἶδα. ἐνθάδε μὲν δ' αὖ αὐ-
τος ὁ ξυλληφθησόμενος εἶ-
ναι.

Hæc

Ηρας ἡ Λητῆς.

Iunonis & Latona.

JO.

Καλὰ μὲν γὰρ, ὦ Λητοῖ
 ἡ τὰ τέκνα ἔτεκες πρὸ Διός.
 Λη. οὐ παῖσαι ὦ Ηρα τοι-
 ούτους τίλξιν διωάμεθα, οἷ-
 ος ὁ Ηφαίστος ὄσιν. Ηρα. ἀλλ'
 οὗτος μὲν ὁ χαλκός, ὁμῶς χρῆ-
 σιμός γε ὄσιν, τεχνίτης ὢν ἀ-
 ριστος, ἡ καλὰ κούσμηκεν ἡ-
 μῖν τὸ οὐρανόν, ἡ τὴν Αφρο-
 δίτῃ ἐγνημι, ἡ παυδάξει)
 πρὸς αὐτῆς. οἱ γὰρ σοὶ παῖδες,
 ἡ μὲν αὐτῶν ἀγγέλων, πέρα τ'
 μέτρου, καὶ ὄρεως, καὶ τὸ τε-
 λευαῖον, ἐς τὴν Σκυθίαν ἀ-
 πελθοῦσα, πάντες ἵστατιν
 οἷα ἐδίει ξηνοκλονόσας, καὶ
 μιμουμένη τὸν Σκύθας αὐ-
 τὸν, ἀνθρωποφάγους ὄντας.
 ὁ δ' Ἀπόλλων προσποιεῖται
 μὴ πάντα εἶδέναι, καὶ το-
 ξεύειν καὶ καθαρίζειν, καὶ
 ἱατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι.
 καὶ κατασηπόμενος ἐργα-
 σίηται τῆς μαντικῆς, τὸ μὴ
 ἐν Δελφοῖς, τόδ' ἐν Κλάρω
 καὶ ἐν Διδύμοις, ὅξαιπα τῶν
 τὸν χρωμένους αὐτῶν, λοξὰ ἡ
 ἐπαμ

Pulchros enim uero
 Latona & liberos pro-
 creasti Ioui. L. A. Non e-
 nim omnes, o Iuno, ta-
 les parere possumus, qua-
 lis Vulcanus est. I. V. N.
 At hic claudus quidem,
 utilis certe tamen est ar-
 tifex optimus existēs, ac
 cælum nobis exornauit
 quoque, Veneremq; v-
 xorem duxit, a qua &
 studiose obseruatur. Cō-
 tra autem tuorum libe-
 rorum, altera quidem
 virilis ultra modum, &
 montiuaga est, & postre-
 mo in Scythiam quoque
 profecta, omnes sciunt,
 qualia comedat, hospite-
 tes mactādo, ac Scythas
 ipsos imitando, qui hu-
 mana carne vescuntur.
 Apollo autē simulat quī
 dem omnia scire sese, &
 iaculari, & cithara canē-
 re, & medicum esse &
 vaticinari. Et erectis va-
 ticinandi tabernis hic in
 Delphis, illic in Claro
 & Didymis, decipit con-
 sulentes se, obliqua, &
 in vtranque partē quæ-
 stionis propositæ incli-
 nantia

nantia respondendo, ne videlicet erroris possit damnari, atque ita ex hoc quæstū facit, & dite scit. Multi enim amētes sunt, sequē ipsos exhibent præstigiis deludendos. Verum non ignoratur utique a prudentioribus, quod pleraque falsa ac ficta dicuntur, quæ ille ipse vates ignorabat, quod interfectorius amasium suum esset disco, neque prædixerat ipse sibi, quod fugitura ipsum esset Daphnē, idque adeo formosum atque comatum, Quare nō video, qua causā pulchriores liberos te quā Nioben illam, procreasse putaris. L A T. At vero liberi hi, hospitem mactatrix ista videlicet & mendax vaticinator ille, scio quo pacto mordeant te, dum conspiciuntur inter deos, & maxime quando hæc quidē ob pulcritudinē laudatur, ille autē citharā per sonat in cōvivio, omnib. ipsū admiratione prosequētib. I v. Nequeo risū continere Laton. Illum ne admirantur? Quem

Mar-

ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἐκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα, καὶ πλουτεῖ μὴ ἀπὸ τοῦ τοιούτου. πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνῆτοι, καὶ παρέρχοντες αὐτοῦ καταγοντεύουσαι. πάλιν οὐκ ἀγνοεῖται γέ ὑπὸ τοῦ θεοῦ συνειστωτέρων, τὰ πολλὰ τερατευόμενος, αὐτὸς γουὶ ὁ μάντις ἠγνόει, ὅτι φονεύσει μὴ τὸν ἐρώμενον πρὸ δίσκου. οὐ πορομακτεύσατο δὲ, ὡς φύξετα αὐτὸν ἡ δάφνη, καὶ ταῦτα οὕτω καλὸν καὶ κομήτιον ὄντα. ὥς οὐχ ὀρεῶ. καὶ ὅτι καλλιτεκνοτέρα τῆς Νιόβης ἔδοξας. Λη. ταῦτα μὴ τοι τὰ τέκνα ἡ ξενοκτόνος καὶ ὁ ψευδομαντις, οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε ὀρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὴ ἐπαινῇται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κινδύει ἐν τῇ συμποσίῳ θαυμαζόμενος ὑφ' ἀπάντων. Ηφαι. ἐγέλασα ὦ Λη. τοῖ. ἐκείνος θαυμαστός, ὃν ὁ Μαρσύ-

Μαρτύας, εἴ τὰ δίκαια αἰ
μοῦσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέ-
δρεν αὖ, αὐτὸς κρατήσας
τῇ μουσικῇ; νῦν δὲ κατα-
σοφιδεῖς ἄθλιος σπόλῳ λεν,
ἀδίκως ἀλούς. ἡ δὲ καλή σου
παρθένος οὕτω καλή ἐστιν,
ὥστε ἐπὶ ἔμαθεν ὀφθειῖσα
ὑπὸ τοῦ Αἰκταίωνος, φοβη-
θεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἔξα-
γορεύῃ τὸ αἶχος αὐτῆς,
ἐπαφῆκεν αὐτῷ καὶ κύ-
νας. ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅτι οὐ-
δὲ τὰς τεκούσας ἐμαυτοῦτα,
παρθένος γε καὶ αὐτὴ οὐσα.
Λη. μέγα ὦ Ηρα φρονεῖς,
ὅτι ζυῖει πρὸ Διὸς, καὶ συμ-
βασιλύτεις αὐτῷ, καὶ διὰ
τοῦτο ὑβρίζεις ἀδελῶς. πάλιν
ἀλλ' ὄψομαί σε μετ' ὀλίγον
αὖθις δακρύουσαν, ἐπὶ πόταν
σε καταλιπὼν, ἐς πλὴν γλῶ
κατὶν, ταῦρος ἢ κύκνος γε-
νόμενος.

Marlyas, si iuste modo iu-
dicare Musæ voluissent,
excoriasset merito, vt q̃
ipse in Musica vicerat,
nunc autem circumuen-
tus miser ille perit, in-
iuste sane dānatus. Hæc
autem formosa tua vir-
go, ita formosa nimirum
est, vt posteaquam ani-
maduertit se se conspe-
ctum ab Aiccone fuisse,
verita ne adolescēs ille,
turpitudinē ipsius euul-
garet, immiserit illi ca-
nes. Vt interim non di-
cam, quod neque partu-
riētib. ostetricatura fui-
set, si virgo vtrique & ip-
sa foret. L A T. Valde a-
nimo elato es Iuno, eo
quod cum Ioue concum-
bis, & vna cū eo regnas,
& propterea absq; metu
contumeliosa es. Verun-
tamen videbo te non ita
multo post rursū lachry-
mantem, quando te re-
lictā in terram descende-
rit ille, in taurū aut cy-
gnū conuersus.

Απόλλωνος καὶ
Ερμού.

Apollinis & Mer- 17.
curij.

Τί γελάς ὦ Ερμῇ; Ερ. ὅτι
γελοι-

Quid rides Mercuri?
M E R. Quoniam maxi-
me

me ridicula Apollo, vidi. A P O L. Dic igitur, vt & ipse auditis illis, tecum ridere possim. M E R C. Venus cum Marte concubens, deprehensa est, ac Vulcanus comprehensus illos vinculis cōstrinxit. A P O. Quomodo? Suave enim quiddam dicere videris. M E. Lōgo iam tempore, opinor, hęc sciens venatus est illos, & lecto occultis quibusdam vinculis circumdato, abiens ad fornacem opus faciebat. Post hęc Mars ingreditur secreto, vt quidem ipse putabat. Videt autē ipsum ex alto Sol, & rem ad Vulcanum defert. Vbi igitur lectum cōscendissent, & in opere essent, & iam intra retia tenerentur, circumuoluuntur ipsis quodam vincula, astat autē Vulcanus. Illa igitur (nā & forte tum nuda erat) pudore affecta, non habebat, quo se tegetet. Mars vero, ab initio fugere tentabat, sperabatque se vincula illa disrupturum esse. Ceterū posteaquam intellexit, se vndique captum teneri,

neque

γελοιότατα ὃ Ἀπολλὸν εἶδον. Απο. εἶπε οὖν, ὥς καὶ αὐτοῖς ἀκούσας ἔχω ξυγγελάην. Ερμ. ἢ ἀφροδίτη ξυνούσα τῷ Ἀρει, κατεῖληπται, καὶ ὁ Ἡφαιστος ἐδῆσεν αὐτὰς ξυλλαβών. Απο. πῶς; ἢ δὴ γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας. Ερμῆς. ὅτι πολλοῦ, οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς ἐθήρυσεν αὐτὰς, καὶ πῶς ἐνὶ κτῶ ἀφανῆ δεισμὰ περιθεῖς, ἐργάζετο ἀπελθὼν ὅτι τῷ κάμινον. εἶτα ὁ μὲν Ἀρης εἰσέρχεται λαθὼν, ὥς ᾔετο. καθορᾷ δὲ αὐτὸν ὁ ἥλιος, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἡφαιστον. ἐπεὶ δὲ ἐπέβησαν τοῖς λέχους, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐν τούτοις ἐκυλύοντο τῶν ἀρκύων, πεπλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ δεισμὰ, ἐφίσταται δὲ αὐτοῖς ὁ Ἡφαιστος, ὁκείνη μὲν οὖν, καὶ γὰρ ἔτυχε γυμνῇ οὕσα, οὐκ εἶχεν, ὅπως ἐγκαλύψαιτο αἰδοῦμένη. ὁ δὲ Ἀρης τὰ μὲν πρῶτα διαφυγεῖν ἐπειρᾷτο, καὶ ἤλπίζε ῥῆξιν τὰ δεισμὰ.

ἔπει-

ἔπειτα δὲ σωεῖς ἐν ἀφύ-
κτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἱκέ-
ται. Απο. τί οὖν, ἀπέλυ-
σεν αὐτὸς ὁ Ἡφαῖστος; Ερμ.
οὐδέπω, ἀλλὰ ξυγκαλέσας
καὶ θεοὺς, ὁπιδέκνυται πῶς
μοιχείαν αὐτοῖς. οἱ δ' γυμνοὶ
ἀμφοτέρω καὶ κάτω γενευκότες,
ξυδεδεμένοι ἐρυθρίῳσι. καὶ
τὸ θέαμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε
μονοῦ καὶ αὐτὸ γιγνόμενον
τὸ ἔργον. Απο. ὁ δὲ χαλ-
κεὺς ἐκείνος, οὐκ αἰδέεται
καὶ αὐτὸς ὁπιδεκνύμενος
πῶς αἰσχύνῃ τοῦ γάμου;
Ερμ. μὰ Δία ὅστις καὶ ὁπι-
γλᾶ αὐτοῖς ἐφεισώς. ἐγὼ
μὲν τοι, εἰ καὶ τάλιθες ἐ-
πείν, ἐφθόγγου πᾶσι Ἀρεῖ, μὴ
μόνον μοιχεύσαντι πῶς καλ-
λίστῃ θεόν, ἀλλὰ καὶ δεδι-
μῶ μετ' αὐτῆς. Απολ. οὐ-
κοῦν καὶ δεδέσθαι αὐτὴν ὑπέ-
μινας ὅτι τούτῳ; Ερμ.
οὐδ' οὐκ αὖ ὅ Απολλων;
ἰδὲ μόνον ἐπειθάν. ἐπαι-
νέσομαι γὰρ σε, ὡς μὴ τὰ
ὅμοια καὶ αὐτὸς οὐκ ἔστι
δών.

neque effugere quoquā
posse, supplicare cepit.
A P. Quid igitur, soluit
ne ipsos Vulcanus? M.
Nondum, sed conuoca-
tis diis, spectandum ip-
sis exhibuit adulterium.
Illi autem nudi ambo, &
colligati mutuo, inclina-
tis deorsum capitibus eru-
bescebant. Atque adeo
spectaculum hoc dulcissi-
mū mihi visum est, cū
tantum non ipsum opus
exhiberent. A P O. At
faber ille, an non pudore
afficitur etiā ipse, cū
spectandam ita exhibet
turpitudinem coniugii.
M E R C V R. Per Iouem,
quippe qui etiā arrideat
ipsis astans. Ego vero, si
opus est verum dicere,
inuidebam Marti, non
solum quod cum formo-
sissima dea adulteriū ex-
ercuisset, sed etiā, quod
colligatus cum ipsa vna
esset. A P O. Proinde
& tu ligari hoc pacto su-
stineres? M E R C. Tu
vero non, Apollo? A-
spice modo & accedens,
collaudabo enim te, si
non eadem ipse quo-
que optabis, vbi videris.

Iunonis &
Iouis.

Ηρας & Διός. Ηρα

18.

Et quidem erubescerem o Iupiter, si mihi talis esset filius effœminatus adeno, & perditus ebrietate. Mitra quidem religata coma incedens, ut plurimum autem cū infanis mulieribus consuetudinem habens, mollior ipsis illis, ad tympana & tibias & cymbala choreas agens, & insumma cuius magis, quam patri tibi similis. I v p. At vero hic mitratus & mulierosus non solum o Iuno, Lydiam subiugavit, & eos qui ad Tmolū habitant, cepit, prætereā & Thraces sub se redegit, verumeritā contra Indos profectus, cū muliebri isto exercitu & elephātos cepit, & terra potitus est, ipsumque regem, qui aliquantulum resistere ausus fuerat captivum abduxit. Atque hæc omnia fecit, saliens pariter & choream ducens, hastis utendo hederaeis, ebrius interea, ut ais, atque furore correptus. Quod si vero quispi-

am

Εγὼ μὲν ἡχανώμενον αὐτὸν
Ζεῦ, εἴ μοι τοιοῦτος υἱὸς ᾗς
δῆλος οὐτῶς, καὶ διεφθαρμένος.
ὑπὸ τῇ μέθῃ. μίτρα μὲν ἀνα-
δεδεδυμένος πλὴν κόμῃ, τὰ
πολλὰ δὲ μαινομένης γυναι-
ξί συνῶν, ἀβρότερος αὐτῆς
ἐκείνων, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ
αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύ-
ων. καὶ ὅλως παντὶ μάλλον
ἐοικώς, ἢ σοὶ τῷ πατρί. Ζεὺς-
καὶ μὲν οὕτως γὰρ ὁ δηλυμί-
βης, ὁ ἀβρότερος τῇ γυναικῶν,
οὐ μόνον δὲ Ἡρα πλὴν Λυδίαν
ἐχέρωσται, καὶ τοὺς καλοικοῦν-
τας τῇ Τρωῶν ἐλαβε, καὶ τοὺς
δρακῆας ὑπογάγει, ἀλλὰ καὶ
ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλάσας πρὸς γυναι-
κείῳ τούτῳ σπάρτωτικῷ τὸν
τε ἐλέφαντας εἶλε, καὶ τὴν χώ-
ραν ἐκράτησε, καὶ τὴν βασιλείαν
πρὸς ὀλίγον ἀντιστῆναι τολ-
μήσαντα, αἰχμάλωτον ἀπή-
γαγε. καὶ ταῦτα ἅπαντα ἔπρα-
ξεν, ὁρχομένους ἅμα καὶ χορεύ-
ων, θύετοίς χρωμένους κηπίνοις
μεθύων, ὥς φησὶ, καὶ ἐνθεάζων.
εἰ δέ τις

ἐὶ δὲ τις ἐπιχέρισε λοιδορή-
 σαυτῷ, ὑβρίσας ἐς πλὴν
 τελευτῶν, καὶ τῷτον ἐτιμωρή-
 σαίη, ἢ καὶ ἀδήσας τοῖς κλή-
 μασιν, ἢ διασπαυῖναι ποι-
 ῆσας ὑπὸ τῷ μηδὸς ὥσπερ νε-
 βρὴν. ὅρῳ ὡς ἀνδρεία λαυτα,
 καὶ οὐκ ἀντάξια τῷ πατρὸς; εἰ
 δὲ παῖδι καὶ τρυφῇ ἀρόσειςιν
 αὐτοῖς, οὐδὲς φθόνος, καὶ μέ-
 λιστα εἰ λογίσαι τό τις, οἷος
 αὖ νήφων οὗτος ἡν, ὅπου
 ταῦτα μεθύων ποιεῖ. *Ηφαι.*
 σύ μοι δοκεῖς ἐπαινέειν καὶ τὸ
 εὐρεμα αὐτῷ πλὴν ἄμπελον,
 καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦτα, ὅρων
 οἷα οἱ μεθυώμεντες ποιοῦσι
 σφαλλόμενοι, καὶ πρὸς ὑβρίν
 τρεπόμενοι, καὶ ὅλως μεμη-
 νότες ὑπὸ τοῦ πότου. τὸν
 γοῶν *Ικάριον*, ὃν πρῶτῳ ἔδω-
 κε τὸ κλῆμα, οἱ ξυμπόται
 αὐτοῖς διέφθειραν, παίοντες
 ταῖς δикέλλαις. *Ζεύς.* οὐδὲν
 τῷτο φῆς. οὐ γὰρ οἶνος ταῦ-
 τα, οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ,
 τὸ δὲ ἄμπερον τῷ πόσειως, καὶ
 τὸ πέρα τῷ καλῶς ἔχοντος
 ἐμφορεῖται τῷ ἀκράτου. ὅς δ'
 αὖ ἐμ-

am illum conuiciari ag-
 gressus sit, contumelio-
 se de sacris illius loquen-
 do, etiā hunc ulcisci so-
 let, vel palmitib. ipsum
 implicando, vel a matre,
 perinde vt hinnulum, la-
 cerari faciendo. Vides
 quam virilia hæc, & me
 patre minime indigna.
 Si vero lusibus quoq; &
 deliciis inter hæc indul-
 get, non est, quod inui-
 deas, & maxime si quis
 cogitet, qualis hic sobri-
 us futurus erat, quando
 etiam ebrius hæc facit.
I v. Tu mihi videris etiā
 laudare inuentū ipsius,
 vitem videlicet, & vinū,
 & hoc cum videas, qua-
 lia inebriati isti facti-
 tent, titubantes, & ad cō-
 tumeliam prolabantes,
 & in summa, insanientes
 præ vino. Itaque & *Ica-*
rium illum, cui primo do-
 nauit, palmitem, ipsi cō-
 potores perdiderunt cæ-
 dentes ligonibus. *I v p.*
 Nihil hoc dicis. Non e-
 nim vinum hæc, neque
 ipse *Dionysius* efficit sed
 immoderatus potus, &
 ultra quam decet, & fa-
 tis est, repleri mero. Cæ-
 terum si quis moderate
 D bi-

bibat, hilarior ille quidem & suavior fieri solet. Qualiavero Icarus passus est, tale nihil ulli cōpotorum facile fuerit. Sed tu adhuc zelotypia affici videris, ac Semeles reminisci, Iuno. Siquidem eas res Dionysii calumniaris, quæ sunt omnium pulcherrimæ.

αὐτὸς ἐμμετρεῖ πίνῃ, ἱλαρώτε-
ρος μὲν, καὶ ἡδίων χροῖται αὐ-
τοῖον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν, οὐ-
δὲν αὐτὸν ἐργάσασθαι οὐδένα τῶν
ξυμποτῶν. ἀλλὰ σὺ ὀπιζή-
λοτυπεῖν ἔουκας ὦ Ἥρα, καὶ
Σεμέλης μνημονεύειν, εἴγε
διαβάλλεις τοῦ Διονύσου
τὰ κάλλιστα.

29. Veneris & Cupi- dinis.

Quid tandem in cau-
sa est, Cupido, ut cum
reliquos Deos omneis
adortus expugnaris, Io-
uem ipsum, Neptunum,
Apollinem, Iunonem,
me denique matrem, ab
vna Minerva temperes,
utq; aduersus hanc nec
vllum habeat incendium
tua fax, & iaculis vacua
sit pharetra, tū & ipse ar-
cu careas, neque iacula-
ri noris? C v. Equidem
hanc metuo, mater, est
enim formidabilis tru-
culentoque aspectu, ac
ferocitate quadam supra
modū virili. proinde si
quando tenso arcu petā
illam, galeæ cristam qua
tiens, expauefacit me, &
treme-

Αφροδίτης καὶ Ἐρωτος.

Τί δὲ ποτε ὦ Ἔρως, πῶς
μὴ ἄλλους θεοὺς κατηγω-
νίσω ἅπαντας, τὸν Ποσει-
δῶν, τὸν Ἀπόλλων, τὴν Πέ-
ραν, ἐμὲ τὴν μητέρα, μόνῃς
δὲ ἀπέχη τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ
ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μὴ σοὶ
ἢ δᾶς, κενὴ δὲ οἷσων ἢ φα-
ρέτρα, σὺ δὲ ἄτοχος εἶ καὶ
ἄσοχος; Ἔρως. Δέδια ὦ
μητὴρ αὐτῷ. φοβερὰ γὰρ
ἔστι, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς
ἀνδρική. ὑπόταν, εἰ μὴ ἐν-
τεινόμενος τὸ τόξον ἴω
ἐπ' αὐτῷ, ὀπιτεύουσα τὸν
λόφον, ἐκπλήθει με, καὶ
ἐπώτρει-

ὑπὸ τρωμος γίνομαι, καὶ ἀ-
πορρεῖ μου τὰ τοξόματα
ἐκ τῆς χειρὸς. Αφρο. Αφρὸς
γὰρ οὐ φοβερώτερος ἴσ', καὶ
ὅμως ἀφώπλισας αὐτὸν, καὶ
νενίκηκας. Ερ. ἀλλ' ἐκεί-
νος ἐκὼν προσίσταί με,
καὶ προσκαλεῖται, ἢ ἄθνη-
νᾶ δὲ ὑφορεῖται αἰεὶ. καὶ
ποτε ἐγὼ μὴ ἄλλως πα-
ρέπιπν, πηλοῖον ἔχων πῦρ
λαμπάδα, ἢ δὲ, εἴ μοι πρό-
σει, φησὶ, νῆ τὸν πατέ-
ρα τῷ δοξατίῳ σε διαπεί-
ρατα, ἢ τοῦ ποδὸς λαβο-
μένη, καὶ ἐς τὸν τάρτα-
ρον ἐμβαλοῦσα, ἢ αὐτὴ δι-
ασπασαμένη, διαφθερῶ.
πολλὰ τοιαῦτα ἠπέληψε.
καὶ ὅρᾳ δὲ δριμύ, καὶ
ὅπῃ τοῦ σῆδους ἔχει πρό-
σώπῳ τι φοβερὸν, ἐχίδ-
ναις κατάκομον, ὅπερ ἐγὼ
μάλιστα δέδια. μορμολύτ-
τεται γάρ με. καὶ φεύγω
ὅταν εἶδω αὐτό. Αφρο.
ἀλλὰ πῶς μὴ ἀδύναν δέ-
διας ὡς φῆς, καὶ πῶς Γορ-
γὼνα, καὶ ταῦτα, μὴ φοβη-
θεῖς

tremebundus sis, sic ut
arma mihi e manibus ex-
cidant. V E. Atque Mars
an non erat hac formi-
dabilior? & hunc tamen
superatum exarmasti? C V P. Imo ille cupide
me recipit, atque ultro
etiam inuitat, verū Mi-
nerua sēper adductis su-
perciliis obseruat. quin
aliquando, temere ad il-
lum aduolauī, facē pro-
pius admouens, at illa,
si quidem ad me accesseris,
inquit, per paren-
tem Iouem, quouis mo-
do te confecerō, aut lan-
cea te transfigam, aut
pedibus arreptum in tar-
tara dabo præcipitem,
aut ipsa te discerpam.
Plurimā item id genus
cominabatur. Ad hæc a-
cribus obtuetur oculis,
postremo & in pectore
faciem quandam gestat
horrendam, viperis ca-
pillorum vice comatam,
hanc nimirum magno-
pere formido, territat e-
nim me, fugioq; quoties
eam aspicio. V E N. Esto
sane Mineruam metuis,
ut ais, atque huius gesta-
men Gorgona reformi-
das, idque cum Iouis ip-
sius

sius fulmen non formi-
daveris. Cæterū Musæ
quam ob causam abs te
non feriuntur, atque a
tuis iaculis tutæ agunt?
num & hæ cristas quati-
unt, aut Gorgonas præ-
tendunt? C V P. Reue-
reor eas, o mater: Gra-
ues enim sunt, & sem-
per aliquid curant, &
cantonib. animum in-
tentum gerunt, quin ip-
se etiam nō raro illis as-
sisto, carminis suauitate
delinitus. V E N. Esto,
nec has adoriris propte-
rea quod sint reuerēdæ,
at Dianam qua tandem
gratia non vulneras? C.
Vt breuiter dicam, hanc
ne deprehendere quidē
vsquam sum potis, quip-
pe perpetuo per montes
fugitantem, ad hæc alte-
rius cuiusdam sui cupi-
dinis illa tenetur cupidi-
ne. V E. Cuius o gnate?
C. Venatu ceruorum &
hinnulorū, quos insecta-
tur vt capiat, ac iaculo
figat. Ac prsū tota rerū
huiusmodi studio tēetur,
tametsi fratrē eius quim
irum arcu valeret ipse, fe-
ritq; eminus. V E N. Te
neo gnate, eū sæpenumē-
ro sa-

θεῖς τὴν κεραυνὸν τοῦ Διός.
αἱ δὲ μοῦσαι, διὰ τί σοι
ἄτρωτοι, καὶ ἔξω βελῶν
εἰσιν; ἢ κακῆναι λόφους
ὑπαιτίουσι, καὶ Γοργόνας
προφαίνουσιν; Ερμ. αἰ-
δῶμαι αὐτὰς ὥς μήτερ.
σιμναὶ γάρ εἰσι, καὶ αἰεί
τι φροντίζουσι, καὶ πᾶσι
ὥδ' ἔχουσι. καὶ ἐγὼ πα-
ρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς,
κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέ-
λους. Αφροδ. ἔα καὶ
ταύτας, ὅτι σιμναί. πῶς
δὲ Αρτεμιν τίνος ἔνεκα
οὐ τιτρώσκεις; Ερμ. τὸ
μὲν ὅλον, οὐδὲ καταλαβεῖν
αὐτῶν οἶόν τε, φύγουσαν
αἰεὶ διὰ τῶν ὄρων, εἴτα καὶ
ἰδίον τινα ἔρωτα ἥδη ἐρᾷ.
Αφροδ. τίνος ὦ τέκνον;
Ερμ. θήρας καὶ ἐλάφων
καὶ νεβρῶν, αἰρεῖν τε δι-
ώκουσα, καὶ κατατοξύ-
ειν, καὶ ὅλως πρὸς τῷ τοι-
ούτῳ ὄσιν. ἐπεὶ τὸν γε ἀδελ-
φον αὐτῆς, καὶ τοι τοξότῳ
καὶ αὐτὴν ὄντα. καὶ ἐκηκόλον.
Αφρο. οἶδα ὦ τέκνον, πολλὰ
καὶ

λὰ ἐκείνον ἐτόξευτας.

ro sagitta vulnerasti.

Θεῶν κρίσις.

Deorum Iudici-
um.

20.

Ζεύς.

Ερμῇ λαβὼν τοῦτ' ἐν
μῆλον, ἀπιδι ἐς πύλιν φερ-
ρίαν παρὰ τὸν Πριάμου
παῖδα, τὸν βουκόλον. νέ-
μει δὲ τῆς Ἰδης ἐν πύλιν
Γαργάρῳ, καὶ λέγε πρὸς
αὐτὸν, ὅτι σε ὦ Πάρι, κε-
λεύει ὁ Ζεὺς, ἐπεὶ δὴ κα-
λὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς
τὰ ἐρωτικά, δικάσαι ταῖς
θῆταις, ἢ τις αὐτῷ ἢ καλ-
λίστη ἐστί. τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ
ἔθλον ἢ νικῶσα λαβέτω τὸ
μῆλον. ὦρα δὲ ἤδη καὶ ὑμῖν
αὐταῖς ἀπέναι πρὸς τὸν
δικαστήν. ἐγὼ δὲ ἀπαθῶ-
μαι πύλιν δικάσαν, ὅπως
τι ὑμᾶς ἀγαπῶν. καὶ
εἶγε οἷόν τι λῶ, ἠδέως αὖ
ἀπάσας νηϊκῆας εἶδον.
ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη μὲν
τὸ καλλιστεῖον ἀποδόντα,
πάντως ἀπεχθάνεσθαι ταῖς
πλείεσσι διὰ ταῦτα μὴ αὐ-
τὸς οὐκ ὀπιθήδενός ὑμῖν δι-
κασέμε.

Mercuri, accepto hoc
pomo, abi in Phrygiam,
ad Priami filium, pasto-
rem armenti, pascit au-
tem in Ida monte, qua
parte Gargarum vocant
Ac dic illi, Iupiter, inq-
uens, o Pari iubet te, post
quam & ipse formosus
es, & rerum amatoria-
rum doctus, sententiam
ferre inter deas, quæ nā
illarum omnium formo-
sissima sit. Certaminis
autem præmium, ea quæ
vicerit, pomū accipiat.
Hora vero iam, vt & ip-
sæ vos abeatis ad Iudi-
cem. Ego vero ablego a
me arbitrium, vt qui ex
æquo omnes vos amem,
ac si modo possibile for-
ret, libenter omnes vos
victrices videre vellem,
præsertim quando & ne-
cesse est, qui vni pulchri-
tudinis summam adiu-
dicabit, tum omnino in
odium cæterarum pluri-
um incurrere. Quare e-
quidem ipse vobis idone-
us iudex non sum, ado-

lescens autem ille Phrygius ad quem hinc abitis, regio quidem genere prognatus est & Gany-medis huius cognatus. Cæterū simplex & montanus, neque quisque illum cognitione hac indignum merito putaverit. V. Ego vero Iupiter, etiam si Momum ipsum præstituas nobis iudicē, præsentī animo itura sū, ad documentum mei præbendum. Quid enim adeo reprehenderit ille in me? Sed oportet etiā hisce placere hominem. I v. Neque nos, Venus timemus quicquam etiā si Mars iste tuus electus sit arbiter, sed recipimus & hunc Parim, quis quis etiam fuerit. I v p. Num igitur & tibi eadem hæc, filia, placent? quid respondes, auertis te, & erubescis. Est quidem peculiare hoc virginibus vobis, verecundia affici erga talia, sed tamen annuis. Abite igitur. Ac videte, ne infestiores fiat is iudici, quæcunque victæ fueritis, neue malum aliquod infestatis ipsi adolescentulo.

Neque

καὴς. ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς ὁ
φρῶξ, ἐφ' ὃν ἀπιτε, βασιλι-
κὸς μὲν ὅτι, καὶ Γανυμήδους
τούτου ξυγγενὴς. τάλλα δὲ
ἀφελὴς καὶ ὀρεῖος, καὶ οὐκ αἶ-
τις αὐτὸν ἀπαξιώσει τοι-
αύτης θέας. Αφροδ. ἐγὼ
μὲν ὃ Ζεῦ, εἰ καὶ τὴν μω-
μὸν αὐτὸν ὀπισήτεις ἡμῖν
δικαστῶν, θαρξέουσα βαδιοῦ-
μαι πρὸς τὴν ὀπίδειξιν. τί
γὰρ αὖ καὶ μωμήσαιοτό μου;
καὶ δὲ καὶ ταῦτα ἀρέσκειν
τὸν ἄνθρωπον. Ηγ. οὐδ'
ἡμεῖς ὃ Αφροδίτη διδία-
μεν, οὐδ' αὖ ὁ Ἀρης ὁ σὸς
ὀπισθὰ πῇ τὴν δίαυταν, ἀλ-
λὰ δεχόμεθα καὶ τοῦτον, ὅς
τις αὖ ἢ, τὸν Πάριν. Ζεὺς. ἢ
καὶ σοὶ ταῦτα ὃ δύγατερ
σωδοκεῖ; τί φῆς; ἀπορέ-
φῃ, καὶ ἐρυθειᾶς; ἐστὶ μὲν
ἰδίον τὸ αἰδέσθαι γὰρ τὰ
τοιαῦτα ὑμῶν ἢ παρθέ-
νων, ὀπινύεις δὲ ὁμῶς. ἀ-
πιτε οὖν. καὶ ὅπως μὴ χα-
λεπήνῃτε τῇ δικαστῇ αἰνε-
νικημένοι, μήδε κακὸν
ἐντρέψῃτε τῇ νεανίσκῳ.
οὐ γὰρ

οὐ γὰρ οἶν τε ὁπίσῃς εἶναι
καλὰς πάτας. Ερμ. πρε-
σβυτέρω δὲ τῆς φρυγίας,
ἐγὼ μὲν ἡγούμηνος, ὑμεῖς
δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖ-
τέ μοι, καὶ δαξέριτε, οἶδα
ἐγὼ τὸν Πάριν, νεανίας
ὅτι καλὸς, καὶ τὰλλα ἐρω-
τικὸς, καὶ τὰ τοιαῦτα κρι-
νειν ἱκανώτατος, οὐκ αὖ
ἐκείνους δικάτειε κακῶς.
Αφροδ. τοῦτο μὲν ἅπαν
ἀγαθὸν, καὶ πρὸ ἐμοῦ λέ-
γεις, τὸ δίκαιον ἡμῶν εἶ-
ναι τὸν δικαστὴν. πότερα
δὲ, ἀγαμὸς ὅστις οὗτος,
ἢ καὶ γυνή τις αὐτῷ σὺν-
εἶναι; Ερμ. οὐ παντε-
λῶς ἀγαμὸς ὅστις, ὃ Α-
φροδίτη. Αφροδ. πῶς
λέγεις; Ερμ. δοκεῖ τις
αὐτῷ σὺνοικεῖν ἰδαία γυ-
νῆ, ἱκανὴ μὲν, ἀχραιοκός
δὲ, καὶ δεινῶς ὄρειος,
ἀλλ' οὐ σφύδρα προσέ-
χειν αὐτῇ ἔοικε, τίνος
δ' οὕτως ἕνεκα ταῦτα ἐρω-
τᾷς; Αφροδίτη. ἄλ-
λως ἡρόμην. Αθην. παρα-
πρεσβ.

Neque enim fieri potest,
ut æqualiter omnes for-
mosæ sitis. MER. Pro-
cedamus ergo recta ver-
sus Phrygiam. Ac ego
quidem præibo, vos au-
tem non lente sequi-
mini me, & bono animo
esse. Noui ego Paridem
hunc, adolescens est for-
mosus, & quod ad cate-
ra attinet, amoris dedi-
tus, & ad talia discepan-
da maxime idoneus, ne-
que ille facile iudicaue-
rit male. V. Hoc qui-
dem totum bene, adeo-
que per me narras, iu-
stum videlicet nobis iu-
dicem. Vtrum autem &
vxore adhuc caret hic,
an mulier quæpiam ipsi
cohabitata? M. Non om-
nino absque vxore est Ve-
nus. V. Quomodo hoc di-
cis? M. Videtur quædā
cum eo habitare mulier
Idæa, sic satis formosa,
cæterum rustica, atque
inter montes male con-
suetæ. Sed non admodū
adhibere animum ipsi
videtur. Cuius igitur
gratia hæc interrogas?
V. Nullius sane rei, sed
ita temere in mentem ve-
nit. M. I. N. Male legatio

nem nobis, heus tu, qui priuatim cum hac confilia confers. M E R. Nihil mali. Minerua hoc, neque etiam contra vos. Sed interrogabat me, an sine vxore Paris esset. M. Quamobrem igitur hoc superstitiose adeo illa curas? M E R. Nescio, aiebat igitur, quod temere ita in mentem venisset hoc, neq; ex composito interrogasset me. M I. Quid ergo, caret ne vxore adhuc? M E R. Non videtur. M I N. Quid autem, bellicę rei studio aliquo tenetur, atque amans glorię est, an nihil aliud quā bubulcus est? M E R. Verum quidem non possum dicere; Coniecturam autem facere licet, iuuenis cum sit, etiam has res consequi illum cupere, ac velle precipuū in bellis esse se. V. Vides? nihil ego nunc cōqueror, neq; crimini verito tibi, quod cū hac seorsim nunc loqueris, querulorū enim hoc, non Veneris. M E R. Etiam hac ferme eadem interrogauit me, quamobrē grauius ne feras, neue pu-

tes
pau

πρεσβύεις ὃ οὗτος ἰδίᾳ ταύτῃ κοινολογούμενος; Ερ. οὐδὲν ὃ Αἰνῶν δεινόν, οὐδὲ καθ' ὑμῶν. ἀλλ' εἰρετό με, εἰ ἄγαμος ὁ Πάρις ἔστιν; Αθ. ὥς δὴ τι τοῦτο πολυπραγμονεῖσα; Ερ. μήν. οὐκ οἶδα. φησὶ δ' οὐὼ ὅτι ἄλλαις ἐπελθόν, οὐκ ἔξεπίτηδες ἤρετό με. Αθ. τί οὐὼ ἄγαμος ἔστιν; Ερ. οὐ δοκεῖ. Αθ. τί δὲ τῶν πολεμικῶν ἔστιν αὐτῷ ἐπιθυμία, καὶ φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλος; Ερ. τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔχω λέγειν, εἰκάζειν δὲ χρὴ, νέον ὄντα, καὶ τούτων ὀρεγέσθαι τυχεῖν, καὶ βούλεσθαι αὐτὸν πρῶτον εἶναι κατὰ τὰς μάχας. Αφροδ. ὅρᾳς οὐδὲν ἐγὼ μέμφομαι, οὐδὲ προσεγκαλῶ σοι, τὸ πρὸς ταύτῃ ἰδίᾳ λαλεῖν, μεμυμοίρων γάρ, καὶ οὐκ Αφροδίτης τὰ τοιαῦτα. Ερ. καὶ αὕτη σχεδὸν τὰ αὐτά με ἤρετο. διὸ μὴ γαλιπῶς ἔχε, μήδ' οἶον

μειο-

μειονεκτεῖν, εἴτι καὶ ταύ-
 τη χ^τ τὸ ἀπλουῖ ἀπεκρε-
 νάμην. ἀλλὰ μεταξὺ λό-
 γων ἤδη πολὺ προΐοντες, ἀ-
 πιπάσαμεν τῆς ἀσέβων, καὶ
 χεδὸν γε κατὰ πλὴν φευγι-
 αν ἐσμεν. ἐγὼ δὲ καὶ πλὴν
 Ἰδῶ ὄρω, καὶ τὸ Γάργαρον
 ὄλον ἀκριβῶς. εἰ δὲ μὴ ὄξα-
 πατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν
 τὸν δικαστὴν τὸν Πάριν.
 Ηρα. ὅπου δὲ ὄσιν; οὐ γὰρ κα-
 μοὶ φαίνεται. Ερμ. ταύτη δὲ
 Ηρα. πρὸς τὰ λαὰ σκόπει,
 μὴ πρὸς ἀκρὸν πρὸ ὄρει. πα-
 ρὰ δὲ πλὴν πλευρᾷ, οὗ τὸ
 ἀντρον, καὶ πλὴν ἀγέλλῳ ὀ-
 ρῆς; Ηρα. ἀλλ' οὐχ ὄρω πλὴν
 ἀγέλλῳ. Ερμ. τί φῆς, οὐχ ὀ-
 ρῆς βοῖδία κατὰ τὸν ἐμὸν
οὐτωπὶ δάκτυλον, ἐν μέσῳ
 τῆς πετρώων προερχόμενα;
 καὶ τίνα ἐν τοῦ σκοπέλου κα-
 ταθέοντα, καλοῦμεν παῖτα ἐχον-
 τα, καὶ ἀνέιγοντα μὴ πρὸ-
 σω διασπείδασθαι πλὴν ἀγέ-
 λῳ; Ηρα. ὄρω νῦν, εἴ γε
 ἐκείνός ἐστιν. Ερμ. ἀλλ' ἐκεῖ-
 νος. ἐπειδὴ δὲ πλησίον ἐσ-
μην

^{hanc inflexionem}
 tes eo minus consecutu-
 ram esse te, quod huic
 quoque simpliciter & abs-
 que dolo respondi. Ve-
 rum interea dum sermo-
 nes cedimus, iam mul-
 tum progressi, reliqui-
 mus post nos stellas, &
 propemodum Phrygiam
 contingimus. Ego vero
 etiam Idam video, adeo-
 que totum Gargarū ex-
 acte, & si non fallor, ip-
 sum quoque iudicem ve-
 strum Paridem. I V N.
 Vbi autem is est, neque
 enim ipsa etiam video il-
 lū. M E R. Hac versum,
 Iuno ad sinistram respi-
 ce, non ad summum mon-
 tem, sed secundum latus
 ubi antrum illuc, & ar-
 mentum vides. I V N.
 At non video armentū.
 M E R. Quid ais? an non
 vides buculas secundum
 meum hunc digitum, ex
 mediis rupibus progre-
 dientes, & quendam a
 scopulo deorsum curren-
 tem, pedum manu tenen-
 tem, & prohibentem, ne
 longius dispergatur ar-
 mentum. I V N. Video
 nunc tandem, si modo il-
 le est. M E R C V. Ille
 vero. Sed quia prope iā

Iunus, in terram, si videtur, demissi, pedibus faciamus iter, ne conturbemus illum, superne ex improviso deuolando. I v. Recte dicis, atq; ita faciamus. Ceterum posteaquam descendimus, tuum iam est Venus, ut praeas, ac viam nobis ducendo commonstres. Tu enim, ut consentaneum est, locorum peritae, quippe quae saepius, ut fertur fama, huc ad Anchisem descenderis. V e n. Non admodum. Iuno, me tua ista mouet dicacitas. M e κ. Atque igitur ego vos ducā. nam & ipse frequenter in Ida versatus sum, quando Iupiter amabat adolescentulum illum Phrygem, ac saepius huc veni, ab illo missus, ut quid ageret puer, obseruarem, & cum iam in aquilam conuersus esset, vna quoq; cum ipso aderam, & vna formosum illum subleuabam. Et si modo satis memini, ab hac ipsa rupe illum in sublime abripuit. Nam hic quidem forte tum fistula cauebat ad ouile, Iupiter

antem

μὴ ὅπῃ τῆς γῆς εἰ δοκεῖ, καὶ αὐτὲς βαδίζωμεν, ἵνα μὴ διατάρᾳς ωμεν αὐτὸν ἀνιδεν ἔξ ἀφανοῦς καθιπτάμενοι. Ηρα. οὐ λέγεις, καὶ αὐτῶι ποιῶμεν. ἐπεὶ δὲ κατεβέβηκαμεν, ἄρα σοι Ἀφροδίτη προΐεναι, καὶ ἡ εἶδαι ἡμῖν τῆς ἐδού. σὺ γὰρ, ὥς τὸ εἰκὸς, ἔμπειρος εἶ τοῦ χειρὸν, πολλάκις, ὥς λόγος καταβροῦσα πρὸς Ἀγκίσιν. Ἀφροδ. οὐ σφόδρα, ὦ Ηρα, τοῦτοίς ἀρχομαι τῶς σάωματιν. Ερ. ἀλλ' ἐγὼ ὑμῖν ἠγύσσομαι, καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδιδέφα τῇ Ἰδῇ, ὅποτε ὁ Ζεὺς ἤρα τοῦ μετρίου τ' φρυγός. καὶ πολλάκις δεῦρ' ἦλθον, ἐπ' ἐκείνου καταπεμφθεὶς εἰς ὀπισκοπῶν τ' παιδός. καὶ ὅποτε ἦδ' ἐν τῇ ἀετῶϊ, συμπαριπτάμενος αὐτῷ, καὶ συμπεκούφιζον τὸν καλόν. καὶ εἶγε μέμνημαι, ὑπὸ ταυτησὶ τῆς πέρας αὐτὸν ἀνέπαταιν. ὁ μὴ γὰρ τότε ἔτυχε συρίζων πρὸς τὸ ποιμνίον. καὶ ἀπὸ μῆκος ὃ ὀπίσθεν αὐτ' ὁ Ζεὺς, κούφως

κούφως μάλα τῷς ὀνυξίαι-
 ριβαλόν, ἢ πρὸ στήματι πῶ
 ὅπῃ τῇ κεφαλῇ τιάσαν δα-
 κὺν, ἀνέφερε τὸν παῖδα τι-
 ταρυμίνον, καὶ τῷ τραχύ-
 λῳ ἀπετραμυχίῳ ἐς αὐτὸν
 ἀποβλέποντα. τότε οὐδ' ἐγὼ
 πῶ στείγγα ἔλαβον, ἀποβε-
 λῆκει γὰρ αὐτῷ ὑπὸ τοῦ
 δένους. ἀλλὰ γὰρ ὁ δαιτυ-
 τῆς οὕτως πλεόντων, ὥς
 ποτε πωμῶν αὐτῶν. χαῖρε
 ὦ βουκόλε. Πέτρ. νῆ καὶ σύ-
 γε ὦ νεανίσκε. τίς δὲ ὢν
 δεῦρ' ἀφ' ἧς αἰῶνος ἡμᾶς;
 ἢ τίνας ταύτας ἀγεις τὰς
 γυναικας; οὐ γὰρ ὅστις ἰδὲ
 ὁρεοπολεῖν οὕτω γε οὐται κα-
 λαί. Εἰμ. ἀλλ' οὐ γυναι-
 κες εἰσίν. Ἦσαν δὲ ὦ Πάρι,
 καὶ Αθηνᾶ καὶ Ἀφροδίτη
 ὄρεας, καὶ μὲ τὸν Ερμῆν ἀπέ-
 σειλεν ὁ Ζεὺς. ἀλλὰ τί πέ-
 μεις, καὶ ὥρσις; καὶ μὴ
 δεδιδῆ. χαλεπὸν γὰρ οὐδέν.
 κελύει δέ σε δικαστὴν γενέ-
 σθαι τοῦ κάλλους αὐτῶν. ἐ-
 πειδὴ γὰρ φησι, καλὸς τε
 αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρω-
 τικά,

autem a tergo ipsi deuolans, leniter admodum
 vnguibus circumiectis,
 & ore in tiazam, quam
 super caput habebat, im-
 presso, in altum sustulit
 puerum, perturbatū, &
 cervice reflexa in ipsum
 intuentem. Tum igitur
 ego fistulam sustuli, abie-
 cerat enim illam præ ti-
 more. At enim arbiter
 hic prope est, quare com-
 pellemus ipsum. Salve
 bubulce. Paris. Et tu cer-
 te adolescens. Quis au-
 tem ipse es, qui huc ad
 nos adueneris, aut quas
 nam has adducis mulie-
 res? Nō. n. eiusmodi ap-
 parent, quæ in montib.
 versari commode queāt,
 formosæ adeo cum sint.
 M E R. At non mulieres
 sunt. Iunonem vero o
 Pari, & Minervā & Ve-
 nerem vides, & me Mer-
 curium videlicet, Iupi-
 ter ad te misit. Sed quid
 tremis, & expallefcis? ne
 metue, nihil enim peri-
 culi hic. Iubet autem te
 iudicem esse pulchritu-
 dinis ipsarum. Quando-
 quidem enim, inquit, &
 formosus ipse es, & do-
 ctus rerum amatoria-
 rum,

rum, cognitionem hanc tibi commendo, certaminis autem præmiū scies, lecto hoc pōmo. P A K. Cedo, vt videam quid sibi etiā velit, Pulchra, inquit, capiat. Quo pacto igitur, o here Mercuri, potero ego, mortalis cū sim ipse ac rusticus, iudex esse tam inopinati spectaculi, & maioris adeo, quam probulci captu. Nam huiusmodi caussas disceptare, delicatorum atque vrbānorum magis est. Quod autem ad me attinet, vtra capella formosior altera sit, & iuuenca num alia aliam superet, fortassis ex arte diu dicare possim. Hæ vero & formosæ pariter omnes sunt, & non video, quo pacto aliquis ab vna ad aliam transferendo, aspectum auellere queat. Non etiam facile abstinere vult, sed cuicunque se primo applicat, ei inhæret, & quod præsens est laudat. Inde si ad aliud transierit, etiā illud formosum videt, & immoratur, & semper ab iis, quæ propiora sunt,

ceu

τικά, σοὶ πῶς γινώσκῃς ὅτι βέλπω. τοῦ δ' ἀγῶνος τὸν ἀθλον εἶπῃ, ἀναγνοῦς τὸ μήλον. Παρ. φέρε' ἴδω, τί καὶ βούλει. ἢ καλή, φησι, λαβέτω. πῶς αὐτοῦ ὃ δέσποτα Ερμῆ δύνηθείω ἐγὼ θνητὸς αὐτὸς καὶ ἀγροικὸς ὢν, δικαστὴς γενέσθαι παραδόξου θέας, καὶ μείζονος ἢ κατὰ βουκόλον; τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνειν ἤν' ἀβροῶν μάλλον, καὶ ἀσυχῶν. τὸ δ' ἐμὸν, αἶγα μὴ αἰγὸς ὀποτέρα ἢ καλλίων, καὶ δάμαλις ἄλλης δαμάλειος, τάχ' αὖ δικάσαιμι κατὰ πῶς τέχνῃ. αὐτῇ δὲ πᾶσαι τε ὁμοίως καλαί, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως αὖ τις ὑπὸ τῆς ἐτέρας ὅτι πῶς ἐτέραν μεταγάγοι πῶς ὅτι ὑποσάσας. οὐ γὰρ ἐθέλει ἀφίστασθαι ῥαδίως, ἀλλ' ἐνθα αὖ ἀπερίσση τὸ πρῶτον, τοῦτου ἔρχεται, καὶ τὸ παρὸν ἐπαινεί. καὶ ἐπ' ἄλλω μεταβῇ, καὶ κείνο καλὸν ὄρεται, καὶ παραμένει, καὶ ὑπὸ τῇ πλησίον

σίον παραλαμβάνεται. καὶ ὅλως περικέχυταί μοι τὸ καλὸς αὐτῶν, καὶ ὅλον περικέχυται μέ. καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ αὐτὸς ὥσπερ ὁ Ἀργος ὅλω βλέπειν δυνάμην τῷ σώματι. δοκῶ δ' αὖ μοι καλῶς δικάσαι, πάσαις ὑποδοῦς τὴν μῆλον. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τόδε, ταύτην μὲν εἶναι συμβέβηκε τοῦ Διὸς ἀδελφὴν καὶ γυναικα, ταύτας δὲ θυγατέρας. πῶς οὖν οὐ χαλεπὴ καὶ οὕτως ἡ κρίσις; Εἰμ. οὐκ οἶδα. πλὴν οὐχ οἶόν τε ἀναδύσθαι πρὸς τοῦ Διὸς κεκελευτῆρόν. Αλέ. ἔν τούτῳ ὃ Εἰμὴ πείσσαι αὐτάς, μὴ χαλεπὰς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς νεοκνημίας, ἀλλὰ μόνων τῆς ὀφθαλμῶν ἡγεῖσθαι πλὴν διαμαρτίαν. Εἰμ. οὕτω φασὶ ποιεῖσθαι. ὦρα δὲ σοι ἥδη πειράζειν μὲν κρίσιν. Αλέ. πειρασόμεθα. τί γὰρ αὖ καὶ πείσοι τις; ἐκείνο δὲ πρῶτον εἰδέναι βούλομαι, πότερα ὑπερβήσεται σκοπεῖν αὐτάς, ὥς ἔχου-

ceū per successionem excipitur. Et in summa, circumfusa mihi est pulchritudo ipsarum, & totum me cōplexa tenet. Ac doleo, quod non & ipse, quemadmodū Argus ille, toto corpore videre possum. Videor autem mihi, bene tum iudicasse, si omnibus pōmū hoc reddidero. Nam & rursū illud quoque accedit, quod hæc quidem Iouis soror & coniunx est, illæ vero filix. Quomodo igitur nō periculosum etiam hoc pato iudiciū hoc fuerit? M. N. Nescio, nisi quod non licet detrectare Iouis imperiū. P. A. Vnū igitur hoc, Mercuri, per suade ipsis, ne succenscant mihi duæ illæ reliquæ, quæcunque victæ fuerint, sed quicquid peccatum videbitur, id solis oculis imputet. M. N. Ita facturas se aiūt tempus autem iam tibi est, ut peragas iudiciū. P. A. N. Faciemus periculū. quid enim agat quispiam? Cæterum illud primum scire volo, vtrum satis erit spectare ipsas, ut nunc sunt

sunt vestitas, an vero etiam exuere se se necesse erit, ut diligentius examinari eo possint. M E R. Hoc tuum officium erit, videre, utpote iudicis. Ac imperes ipsis licet, quomodocunque etiam voles. P A R. Quomodocunque etiam volo? Nudis igitur videre volo. M E R. Exuite, heus, vos. Tu vero inspicere eas. Ego interim auertam me. I V N. Recte o Paris. Atque prima certe exuam me, ut noris, quod non solum lacertos habeam candidos, neque etiam magnos & angustos oculos prae me ferendo, superbiam. Aequaliter vero tum tota, & uniformiter pulchra. P A. Exue & te o Venus. M I N. Ne prius ipsam exueris, o Paris, quam cestum a se deposuerit. Incantatrix enim est, ne te praefligis circumueniat per illum. Et certe quidem oportebat, neque etiam studiose ita exornatam hic adesse, neque tot coloribus fucatam esse, perinde ac vere meretricem aliquam, sed ipsam formam

ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δεήσει πρὸς τὸ ἀκριβὲς τῆς ἔξετάσεως; Ερ. τοῦτο μὲν σὺν αὐτῇ τοῦ δικαστοῦ, καὶ πρὸς αὐτὴν ἔπη καὶ δέλεις. Πα. ὅπη καὶ δέλω; γυμνὰς ἰδεῖν βούλομαι. Ερμ. ἀποδυτε ὧ οὐται, σὺ δ' ἔπι σκόπη. ἐγὼ δ' ἀποπρεφείλω. Ηρσ. καλῶς ὧ Πάρι. καὶ πρῶτη γε ἀποδύσομαι, ὅπως μάθῃς, ὅτι μὴ μόνας ἔχω τὰς ὠλένας λευκάς, μηδὲ τῶν βρωτοῖς εἶναι μέγα φρονεῖ. ὅπως δὲ εἰμι πάντα, καὶ ὁμοίως καλή. Παρ. ἀπόδυθι καὶ σὺ ὧ Αφροδίτη. Αἰν. μὴ πρῶτον αὐτῇ ἀποδύσης ὧ Πάρι, πρὶν αὖ τὸν κιστὸν ἀπόθῃται. φαρμακὶς γὰρ ὅτι, μὴ σε καταγοητεύῃ δι' αὐτοῦ. καὶ τοιγεῖ ἐχέλω μὴ δ' οὕτω κεκαλωπισμένῳ παρῆναι, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένῳ χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθεῶς ἐταῖράν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ὅπι-

ὅπδεικνύειν. Παρ. εὖ λέ-
γουσι τὸ πρὸ τοῦ κεσοῦ, καὶ
ἄποξιν. Αφροδ. τί οὖν οὐ-
χὶ καὶ σὺ Αθηνᾶ πλὴν κά-
ρυω ἀφελούσα, φίλῳ πλὴν
κεφαλῇ ὅπδεικνύεις, ἀλλ'
ὀπτεῖς τὸν λόφον, καὶ
τὸν δικαστὴν φοβείσ; ἢ
δέδιας, μή σοι ἐλέγχεται
τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων
αὐτοῦ τοῦ φοβεροῦ βλέπόμε-
νον; Αθην. ἰδοὺ σοι ἡ κόρυς
οὕτη ἀφίηται. Αφροδ. ἰ-
δοὺ σοι καὶ ὁ κεῖς. Ηρα.
ἀλλ' ἄποδυτῶμεθα. Παρ.
ὦ Ζεῦ τεράσις τῆς θεᾶς, τοῦ
κάλλους, τῆς ἡδονῆς. οἶα μὲν
ἢ παρθένος; ὥς δὲ βασιλι-
κὴν αὐτὴ καὶ σεμνὴν ἄπολάμ-
πει, καὶ ἀληθῶς ἄξιον τοῦ
Διός; ὥς δὲ ὄρεα ἡδέως, καὶ
γλαφυρὴν τι καὶ προσαγα-
γὴν ἐμειδίασιν. ἀλλ' ἤδη
μὴ ἄλλος ἔχω τῆς εὐδαιμο-
νίας. εἰ δοκεῖ δὲ, καὶ ἰδίᾳ
καθ' ἐκάστῳ ὅπδειν βού-
λομαι, ὥς νῦν γε ἀμφίβο-
λός εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα, πρὸς
τί, καὶ ἀποβλέψω, πάντη
τλῆς

mam nudam exhibere
spectandam. PAR. Re-
cte sane admonent illud
de cestro, atque etiam de
pone illum. VEN. Cur
non igitur & tu Miner-
ua galea deposita, nudū
caput spectandum exhi-
bes, sed concurtis conū,
& perterres iudicē. An
metuilli, ne tibi obiciat
& reprehendat cœrule-
um illud oculorum, si
dēpto terribili isto aspis-
ciatur? MIN. Ecce tibi
galea hæc ablata. VEN.
Ecce tibi & cestus hic.
IV. Sed exuamur tan-
dem. PAR. O Iupiter
monstrifice, quod spe-
ctaculum? quæ pulchri-
tudo? quæ voluptas? qua
lis virgo hæc? ut vero re-
galis illa & venerabilis
effulget, adeoq; vere dig-
na Ioue. Tuetur autem
suaue quiddam & iucun-
dum, ac blandum & il-
lecebrosū etiam arris-
sit. Sed iam satis habeo
fœlicitatis huius. Si vi-
detur autem, etiā seorū
sim vnamquamque in-
spicere volo, quoniam
nunc certe abiguus sum
neque satis scio, ad quid
etiam me referam, visu
in

in omnes partes distra-
cto. V E N. Ita faciamus.
P A R. Abscedite igitur
vos duæ. Tu vero Iuno
hic mane. I V N. Maneo.
Ac posteaquam me di-
ligenter inspexeris, tem-
pus tibi erit & cætera iā
spectare, num pulchra
victoriæ meæ dona pro-
posita tibi. Nam si me
Pari formosiorē esse
iudicaueris, vniuersæ e-
ris Asiæ dominus. P A R.
Non donis nostra hæc
geruntur. Sed tamē abi.
Agetur enim, quicquid
æquum visum erit. Tu
vero accede Minerua.
M I. Adsum tibi. Quod
si igitur me o Pari, for-
mosam esse iudicio de-
claraueris, haud vnquā
ex pugna victus abibis,
bellatorem enim te, &
victoriarum compotem
efficiam P A. Nihil, Mi-
nerua, opus mihi est bel-
lo, & pugnis. Pax enim
vt vides, in præsentia te
net Phrygiam ac Lydi-
am, & ab hostibus quie-
tum est patris imperiū,
Sed tamen confide, neq;
enim eo minus feres, ta-
met si ob munera nequa-
quam iudicium feram.

Sed

τὰς ὄψεις περιώμενος.
Αφροδ. οὕτω ποιῶμεν. Παρ-
ᾶπιτε οὖν αἱ δύο. σὺ δὲ ὦ
Ἡρα περιέμνε. Ἡρα. περι-
μνῶ, καὶ πειδάν με ἀκριβῶς
ἴδης, ὥρα σοὶ καὶ τὰλλα
ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι
τὰ δῶρα τῆς νίκης τῆς ἐ-
μῆς. ὡ γάρ με ὦ Πάρι δι-
κάζης εἶναι καλῶν, ἀπά-
σης ἔστη τῆς Ἀσίας δεσπό-
της. Παρ. οὐκ ὅτι δώροις
μὴ τὰ ἡμέτερα. πλὴν ἀλλ'
ᾶπιδι. περιφάσεται γ', ἅπερ
αὐτοκῇ. σὺ δὲ πρόσσιθι Αθην-
ᾶ. Αθην. παρέστηκά σοι. κα-
τα ὡς με ὦ Πάρι δικάζης
καλῶν, οὐποτέ ἦπ' ὧν ἄπει
ἐκ μάχης, ἀλλ' αἰεὶ κρατῶν.
πολεμιστὴν γάρ σε, καὶ νικη-
φόρον ἀπεργάσθημαι. Παρ.
οὐδὲν Ἀθηνᾶ δεῖ μοι πολέ-
μου καὶ μάχης. εἰρήνη γάρ,
ὥς ὁρᾷς τὰ νυνὶ ἐπέχει πλὴν
φρυγίαν τε, καὶ Λυδίαν, καὶ
ὑπολέμετος ἡμῖν ἡ τοῦ πα-
τρὸς ἀρχή. θάρσει δέ. οὐ
μειονεκτήσεις γάρ, καὶ ἂν μὴ
ὅτι δώροις δικάζομεν.
ἀλλ'.

ἀλλ' ἐνδουθι ἤδη, καὶ ἐπίθου
 πλὴν κέρω, ἱκανῶς γὰρ εἶδον.
 πλὴν Αφροδίτῃ παρῆναι
 καιρὸς. Αφροδ. αὐτῇ σοι ἐγὼ
 πλησίον, καὶ σκόπει καθ' ἐν
 ἀκριβῶς, μηδὲν παραπρέ-
 χων, ἀλλ' ἐνδιατρίβων ἐκά-
 στῃ τῇ μελῶν. εἰ δὲ θέλεις
 ὦ καλὲ, καὶ τὰ δέ μου ἀκου-
 σον. ἐγὼ γὰρ πάλας ὁρῶσά
 σε νέον ὄντα, καὶ καλὸν ὁπλῶν
 οὐκ οἶδα, εἴ τινα ἕτερον ἢ
 φρυγία φέρεται, μακαρίζω
 μὲν τοῦ κάλλους, αἰτιῶμαι
 δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα τῶν
 σκατέλους, καὶ ταυτασὶ τὰς
 πέτρας, κατ' ἄστυ ζῶν, ἀλ-
 λά διαφθείρειν τὸ κάλλος ἐν
 ἐρημίᾳ. τί μὲν γὰρ σὺ ἀπο-
 λαύσεις τῇ ὁρῶν; τί δ'
 αὖ ἀπόναινο τοῦ σοῦ κάλ-
 λους αἱ βόες; ἔπρεπε δὲ
 ἤδη σοι γεγαμηέναι, μὴ
 μὲν τοι ἀχρoικὸν τινα,
 καὶ χρεῖται, οἷαι κατὰ
 πλὴν ἰδίῳ αἱ γυναικες,
 ἀλλὰ τινα ἐκ τῆς Ελλά-
 δος, ἢ Αργείῳ, ἢ ἐκ Κο-
 ρίνθου, ἢ Λάκωναν, οἷά-

περ

Sed indue te tandem, &
 impone galeam, satis e-
 nim te inspexi. At nunc
 Venerem adesse tempus
 est. V. E. Eccam meipsā
 tibi. Ac contemplare sin-
 gillatim vnumquodque
 diligēter, nihil cursu pre-
 teruchendo, sed immo-
 rando singulis etiā mem-
 bris, Quod si vero placet
 o formose, etiā hæc mea
 dicta accipe. Ego enim
 iamdudum aspiciens te
 iuuenem adeo & formo-
 sum, & qualē nescio, an
 vllum aliū nutriet Phry-
 gia, beatum quidem te
 puta ob pulchritudinē,
 reprehendo autem, quod
 non relictis hisce rupib.
 & saxis, in vrbe alicubi
 vitam degis, sed corrū-
 pi pulchritudinem istam
 finis, in solitudine. Quid
 enim tu frueris his mō-
 tibus? Aut quid pro-
 ficiunt pulchritudine tua
 ista boues? Decebat au-
 tem te iam & vxorem du-
 xisse, non tamen rusti-
 cam aliquā aut indigenā
 quales per Idam passim
 mulieres sunt, sed ex
 Græcia aliquam, vel Ar-
 giuam vel Corinthiam
 vel Lacænam, cuiusmo-

E di

di Helena illa est, adolescentula & formosa, & nulla parte me ipsa inferior, & quod maximum est, amori quoque dedita. Nam illa, si solum etiam aspiciat te, satis scio relictis omnibus, seque ipsa ceu in dedicationem tradita, sequetur, & cohabitabit tecum. Prorsum autem & tu audisti iam aliquando de ipsa. P A R. Nihil etiam o Venus. Nunc autem lubes audiero, omne quicquid est, de illa te narrante. V A. Est hæc filia quidem Leda, formosæ illius, ad quam Iupiter e caelo deuolauit, in cygnum conuersus. P. Quæ autem aspectu est? V A. Candida quidem, qualis consentaneum est esse, e cygno prognatam, tenera autem, ut quæ in ouo enutrita fuerit, nuda perunque exercens sese, & palestricæ rei dedita. Adeo igitur magnopere ab omnibus passim expetitur, ut & bellum ipsius causa susceptum fuerit, cum Theseus nondum nubilem illam rapuisset. Veruntamen postquam

ad

περὶ ἡ Ελένη ὄντι, νέα καὶ καλὴ, καὶ κατ' οὐδὲν ἐλάττων ἐμοῦ, καὶ τὸ δὴ μέγιστον, ἐρωτικὴ. σκείνη γὰρ εἰ καὶ μόνον διὰ σαιτόσε, οὐδ' ἐγὼ, πάντα ἀπολιποῦσα, καὶ παρὰ τοῦ ἐαυτῷ ἐκδοτοῦ, ἔλπειται, καὶ συνοικήσει. πάντως δὲ καὶ σὺ ἀκήκοάς τι περὶ αὐτῆς. Πάρ. οὐδὲν ὦ Ἀφροδίτη. γυνὴ δὲ ἡδέως αὖ ἀκούσαιμί σου, τὰ πάντα, διηγουμένης. Ἀφροδ. αὐτὴ θυγάτηρ μὲν ὄντι Λήδας, σκείνης τῆς καλῆς, ἐφ' ᾧ ὁ Ζεὺς κατέπεσεν, κύκνος γενόμενος. ποῖα δὲ τις πῶς ὄφιν; λευκὴ μὲν, οἷαν εἰκὸς ἐν κύκνου γεγεννημένη. ἀπαλὴ δὲ, ὡς ἐν ᾧ τραφεῖσα, γυμνὰς τὰ πολλὰ, καὶ παλαεστικὴ. καὶ οὕτω δὴ τι περὶ αὐτοῦ ἀκούσας, ὡς τε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, τοῦ Θησέως ἄνακτος ἐπὶ ἀεπάρχοντος. οὐ μὲν ἀλλ' ἐπὶ δὴ περ

ἤνπιε εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἀριστοὶ τῶν ἀχαιῶν ὅτι τὴν μνηστῆραν ἀπώ-
 τισαν, ποικιλείδῃ δὲ Μενέ-
 λαος τοῦ Πελοπιδῶν γέ-
 νους. εἰ δὲ θέλεις, ἐγὼ
 σοι καταπράξομαι τὸν γά-
 μον. Πά. πῶς φῆς, τὸν
 τῆς γεγαμημένης; Αφροδ.
 νέος εἰ σὺ, καὶ ἀγροίκος, ἐγὼ
 δὲ οἶδα, ὥς ῥῆ τὰ τοιαῦ-
 τα δεῖν. Πά. πῶς; ἐθέ-
 λω γὰρ καὶ αὐτὸς εἰδέναι. Α-
 φροδ. σὺ μὲν ὑποδημήσεις
 ὅτι θέαν δὴ τῆς Ελλάδος,
 καὶ πεδῶν ἀφίκη εἰς τὴν
 Λακεδαιμόνα, ὅψεται σε
 ἡ Ελένη. τούντοῦθεν δὲ,
 ἐμὸν αὖ εἴη τὸ ἔργον, ὅπως
 θραδῆσεται σου, καὶ ἀκο-
 λουθήσει. Πά. τοῦτ' αὐτὸ
 καὶ ἄπιστον εἶναι μοι δοκεῖ, τὸ
 ὑπολιποῦσαν τὸν ἄνδρα,
 ἐπιλῆσαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ
 σωτηκλῦσαι. Αφροδ.
 θάρξει τούτου γε ἔνεκα.
 παῖδε γὰρ μοι ἐσὼν δύο κα-
 λῶ, ἱμερος καὶ ἔρως. τού-
 τω σοι παραδόσω ἡγεμό-
 νε τ'

ad florem ætatis perue-
 nisset, optimi quique A-
 chiuorū ad petendas il-
 lius nuptias sese obtule-
 runt. Antepositus autē
 reliquis tum Menelaus
 fuit, ex genere Pelopi-
 darum natus. Quod si au-
 tem voles, ego tibi con-
 ficiam has nuptias. P A.
 Quid narras? eius ne q̄
 iam nupsit alteri? V a.
 Iuuenis adhuc es, & ru-
 sticus. Ego vero noui,
 quo pacto talia perficere
 conueniat. P A. Quom̄.
 cupio enim & ipse scire.
 V a. Tu quidē proficisce-
 ris ad perlustrandā Græ-
 ciam, atque vbi Lacedæ-
 mona perueneris, vide-
 bit te Helena. Post illa
 vero, meum iam opus e-
 rit, efficere, quo illa a-
 more tui capiatur, teque
 sectetur. P a. Hoc ipsū
 etiam incredibile mihi
 videtur, vt illa relicto cō-
 iuge, cum homine bar-
 basis atque hospite e pa-
 tria nauigare, in animū
 inducat. V. Bono animo
 esto. Nam huius certe
 rei gratia, liberos duos
 habeo pulchros, Ama-
 bilitatem & Cupidinem
 videlicet, quos tibi tra-
 dam,

dam, qui tibi duces itineris futuri sint. Ac Cupido quidem, totus subingrediens illam vi cogget amare mulierē. Amabilitas autē tibi ipsi circūfusa id quod ipsa est, desideratumque reddet & amabilem. Deinde autem & ego vna præsens, rogabo Gratiarum, quo & illarum comites se præbeāt, atque ita omnes ipsam, ad hoc quod volumus, impellemus. P. A. R. Quo modo fortassis hoc procedet, incertum adhuc Venus est. Veruntamen amo iam Helenam, & nescio quo pacto etiam videre ipsam mihi videor, & nauigo recta versus Græciam, & in Sparta peregre absūm, & redeo vna cum uxore, & doleo quod non omnia hæc iam nunc facio. V. N. Ne prius amaueris Pari, quam pronubam me & ipsos conciliatricem, iudicio hoc remuneratus fueris. Decet enim & me victoriæ compotem, factam adesse vobis, & celebritatem peragere nuptiarum pariter & victoriæ. Omnia enim licet

νε τῆς ὁδοῦ γινησοµένῃ. καὶ ὁ µὲν ἔρως, ὅλως παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναικα ἐρεῖν. ὁ δ' ἑµερος αὐτῇ σοι περιχυθεὶς, τοῦθ' ὅπερ ὄξιν, ἑµερτόν τε δήσει καὶ ἐράσμιον. καὶ αὐτὴ δὲ συμπαροῦσα, δεήσομαι καὶ ἑστὶ χαρίτων ἀκολουθεῖν, ἀπάντες αὐτὴν ἀναπεισοµένῃ. Πά. ὅπως µὲν ταῦτα χεῖρηται, ἀδελφον ὦ Αφροδίτη, πλεὺν ἐρῶ γὰρ ἢ δὴ τῆς Ελένης. καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως καὶ ἐρεῖν αὐτὴν οἶσµαι. καὶ πλέω εὐδὺ τῆς Ελλάδος, καὶ τῇ Σπάρτῃ ὀπίδηµῳ, καὶ ἐπάρειµι ἔχων τὴν γυναῖκα. καὶ ἄχθοµαι, ὅτι µὴ πάντα ταῦτα ἤδη ποιεῶ. Αφροδ. µὴ πρότερον ἐραδῆς ὦ Πάρι, πρὶν ἑµὲ τὴν προµνήσσαν καὶ νυμφαγωγὴν, ἀµείψασθαι τῇ κείσῃ. πρέπει γὰρ καὶ µε νικηφόρον ἡµῖν συμπαρεῖναι, καὶ ἐορτάζειν ἅµα καὶ τοὺς γάµους καὶ τὰ ὀπνίκια. πάντα γὰρ ἔνισι

ἐνεί σοι, τὸν ἔρωτα, τὸ κάλλος, ἢ γάμον, τοῦτε τοῦ μήλου παρίαδης. Πά. δέδοκα, μή μου ἀμελήσεις μὲν τῶν κρείσιν. Αφροδ. βούλει οὖν, ἐπομπότομαι; Πά. μηδ' αὖ μῶς, ἀλλ' ὑποχρεῖται πάλιν. Αφροδ. ὑποχρεῖται δὴ σοι τῶν Ελένης παραδόσθην γυναικα, καὶ ἀκολουθήσθην γε ἐπ' αὐτῶν, καὶ ἀφίξειν παρ' ὑμᾶς εἰς τὴν Ἰλιον, καὶ αὐτὴν παρέσομαι, καὶ συμπράξω τὰ πάντα. Πά. καὶ ἔρωτα καὶ ἡμίρον καὶ τὰς χάριτας ἄξεις; Αφροδ. δάξεται. καὶ ἢ πύθον, καὶ ἢ ὑμῶναιον πρὸς τοῦ τοῖς παρλήφομαι. Πά. οὐκοῦν ὅτι τοῦτοῖς δίδωμι τὸ μήλον, ὅτι τέτοις λάμβανει.

Αρεως καὶ Ερμῆ.

Ἡκουσας ὃ Ερμῆ, οἷα ἡπέλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπεροπτικὰ καὶ ἀπίδανα; ἡ ἐθελήσω, φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐν τοῦ οὐρανοῦ σείραν καθήσω, ὑμεῖς δ' ἡ ὑπεκρεμαδέητες, κατασπᾶν βιάζειν με, μά-
τῳ

cet tibi hęc, & amorem & formam, & nuptias poma isto mercari. P A. At metuo, ne me post latum iudiciū negligas & cōtēnas V. Vis igitur, ut iurē tibi? P. Nequaquē sed tantum promitte denuo. V E. Promitto igitur, Helenam tradituram me esse vxorē tibi, & futuram comitem proficiscenri ad ipsam, deinde & Ilium venturam esse ad vos, & ipsa adero, & adiuuabo omnia. P A. Etiam Cupidinem & Amabilitatem & Gratiās tecum adduces? V E. Bonum animum habeo, quin & desiderium & Hymenæum præterea comites assumā. P A R. Ob hęc igitur do tibi pomum, ob hęc accipe.

Martis & Mercurij.

2 J.

Audistis' Mercuri, cuiusmodi nobis minatus sit Iupiter, quam superba, quamque dictu absurdum? Ego, inquit, si voluero catenam ex æthere demittam, unde si vos suspensi me vi detra-
E 3 herq

here conemini, luseritis
operam, nunquam enim
me deorsum trahetis.
Cōtra ego vos, si velim,
in altum attrahere, non
vos modo, verum etiam
tūm terram ipsam, tūm
mare pariter subiectum
in sublime sustulero. Ad
hæc alia permulta, quæ
tu quoque audisti. At e-
go, si quidem cum viro
quolibet singulatim con-
feratur, ita præstantio-
rem eum esse, viribusq;
superiorē, haudquaquā
negauerim. verū vnum
tam multis pariter in
tantum antecellere, vt
eum ne pondere quidem
vincere queamus, etiam
si terram ac mare nobis
adiunximus, id neutri-
quam crediderim. M. v.
Bona verba Mars. Neq;
enim sat tutum est ista
loq, ne quid forte mali
nobis conciliemus petu-
lantia. M. a. Putas vero
me apud quemlibet hæc
dicturum? imo apud te
solum id audeo, quē lin-
guæ continentis esse scie-
bam. Sed quod mihi ma-
xime ridiculum videba-
tur, tūm quum hæc mi-
nistrantem audirem haud
que-

τέρω πονήσετε. οὐ γὰρ δὴ
κατακλύσετε. εἴ δὲ ἐγὼ
θελήσαιμι ἀνελκύσαι, οὐ
μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ
τέρω γλῶττι ἅμα καὶ τέρω
θάλασσαν συναρτήσας
μεταρρίω. καὶ τὰλλα,
ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ
δὲ ὅτι μὴ καδ' ἐν ἀπάν-
των ἀμείνων καὶ ἰσχυρό-
τερός ὅστις, οὐκ αὖ ἀρνη-
θεῖλω. ὁμοῦ δὲ τῶν το-
σούτων ὑπερφέρειν, ὥς μὴ
καταβάρησεν αὐτὸν, καὶ
τέρω γλῶττι καὶ τέρω θάλασ-
σαν προσλάβωμεν, οὐκ αὖ
παραδείλω. Εἰμ. εὐφρή-
μαι ὦ ἄρες. οὐ γὰρ ἀσφα-
λὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα,
μὴ καὶ τι κακὸν ὑπολαύ-
σωμεν τῆς φλυαρίας. Α-
ρης. οἷμαι γὰρ με πρὸς πάν-
τας αὖ ταῦτα εἰπεῖν,
οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σέ,
ὃν ἔχεμυθεῖν ἡπιστάμην.
ὁ γοῦν μάλιστα γελοῖον ἔ-
δοξέ μοι, ἀκούοντι μετα-
ξὺ τῆς ἀπειλῆς, οὐκ αὖ
διωαίμην σιωπῆσαι πρὸς
σε.

τε. μέμνημαι γὰρ οὐ πρὸ πολλοῦ, ὅποτε ὁ Ποσειδῶν καὶ ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπανασάντες, ἐπιβούλευσαν ξυωδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παντῶος ὡς δίδως, καὶ ταῦτα, τρεῖς ὄντας. καὶ εἰ μὴ γε ἡ Θέτις κατελήσασα ἐκάλεισιν αὐτὸν σύμμαχον Βριάρεων ἐκατόγχειρα ὄντα. καὶ ἐδέδετο αὐτὸν κραιναῶν καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένη, ἐπῆε μοι γελῶν ὅτι τῇ καλλεῖξήμοσυν αὐτοῦ. Ερμ. ὦ σιάπα, σὺ φῆμι. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς οὔτε σοὶ λέγειν, οὔτε ἐμοὶ ἀκούειν γὰρ τοιαῦτα.

Πανὸς καὶ Ερμῆ.
Παν.

Χαῖρε ὦ πάτερ Ερμῆ.
Ερμ. νῆ καὶ σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατήρ; Πά. οὐχ ὁ Κυλλένιος Ερμῆς ὦ τυγχάνεις; Ερμ. καὶ μάλα. πῶς οὖν υἱὸς ἐμὸς εἶ; Παν. μοιγί-

queam apud te reticere. Etenim memineram, quum nō ita multo ante Neptunus, Iuno ac Pallas, mota aduersus eum seditione, machinarentur comprehensum illū in vincula conuicere, quātopere formidaret, utq; in omnem speciem sese verterit, idque cum tres duntaxat esset dii. quod ni Thetis misericordia commota, Briareum cētimanum illi auxilio accersuisset, ipso pariter cum fulmine ac tonitruu vinctus erat. Hæc reputanti mihi reddere libebat eius magniloquentiam iactantiamq;. Μ ε ρ. Tace, bona verba neq;. n. tutum est ista vel tibi dicere, vel audire mihi.

Panis & Mercurij.

22.

Salue o pater Mercuri. Μ ε ρ. Salue vtique & tu. Sed quomodo ego pater tuus sum? Π α. An non Cyllenius ille Mercurius es tu? Μ ε ρ. Atque admodū. Quo pacto igitur meus filius es? Π.

E 4 Adulto

Adulterinus sum, ex amore tibi natus. M. κ. Per fouem hirci fortasse cuiusdam, qui capram per adulterium cognovit. Nam meus quō fueris, qui & cornua habes, & nasum talē, & barbā hirtam, & pedes bifidos, hircinosque, præterea & caudam super natibus? P. λ. Quæcunque in me conuiciando dicis, iis tuum ipsius filium, pater, probrosum ac turpē declaras, imo potius teipsum qui eiusmodi generas & tales liberos procreas. Ego vero extra culpam sum. M. κ. Quā autem etiam matrem tuam ais esse? Nū ignorās alicubi cum capra adulterium exercui ego? P. λ. Non cum capra, sed tibi ipse in memoriam reuoca, nū in Arcadia quandoque puellam liberam per vim stupraris. Quid mordendo digitum, quæris ac diu dubitas? Icarīi filiā dico Penelopen. M. Quid igitur illi accidit, quod pro me hirco similem te peperit? P. λ. Dicam tibi, quæ ex illa ipsa audiui. Quando enim me

μοιχίδιός εἰμι, ἔξ ἐρευτός σοι γημίμενος. Ερ. νῦν Δία τράγου ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἶγα. ἐμὸς γὰρ πῶς κέρατα ἔχων, καὶ ξίνα τοιαύτην, καὶ πώγωνά λάστιον, καὶ σκέλη διχῆλὰ καὶ τραγικὰ, καὶ οὖραν ὑπὲρ τὰς πυγὰς; Παν. ὅσα αὖ ἀποσκάψης εἰς ἐμὲ, τὸν σεαυτοῦ ἦν ὦ πάτερ ἐπονείδισον ἀποφαίνεις, μᾶλλον δὲ σεαυτὸν, ὃς τοιαῦτα γημῆς, καὶ παιδοποιεῖς, ἐγὼ δὲ ἀνείτιος. Ερμ. τίνα δὲ καὶ φῆς σου μητέρα; ἦπου ἔλαθον, αἶγα μοιχεύτας ἔγωγε. Παν. οὐκ αἶγα ἐμίχευτας, ἀλλ' ἀνάμνησον σεαυτὸν, εἴποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ παῖδα ἐλευθέρην ἐβιάσθην. τί δακνὸν τὸν δάκτυλον ζῆεις, καὶ ὅππολὺ ἀπορεῖς; τίω Ἰκαρίου λέγω Πηνελόπην. Ερ. εἴτα τί παθοῦσα ἐκείνη αὐτ' ἐμοῦ τράγα σε ὅμοιον ἔτεκεν; Παν. αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἐρῶ. ὥτε γὰρ με

με ὁξέπεμπεν ὅπῃ πῶς Ἀρ-
καδίαν, ὦ παῖ, μήτηρ μὲν
σου, ἔφ', ἐγὼ εἰμι Πλευ-
λόπη ἢ σπαρτιάγῃς, τὸν
πατέρα δὲ γίνωσκε θεὸν
ἔχων Ερμῖν τὸν Μαΐας καὶ
Διός. εἰ δὲ κερασφόρος
καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυ-
πείτω σε. ὅποτε γὰρ μοι
σωλὺν ὁ πατὴρ ὁ σὺς, τρά-
γῳ ἑαυτὸν ἀπέκασεν, ὡς
λάβοι. καὶ διὰ τοῦτο ὅμοιος
ἀπέβης πῶς τράγῳ. Ερμ.
νὴ Διὰ μέμνημαι ποιήσας
τι τοιοῦτο. ἐγὼ οὖν ὁ ὅπῃ
κάλλει μέγα φρονῶν, ἔτι
ἀχρήσιος αὐτὸς ὢν, σὺς πα-
τὴρ κεκλήσομαι, καὶ ζέλω-
τα ὀφλήσω παρὰ πάντων
ὅπῃ τῇ εὐπαιδία. Παν. καὶ
μὴν οὐ καταίχυνώ σε ὦ
πάτερ. μουσικός τε γὰρ εἶ-
μι, καὶ συνείζω πάντων κα-
πυρόν. καὶ ὁ Διόνυσος οὐ-
δὲν ἐκούσῃ ἀρεῇ ποιεῖν δυνά-
ται, ἀλλὰ ἐταῖρον καὶ διασώ-
τῃν πεποιήκέ με, καὶ ἡγοῦ-
μαι αὐτῷ τοῦ χοροῦ. καὶ τὰ
ποιήμια δὲ, εἰ διάστατό μου
ὁ πό-

me in Arcadiam ablega-
bat, O puer, inquit, Ma-
ter quidē tua ego sum,
Penelope, ex Sparta na-
ta. Cæterum patrem no-
ris habere te deum, Mer-
curium illum Maix ac
Iouis filiū, Quod si igit-
ur cornutus ipse es, ac
pedes hircinos habes, ne
id ægre feras. Quādo e-
nim mecum rem habe-
bat pater tuus, hirco se-
ipsum assimilauerat, quo
facilius lateret, & ob id
similis hirco tu quoque
evasisti. M. E. Per Iouē,
memini me tale quiddā
facere. Ego igitur for-
mosus ille, qui ob formā
ac pulchritudinem ani-
mum elatum præ me fe-
ro, qui adhuc imberbis
ipse sum, pater tuus vo-
cabor? & ab omnibus ri-
su accipiar ob præclarā
liberorum procreationē?
P. A. At vero dedecori tī
bi pater, non sum. Nam
& Musicus sum & fistula
cano, admodum pleno
spiritu. Et Bacchus ille,
nihil absque me facere
quicquam potest, sed &
socium & consultatorē
fecit me, & duco ipsi cho-
rum. Iam & ouilia mea

si videas, quod per Tegeam & per Partheniū habeo, admodum delectaret te. Impero autem & Arcadiæ toti. Nuper vero etiam Atheniensibus auxilium ferens, ita præclare ré gessi in Marathonē, ut ceu donum militare quoddam retulerim, antrū illud, quod est sub arce. Quod si igitur Athenas veneris, cognosces quantum ibi sit nomen Panos. M E R. At dic mihi, duxisti ne uxorem iam? Hoc enim opinor, distitant te. P A. Nequaquam pater, amator enim sum, & non cū una aliqua rem habere contentus forem. M E R. C V R. Capras videlicet conscendis. P A. Tu qui dem irrides me, at ego tamen & cum Echone, & cum Pity rem habeo, & præterea & cum omnibus Bacchi Mænadibus, atque admodum studiose ab illis observor. M E R. C V R. Scis igitur quid te gratificari mihi, fili, omnium velim? P A. Impera pater, nos autem videbimus, hæc uti fiāt. M E. Et accedas ad me,

&

ὅποσα περὶ Τέγιαν καὶ αὐτὸ τὸ Παρθένιον ἔχω, πάνυ ἡδίστην. ἀρχῶ δὲ καὶ τῆς Ἀρκადίας ἀπάσης. πρῶτον δὲ καὶ ἀθληταῖοις συμμαχήσας, οὕτως ἡρίευσσα ἐν Μαραθῶνι, ὥστε καὶ ἀριεῖον ἦρέσθαι μοι. τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. ἡ γοῦν ἐς ἀθήνας ἔλθης, εἶσθ' ὅσον ἐκεῖ τῷ Πάνις ὄνομα. Εἰμ'. εἰπέ δέ μοι, γεγάμηκας ᾧ Πάνι ἦδης; τοῦτο γὰρ οἶμαι, καλοῦσί σε. Πάν. οὐδαμῶς ᾧ πάτερ. ἐρωτικὸς γὰρ εἰμι, καὶ οὐκ αὖ ἀγαπήσαμι συνὸν μῆ. Εἰμ'. ταῖς οὖν αἰξὶ δηλαδὴ ὀπιβαίνεις. Πάν. σὺ μὲν σκώπεις. ἐγὼ δὲ τῇτι Ηχῶι καὶ τῇ Πίτυϊ συνέμην, καὶ ἀπάσαις ταῖς τοῦ Διονύσου Μαινάσι. καὶ πάνυ ἀπουδάζομαι πρὸς αὐτῶν. Εἰμ'. οἶδ' αὖ οὗ ὅτι χαρὶσθ' ᾧ τέκνον τὰ πρῶτα αἰτουῦντί μου. Πάν. πρὸς αὐτῇ ᾧ πάτερ, ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα. Εἰμ'. καὶ πρόσθι μοι,

καὶ

καὶ φιλοφρονεῖ, πατέρα δὲ
 ὄρα, μὴ καλέσῃς με, ἀκού-
 οντός γε τινός.

& prehenses licet, pa-
 trem autem vide ne me
 appellaueris quoquā au-
 diente.

Ἀπόλλωνος καὶ
 Διονύσου.

Apollinis & Bac-
 chi.

23.

Τί αὖ λέγονται ὁμομη-
 τρείους ὃ Διόνυσος ἀδελφούς
 εἶναι, Εὐρώα καὶ Εὐρυπύρρον
 καὶ Πριάπον, ἀνομοίους
 ὄντας τὰς μορφάς, καὶ τὰ
 ὀπτηδόνεματα; ὁ μὲν γὰρ
 πᾶγκαλος καὶ τοξότης, καὶ
 δυνάμει οὐ μικρὰν περὶ
 βλημὴν, ἀπάντων ἀρχων.
 ὁ δὲ Δῆλος, καὶ ἡμίανδρος,
 καὶ ἀμφίβολος τὴν ὄψιν.
 οὐκ αὖ διακρίναις, εἴτ' ἔφη-
 βός ὄστιν, εἴτε καὶ παρθένος.
 ὁ δὲ καὶ πέρα τ' ἐντοπιῶν
 ἀνδρικός ὁ Πριάπος. Διό
 μηδὲν θαυμάσης ὃ Ἀπολ-
 λων. οὐ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη αἰτία
 τούτου, ἀλλὰ οἱ πατέρες,
 διάφοροι γενηνημῆνοι. ὅπου
 γὰρ καὶ ὁμοπάτριοι πολλάκις
 ἐν μιᾷ γαστρὶ, ὁ μὲν ἄρσεν, ὁ
 δὲ θήλειον, ὡς περὶ ὑμεῖς, γί-
 νονται. Ἀπο. ναι, ἀλλ' ἡμεῖς
 ὁμο-

Quid igitur, dicendū
 ne est, Bacche, fratres es-
 se Cupidinē, Hermaphro-
 ditum & Priapum? adeo
 dissimiles forma & stu-
 diis cum sint. Nam hic
 quidem formosus omni-
 no & iaculator est, & po-
 testate non parua com-
 parata sibi, omnibus im-
 perat. Ille autem mulie-
 rosus ac semiuir, ambigu-
 am quoque faciem præ-
 se ferens, ut non facile
 dignoscas, adolescens ne
 sit, an virgo. Hic vero &
 supra modum virilis est
 Priapus uidelicet. B. A.
 Ne mireris Apollo, non
 enim ipsa Venus in cau-
 sa est, sed patres, qui di-
 uersi fuere. Quādoqui-
 dem & ii qui eodem pa-
 tre, eademque matre
 nascuntur, sæpenumero
 alius vir, alius foemina,
 quemadmodum & vos,
 nascuntur. A. B. Ita sane
 est ut dicis, sed nos ta-
 men

mē similes sumus, & circa eadem studia versamur, Sagittarii enim ambo sumus. B A C. Quantum quidem ad arcum & sagittas attinet, eadē ambo exercetis, Apollo. Illa vero similia nequaquam sunt, qđ Diana quidem hospites mactat apud Scythas, tu autem vaticinarius, & medicaris ægrotantibus. A P O. At tu putas sororem delectari Scythiis? quæ quidem etiam adoravit, si quis Græcus aliquando in Tauricam advenierit, ut cum eo inde enauiget, iam olim perosa mactationes illas, B A. Recte sane illa. Sed hic Priapus, ridiculum enim quiddam narrabo tibi, quod cū Lampfaci nuper essem mihi accidit. Ego quidem vrbe accesseram, ille autem me recepit, hospitio apud se præbito. Posteaquā igitur quieti nos dedimus, in conuiuio affatim mactati, circa mediam prope noctem exurgens generosus ille: sed pudet dicere. A P O. Sollicitavit ne te? B A C. Hu-

ομοιοί εσμεν, καὶ τὰ αὐτὰ ὀπιτηδεύομεν. τοξόται γὰρ ἄμφω. Διόν. μέχρι μὲν τόξου, τὰ αὐτὰ δ' Ἀπολλόν, ἐκείνα δὲ οὐχ ὁμοία. ὅτι ἡ μὲν Ἀρτεμις ξενοκτενεῖ ἐν Σκύθαις, σὺ δὲ μαρτυρεῖς, καὶ ἰᾷ τοὺς κάμνοντας. Ἀπολ. οἶει γὰρ τίμω ἀδελφῶν χαίρειν τοῖς Σκύθαις; ἦγε καὶ παρεσκοῦσας, ὡς τις ἑλλῶν ἀφικηταί ποτε εἰς τὴν ταυρικὴν, συσκεπτεῦσαι μετ' αὐτοῦ, μυσατηομένη τὰς σφαγὰς. Διό. οὐ γὰρ ἐκείνη ποιοῦσα. ὁ μὲν γὰρ τοι Πρίαπος, γελοῖον γὰρ τισι διηγέσσομαι, πρῶτον ἐν Λαμψάκῳ γλυκύμενος, ἐγὼ μὲν παρέειν τὴν πόλιν. ὁ δὲ υποδείξάμενός με, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῶν, ἐπειδὴ ἀνιπαντάμεθα ἐν τῇ συμποσίῳ ἱκανῶς υποβιβρεγμένοι. κατ' αὐτὰς που μέσας νύκτας ἐπαναστὰς ὁ γυναιῶς, αἰδοῦμαι δὲ λέγειν. Ἀπολ. ἐπέερά σι; Διό.

τοιοῦ-

τοιούτον ὄχι. Απολ. σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα; Διό. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα; Απο. εὐχε, τὸ μὴ χαλιπῶς, μὴ δὲ ἀγρίως. συγγνωστὸς γάρ, εἰ καλὸν σε οὕτως ὄντα ἐπεῖρα. Διό. τοῦτου μὲν οὐκ ἔνεκα καὶ ὅτι σε αὖ, ὦ Ἀπολλὼν, ἀγάγοι πῶς πεῖραν. καλὸς γάρ σὺ, καὶ κομήτης, ὥς καὶ νήφοντα αὖ σοι τὴν Πρίαπον ὀπηρεῖσαι. Απολ. ἀλλ' οὐκ ὀπηρεῖσει γέ ὦ Διόνυσε. ἔχω γὰρ μετὰ τῆς κόμης καὶ τύξα.

Ερμῆ καὶ Μαΐας.

Εστὶ γὰρ τις ὦ μήτερες ἐν οὐρανῷ θεὸς ἀθλιώτερος ἐμοῦ; Μαΐ. μὴ λέγε ὦ Ερμῆ τοιοῦτον μηδέν. Ερμ. τί μὴ λέγω, ὅς τοσαῦτα παράγματα ἔχω μόνος κάμνων, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑπηρετίας διασπώμενος; ἔωθεν μὲν γὰρ Ἰξαναθαντα, σάειν τὸ συμπόσιον δεῖ, καὶ διαστρώσαντα πῶς ἐκ-
 χλη-

iustmodi quippiā est. A. Quid tu autem porro ad huc? B A C. Quid enim aliud, quam risi. A. Recte sane, quod neque dicerbe, neque rustice quicquam. Venia enim dignus est, si te formosum adeo sollicitavit. B A C. Hulus igitur gratia, etiā te, Apollo, sollicitatum merito venerit. Formosus enim & tu, & præterea comatus, ut vel sobrius Priapus ille aggredi te queat. A P. Sed nō aggredietur Bacche, me facile. Nam præter comam etiam arcum gero.

Mercurij & Μα- ιᾶς.

Est uero, mater, deus quisquam in cælo me miserior? MA. Cave ne quid istiusmodi dixeris Mercuri. M E. Quid non dicam? qui quidem tantum negotiorum solus sustineam, quibus delassor, in multa ministeria distractus. Nam mane protinus surgendum est mihi, statimque verendum cœnaculum ubi dii compotant. Tum ubi
 curram

curiam in qua consul-
tant, vndique strauero,
ac singula ira, vt opor-
tet, composuero, Ioui
necessum est assistere, ac
perferendis illius man-
datis toto die sursum ac
deorsum cursitare, & re-
deuntē insuper, pulueru
lentum ambrosiam ap-
ponere. Porro priusquā
nouitius iste pocillator
aduenisset, ego nectar e-
tiam ministrabā. Quod-
que est omnium indig-
nissimum, soli omnium
ne noctu quidem agere
quietem licet, verum id
quoque temporis neces-
se habeo defunctorum a-
nimas ad Plutonium de-
ducere, maniumque gre-
gi me ducem præbere,
tum autem & tribunali-
bus assistere. Neque enim
mihi sufficiebant scilicet
diurna negocia, dū ver-
sor in palæstris, dum in
concionibus præconis vi-
ces ago, dum oratores
instruo, ni hæc quoque
prouincia accedat, ut si-
mul etiam umbrarū res
disponam. Atqui Leda
filii alternis inter ipsos
vicibus apud superos at-
que inferos agitant. Mi-
hi

κλησίαν, ἔτα εὐδισήσαν-
τα ἕκαστα, παριστάμαι τῷ
Διὶ, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγ-
γελίας τὰς παρ' αὐτοῦ,
αἶψα καὶ κάτω ἡμεροδρα-
μουῶντα καὶ ἐπανελθόντα
ἔτι κεκονισμένον, παρατι-
θέναι τῷ ἀμβροσίῳ. σφιν
δὲ τὸν νεώνητον τοῦτον οἰ-
νοχόον ἵκναι, καὶ τὸ νέκ-
ταρ ἐγὼ ἐνέχρον. τὸ δὲ
πάντων δεινότατον, ὅτι
μηδὲ νυκτὸς καθύδω μόν-
ος ἢ ἄλλων, ἀλλὰ
δεῖ με καὶ τότε τῷ Πλού-
τωνι ψυχαγωγεῖν, καὶ νε-
κροπομπὴν εἶναι, καὶ πα-
ριστάμαι τῷ δικαστηρίῳ. οὐ
γὰρ ἱκανά μοι τὰ τῆς ἡ-
μέρας ἔργα, ἐν παλαι-
σπαις εἶναι, καὶ ἂν ταῖς ἐκ-
κλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥή-
τορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ'
ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδια-
πράττειν μεμερισμένον.
καὶ τοι τὰ μὲν τῆς Λή-
δας τέχνα, παρ' ἡμέ-
ραν ἑκάτερος ἐν οὐρανῷ
καὶ ἐν ᾄδου εἰσὶν. ἐμοῦ
δὲ,

Νέ, καθ' ἐκάστῳ ἡμέραν καὶ
 ταῦτα κακῆϊνα ποιεῖν ἀνάγκαιον· ὁ μὲν Αλκμήωνος καὶ Σε-
 μέλης υἱὸς ἐκ γυναικῶν δυ-
 σίμων γενόμενος, εὐωχοῦν
 ἀφρόντιδες, ὁ δὲ Μαΐας τῆς
 Ἀτλαντὸς, διακλονοῦμαι αὐ-
 τοῖς. καὶ νῦν ἄρτι ἥκοντά
 με παρὰ Σιδῶνος παρὰ τῆς
 Κάδμου θυγατρὸς, ἐφ' ᾧ
 πέπομφέ με ὁ φίλῳ ὅτι
 παρήει ἡ παῖς, μὴ δὲ ἀνα-
 πνεύσαντα, πέπομφεν αὐ-
 ρις ἐς τὸ Ἀργεὺς ὅππτε φί-
 λῳ τὴν Δανάην, εἴτ' ἐκεῖ
 θιν, ἐς Βοιωτίαν φασὶν ἐλ-
 θῶν, ἐν παρῶν τὴν Ἀντιό-
 πην ἴδε. καὶ ὅλως, ἀπηγό-
 ρευκα ἥδη· εἰ γοῦν μοι δωα-
 τὸν ἔγωγε, ἡδέως αὖ ἡξίωσα
 πεπορᾶσθαι, ὥσπερ ἐν γῇ κα-
 κῶς δουλεύοντες. Μαῖ. ἔα
 ταῦτα ὅ τέκνον. καὶ γὰρ
 πάντα ἐπηρετεῖν τῷ πατρί,
 νεισίαν ὄντα. καὶ νῦν ὥσπερ
 ἐπέμφθης, σόβει ἐς Ἀργεὺς,
 εἴτα ἐς τὴν Βοιωτίαν, μὴ καὶ
 πληγὰς βραδυῶν λάβοις.
 ἐξύχολα γὰρ οἱ ἐρωῶντες.

hi necesse est quotidie
 tū hoc tū illud pariter a-
 gere, deinde duo illi, Alc-
 menā ac Semele miseris
 prognati mulieribus, o-
 cio in conuiujs accum-
 bunt, at ego Maia Atlan-
 tide progenitus illis mi-
 nistro scilicet. Qui nunc
 quum recens Sidone a
 Cadmi filia reuersus es-
 sem, nam ad hanc me le-
 garat, visum qd ageret
 puella, neque respirantē
 legauit rursus in Argos
 inuisurum Danaē. Rur-
 sum inde in Bœotiam
 profectus, inquit, obiter
 Antiopam visito, adeo
 ut plane iam pariturum
 me negarim, Quod si mi-
 hi licuisset, lubens profe-
 tofecisse, id qd solēt ii,
 qui interris duram ser-
 uiunt feruitutem. M. a.
 Missa fac ista gnate,
 decet enim per omnia
 morem gerere patri,
 quum sis iuuenis, ac
 nunc quo iussus es, Ar-
 gos contende, deinde in
 Bœotiam, ne si ces-
 saris, fuerisque lenti-
 or, plagas etiam auferas.
 Nam iracundi sunt qui
 amant.

Doridis & Gala-
teæ.

Formosum amantem
Galatea, nempe Sicu-
lum istum pastore a-
iūt amore tui deperire.
GAL. Ne ride Doris, nā
qualis qualis est, Nept.
patre prognatus est. D.
Quid tum postea, si vel
Ioue ipso sit progenitus,
cum vsque adeo agre-
stis atque hispidus appa-
reat, quodque est omni-
um deformissimum, vno
culus. An vero credis
genus illi quicquam pro-
futurum ad formam? G.
Ne isthuc quidē ipsum,
quod hispidus est atque
agrestis, ut tu vocas, il-
lum deformat, quin vi-
rile magis est. Porro o-
culus decet etiam fron-
tem, quo quidem nihilo
segnius cernit, quam si
duo forent. DOK. Vi-
deris Galatea non aman-
tē habere Polyphemum,
sed illum potius adama-
re, sic eum prædicas. G.
Equidem haud adamo,
sed tamen insignē istam
vestram insultandi op-
pro-

Δωρίδος καὶ Γαλα-
τείας.

Καλὸν ἐρασῶν ὦ Γαλά-
τεα φασὶ τὸν σικελὸν τοῦ-
τον ποιμὴν ὀπιμειλῶναι
σοι. Γα. μὴ σκώπῃς Δωρί,
Ποσειδῶνος γὰρ υἱὸς ὅστις, ὁ-
πῶτος αὖ ἦ. Δω. τί οὖν εἰ καὶ
τοῦ Διὸς αὐτοῦ παῖς ὢν,
ἄχρειος οὕτω καὶ λάττιος ἐφαί-
νετο, καὶ τὸ πάντων ἄμορ-
φώτατον, μονόφθαλμος.
οἶσι τὸ γένος ὀνῆται αὖ τι αὐ-
τὸν πρὸς πῶν μορφῶν; Γα.
οὐδὲ τὸ λάττιον αὐτῷ, καὶ ὡς
φῆς ἄχρειον, ἄμορφόν ὅστις.
ἀνδρῶδες γάρ. ὅ, τε ὀφθαλ-
μὸς ὀπιπρέπει πρὸς μετώπῳ,
οὐδὲν ἐνδεέστερον ὀρεῶν, ἢ εἰ
δύ' ἦσαν. Δωρί. εἰσικας ὦ
Γαλάτεια οὐκ ἐρασῶν, ἀλλ'
ἐρώμενον ἔχειν τὸν πολύφη-
μον, ὅσα ἐπαινεῖς αὐτόν. Γα.
οὐκ ἐρώμενον, ἀλλὰ τὸ πά-
νυ ὀνειδιστικὸν τοῦτο οὐ φέ-
ρω

ρω ὑμῶν. καὶ μοι δοκεῖτε
 ὑπὸ φθόγου αὐτὸ ποιεῖν. ὅτι
 ποιμαίνων ποτὲ, ὑπὸ τῆς
 σκοπιᾶς παύζουσας ἡμᾶς
 ἰδὼν ὅπῃ τῆς ἡόνος, ἐν τοῖς
 πρόποσι τῆς Αἴτνης, καθὼς
 μεταξὺ τοῦ ὄρους καὶ τῆς
 θαλάσσης αἰγιαλὸς ἀπομη-
 κνύεται, ὑμᾶς μὴ οὐδὲ
 περισέβλεψεν, ἐγὼ δ' ἐξ ἀ-
 पासὼν ἢ καλλίστην ἔδοξα,
 ἣ καὶ μόνῃ ἐμοὶ ἐπέιχε τὸν
 ὀφθαλμόν. ταῦτα ὑμᾶς ἀ-
 νιᾷ. δεῖγμα γὰρ ὡς ἀμείνων
 εἰμι, καὶ ἀξίερασος. ὑμεῖς
 δὲ παρώφθητε. Δω. εἰ ποί-
 μνι καὶ εὐδεῖ καλὴ πλὴν
 ὄφιν ἔδοξας, ὅπῃ φθόγος οἶει
 γεγονέναι; καὶ τοι τί ἄλ-
 λ' ἐν σοι ἐπαινέσαι εἶχεν,
 ἢ τὸ λευκὸν μόνον. καὶ τοῦ-
 το οἶμαι, ὅτι ξυνήθης ὄντι
 τυρῶ καὶ γάλακτι. πάντα
 οὐδ' τὰ ὅμοια τούτοις ἡγεῖ-
 ται καλά. ἐπεὶ τὰ γε ἄλ-
 λα, ὅπότε αὐτὴ ἐθελήσῃς μα-
 δῶν οἶα τυγχάνεις οὔσα
 πλὴν ὄφιν, ὑπὸ πέτραις τινός,
 εἴ ποτε γαλίῃ ἐῖν, ὅπῃ
 κύνεσσιν

probrandique petulan-
 tiam ferre non queo. ac
 mihi nimirum inviden-
 tia quadam isthuc face-
 re videmini, propterea
 quod ille quum forte ali-
 quando gregem pasceret
 suum, nosque e littorali
 specula in littore luden-
 tes cerneret in promi-
 nentibus. Aetnæ pedib.
 qua videlicet inter mon-
 tē & mare littus sese in
 longum porrigit, vos ne
 aspexerit quidem, ac e-
 go omnium vna visa sim
 formosissima, eoque in
 vnam me coniecerit o-
 culum. Ea res vos male
 habet, nā argumentum
 est, me forma præstan-
 tiorem esse ac digniorē,
 quæ amer, vos contra fa-
 stiditas esse. D o r. An
 istud tibi putas inviden-
 dū videri si primū pasto-
 ri, deinde lusco formosa
 visa sis? quanquā quod aliud
 ille potuit in te probare
 præter cādorē? Is illi pla-
 cet, opinor, quæ casu &
 lacti assueverit, proinde
 quicquid his sit simile, id p-
 tinus pulcrū iudicat. Ali-
 oquin vbi libebit scire, qua
 sis facie, de scopulo quo-
 piā, si quando serenitas
 esset,

despectās in aquā, temet ipsam cōtemplare, videbis aliud nihil nisi perpetuum candorem, verū is quidem non probatur, nisi rubor admixtus illi, decus illi iunxerit. G A. Atq̃ ego illa immodice candida, tamen eiusmodi habeo amantem quū interim e vobis nulla sit, quam vel pastor vel nau- ta, vel portitor aliquis miretur, cæterum Poly- phemus (vt alia ne di- cam) etiam canendi pe- ritus est. D O R. Tace o Galatea, audiuius il- lum canentem, quū nu- per pruriret in te, sed o sancta Venus asinum ru- dere dixisses. Nam lyre corpus similitum erat ceruino capiti ossibus re nudato, tum cornua pe- rinde quasi cubiti promi nebant, iis iunctis, in ductisque fidibus, quas ne collope quidem cir- cum torquebat, agreste quiddam & absonum cā- tillabat, quum aliud in- terim ipse voce caneret, aliud lyra succineret, ita vt temperare nobis ne- quiuerimus, quin ridere mus amatoriam illā can- tionem

κύψατα ἐς τὸ ὕδωρ, ἰδὲ
σιαντῶν, οὐδὲν ἄλλο
ἢ χεῖραν λευκὴν ἀκρεῖβως. καὶ
ἐπαινῆται δὲ τοῦτο, μὴ
ὀπιωρέπῃ αὐτῷ καὶ τὸ ἐξέθῃ-
μα. Γαλ. καὶ μὴ ἐγὼ μὲν
ἢ ἀκράτως λευκὴ, ὅμως
ἐρασὶν καὶ τοῦτον ἔχω. ὁ-
μῶν δὲ οὐκ ἔσιν ἰστίνα,
ἢ ποιμὴν ἢ ναύτης, ἢ πορ-
θμὸς ἐπαινῆ. ὁ δὲ Πο-
λύφημος, τάτε ἄλλα καὶ
μουσικός ἐστὶ. Δω. σιώπα ὦ
Γαλάτεια, ἠκούσαμεν αὐ-
τοῦ ἄδοντος, ὅπῃτε ἐκώ-
μασι παρώλῃ ὅπῃ σε, Αφροδί-
τη φίλη, ὅνῃ αὖ τις ὀγκᾶδῃ
ἔδοξε. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ ποικίς,
οἷα κρανίον ἐλάφου γυμνῇ
σῆν σαρκῶν, καὶ τὰ μὲν κέ-
ρατα, πῶχῃς ὥσπερ ἦσαν.
ζυγῶτας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐλά-
ψας τὰ νοῦρα, οὐδὲ κόλ-
λοι περιτρέψας, ἐμελῶδει
ἀμυσόν τι καὶ ἀπρόδον,
ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο
δὲ ἡ λύρα ὑπὸ ῥήχει. ὥστε οὐδὲ
κατέχειν τὸν γέλωτα ἐδυ-
νάμεθα, ὅπῃ πρὸ ἐρωτικῆς
ἐκεί-

ἐκείνῳ ἄσπματι. ἡ μὲν ἄρ' ἡχὼ οὐδ' ἀποκρίνεσθαι οὐκ ἠδελυν, οὕτω λάλος οὕτω βρυχωμένη, ἀλλ' ἡχύνετο, εἰ φανεῖν μιμουμένη τραχέων ὧδῶν καὶ καταγέλασον. ἔφερε δὲ ὁ ἐπέρσας ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀδυρμάτιον, ἀρκτου σκύλακα, καὶ τὴν λάτιον αὐτῶν πορσεοικότα. τίς οὐκ αὖ φθονήθειέ σοι, ὦ Γαλάττα, τοιούτου ἔρασοῦ Γαλά. οὐκοῦν τὸ Δωρὶ, δεῖξον ἑμῖν ἢ σεαυτῆς, καλλίῳ δηλονότι ὄντα, καὶ ὠδικώτερον, καὶ κισθαρίζον ἀμείνονι ὅπως ἀμύμον. Δω. ἀλλ' ἔρασης μὲν οὐδεὶς ἐστὶ μοι, οὐδὲ σεμνυνόμεαι ἐπέρσας εἶναι. τοιούτος δὲ, ὅιος ὁ κύκλωψ ὅστις, κινάβρας ἀπὸ ζων ὥσπερ ὁ βράχος, ὠμοφάγος, ὥς φασι, καὶ σιτούμενος τοῦ ὀπιδημοῦντας ἢ ξένων, σὺν ἡμίτο, καὶ σὺ ἀντιρώης αὐτοῦ.

Κύκλωψ καὶ Ποσειδῶνος.

Ω πάτερ, οἷά πέπονθα ἑσὺ τοῦ

tionem. Nam Echo ne respondere quidem illi voluit balanti, quum sit adeo garrula, imo puduisset, si visa fuisset imitari stridulum cantu & ridiculum. Adhæc gestabat in vlnis amasius iste delicias suas, vrsi catulū pilis hirtum, ipsi non dissimilem. Quis autem nō inuideat amicū istū Galatea? G A L. Quin tu igitur Dori, tuum ipsius amicum nobis commonstra, qui eo sit formosior; quique doctius ac melius vel voce canat, vel cithara? D O K. Mihi quidem nullus est amator, neque me hoc nomine iactō, quasi sim vehementer amabilis, veruntamen istiusmodi amicum, qualis est Polyphemus, nempe totus hircum olens, tū crudis visitans carnibus, & hospites, si qui appulerint, deuorans, tibi habeas, eumque tuum amicum ames.

Cyclopi & Neptuni.

O pater, qualia passus sum ab execrabili isto

isto hospite, qui me inebriatū excæcavit, somno grauatum aggressus. N E P. Quis vero est, qui isthæc facere ausus fuit, Polypheme? C Y C. Principio quidē seipsum Neminem vocabat, postquā autem effugit, atque extra tela, ut dicitur, fuit, Vlyssēm nominari se aiebat. N E P. Noui, quem dicit, Ithacensis est, ex Ilio autē nauigabat. Sed quo pacto hæc peregit, cum alioqui non ita audax atque animosus sit? C Y C. Deprehendi in antro, e pascuis domum reuersus, multos quosdam, insidiantes videlicet pecuariis. Posteaquā autem apposui foribus operculum, (saxum autem quoddam mihi est, perquam magnum) atque ignem resuscitavi, accensa arbore, quam de monte mecum ferebam, visi sunt abscondere sese parare. Ego vero comprehensis ipsorū quibusdā, ut par erat, deuoravi, ut qui prædones essent. Hic igitur versutissimus ille, siue Nemo, siue Vlysses fuit, dat mihi bibere, infuso

τοῦ καταράτου ξένου, ὃς μεθύσας ἐξετύφλωσέ με, κοιμῶν μὲν ὀπιχειρήσας. Πο. τίς δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας ὦ Πολύφημι; Κύ. τὸ καὶ πρῶτον Οὐτὶν ἐαυτὸν ἀπικάλει. ἐπεὶ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἰὼ βέλους, Οδυσσεὺς ὀνομάζειται ἔφη. Ποσ. οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακῆσιον, ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἐπραξεν, οὐδὲ πάνυ εὐδαίμων ὢν; Κύ. κατέλαβον ἐν τῷ αὐτῷ ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστέψας, πολλοὺς τινὰς ὀπιβουλῶντας δηλονότι τοῖς ποιμνίοις. ἐπεὶ δὲ ἔθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα, πέτρεα δὲ ἔσι μοι παμμεγέθης, καὶ τὸ πῶρ ἀνέκασα ἐναυσάμενος ὃ ἐφείρον δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὐτοὺς περὶ ὧμοι. ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινὰς, ὥσπερ εἰκὸς ἰὼ, κατέφαγον λησὰς ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πανευγύτατος ἐκείνος, εἴτε Οὐ- τις, εἴτε Οδυσσεὺς ἰὼ, δίδω

δαοί μοι πιεῖν φάρμακόν τι
 ἐγγχείας, ἡδὺ μὲν καὶ εὖοσ-
 μον, ὁπβουλευτότατον δὲ καὶ
 ταραχωδέστατον. ἅπαντα
 γὰρ εὐθὺς ἐδοκεῖ μοι περιφέ-
 ρεσθαι πτόντι. καὶ τὸ σπῆλαιον
 αὐτὸ ἀντρεφέτο. καὶ οὐκ ἔτι
 ὕλως ἐν ἐμαυτῷ ἦμην. τέ-
 λος δὲ, ἐς ὕπνον κατισπά-
 δην. ὃ δὲ ἐποξύσας τὸν
 μοσχλὸν, καὶ πυρῶσας γει-
 προσέτι ἐτύφλωσέ με κα-
 δούδοντα. καὶ ἀπ' ἐκείνου
 τυφλὸς εἰμί σοι ὦ Πόσει-
 δον. Ποσ. ὥς βαθυνὲς κοι-
 μήθης ὦ τέκνον. ὅς οὐκ ἔξέ-
 σθες μεταξὺ τυφλούμηνος.
 ὃ δ' οὐκ Ὀδυσσεὺς πῶς διέ-
 φυγεν; οὐ γὰρ αὖτ' ὅδ' ὅτι
 ἐδυμήθη ἀποκινῆσαι πλὴν πέ-
 ραν ἀπὸ τῆς θύρας. Κύ. ἀλλ'
 ἐγὼ ἀφείλον, ὥς μάλλον αὐ-
 τὸν λάβοιμι ἔξισόντα. καὶ κα-
 δίσας παρὰ πλὴν θύραν, ἐβή-
 ρων τὰς χεῖρας ἐκπιτάσας,
 μόνα παρῆς τὰ πρόβατα
 εἰς πλὴν ἑνὲν, ἐντελειώμηνος
 πρὸ κρητῶ, ὅποσα ἐχρῆν πρὸ τ
 τῇ αὐτῇ ὑπὲρ ἐμοῦ. Πο. μαν
 δαίω

fuso quodā veneno, dul-
 ci illo quidem & fragrā-
 ti, cæterum ad insidias
 fruendas præsentissimo
 & maxime turbulento.
 Nam statim omnia vide-
 bantur mihi, posteaquā
 bibissem, circumagitari,
 & antrum ipsum inuer-
 tebatur, & prorsum a-
 pud me amplius ipse nō
 eram. Postremo autem
 somno correptus iacui.
 Ille vero exacuato ve-
 ste, eodemque igne suc-
 censo, insuper etiam ex-
 cæcavit me dormientē.
 Et ex eo iam tempore
 cæcus tibi sum Neptune.
 N E P. Vt alte nimis
 dormiisti fili, qui non
 interea exilueris, cum
 excæcareris. Vlysses igitur
 ille quo pacto effugit?
 Non enim, sat scio,
 potuit dimouere saxum
 a foribus. C Y C. At ego
 amoui ipsum, quo facili-
 us illum comprehendere
 inter egrediendum.
 At collocato meipso ad
 fores, extentis manibus
 venabar, solis dimissis in
 pascua ouibus, & arieti
 negotio dato, quænam
 ipsum agere p me oport-
 teret. N E P T Y. Intel-

ligo rem. Sub illis latuit te, clam se subducens. At cæteros certe Cyclo-
pas conueniebat te in-
uocare cōtra ipsum. CY-
CLO. Conuocaui illos,
pater, atque etiam vene-
runt. Sed postquam me
interrogassent insidiato-
ris nomen, atque ego di-
cerem Neminem esse, in-
sanire me arbitrati, re-
lictō me iterum discesse-
runt. Ira imposuit mihi
execrabilis, nomine. Et
quod maxime mihi ægre
fuit contumeliose obie-
cta mihi clade hac, Ne
pater quidē Neptunus,
inquit, leuabit te hoc
malo. NEPTV. Con-
side fili, vlciscar enim ip-
sum, vt sentiat, etiam si
cæcitatem oculorū me-
deri impossibile, nauig-
antes certe tamen ser-
uare vel perdere, penes
me esse, nauigat autem
adhuc.

Alphei & Neptu- ni.

Quid hoc, Alphee,
quod tu solus aliorū in
mare delapsus, neq; cum
salsugine misceris, per-
inde

θάνατον ὡς ἐκείνοις, ὅτι γὰρ
ἔλαθεν ὑπεξελθὼν σε. ἀλ-
λὰ τοὺς ἄλλους γὰρ Κύκλωπας
ἔδει ὀπιβοήσασθαι ἐπ' αὐτόν.
ΚΥ. σωκεάλεστα ὦ πατέρη,
καὶ ἦκον. ἐπεὶ δὲ ἔφροντο ᾧ
ὀπιβουλόμεντος τὸ ὄνομα,
καὶ γὰρ ἔφην, ὅτι Οὐ τις ὄντι,
μεταγγελάων οἰσθέντες με,
ᾧ φρόντο ἀπίνοντες. οὕτω κα-
τετοφίσατό με ὁ κατάρρα-
τος πρὸ ὀνόματι. καὶ ὁ μάλι-
στα ὠίατέ με, ὅτι καὶ ὀνειδί-
ζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, οὐδ'
ὁ πατήρ φησιν, ὁ Ποσειδῶν
ιάτεταί σε. Πρὸς. θάρσει ὦ
τέκνον. ἀμυνοῦμαι γὰρ αὐ-
τὸν, ὥς μάθη, ὅτι εἰ καὶ πᾶν
ζωστὴν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι
ἠδυνάστον, τὰ γούνην πλε-
όντων τὸ σῶζειν αὐτοῦ καὶ
ἀπολλύειν, ἐπ' ἐμοὶ ὀφείσεται.
πλεῖ δὲ ἔστι.

Αλφειῶ καὶ Πο- σειδῶνος.

Τί τοῦτο ὦ Αλφειῶ, μόνος
τῶν ἄλλων ἐμπετὼν εἰς τὸ πέ-
λαγος, οὔτε ἀναμίγνυσθαι τῇ
ἁλμῇ

ἄλμῃ, ὥς ἔθος ποταμοῖς
 ἀπασιν, οὔτε ἀναπαύεις σε-
 αὐτὴν διαχυθεῖς, ἀλλὰ διὰ
 τῆς θαλάττης ξυμεινῶς, καὶ
 γλυκὺ φυλάττων τὸ ξεῖθρον,
 ἀμειγρῆς ἔτι καὶ καθαρῆς
 ἐπέειπεν. οὐκ οἶδ' ὅποι βύ-
 θιος ὑποδύς, καθάπερ οἱ
 λάροι καὶ ἐρωδιοί, ἔοικας
 ἀνακλῆναι ποῦ, καὶ αὐθις
 ἀναφαίνεσθαι σεαυτὸν. Αλ.
 ἐρωτῶν τι τὸ παρ' αὐτῆς
 ὅστις ὦ Πόσειδον. ὥστε μὴ
 ἔλεγχε. ἡράκλῆς δὲ καὶ αὐ-
 τὸς πολλάκις. Ποσειδ. γυ-
 ναικὸς ὦ Ἀλφειὲ ἢ γυμνῆς.
 ἐρᾷς, ἢ καὶ τῶν Νηρηίδων
 αὐτῶν μιᾶς; Αλφ. οὐκ ἄλ-
 λὰ παρ' αὐτῆς ὦ Πόσειδον.
 Ποσειδ. ἢ δὲ ποῦ σοι γῆς
 αὐτῆς ἔστι; Αλ. νησιῶτις
 ὅστις σικελικὴ. Ἀρέθουσαν
 αὐτῶν καλοῦσιν. Ποσειδ.
 οἶδα οὐκ ἀμορφον ὦ Ἀλ-
 φειὲ πλὴν Ἀρέθουσαν, ἀλλὰ
 διουγῆς τέστι, καὶ διὰ κα-
 θαροῦ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὑ-
 δωρ ὅπως ἔπεται ταῖς ψηφί-
 σιν, ὅλον ὑπὲρ αὐτῆς φαινό-
 μενον

inde ut solent cætera flu-
 mina omnia, neque dif-
 fusus, sed per mare, ve-
 lut concretus, ac dulci
 custoditq. fluore, incor-
 ruptus etiā & purus cur-
 su laberis? Nescio quo
 locorum in profundum
 te ipso quemadmodum
 gaudiæ atque ardore faci-
 unt, submerso, ac vide-
 ris rursū emergere quo-
 que alibi, & te ipsum ite-
 rum spectandum exhibe-
 re. A L P. Amatoria que-
 dam res hæc est, Neptu-
 ne, quoniam ne mi-
 hi vitio veritas. Amasti
 autem & ipse sæpenumero.
 N E P. Mulierem ne,
 Alpheæ, an nympham
 amas, an etiam Nerei-
 dum ipsarum unam ali-
 quam? A L P. Non, ve-
 rum fontem Neptune
 quendam. N E P T V. Vbi
 igitur terrarum ille ma-
 nat? A L P. Insularis est,
 in Sicilia, Arethusam ip-
 sum vocant. N E P. Scio.
 Non deformem sane,
 A L P H. Arethusam a-
 mas, sed & liquidus fons
 ille est, & per purum e-
 bullit, & ipsi aquæ etiā
 calculi gratiā addunt, su-
 pra quos tota cævelut ar-

gentea apparet. A L P H. Ut vere nosti fontē hūc, Neptune, ad illum igitur abeo nunc. N E. Sed ubi quidem, & feliciter utere amore. illud autē mihi dic, ubi tu Arethusam conspicatus es, Arcas ipse cum sis, fons autem ille in Syracusis manet? A L. Properantem me moraris, Neptune, curiose nimis interrogando. N E P. Probe dicis. Abi igitur ad amaram. Ac emergens iterum e mari, eodē alueo cum fonte illo miscearis & in unam aquam redigamini.

μῦθον ἀργυροειδές. ΑΛ. ὡς ἀληθῶς οἶδα πῶς πηγὴν ᾧ Πρότειδον. παρ' ἐκείνῳ οὖν ἀπέρχομαι. ΠΟΣ. ἀλλ' ἀπιθι μὲν, καὶ εὐτύχει ἐν πηδῆρατι. ἐκείνο δέ μοι εἶπε, ποῦ πῶς Ἀρέθουσαν εἶδες, αὐτὸς μὲν ἀρκὰς ὢν, ἡ δὲ ἐν Συρακούσαις ὄσιν. ΑΛ. ἐπεγόμενόν με κατέχεις ᾧ Πρότειδον, πείρεγὰ ἑρωτῶν. ΠΟΣ. οὐ λέγεις· χωρεῖ παρὰ πῶς ἀγαπωμένην, καὶ ἀναδύς ἀπὸ τῆς θαλάττης, ξωμολία μίγνυσο τῇ πηγῇ, καὶ ἐν ὕδαρ γίνεσθαι.

†. Menelai & Protei.

At in aquam conuertere Proteu, incredibile adeo non est, marinus utique cum sis, etiam arborem fieri, tolerabile, præterea & in leonē aliquando muteris licet, tamen neque hoc supra fidem est. Quod si autē & ignem fieri te possibile est, cum in mari habites, hoc omnino miror, neque adducor, ut cre-

Μενελάου καὶ Προτειῶς.

Αλλὰ ὕδαρ μὲν σε γίνεσθαι, ᾧ Προτεῖδ, οὐκ ἀπίθανον, ἐκάλιον γέ ὄντα, καὶ δένδρον ἐστὶ φορητὸν, καὶ ἐς λέοντα ὁπότῃ ἀλλαγείης, ὅμως οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως. εἰ δὲ καὶ πῶς γίνεσθαι δυνατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκουῖντα, τοῦτο πάντῃ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ.

ἀπιστῶ. Πρω. μὴ θαυμά-
σης ὦ Μενέλαε. γίγνομαι
γάρ. Με. εἶδον καὶ αὐτός. ἀλ-
λά μοι δοκεῖς, εἰρήσει γὰρ
πρὸς σε, γοητείαν τινὰ προσ-
άγειν τῷ παράγματι, καὶ τοὺς
ὀφθαλμοὺς ὑξαπατᾶν τῷ
ὀφθαλμῷ, αὐτοὺς οὐδὲν τοιοῦ-
τον γιγνόμενος. Πρω. καὶ τίς
αἶψά ἢ ἀπάτη ὅπῃ τῷ οὕτως
ἐναργῶν γήοιτο; οὐκ ἀνι-
σχυόμενοι τοῖς ὀφθαλμοῖς
εἶδες, ἐς ὅσα μετεποίησα
ἐμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ
τὸ παράγμα ψευδὲς εἶναι
δοκεῖ φαντασία τις πρὸ τῷ
ὀφθαλμῷ ἰσαμύνῃ, ἐπει-
δὴ πῦρ γήωμαι, προσένεγ-
κέ μοι ὦ θνητότατε πλὴν
χρῆστα. εἴση γὰρ, ὀρῶμαι μό-
νον, ἢ καὶ τὸ καίειν τότε μοι
πρόσσειν. Με. οὐκ ἀσφα-
λὴς ἡ πείρα ὦ Πρωτέρω. Πρω.
σὺ δὲ μοι Μενέλαε δοκεῖς
οὐδὲ πολὺ ποιεῖν ἐωρακέναι
πώποτε, οὐδ' ὃ πάσχει ὁ ἰχ-
θὺς οὕτως εἶδέναι. Με. ἀλ-
λά τὸν μὲν πολὺ ποιεῖς εἶδον,
ἃ πάσχει δὲ, ἠδέως αὖ μά-
θοιμι

credam. P R O T. Ne mi-
reris Menelae, fieri eni-
m soleo. M E N E. Vidi
& ipse, veruntamen vi-
deris mihi (dicitur enim
hic apud te) praestigias
quasdam adhibere rei, at
que intuentium oculos
decipere, cum ingerim
ipse nihil tale fias. P R O.
Et quænam adeo decep-
tio in rebus sic manife-
stis fieri queat. An non
apertis oculis vidisti in
quam multa ipse me trās
formauerim? Quod si ve-
ro non credis, & res hæc
tibi falsa videtur, nempe
apparentia quædam ina-
nis ante oculos obuer-
sans, posteaquam ignis
factus fuero, applica mi-
hi, heus generose tu,
manum. Nimirum sen-
ties, videar ne tantum
ignis, an & vrendi vim
habeam. M E N E L. Pe-
riculosum est experimen-
tū hoc Proteu. P R O T.
At tu Menelae vide-
ris mihi neque Polypum
vidisse vnquam, neque
etiam quid pisci huic ac-
cidere soleat, scire. M E.
Verum Polypum ipsum
quidem vidi, quæ vero
accidant illi, libenter ex

te cognouerim. PRO. Quicunque saxo accedens, acetabula sua applicauerit, atque affixus inhaeserit cirramētis, illi seipsum similem efficit, mutatque colorē, imitando saxum, quo videlicet lateat piscatores, nihil ab illo variās, neque manifestus existens ob hoc, sed assimilatus lapidi. MEN. Ferunt hæc. Sed tuum hoc multo magis omnem opinionem excedit Proteu. PRO. Nescio, Menelae, cuinam alteri facile credas, qui tuis ipsius oculis non credas. MEN. Videns equidem vidi, sed tamen res ipsa monstro similis est, eundem videlicet ignem atque aquam fieri.

Panopes & Galenes.

Vidisti ne Galene heri, qualia fecit Eris, ad eanā in Theſſalia, propterea quod non & ipsa vocata fuerat ad conuiuium? GAL. Haud conuiuata equidem vobiscum tum fui. Nam me

Nep-

δοιμι παρὰ σου. Πρω. ὁποῖα αὐτὴ πέτρα προσηλθὴν ἀρμίσση τὰς κοτύλας, καὶ προσφύς ἔχεται κατὰ τὰς πλεκταῖας, ἐκείνη ὁμοιον ἀπεργάζεται αὐτὴν, καὶ μεταβάλλει τὴν χροῖαν, μιμούμενος τὴν πέτραν, ὡς αὐτὴ λάβη τὸν ἀλῆας, μὴ διαλλάττων, μηδὲ φανερός αὐτὴ διὰ τοῦτο, ἀλλ' ἐσικῶς πρὸ λίθου. Με. φατὶ ταῦτα. τὸ δὲ σὺν πολλῷ παραδοξότερον ὃ πρωτοῦ. Πρω. οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε. τίνι αὐτὴ ἄλλω πισύσειας, τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; Με. ἰδὼν εἶδον. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τεράσιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίγνεται.

Πανόπης καὶ Γαλιῆς.

Εἶδες ὦ Γαλιῆν χθὲς, οἷα ἐποίησεν ἡ Εἰς παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θεσσαλίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη ἐς τὸ συμπόσιον; Γαλ. οὐ ξυμεσιώμεν ὑμῖν ἔγωγε. ὁ γὰρ

Πε-

Ποσειδῶν ἐκέλευτε με ὦ Πανίη, ἀκύκνητον ἐν τοσούτῳ φυλάτῃν τὸ πέλαγος. τίδ' οὐκ ἐποίησεν ἡ Εἰς μὴ παρῶσα; Παν. ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπειληλύθησαν ἐς τὴν θάλαμον, ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης καὶ τοῦ Ποσειδῶνος παρεπιμθέντες. ἡ Εἰς δ' ἐν τοσούτῳ λαθοῦσα πάντας, ἐδιωκῆν δὲ ῥαδίως, τῶν μὲν πινόντων, ἐνίων δὲ κροτούων, ἢ τῶ Ἀπύλλῳ κιθαρίζοντι, ἢ ταῖς μούσαις ᾄδούσαις προσεχόντων τὴν νοῦν, ἐπέβαλεν ἐς τὸ συμπόσιον μῆλόν τι πάγκαλον χρυσοῦν ὅλον ὦ Γαλήνη. ἐπεγέγραπτο δὲ, ἡ καλὴ λαβέτω. κυλινδουμένων δὲ τοῦτο ὥσπερ ὕπεπιπιδες, ἦκεν ἐνθα Ἥρα τε καὶ Ἀφροδίτη καὶ Ἀθήνη κατεκλίνοντο. καὶ πρὶν δὲ ὁ Εἰς ἀνελόρητος ἐπελέξατο τὰ γεγραμμένα, αἱ μὲν Νηρηίδες ἡμεῖς ἀπεισιωπήσαμεν. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, ἐκείνων παρῶτων; αἱ δὲ ἀντεποιοῦντο

ἐκείνη,

Neptunus iusserat, tranquillum interea, Pano-pe, servare pelagus. Sed quid fecit Eris, cū præsens non adesset? P. A. N. Thebis ac Peleus concesserant intro in thalamū deducuntibus ipsos Amphitrite ac Neptuno. Interea autem Eris, clam cæteris omnib. (id quod, facile illi tum fuit, aliis, bibentibus, quibusdam, autem applaudentibus, vel Apollini citharam personanti, vel Musis ore modulantibus adhibendo animum) proiecit in conviviū pomū quoddam admodum pulchrum, aureum totum, o Galene. Inscriptum autem erat his verbis, Formosa accipiat. Dum igitur volutatur hoc tanquam ex composito iactum, peruenit eo loci, vbi Iuno & Venus & Minerva accumbebant. Deinde ubi Mercurius sublato illo, legit ea, quib. illud inscriptum erat. Nos quidem Nereides cum silētio sedebamus, quid enim agendum erat, illis præsētib. Ille vero inter se contēdebant

debant, ac quælibet suū illud esse volebat. Et nisi Iupiter se ipsum interposuisset, etiam ad manus usque res hæc processisset. Verum ille, ipse quidem, inquit, non feram iudicium de hoc, tamen si illæ ipsum iudicare vellent, sed in Idæ ad Priami filium abite, qui & discernere nouit, quæ nam formosior sit, utpote elegantior studiofus & ipse, & non facile, talis cum sit, iudicauerit male. GAL. Quid igitur ad hæc Deæ illæ, Panope? P A N O. Hodie arbitror, in Idam abeunt. GAL. Et quis veniet paulo post, qui nobis renunciaret eam, quæ vicerit? P A N. At iam nunc tibi affirmo, quod nulla alia vincet, veniente in certamen Venere, nisi arbiter ipse omnino cæcutiat.

Tritonis, Amymones & Neptuni,

Ad Lernam, Neptune, quotidie venit aquatum virgo, pulchra omnino species. Haud equidem

ἐκάσῃ, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἡξίου. καὶ εἰ μήγε ὁ Ζεὺς διέσπῃεν αὐτὸς, καὶ ἄλλαι χεῖρῶν πορὺ χάσσει τὸ ποῖμα. ἀλλ' ἐκείνος αὐτὸς μὲν, οὐ κρινῶ, φησὶ, περὶ τούτου, καὶ τοὶ ἐκείναι αὐτὸν δικάσαι ἡξίου. ἅπιτε δὲ ἐς τὴν Ἰδῶν παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα. ὃς οἶδέ τις διαγνῶναι τὴν καλλίονα φιλόκαλος ὢν, καὶ οὐκ ἂν ἐκείνος κρινῇαι κακῶς. Γα. τί οὐαὶ αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη. Πα. τήμερον, ὦμαι, ἀπίαστε πρὸς τὴν Ἰδῶν. Γαλ. καὶ τις ἥξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κραλοῦσαν. Παν. ἤδη σαι φημι οὐκ ἄλλα κρατήσῃ, τῆς Αφροδίτης ἀγωνιζομένης. ἢ μή τι πάρευ ὁ διαιτητὴς ἀμβλυώτῃ.

Τρίτων, Αμυμώνης
καὶ Ποσειδῶνος.

Τρίτων.

Επὶ τὴν Λέρναν, ὦ Πρόξιδον, παρὰ γένε) καθ' ἐκάστην ἡμέραν ὑδροσυρομένη παρὰ
δέρας,

Δένος, πάγκαλόν τι χεῖμα,
 οὐκ οἶδα ἔγωγε καλλίω
 παῖδα ἰδών. Πρσ. ἐλευθέ-
 ραν τινὰ ὧ Τρίτων λέγεις,
 ἢ Δεράπαινά τις ὑδροφόρος
 ὅστιν. Τρί. οὐ μνηοῦν ἀλλὰ
 τοῦ Δαναοῦ ὀκείνου θυγά-
 τῆς, μία τῆς πεντήκοντα
 καὶ αὐτῇ, Ἀμυμώνῃ τοῦνο-
 μα. ἐπυθόμην γὰρ, ἢ τις
 καλεῖτο, καὶ τὸ γένος. ὁ Δα-
 ναὸς δὲ σκληραγωγεῖ τὰς
 θυγατέρας, καὶ σὺ τουργεῖν
 διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδαρ
 τε ἀρυτομύδας, καὶ πρὸς τὰ
 ἄλλα παιδεύει ἀόκνους εἶ-
 ναι αὐτάς. Ποσειδ. μὲν
 δὲ παραγίνεται μακρὰν οὐ-
 τω πλὴν ὁδὸν εἰς Ἀργεὺς ἐς
 Λέργαν; Τρί. μὲν. πολυ-
 δίψιον δὲ τὸ Ἀργεὺς, ὥς οἶ-
 δα, ὥστε ἀνάγκη αἰεὶ ὑδρο-
 φορεῖν. Πρσ. ὦ Τρίτον, οὐ
 μετρίως με διετάραξας, ἐ-
 πὼν τὰ περὶ τῆς παιδὸς ὥστε
 ἰωμὴν ἐπ' αὐτῷ. Τρί. ἰω-
 μῆ. ἥδη γὰρ καιρὸς τ' ὑδροφο-
 ρίας. καὶ χερδὸν ποῦ κατὰ
 μέσῳ πλὴν ὁδὸν ὅστιν, ἰούσα
 εἰς πλὴν

dem scio, formosiorē
 vllam puellā vidisse me.
 N E P. Liberam ne dicis
 Triton, an verò serva
 quæpiam est, quæ aquā
 ferre solet. T R I. Mini-
 me verò, sed Danaī il-
 lius filia, vna ex quinquā-
 ginta istis, etiā ipsa est,
 Amymone nomine. In-
 terrogavi enim, & quæ
 vocaretur, & genus ip-
 sius. Danaus autem du-
 riter admodum educat
 filias, & opus manu face-
 re ipsas docet, & ad a-
 quam hauriendam mit-
 tit, & ad alias res agen-
 das instituit, impigræ ip-
 sæ ut sint. N E P. Solane
 autem venire solet lon-
 gam adeo viam, ex Ar-
 gis ad Lernam vsque?
 T R I. Sola, nam siticu-
 losum ipsum Argos est,
 ut nosti. Quare necesse
 est, semper aquatum ve-
 nire illam. N E P. Non
 mediocriter affecisti me
 animo, o Triton, qui mi-
 hi hæc de puella narra-
 ris. Quare eamus ad ip-
 sam. T R I. Eamus, iam
 enim tempus quoque est,
 cum aquatum ire solet.
 Ac prope alicubi circa
 mediam viam est peten-
 do

do Letnam. N E P. Proinde currum iunge, vel, an hoc longiorem rebus moram iniciet, submittere equos iugo, & currum apparare. Tu vero potius delphinem mihi aliquem, ex velocibus illis huc siste, inequitando enim illi quam celerime prouehar. T R I. Ecce tibi hunc delphinum omnium velocissimum. N E P. Probe sane, prouehamur igitur. Tu vero iuxta natando consequere me Triton. Ac postea quam ad Lernam iam aduenimus, ego quidem hic in insidiis ero, tu autem speculando observa, quando illam accedentem sentias. T R I. Eccam tibi, prope est. N E P. Formosa, Triton & in ipso ætatis flore puella hæc, sed comprehendenda nobis est. A M Y. Heus homo, quo me hinc correptam abducis? plagiarius quispiam es, ac videris ab Aegypto, patruo nostro, ablegatus esse, quare clamando patrem vocabo. T R I. Tace Amymone, Neptunus hic est. A M Y. Quid Neptunum mihi

nar-

ἐς τὴν Λέρναν. Ποσειδ. εὖ. κοῦν ζεύζον τὸ ἄρμα. ἢ τοῦτο μὲν πολλὸν ἔχει τὴν διατρίβην ὑπάγειν τοὺς ἰπποὺς τῇ ζεύγῃ, καὶ τὸ ἄρμα ὀπισκυνάξαι; σὺ δὲ ἀλλὰ δελφινά μοι τινὰ τῶν ὠκέων παρέρχου; ἐπιπάτομαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τάχιστα. Τρί. ἰδοὺ σοι οὕτως ὁ δελφίνων ὠκύτατος. Ποσ. εὖ γε ἀπελαύνω μὲν. σὺ δὲ παρὰ νήχου ὦ Τρίτων. καὶ περὶ παρέρχου ἐς τὴν Λέρναν, ἐγὼ μὲν λοχίστα ἐνταῦθά σου, σὺ δ' ἐπισκόπει, ὅπῃ τ' αὖ αἰὶν πορσιούταν αὐτῷ. Τρί. αὐτῇ σοι πλησίον. Ποσ. καλὴ ὦ Τρίτων, καὶ ὡραία παρθένος. ἀλλὰ συλληπτεῖα ἡμῖν ὄσιν. Αμυ. ἀνδρῶπε ποῖ με ξυνεπάσας ἄγεις; ἀνδραποδιστὴς εἶ, καὶ ἔγκας ἡμῖν ἀπ' αἰγύπτου τοῦ θεῖου ὀπιπεμφθῆναι. ὥς ἐβόσσομαι τὴν πατέρα. Τρί. σιωπητον ὦ Αμυμώνη. ποσειδῶν ὄσιν. Αμυ. τί ποσειδῶν λέ-

λέγεις ; τί βιάζῃ με ὦ ἄνθρωπε , καὶ ἐς τὴν θάλατταν καθέλκεις ; ἐγὼ δὲ ἀποπνιγῆσομαι ἢ ἀθλία καταδύσα . Πο. δάξῃς , οὐδὲν δεινὸν πάθῃς , ἀλλὰ καὶ πηγὴν ἐπώνυμόν σοι ἀναδοθῆναι ἐάτω ἐνταῦθα . πατάξας τῇ τριαινῇ τῇ πύπτῳ , πλησίον τοῦ κλύσματος . καὶ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ . καὶ μόνη τῇ ἀδελφῶν οὐχ ὑδροφορέτης ἀπολαύσῃς .

Νότῃ καὶ Ζεφύρῳ.

Ταῦτίς τοι ὦ Ζέφυρε τῇ δάμαλιν, καὶ διὰ τῆς πελάγους ἐς Αἴγυπτον ὁ Ερμῆς ἄγει, ὁ Ζεὺς διεκρίσσειν, ἄλούς ἐρεντι ; Ζε. ναὶ ὦ Νότῃ, οὐ δάμαλις δὲ τότε, ἀλλὰ παῖς καὶ τοῦ ποταμοῦ Ἰνάχου. νῦν δὲ ἡ Ἥρα τοιαύτῳ ἐποίησεν αὐτῷ ζηλοτυπήσασα, ὅτι καὶ πάντῃ ἐώρεα ἐρῶντα τῇ Δία. Νό. νῦν οὐκ ἔτι ἐρεντῆς βοός ; Ζε. καὶ μάλα. καὶ διὰ τοῦτο ἐς Αἴγυπτον αὐτῷ ἐπέμψεν, καὶ ἡμῖν προσέταξε, μὴ κυμαίνειν τὴν θάλασσαν, ἔς ἃν

narras? cur mihi o hominem vim facis, atque hinc in mare abstrahis? Ego vero suffocabor misera, submersa aquis. N E P. Bono animo sis. Nihil graue patiaris, sed & fontē cognominem tibi emanare hic sinam, percussu tridente saxo hoc, iuxta æstuarium, & tu ipsa felix atque beata eris, ac sola sororum obita morte, aquam non gestabis.

Noti & Zephyri.

Num hanc Zephyre, iuuentam, quam per mare in Aegyptum Mercurius ducit, Iupiter, amore captus, vitiauit? Z E P H. Hanc ipsam, Note, sed iuuenta tum non erat, sed puella, Inachi fluminis filia. Nunc autem Iuno talem ipsam effigiauit, æmulatione amoris comota, propterea quod videbat Iouē illam prorsus deperire. N O. Proinde etiam nunc bouem illum amat? Z E P H. Atque admodum, & propterea in Aegyptum ipsa misit, nobisque dixit, ne conturbaremus mare, do nec

nec illa transnataffet, ut quæ illic paritura sit, fert autē vterum modo, Deusque fiet, cum ipsa, tum quod ex ea partum erit. N o. An iuuenca Deus? Ζ Ε Ρ Η. Atque admodum Note, imperabitque, inquit Mercurius, nauigantibus, ac nostra erit domina. ut quemcunque nostrum volet, emittat, vel prohibeat aspirare. N o r. Colenda igitur obseruandaque nobis erit Zephyre, iam domina certe cū sit. Nam per Iouem, beneuolentior eo pacto nobis erit. Ζ Ε Ρ Η. Sed .n. iam traiecit, & interram enatauit. Vides, ut non amplius quadrupes incedat, sed erectam ipsam, Mercurius denuo mulierem, formosam prorsus reddidit. N o. Mira nimirum hæc Zephyre, nusquam amplius neque cornua illius, neque cauda, neque tibix bifidæ, sed amabilis puella est. Cæterū Mercurio quidnam accidit, qui se ipsum mutauit, & ex adolescente factus est quispiam, caninam faciem

ἐς' αὐτὴν διανήχεται, ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεί, κύει δὲ ἤδη, θεὸς γήροιο καὶ αὐτὴ καὶ τὸ τεχθέν. Νό. ἡ δάμαλις θεός; Ζεφύ. καὶ μάλα ὦ Νότε. ἄρξει τε ὁ ἐρμῆς ἔφη τῶν πλεόντων, καὶ ἡμῶν ἔσαι δέσποινα, ὃν τινα αὐτὴ ἡμῶν ἐθέλη ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι ὀππινεῖν. Νό. διεραπνυτέα τοιγαροῦν ὦ Ζέφυρε, ἤδη δὲ σποινὰ γε οὔσα, νῆ Δία. εὐνοῦς ἐρα γὰρ οὕτω γήροιο. Ζεφ. ἀλλ' ἤδη γὰρ διέπερασσε, καὶ ὀξέρονται ἐς πλὴν γλῶ. ὅρᾳς ὅπως οὐκέτι μὴ τετραποδισὶ βαδίζει; ἀνορθώσας δ' αὐτὴν ὁ ἐρμῆς, γυναικα παγκάλῳ αὐθις ἐποίησε; Νό. παράδοξα γοῦν ταῦτα ὦ Ζέφυρε. οὐκ ἔτι τὰ κέρατα, οὐδὲ οὐρὰ, καὶ δίχνηλὰ τὰ σκέλη, ἀλλ' ἐπέρασος κόρη. ὁ μὲν τοι ἐρμῆς τι παθὼν, μεταβέβηκεν ἑαυτὴν, καὶ αὐτὴ νεανίου κυνοπρόσωπος γίνεται.

ῥύνται. Ζέφ. μὴ πολυπραγ-
μονῶμεν, ὅτι ἄμεινον ἐκεί-
νος οἶδε τὰ πρακτέα.

Προειδῶν καὶ Δελ-
φίνων.

Εὖγε ὦ δελφῖνες, ὅτι αἰεὶ
φιλόφρονες ἔσε, καὶ πά-
λαι μὲν τὸ τῆς Ἰνούς παι-
δίων ὅππῃ τὸν ἰσχυρὸν ἐκομί-
σασθε, ὑποδείξάμενοι ἀπὸ
τῆς Σκιρωνίδων μετὰ τῆς
μητρὸς ἐμπεσόν. καὶ νῦν
σὺ τὴν κιθαρωδὸν τοῦτον
τὸν ἐκ Μιθύμνης ἀναλα-
βών, ἔξενήξω ἐς Τάιναρρον
αὐτῇ σκυῇ καὶ κιθάρα.
οὐδὲ περὶ εἶδες, κακῶς ὑπὸ
τῆς ναυτῆς ἀπολλύμενον.
Δελφ. μὴ θαυμάσης ὦ Πό-
σειδον, εἰ πρὸς ἀνθρώπους
εὖ ποιῶμεν, ἔξ ἀνθρώ-
πων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γε-
νόμενοι. Ποσ. καὶ μέφομαι
γε πρὸς Διονύτῳ, ὅτι ὑμᾶς
καταναυμαχίας μετέβα-
λε, δέον χειρᾶσθαι μόνον,
ὥσπερ πρὸς ἄλλους ὑπὸ νηγά-
γιστο. ὅπως γὰρ τὰ κατὰ τὴν
Αἰόλια

em prae se ferens. ZEP.
Ne curiosius persequatur
ista, quandoquidem me-
lius ille, quae facienda
sint, novit.

Neptuni & Delphi
num.

Laudo, recte facitis
Delphines, quod semper
amantes hominum estis.
Nam & olim Inonis fili-
um in Isthmū portastis,
exceptū a Scironiis sco-
pulis, unde cum matre
praecipitatus fuerat. Et
nunc tu Citharædo isto
Methymnensi, cum ipso
ornatu & cithara recep-
to, in Tanarum enata
sti, neque passus es in-
digne a nautis perire il-
lum. DELP. Ne mire-
ris Neptune si hominib.
bene facimus, nam & ip-
si ex hominibus pisces fa-
cti sumus. NEP. Atque
equidem ob id reprehen-
do Bacchum, quod vos
nauali praelio superatos
ita transformavit, cum
deberet captivos solum
in deditionem accipere,
quemadmodum & cæte-
ros in potestatem rede-
git. Sed quo pacto, cum

G

Ario-

8.

Arione hoc, quod accidit, sese habet? DELP. Periander ille, puto, delectabatur homine, ac sæpe illum ad se accersibat artis gratia. Ille autem dives iam factus a tyranno, concupiuit, nauigando in patriam, Methymnam videlicet, spectandas ibi diuitias suas exhibere. Ac conscensa ad traiciendum naui, hominum quorundam sceleratorum, posteaquam cognitus est, multum auri secum ferre, vbi ad mediū ferme Aegeum peruentū fuit, insidiari illi nautæ cœperunt. Ille vero (nam auscultabam omnia, iuxta nauigium natando) quoniam iam hoc vobis ita visum est, inquit, ac me saltē assumpto ornatu, & decantato prius mihi ipsi funebri aliquo carmine, volentē sinite præcipitare me ipsum. Concesserūt nautæ. Tum ille assumpsit ornatū, & cecinit omnino lene, & cecidit in mare, tanquam statim omnino moriturus. Ego vero excepto atque imposito illo, ena
taui

Αρίωνα τοῦτον ἐγγύς ὃ δειλά-
φιν; Δελ. ὁ Περικλῆς, οἶ-
μαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ πολ-
λάκις μετεπέμπετο αὐτὸν
ἐπὶ τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλουτί-
σας παρὰ τὴν τυραννίδα ἐπέβι-
μπσε πλοῦτας ὕκαδε ἐς τὴν
Μέθυμναν, ὅτι δειξάμενος τὴν
πλοῦτιν. καὶ ὁπότε οὖν πορ-
θεύσειεν τινὲς κακοῦργον ἀν-
δρῶν, ὡς ἔδειξε πολὺν ἄγων
χευσεὶν καὶ ἄγρυπον, ἐπεὶ κα-
τὰ μέσον τὸ Αἶγαιον ἐγγύον-
το, ἐπεσουλύνουσιν αὐτῷ
οἱ ναῦται. ὁ δὲ, ἠκρωμένῳ
καὶ ἅπαντα, παραγέων τῷ
στάφει, ἐπὶ ταῦτα ὑμῖν
δέδωκεται, ἔφη, ἀλλὰ τίς
σκόλῳ ἀναλαβόντα με, καὶ
ἅπαντα θρῆνόν τινα ἐπὶ
ἐμαυτῷ, ἐκέντα ἐάσατε
εἶψαι ἐμαυτὸν. ἐπέτερεψαν
οἱ ναῦται. καὶ ἀνέλαβε τὴν
σκόλῳ. καὶ ἦτε πάντες λι-
γυρῶς, καὶ ἐπίσειν εἰς τὴν
θάλατταν, ὡς οὐτίκα πάν-
τως ἀποθανούμενος. ἐγὼ
δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀνα-
θέμενος αὐτὸν, ἔξενεξά-
μην

μὲν ἔχων εἰς Ταίναρον. Πο.
ἔπαινω τῆς φιλομουσίας.
ἄξιον γὰρ μισθὸν ἀποδέδω-
κας αὐτῇ τῆς ἀκροάσεως.

Ποσειδῶν καὶ
Νηηίδων.

Τὸ μὲν σενὸν τοῦτο, ἐς ὃ
ἢ παῖς κατωέχθη, ἐλλή-
σσοντος ἀπ' αὐτῆς καλεί-
ω. τὸν δὲ νεκρὸν, ὑμεῖς ὦ
Νηηίδες παραλαβοῦσαι,
τῇ Τρωάδι προσενέγκατε,
ὥς ταφείη ὑπὸ τῇ ὀππρω-
ρίῳ. Νηη. μηδαμῶς ὦ Πό-
σειδον. ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῇ
ἐπωνύμῳ πελάγει τεθάφ-
ω. ἐλεοῦμεν γὰρ αὐτὴν, οὐ-
κίς αὐτῇ τῆς μητρίδος πει-
πονθήαν. Ποσ. τῷ μὲν ὦ
Ἀμφιτρίτη οὐ θέμις. οὐδ'
ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά σου
κεῖσθαι ὑπὸ τῇ φάμμῳ αὐτῇ,
ἀλλ' ὅπως ἐφίω ἐν τῇ Τρω-
άδι, ἐν τῇ Χερσονήσῳ τεθά-
ψεται. κεῖνο δὲ παραμύθιον
εἶσαι αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον
τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνὼ πείτε-
ται, καὶ ἐμπεσέται ὑπὸ τοῦ

A92-

taui vna cum ipso in Te-
narum. N E P. Laudo stu-
dium erga Musicam tu-
um, dignam enim mer-
cedem retulisti ipsi pro
eo quod auscultaras.

Neptuni & Nerei-
dum.

Fretum hoc quidem
angustum, in quod puel-
la delapsa, submersa est,
Hellepontus ab ipsa vo-
cetur, Cadaver autem
ipsum, vos Nereides ac-
ceptum, in Troadem au-
ferre, vt ibi ab incolis se-
peliatur. N E R. Nequa
quam, Neptune, sed hic
in cognomini pelago se-
peliatur. Miseremur e-
nim ipsius, vt quæ mise-
rabilia maxime a nouer-
ca passa fuerit. N E P. T.
At hoc quidem, Am-
phitrite, fas non est, ne-
que etiam alias honestū,
hic illam alicubi sub a-
rena iacere: Sed quod
dixi, in Troade, in Cher-
soneso mox sepelietur.
Illud autem pro solatio
ei erit, quod paulo post
eadem, ipsa quoque Ino
patiatur, & præcipitabi-
tur, persequente illam

G 2 Atha

Athamante, in pelagus
ex summo Citherone,
qua in mare porrigitur,
vna cum filio, quem in
vlnis gestabat. N E R.
Sed & illam seruare con
ueniet gratiam hanc Bac
cho faciendo. Educauit
enim illum Ino, eadem
que nutrix illius fuit.
N E P. Nō decebat, adeo
prauam. Sed tamen Bac
cho non gratificari, Am
phitrine, indignū foret.
N E R. Sed quid accidit
huic, quod ab ariete de
cidit? frater autem eius,
Phryxus tuto vehitur?
N E P. Merito, adoles
cens enim est, & contra
impetū obfistere potest.
Illa vero, eo quod insue
ta eius rei erat conscen
so videlicet vehiculo no
uo & inopinato, & de
spiciendo in profundum
immensum, percussa a
nimo, & pauore pariter
attonita, præterea &
vertigine correpta, præ
vehementia & impetu
volatus, retinere cornua
arietis amplius non po
tuit, quibus se eo usque
sustentauerat, atque ita
in mare decidit. N E R.
An non igitur matrem
ipfi-

Αθαμαντος διακομῆν εἰς
τὸ πέρατος, ἀπ' ἀκροῦ τοῦ
Κιθαιρώνος, καθόπιε καθή
κει εἰς τὴν θάλασσαν, ἔχου
σα καὶ τὸν υἱὸν ὅπῃ τῆς ἀγκά
λης. Νη. ἀλλὰ καὶ κείνῳ σώ
σαι δέησει, χαρισάμενος τῷ
Διονύτῳ. προφές γὰρ αὐτοῦ
καὶ τίτθῃ ἡ Ἰνώ. Ποσ. οὐκ
ἐχρῆν οὕτω πονηρὰν οὔσαν.
ἀλλὰ τῷ Διονύτῳ ἀχαρισεῖν
ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐκ ἄξιον.
Νη. αὐτὴ δὲ ἄρα τί παθοῦ
σα κατέπεσιν ὑπὸ τῷ κριοῦ;
ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ φεύξας ἀ
σφαλῶς ὀχεῖται; Ποσ. εἰκό
τως. νιανίας γὰρ, καὶ δυνά
ται ἀντέχειν πρὸς τὴν φο
ρὰν. ἡ δὲ, ὑπὸ ἀνηθείας ὅπ
ῃ τὰ ὀχήματος παραδύξου,
καὶ ἀπιδούσα εἰς βάθος ἀχα
νές, ἐκπλαγείσα, καὶ τῷ
θάμβει ἅμα χεῖδεῖσα, καὶ
ἰληγριάσασα πρὸς τὸ σφο
δρὲν τῆς πίψεως, ἀκραιῖς
ἐχρῆν τῷ κρεάτῳ τοῦ κριοῦ,
ὧν τέως ἀπέληπτο, καὶ κα
τέπεσιν εἰς τὸ πέρατος. Νη.
οὐκοῦν ἐχρῆν τὴν μητέρα
τὴν

τὴν Νεφέλῃ βοηθεῖν πι-
πούση; Ποσ. ἐχέτω. ἀλλὰ
ἡ μῆρα πολλῶν τῆς Νεφέλης
δυνατωτέρα.

Ἰριδὶ καὶ Πο-
σειδῶνος.

Τὴν γῆσον τὴν πλανω-
μένην ὡς Πρόσειδον, ὑποπα-
θεῖσαν τῆς Σικελίας, ὑφα-
λον ὀπνύχεται συμβέβηκε.
ταύτῃ φησὶν ὁ Ζεὺς γῆτον
ἦδη, καὶ ἀνάφηνον, καὶ ποί-
ησον ἦδη δῆλον ἐν τῇ αἰ-
γαίῳ μέσῳ βεβαίως μένειν,
σηρίζας πάνυ ἀσφαλῶς.
δεῖται γὰρ τι αὐτῆς. Ποσ.
πεπράζεται τοῦτο ὡς Ἰρι-
δίνα δὲ ὁμῶς παρέξει αὐτῇ
τὴν χεῖραν ἀναφανείσα καὶ
μηκέτι πλέουσα. Ἰρις. τὴν
Λητὴν ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀπο-
κῆσαι. ἦδη γὰρ πονήρως
ὑπὸ τῆς ὠδίνων ἔχει. Πο. τί
οὐκ; οὐχ ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς
ἐντεκεῖν; εἰ δὲ μὴ οὗτος, ἀλ-
λά γε πάντα ἡ γῆ οὐκ ἀνέχο
δέξαται δύναται τὰς αὐτῆς
γονάς; Ἰρις. οὐκ ὡς Πρόσειδον.
ἡ Ηρα

ipsius Nephelen dece-
bat opem ferre cadenti?
N E P T V. Decebat sa-
ne, sed Parca quam Ne-
phele multo potentior
est.

Iridis & Neptu-
ni.

Insulam istā errantē
Neptune. quæ a Sicilia
reulsa atque vndis sub-
mersa, mari innatat. Eā,
ita iubet Iupiter, consi-
stere facias iam atque ap-
parere, & vt tantundem
manifesta atque conspi-
cua in medio Aegæo in-
conculsa maneat, funda-
ta firmiter admodum il-
la. Opus enim illa non
nihil habet. N E P. Fiet
hoc, I R I. Sed tamē quē
vsum illi præbebit, mani-
festa apparens, & non
amplius fluctuans? I R I.
Latonem in ipsa oppo-
tet parere, iam enim ma-
le habet a dolorib. N E.
Quid igitur? an non suf-
ficet illi cælum, vt in
eo pariat? Quod si mi-
nus autem illud, at cer-
te nec tota terra partus
illius recipere poterat?
I R I. Non Neptune. Nā
G 3 Iunq

10.

Iuno obstrinxit iureiurādo magno tellurem, ne præberet Latonæ par-turienti vllum recepta-culum. Hæc igitur insu-la, iuramento non tene-tur. Abscondita enim tum fuit. N E P. Intelli-go rem. Igitur subsiste Insula atq3 emerge ite-rum ex profundo, & nō amplius fluctues aut titu-bes, sed innotā maneat. Ac suscipe, o felicissima, fratris mei liberos duos; deorum omniū pulcher-rimos: Et vos, Tritones traicite Latonem in ip-sam, omniaque tranquil-la sint. Serpentem autē istum, qui nunc velut a-stro exagitat illam, per-terrefaciendo, ipsi infā-eas posteaquam in lucē editi fuerint, aggredien-tur, ac matrē vindicabūt. Tu vero vade, renuncia Ioui, omnia bene habere. Stabilita est Insula. Ve-niat Latona ac pariat.

Xanthi & Ma-ris.

Suscipe me, o Mare, grauiā enim passus sum, extingue mihi vulnere.

ΜΑΡ.

ἡ Ἥρα γὰρ ὄρεον μέγαλον καὶ τέλαβε τὴν γῆν, μὴ παρα-χεῖν τῇ Λητοῖ τῶν ὠδίνων ὑποδοχὴν. ἡ τοίνυν νῆσος αὐτὴ ἀνώμοτος ὤν. ἀφανὴς γὰρ ἦν. Ποτ. σωθήμι. εἴηθε ὦ νῆστε, καὶ ἀνάδουθι σῶθις ἐκ τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑπο-φέρου, ἀλλὰ βεβαίως μένε. καὶ ὑπόδεξαι ὦ εὐδαιμονε-σάτη τῶν ἀδελφοῦ τὰ τέκνα δύο, τοὺς καλλίστους τῶν θε-ῶν. καὶ ὑμεῖς ὦ τρίτωνες, διαπορθμύσατε τὴν Λη-τὴν εἰς αὐτὴν, καὶ ῥαλῶν ἀπαντα ἔσω. τὴν δράκοντα δὲ, ὃς νῦν ὀξοιστρεῖ αὐτὴν φο-βῶν τὰ νεογνά, ἐπιδάμ τεχ-θῇ, αὐτίκα μέτεισι, καὶ τι-μωρήσῃ τῇ μητρὶ. σὺ δὲ ἀ-πάγγελλε τοῖς Διὶ, πάντα εἶναι εὐφρεπῆ. ἔσηκιν ἡ Δῆ-λος, ἡκέτω ἡ Ληϊὼ, καὶ ἱκλέτω.

Ξάνθος καὶ Θα-λάσσης.

Δέξαι με ὦ θάλασσα, δεινὰ πεπονθότα, κατὰσ-βεσθόν μου τὰ τραύματα.

ΘΑΛ.

Θάλ. τί τοῦτο ὃ Ξάνθε ; τίς σε κατέκαυτεν ; Ξάν. Ηφαιστος . ἀλλ' ἀπ' ἡμετέρας καὶ ζέω . Θάλ. διατί δέ σοι ἐνέβαλε τὸ πῖρ . Ξάν. διὰ τὴν ἡν τῆς Θέτιδος . ἐπεὶ γὰρ φονεύοντα τοὺς φεύγας ἰκέτουστα , ὃ δ' οὐκ ἐπαύτατο τῆς ὀργῆς , ἀλλ' ὑπὸ τῆς νικητῶν ἀπέφραττε μοι τὴν ῥοῶν , ἐλεήσας τοὺς ἀθλίους , ἐπῆλθον , ὁππλῦσαι θέλων , ὡς φοβηθεὶς ἀπὸ χρίτο τῆς ἀνδρῶν . ἐνταῦθα ὁ Ηφαιστος , ἔτοχε γὰρ πλησίον τοῦ ἀν , πᾶν ὅσον οἶμαι πῖρ εἶχε καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ , καὶ εἰποθι ἄλλοθι , φέρον , ἐπῆλθέ μοι , καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πελέας , καὶ μυρρίκας . ὥπῃσε δὲ καὶ τοὺς κακοδαίμονας ἰχθῦς , καὶ τὰς ἐγγέλους . αὐτὴν δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλάτατο ποιήσας , μικροῦ δέ τιν' ὄλον ξηρὸν εἰργασαί . ὀργῆς δ' οὐκ ὅπως διάκειμαι ὑπὸ τῆς ἐκ-

M A R. Quid hoc rei est Xanthe? quis te deussit? X A N. Vulcanus, sed igne candesco prorsus miser, & effervescio. M A R. Cur autem iniecit tibi ignem? X A N. Propter filium Thetidis. Postquā enim occidentem illum Phrygas, supplex deprecatus sum, ille autem ab ira nihil remisit, sed occisorum corporibus etiā obstruxit mihi alueum, ego misertus miserorū, occurri, ut aquis inundarem atque involuerē illum, quo eo periculo abstergitus, ab occisione virorū cessaret. Ibi igitur Vulcanus, (aderat. n. prope forte existens) uni verso igne, quantum, opinor, vsquam habebat, quantumque & in Aetna, & si quibus aliis locis, illius est, allata, processit obviam, ac exussit equidem ymos, & myricas, assauit autem & infelices pisces & anguillas. Me vero, cum effervescere fecisset, parum abfuit, quin totum aridum ac siccum reddiderit. Vides nimirum quo pacto exustionibus istis

deformatus sim. M A R. Turbidus es, o Xanthe, & calidus, vt consentaneum est, cruore, a cadaveribus, calore autē, vt ais, ab igne veniente. Ac merito, Xanthe, vt qui contra filium meum impetum feceris, non veritus, quod Nereidis filius ille esset. X A N. An non igitur decebat misereri me Phrygum, vicinorum adeo meorum? M A R. Vulcanum vero an non contra decebat misereri Achillis, Thetidis adeo filii?

Doridis & Thetidis.

Quid lachrimaris Thetis? T H E. Pulcherrimā Dorī, puellam vidi, in arcam a patre coniectā, tum ipsam, tum infantē ab ea paulo ante genitū. Iussit autem pater navitas, arcam illam acceptam, postquam in altum de terra prouecti essent, abiicere in mare, vt ita periret & misera illa, & infans vna cum ea. D O. Quamobrem autem, o soror, hoc? quandoquidem

ἐγκαυμάτων; Θά. Δολερὸς ὦ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰκός. τὸ αἷμα μὲν, ἀπὸ τῆς νεκρῶν, ἡ δέρεμ δὲ, ὡς φης, ἀπὸ τοῦ πυρός. καὶ εἰκότως ὦ Ξάνθε, ὅς ὄπῃ τὴν ἐμὴν ἦν ἄρμητας, οὐκ αἰδεῖσθεις ὅτι Νηρηίδος υἱὸς εἰμι. Ξάν. οὐκ ἔδῃ οὐκ ἐλεῖται γείτονας ὄντας τὸν φεύγας; Θά. τὴν Ἥφαιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῖσαι, Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὴν Ἀχιλλεῖα;

Δωρίδῃ καὶ Θέτιδος.

Τί δακρύεις ὦ Θέτι. Θέ. καλλίστῃ ὦ Δωρὶ κόρη ἐίδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτῷ τε καὶ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγέννητον. ἐκέλευτε δὲ ὁ πατήρ τιν' αὐτάς ἀναλαμβάνοντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδὴ πολὺν χρόνον τῆς γῆς ὑποσπάρσασιν ἀφείναι ἐς τὴν θάλασσαν, ὡς ἀπλόιτο ἢ ἀθλία καὶ αὐτὴ, καὶ τὸ βρέφος. Δω. τίνοσ δ' ἐνεκά ὦ ἀδελφὴ, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκρι-

ἀκρίως ἅπαντα ; Θέ. Ἀκρίσιος ὁ πατὴρ αὐτῆς, καλλίστῳ οὕτῳ, ἐπαρθέ-
νουν εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον ἐμβαλὼν. εἴτα τὸ μὲν ἄληθές, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, φασὶ δ' οὖν τὸν Δία χρυσὸν ἡρόμενον, ξυ-
λῶαι διὰ τοῦ ὀρέφου ἐπ' αὐτῷ. δεξαμένη δ' ἐκεί-
νῃ ἐς τὸν κόλπον καταρ-
ξέοντα τὸν θεὸν, ἐγκύμο-
να ἡμέδαι. τοῦτο αἰδώ-
μενος ὁ πατὴρ, ἀχρεὶς τις καὶ ζηλότυπος γέρον, ἠ-
γανάκησε. καὶ ὑπὸ τι-
νος μεμοιχῆσθαι οἰηθεὶς αὐτῷ, ἐμβάλλει ἐς πλὴν κιβωτὸν ἄρτι τετοκῆαν. Δωρ. ἢ δὲ, τί ἔπραττεν ὧ Θετί, ὅποτε κατίκει-
το ; Θέ. ὑπὲρ αὐτῆς μὲν εἰσὶν ὧ Δωρὶ, καὶ ἔφερε πλὴν καταδίκῳ. τὸ βρέ-
φος δὲ παρητίετο μὴ ὑπο-
δανεῖν, δακρύουσα, καὶ τὰς πάπῳ δεικνύουσα αὐτὸ, κάλλιστον ὄν. τὸ δὲ, ὑπὸ ἀ-
γνοίας τῆς κακῆς, καὶ ἐμει-

δία

dem comperta habes ex
acte omnia. T H E. Pater
illius Acrisius, quia pul-
cherrima erat, in æreū
quendam thalamum in-
clusam, perpetuæ virgi-
nitati destinarat. Dein
de verum quidem dicere
non possum, Iouem au-
tem aiunt, cōuersum in
aurum, delapsū per im-
pluuium ad ipsam esse.
Accipiente autem illa
in sinum demanantē de
um, gravidam ex eo fa-
ctam fuisse. Quod cum
pater animaduertisset,
utpote durus quidam &
zelotypus senex, graui-
ter indignatus est. Et
quia ab aliquo stupratā
fuisse illam arbitratu
est, coniicit in arcā hanc,
cum paulo ante peperis-
set. D O R. Cæterum illa
quid agebat Theti, quan-
do abripiebatur ? T H E.
Pro se quidē nihil dice-
bat, Dori, sed tacite fe-
rebat damnationem, pro
infante autem deprecā-
batur ne morti tradere-
tur, lachrymando, atq;
illū auo ostentando pul-
cherrimum sane puerū
Dori. Ille autem præ ig-
norantia malorum, eti-

G s am

am arridebat matri. Op-
pleo rursum oculos la-
chrymis, cum in mentē
illius venit. D O R. Et
me flere fecisti. Sed nun-
quid iam mortui sunt?
T H E. Haud quaquam,
nata enim adhuc arca
circa Seriphum, vivis il-
lis custoditis. D O. Cur
igitur non conseruamus
ipsam; piscatoribus istis
Seriphiis, in retia immit-
tendo? qui extractos il-
los, incolumes præsta-
bunt scilicet: T H E. Re-
cte dicis, atque ita faci-
amus. Non enim perire
debet, neque ipsam, neq;
infantem adeo cum sit
formosus.

δία πρὸς τὴν θάλασσαν,
ὑποπίμπλαμαι οὐθὶς πρὸς
ὀφθαλμοὺς δακρύων, μνη-
μονεύουσα αὐτῆς. Δω. καὶ μὲν
δακρύεται ἐποίησας. ἀλλ' ἦ δὴ
τεθνήσκειν; Θέ. οὐδαμῶς,
νήχεται γὰρ ἔτι ἡ κισσὸς
ἀμφὶ Σέριφον, ζῶντας σὺν
τῇ φυλάτῃ. Δω. τί οὖν
οὐχὶ σῶζομεν αὐτὴν, τοῖς
ἀλιεῦσι τούτοις ἐμβαλοῦσαι
ἐς τὰ δίκτυα τῆς Σεριφίους;
οἱ δὲ ἀναπιάσαντες, σώσουσι
δηλονότι. Θέ. εὖ λέγεις,
οὕτω ποιῶμεν. μὴ γὰρ ἀπολέ-
σῃ μήτε αὐτὴ, μήτε τὸ παι-
δίον οὕτως ὅν καλόν.

3. Neptuni & Eni- pei.

Minime vero præclara
hæc, Neptune (dicitur
enim verum) qui circum-
uenta amica mea, assimi-
latus in formam meam,
viciasti puellam. Puta-
bat enim illa mecum re
esse sibi, & ob id exhi-
bebat sese. N E P T V.
Tu enim, Enipeu fastuo-
sus es & tardus, qui pu-
ella a deo formosa quori-
die

Ποσειδῶν καὶ Ε- νιπέως.

Οὐ καλὰ ταῦτα ᾧ Πρόφ-
δον. εἰρήσῃ γὰρ τὰ ληθές. ὑ-
πελθάν μου ἢ ἐρωμήνῃ, εἰκα-
στὲ ἐμοὶ, δικοβέντας ἢ παῖ-
δα. ἢ ἢ ὥς τοῦτο ἐμοὶ ταῦ-
τα πεπονθέναι, καὶ διὰ τῆτο
παρεῖχεν ἑαυτῇ. Πο. σὺ γὰρ
ᾧ Ενιπεῦ, ὑπεροπτικὸς ἦσθα,
καὶ βραδύς, ὅς κότες οὕτω κα-
λῆς

λῆς φοιῶντης ὁσημέραν παρὰ
 δὲ, ἀπολυμένης ὑπὸ τοῦ
 ἔρωτος, ὑπερώρας, καὶ
 ἔχαιρες λυπῶν αὐτῷ. ἢ
 δὲ παρὰ τὰς ὀχθὰς ἀλύ-
 ουστα, καὶ ἐπιμυαίνουσα,
 καὶ λουομένη, ἐπίοτε εὐχε-
 τό σοι ἐντυχεῖν. σὺ δ' ἔ-
 θρύνῃου πρὸς αὐτῷ. **Ενι.**
 τί οὖν, διὰ τοῦτο ἐχέω
 σε ποταρπάσαι τὴν ἔρω-
 τα, καὶ καθυποκρίνεσθαι
Ενιπέα ἀντὶ Ποσειδῶνος
 εἶναι, καὶ κατασοφίτα-
 δαι πῶν Τύρῳ ἀφελῇ κί-
 ρῳ οὕταν; **Ποσειδ.** ὅ-
 ζηλοτυπεῖς ὦ **Ενιπεῦ**,
 ὑπερόπτης πρὸς τερζυῶν. ἢ
 Τύρῳ δὲ, οὐδὲν δεινὸν πέ-
 πονθῆναι, οἰομένη ὑπὸ σου
 διακεκορῆσθαι. **Ενι.** οὐ-
 μβρουῶ; ἔφης γὰρ ἀπὼν,
 ὅτι Ποσειδῶν ἦναι. ὃ καὶ
 μάλιστα ἐλύπησεν αὐτῷ,
 καὶ ἐγὼ τοῦτο ἠδίκημαι,
 ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ οὐδρα-
 νου τότε, καὶ περιεή-
 σας πορφύρεόν τι κῆμα;
 ὅπερ ὑμᾶς σωέκρυπτε,
 ἅμα

die ad te nante, ac prae a-
 more pereunte, despexe-
 ris illam, & gauisus sis,
 si posses illi agre facere.
 Illa vero iuxta ripas moe-
 rore affecta, atque ibi
 inambulans, seseque la-
 uans, non semel opta-
 bat in conspectum sibi
 venire te. Tu vero las-
 ciuebas contra eam. **E.**
 Quid igitur? an propte-
 rea oportebat te prae-
 pere amorem mihi, &
 velut histrionem aliquē
 pro Neptuno, Enipeum
 te gerere, atque ita deci-
 pere Tyron istam, puel-
 lam adeo simplicē. **N E.**
 Sero nunc vero zeloty-
 pus es, Enipeu, cum pri-
 us superbum & contem-
 ptorem te gesseris. Ipsa
 autem Tyro nihil graue
 passa est, quando se pu-
 tavit a te viciatam esse.
ENIP. Nihil autem? **Di-**
 xisti enim abiens Neptu-
 num esse te, quā vel ma-
 xime dolore affectit ipsā,
 atque ipse eo abs te iniu-
 ria affectus sum, quod &
 quae mea esse debuerat,
 eam voluptatem perce-
 pisti tu, & praeterea com-
 posito circa vos fluctu
 purpureo, sub quo ab-
 scon

scōditi iacuistis cum puella pro me tute rem habuistis. Ν Ε Ρ. Tu enim non volebas Enipeu.

ἄμα σωῆσαι τῇ παιδὶ αὐτ' ἔμοῦδ. Ποσ. σὺ γὰρ οὐκ ἔθελες ὦ Ενιπεῦ.

14. Tritonis & Nereidum.

Balæna ista vestra, Nereides, quam contra filiam Cephei Andromedam emisistis, neque puellam ipsam iniuria aliqua affecit, perinde ut vos putatis, & ipsa iam mortua est. Ν Ε. Α quo, Triton? Num Cepheus, tanquam illectamento aliquo proposita puella, aggressus illam occidit, ex insidiis cum multa vi adortus? Τ Ρ Ι. Non. Sed nostis, arbitror, Iphianassa, Perseum illum, Danaes puerum illū paruum, quem una cum matre in arca abiectum in mare ab auo materno, conseruastis, misertæ illorum videlicet. Ι Ρ Η. Noui quem dicis. Consentaneum vere, illum iam adolescentem factū esse, atque admodum generosum, & pulchrum aspectu. Τ Ρ Ι. Hic occidit Balænam. Ι Ρ Η. Quā obrem

Τρίτωνος καὶ Νηρηίδων.

Τὸ κῆτος ὑμῶν ὦ Νηρηίδες, ὃ ὅτι πῶς τοῦ Κηφέως θυγατέρα πῶς Ἀνδρομέδαν ἐπέμψατε, οὔτε πῶς παῖδα ἠδίκησεν ὥς οἴεσθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε. Νη. ὑπὸ τίνος ὦ Τρίτον, ἢ ὁ Κηφεύς καθάπερ δέλεαρ προδούς, πῶς κέρως ἀπέκλιεν ὅπῳ, λοχίσας μετὰ πολλῆς δυνάμεως; Τρί. οὐκ, ἀλλ' ἴσῃ, οἶμαι, ὦ Ιφιανάσσα, τὸν Περσέα, τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῷ ἐμβληθὲν ἐς πῶς θάλασσαν ὑπὸ τοῦ μητροπάτορος, ἐσωσατε, οἰκτιρᾶσθαι αὐτούς. Ιφι. οἶδα ὃν λέγετε. εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ μάλα γενναῖον τε καὶ καλὸν ἰδεῖν. Τρί. οὗτος ἀπέκλεινε τὸ κῆτος. Ιφι. διαλί-
ῶ Τρί-

ὦ Τρίτον, οὐ γὰρ δὴ σῶπρά
 ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίθειν αὐτὸν
 ἐχρῆν. Τρί. ἐγὼ ἡμῖν φρά-
 σω τὸ παῦ ὡς ἐβλήτο. ἐς ἄλ-
 λην οὗτος ἐπὶ τὰς Γοργόνας,
 ἀθλὸν τινα τοῦτον πρὸ βα-
 σιλεῖ ἐπτελῶν. ἐπεὶ δὲ ἀ-
 φίκετο ἐς τὴν Λιβύην. *Ιφι.*
 πῶς ὦ Τρίταν, μόνος, ἢ καὶ
 ἄλλους συμμάχους ἦγεν;
 ἄλλως γὰρ δύσπαρος ἡ ὁδός.
 Τρί. διὰ τοῦ ἀέρος. ὑπὸ-
 πτερον γὰρ αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ
 ἔθηκεν. ἐπεὶ δ' οὐκ ἦκεν
 ὅπου διητῶντο, αἱ μὲν
 ἐκάθυσον οἶμαι. ὁ δὲ,
 ὑπολαμὼν τῆς Μεδούσης μὲν
 κεφαλῇ, ᾤχετ' ὑποπλά-
 μνος. *Ιφι.* πῶς ἰδάν; ἀ-
 δέατοι γὰρ εἰσιν. ἢ ὅς αὖ
 ἰδῇ, οὐκ ἔτ' ἄλλο μετὰ
 ταῦτα ἴδοι; Τρί. ἡ Ἀθη-
 νᾶ τὴν ἀσπίδα προφαίνου-
 σα, τοιαῦτα γὰρ ἦκουσα διη-
 γουμήνου αὐτοῦ πρὸς τὴν
 Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τὴν Κη-
 φέα υἱερον, ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ἐπὶ
 τῆς ἀσπίδος ὑποσιλοῦσης,
 ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρου παρέ-
 χεν

obrem Triton? Neque
 enim huiusmodi conser-
 vationis præmia persol-
 vere nobis debebat. Τ κ.
 Ego vobis exponam om-
 nem rē, ita vt gesta est.
 Missus hic fuit ad Gor-
 gonas, vt hoc quasi quod
 dam certamen regi pera-
 geret. Postquam autem
 peruenit in Libyā. *Ι ρ η.*
 Quomodo Triton, so-
 lus ne, an & alios secum
 socios abduxit? nā alio-
 qui difficile hoc iter. Τ.
 Per aērē profectus est,
 alatum enim ipsum Mi-
 nerua reddidit. postquā
 autem eo loci venit, vbi
 illæ agebant, illæ quidē
 dormiebant, opinor. At
 hic amputato Medusæ
 capite, iterum auolauit.
Ι ρ η. Quo pacto autem
 aspexit illas? Aspici .n.
 nequeunt, vel quisquis
 illas aspexerit, non am-
 plius quicquam posthac
 aspiciet. Τ ρ ι. Minerua
 scutum præferens. (Ta-
 lia enim audiui ipsum
 narrantem apud Andro-
 medam, postea & apud
 Cepheum.) Minerua
 igitur, inquā, in clypeo
 refulgente, tanquam in
 speculo aliquo, exhibuit
 ipsi

ipsi spectandam Medusæ
 imaginem. Postea sini-
 stra, arrepta illius coma,
 & inspecta imagine, dex-
 tra autē sublata harpe,
 abscondit caput illius, at-
 que ita priusquam sores
 reliquæ expergisce-
 rentur, auolauit. Porro
 vbi circa maritimā hanc
 Aethiopiæ oram venis-
 set, terræ iam propin-
 quior aliquanto volans,
 videt Andromedam, ex-
 positam in rupe quadā
 prominente palo affixā,
 pulcherrimā, o Dii, pro-
 missa coma, & seminu-
 dam, longe vsque infra
 vbera. Ac primum qui-
 dem misertus fortunæ
 illius, interrogat causā
 damnationis huius. Pau-
 lo autem post, amore cap-
 tus, (oportebat enim in-
 columē seruari puellā)
 opem ferre illi statuit.
 Atque vbi iam Balæna
 accessisset terribilis ad-
 modum & quasi mox ab-
 sorptura Andromedam,
 in altum sublatus ado-
 lescent manu ad capulū
 admoto, harpam tenens
 altera quidem ferit, alte-
 ra autem Gorgona spe-
 ctandam proferens, in
 lapi-

χεν αὐτῇ ἰδὲν τὴν εἰκόνα
 τῆ Μεδούσης. εἶτα λαβόμενος
 τῇ καὶ τὴν κόμην, ἐνορῶν δὲ
 τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρ-
 πην ἔχων, ἀπέταμε τὴν
 κεφαλὴν αὐτῆς. καὶ πρὶν ἀνέ-
 ρχεσθαι τὰς ἀδελφάς, ἀνέπια-
 το. ἐπεὶ δὲ καὶ τὴν παράλιον
 ταύτην Αἰθιοπίαν ἐχρῆτο,
 ἤδη πρόσγειος πετόμενος,
 ὅρᾳ τὴν Ἀνδρομέδαν προκεί-
 μεν, ὅτι τινος πέτρης
 προβλήτος προσπεπαήλαυ-
 μεν, καλλίστην δὲ θεοί, κα-
 θερμένον τὰς κόμας, ἡμίγυμ-
 νον πολὺ ἐνερθε τῆς μασῶν.
 καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἰκτείρας
 τὴν τύχην αὐτῆς, ἀνερῶτα
 τὴν αἰτίαν τῆς καταδίκης.
 καὶ μικρὸν δὲ ἄλους ἔρωτι,
 ἐχρῆν γὰρ σιτώτασθαι τὴν
 παῖδα βοηθεῖν διέγνων. καὶ
 ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπῆει μά-
 λα φοβερὸν, ὥς καταπιού-
 μενον τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑ-
 περαιωρηθεὶς ὁ νεανίσκος
 πρόκωπον ἔχων τὴν ἄρπην.
 τῇ μὲν καθικνεῖται, τῇ δὲ
 προδεικνύς τὴν Γοργόνα, λί-
 θον

ὅν ἐποίει αὐτό. τὸ δὲ,
 τέθνηκε γοῶν, καὶ πέν-
 πηγεν αὐτοῦ τὰ πολλὰ,
 ὅσα εἶδε πῶς Μένδουσαν.
 ὁ δὲ, λύσας τὰ δεσμὰ
 τῆς παρθένου, ὑποσχὼν
 πῶς χεῖρα, ὑπεδέξατο
 ἀκροποδῇ κατιούσαν ἐν
 τῆς πέτρης, ὀλισθηρᾶς οὐ-
 σης. καὶ νῦν γαμῆ ἐν
 τοῦ Κηφέως, καὶ ἀπάξει
 αὐτὴν εἰς Ἀργός. ὥς τε
 αὐτὴ θανάτου, γάμον οὐ
 τὴν τύχηντα ὤρετο. Νη.
 ἐγὼ μὲν οὐ πάνυ τῷ γε-
 γονότι ἀχθομαι. τί γὰρ ἢ
 παῖς ἠδίκηκε ἡμᾶς, εἴ τι ἢ
 μητὴρ ἐμεγαλύνει τότε;
 καὶ ἡξίου καλλίων εἶναι;
 Τετ. ὅτι οὕτως αὖ ἡλγυ-
 σεν ὅππῃ τῇ θυγατρὶ, μή-
 τις γε οὐτά. Νη. μήκέ-
 τι μεμνήμεθα ὧ Δαρὶ ἐκεί-
 νων, εἴ τι βάρεβρος γυνή
 ὑπὲρ πῶς ἀξίαν ἐλάλη-
 σεν. ἱκανῶς γὰρ ἡμῖν τιμω-
 ρίαν ἔδωκε, φοδῶντα ὅππῃ
 τῇ παιδί. χαίρωμεν οὖν
 τῷ γάμῳ.

Τετ.

lapidem illam cōuertit.
 Illa igitur mortua est, &
 diriguere ipsius membra
 omnia, quæcunque Me-
 dusam aspexerunt. At,
 hic solutis vinculis, qui-
 bus virgo alligata fue-
 rat, suppositaque manu
 suscepit illam, summus
 pedum digitis descendē-
 tem e rupe, ardua illa
 quidem atque proclivi,
 & nunc cum eadem nup-
 tias peragit in ædib. Ce-
 pheï, abducetque illam
 lectum Argos. Quare p.
 morte, nuptias neque eas
 vulgares illa invenit. N.
 Equidem non ita valde
 ægrefero factum hoc.
 Quid enim adeo nobis
 iniuriæ fecit puella, si
 mater ipsius superbe ex-
 tulit sese tunc, ac pul-
 chrior nobis esse voluit?
 T. r. Quod hoc pacto
 magnum dolorē percep-
 tura fuisset ob filiam,
 mater certe illius cū sit.
 N. e. Ne meminerimus
 Dorī istorum amplius si
 quid barbara mulier, su-
 pra quā decebat, loquax
 fuit. Satis enim suppli-
 cii tulit, quæ tāto in me-
 tu, filix caula constituta
 fuit. Gratulemur igitur
 nuptiis.

15. Zephyri & Noti.

Ζεφύρου καὶ Νότου.

Nunquā equidem pompam magnificentiorem vidi in mari, ex quo ego sum, & spiro. Tu vero non vidisti o Note. N o. Quam nam hanc dicis Zephyre pompam? aut quinam sunt qui illam duxerunt? Z e p. Suavis simo spectaculo caruisti, & quale non facile aliud unquam videris. N o t. Iuxta rubrum mare occupatus fui, afflaui autē & partem Indię nonnullam, quantum videlicet eius terrę mare adiacet, Proinde nihil eorum novui, quæ tu dicis. Z e p h. Quid? Sidonium illum Agenorem vidisti? N o. Etiam, Europæ patrem scilicet. Quid tū? Z e p h. De illa ipsa narabo tibi. N o. Nū, quæ Iupiter iam olim amare puellam cœpit? Nā hoc etiam pridem sciui. Z e. Igitur quod ad amorem attinet, nosti. Quæ vero postea cōsecuta sunt, ea nunc audi. Descenderat Europa ad littus, ludendi gratia, assumptis secum æqualib. suis. Iu-

piter

Οὐ παύσει πομπὴν ἐγὼ μεγαλοπρεπέστεραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ' οὗ εἰμι, καὶ πνέω. σὺ δὲ οὐκ εἶδες ὦ Νό-
τε. Νό. τίνα ταύτῃ λέγεις ὦ Ζέφυρε πλὴν πομπῆς; ἢ τίνες οἱ ἡέμποντες ἦσαν; Ζέ. ἡδίστου θεάματος ἀπελείφθης, οἷον οὐκ ἄλλο ἰδοῖς ἔτι. Νό. παρὰ πλὴν Εὐρώπης γὰρ θέλασαν εἰσγαζόμεναι. ἐπέπνευστα δὲ τε καὶ μέγας τ' Ἰνδικῆς, ὅσα παράλια τῆς χώρας. οὐδὲν οὐκ οἶδα. ὦν λέγεις. Ζέ. ἀλλὰ τὸν σιδώνιον Ἀγνύορα οἶδας; Νό. ναί. τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μὲν; Ζέ. πρὸς αὐτῆς ἐκείνης διηγῆσομαι σοι. Νό. μὲν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐραστὴς ἐκ πολλοῦ τῆς παιδός; σέ το γὰρ καὶ πάλαι ἠπισάμην. Ζέ. οὐκοῦν τὸν μὲν ἔρωτα οἶδα, τὰ μετὰ ταῦτα δὲ ἥδη, ἀκουσον. ἢ μὲν Εὐρώπη κατεληλύθει ἐπὶ πλὴν ἡϊόνα παίζουσα, τὰς ἐλικισώτιδας περιλαβούσα. ὁ Ζεὺς

Ζεύς δὲ ταύρω ἐκάσας ἑαυ-
τὸν, συνέπαιζεν αὐταῖς,
κάλλιστος φαινόμενος. λευ-
κὸς τε γὰρ ὡς ἀκρίβως, καὶ
τὰ κέρατα οὐκαμπὴς, καὶ
τὸ βλέμμα ἡμέρος. ἐσκήρ-
τα οὖν καὶ αὐτὸς ὅπῃ τῆς
ῥόδου, καὶ ἐμυκάτο ἡδιστον,
ὥς τε πῶς Εὐρώπῃ πολυῆ-
σαι καὶ ἀναβλῦσαι αὐτόν. ὥς
δὲ τοῦτ' ἐχρήετο, δρομαῖος
μὲν ὁ Ζεύς ἄρμυρην ὅπῃ
πῶς θάλατταν φέρον αὐ-
τῷ, καὶ ἐνήχετο ἐμπε-
σών. ἡ δὲ πᾶν ἐκπλα-
γεῖσα πρὸ πάραγματι, τῇ
λαῖᾳ μὲν εἶχετο τοῦ κέρα-
τος, ὥς μὴ ἀπολιπαρῇ.
τῇ ἑτέρῃ δὲ, ὑπερωμέ-
νον τὸν πέπλον ξυεῖχε.
Νό. ἡδὺ τοῦτο θέαμα ὦ
Ζέφυρε εἶδες, καὶ ἐρωτι-
κὸν, νηχόμενον τὸν Δία,
φέροντα πῶς ἀγαπωμένῳ.
Ζέφ. καὶ μὲν τὰ μετὰ
ταῦτα ἡδὺν παραπολὺ ὦ
Νότι. ἥτε γὰρ θάλαττα
εὐδὺς ἀκύμων ἐγένετο,
καὶ πῶς γαλιῶν ὅπῃ πα-
σαμένη,

piter autem in formam
tauri assimulatus, lude-
bat una cum ipsis, pul-
cherrimus tū apparens.
Nam & candidus erat,
ut nihil supra, & cornua
habebat reflexa pulcre,
vultumque præ se fere-
bat admodum mansue-
tum ac placidum. Salta-
bat igitur & ipse in lit-
tore, & mugiebat sua-
uissime, ita ut Europa au-
deret etiam conscende-
re ipsum. Cæterum ubi
hoc factum est, citato
cursu Iupiter quidē una
cum illa in mare prorup-
pit, atque ibi, uti inci-
derat, natabat. Illa ve-
ro admodum perculsa a-
nimo ex hac re, sinistra
apprehendit ac tenuit
cornua, ut ne delabere-
tur, altera autem manu,
diffluentem vento veste
continebat. N. Dulce
hoc spectaculum, Zeph.
vidisti, & amatoriu, natā
tē videlicet Iouē & feren-
tem secum amores suos.
ZEPH. At vero quæ cō-
secuta sunt, suaviora
multo, Note. Nam &
mare statim compositis
fluctibus quietum fuit,
& tranquillitate ultro

H

atra-

attracta, placidū ac platum seipsum præbuit. Nos autem omnes silentium agētes, nihil aliud quam spectatores tantū, eorum quæ fiebant quasi quidam comites, sequebamur. Cupidines vero iuxta volitantes, paulū supra mare ita ut iterim summis pedibus contingerent aquam, accensas ferentes faces Hymenæum cantabant. Nereides autem emerſæ vndis, delphinum tergis insidentes obequitabant, applaudentes, seminudæ pleræque. Præterea & Tritonum genus, & si quid aliud non horribile visu marinorum, omnia illa circum puellam quasi choream ducebant. Nam ipse quidem Neptunus conscenso curru, & quasi pronubus incedens, una cum Amphitrite lætus præibat, veluti viam aperiens natanti fratri. Supra omnes autem, Venerem duo Tritones vehabant in cōcha recubantem, ac flores omnis generis aspergentem sponsæ. Atque hæc a Phœnicia vsque in

Cre-

σαμῶν, λείαν παρῆχεν ἐαυτῷ. ἡμεῖς δὲ πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες, οὐδὲν ἄλλο ἢ θεαταὶ μόνον τῆς γυνομένων παρηκολουθοῦμεν. ἔρωτες δὲ παραπετώμενοι, μικρὸν ὑπὲρ τῶν θαλάσσιων, ὡς ἐνίοτε ἀκροῖς τοῖς ποσσὶν ὀπταίνειν τοῦ ὕδατος, ἡμῶας τὰς δ᾽ ἄδας φέροντες, ἡδὸν ἅμα τὸν ὑμῶσιον, αἱ Νηρηίδες δὲ ἀναδύσαι, παρίππων ὅτι τῆς δελφίνων ὀπκροτούσαι, ἡμίγυμνοι αἱ πολλαί. τό, τε τῆς Τριτώνων γένος, καὶ εἴ τι ἄλλο μὴ φοβερὸν ἰδεῖν τῇ θαλασσίῳν ἅπαντα περιεχόρσεν τῷ παῖδα. ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ὀπβέβηκὸς ἄρματος, παροχούμενός τε, καὶ τῷ Ἀμφιτρίτῳ ἔχων, προῆγε γέγωνθως, προοδιπορῶν νηχομένη τῷ ἀδελφῷ. ὅτι πᾶσι δὲ τῷ Ἀφροδίτῳ δύο Τριτῶνες ἔφερον, ὅτι κόγχης κατακειμένη, αἴθη παντοῖα ὀππάθησαν τῇ νόμφῃ. ταῦτα ἐν φοινίκῃς ἄχει τῇ Κρή-

τῆς Κρήτης ἐγμέτο . ἐπεὶ δὲ
ἐπέβη τῇ νήσῳ , ὁ μὲν ταῦρος
οὐκ ἔτι ἐφαίνετο . ὁππλάβο-
μενος δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς ,
ἀπῆγε πρὶν Εὐρώπῃ εἰς τὸ
Δίκταον ἄβυσσον , ἐρυθρίῳσαν ,
καὶ κάτω ὀρέωσαν , ἠπίσατο
ᾧ ἤδη ἐφ' ὅ, τι ἀγοίτο . ἡ-
μεῖς δ' ἐμπροσθέντες , ἄλλως
ἄλλο τοῦ περιλάγουσ μέρους
διεκυμαίνομεν . Νό . ὦ μα-
κάριε Ζέφυρε τῆς θέας . ἐγὼ
δὲ γρύπας , καὶ ἐλέφαντας ,
καὶ μέλανας ἀνθρώπους
ἑώραν .

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑ-
ΛΟΓΟΙ .

Διογῆνης καὶ Πολυδά-
κους . Διογῆνης .

ὦ πολυδάκεις , ἐντέλ-
λομαί σοι , ἐπειδὴν τάχιστα
ἀνέλθης , σὸν γὰρ ὅστις οἶμαι
τὸ ἀναβῶναι αὔριον , ἡ
ποῦ ἴδης Μενίππον τὸν κύ-
να , κύριος δ' αὖ σὺν τῷ ἐν
Κορίνθῳ κατὰ τὴν Κρανίον ,
ἢ ἐν Λυκίῳ , ᾧ ἐρίζοντων
πρὸς

Cretam fiebant . Post
autem in Insulam ascen-
dit , ipse quidem taurus
non amplius apparebat .
Iupiter autem apprehen-
sam manu Europam , in
antrum Dictæum abdu-
xit , erubescens , atq;
oculos demittentem . In-
telligebat enim iam , ob-
quam rem ita ducere-
tur . Nos autem incum-
bentes mari , alius aliam
illius partem fluctibus
agitabamus . No . O bea-
tum Zephyre , te , qui ist-
hæc videris . Ego vero in-
terea Gryphas & Elephā-
tos , & nigros homines
aspiciebam .

INFERNI DIA-
LOGI .

Diogenis & Pollu-
cis .

O Pollux , commen-
do tibi postquam celer-
rime ascenderis (tuum
enim est , ni fallor , cras
reviviscere) ut , sicubi vi-
deris Menippum , canem
illum , inuenies autem
ipsum Corinthi , circa
Craneum , aut in Lyceo
deridentem contendem-

H : ια

res istos inter se Philo-
sophos, dicas illi, Me-
nippe, inquit, iubet
te Diogenes, si satis ea,
quæ super terram sunt,
derisisti, quo & huc ad
inferos descendas, vbi
multo plura, quæ rideas,
habiturus es. Illic enim
in ambiguo tibi adhuc ri-
sus fuit, & frequens il-
lud obiici potuit, Quis
enim omnino scit, quæ
post vitam futura sint?
Hic autem, non desines
constanter atque perpe-
tuo ridere, quemadmo-
dum ego quoque nunc
facio. Et maxime post-
quam videris, diuites
istos ac satrapas & tyran-
nos ita humiles & obscu-
ros esse, soloque eiulatu
ab aliis dignosci. Tum
quod & molles & igna-
ui sunt, reminiscētes eo-
rum quæ in vita gerun-
tur. Hæc illi quæso vt di-
cas, & vt præterea etiā
pera veniat impleta &
multo lupino, & sicubi
in triuio positam inue-
niat Hecates cœnam,
aut ouum ex lustratione
relictum, aut simile quip-
piam. P o L. At renun-
tiabo hæc, o Diogenes.

Sed

πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων
καταγελῶντα, εἰπεῖν πρὸς
αὐτὸν, ὅτι σοὶ ὦ Μένιππε
κελεύει ὁ Διογῆνης, εἰ σοὶ ἰ-
κανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς κατα-
γεγέλασαι, ἥκειν ἐνθάδε
πολλῶν πλείων ὀπτηγελασμέ-
νον. ἐπεὶ μὴ γὰρ ἐν ἀμφιβό-
λῳ σοὶ ἐστὶ ὁ γέλος ὡς, καὶ πο-
λὺ τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ
μετὰ τὸν βίον, ἐνταῦθα δὲ,
οὐ παύσῃ βεβαίως γελῶν,
καθάπερ ἐγὼ νῦν. καὶ μά-
λιστα ἐπειδὰν ὄρῃς τοὺς
πλουσίους, καὶ σατράπας,
καὶ τυράννους, οὕτω τα-
πεινοὺς καὶ ἀσήμους, ἐν μό-
νης οἰμῶγῃς διαγίνωσκο-
μένους. καὶ ὅτι μαλθακοὶ
καὶ ἀγενεῖς εἰσὶ, μεμνημέ-
νοι τῆς ἀφ' αὐτῶν ταῦτα λέγε αὐ-
τῶν. καὶ προσέτι, ἐμπλησάμε-
νον πλὴν πάραν ἥκειν δέρε-
μων τε πολλῶν, καὶ εἶπον
εὗροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἐκά-
της δῆπρον κείμενον, ἢ
ὧν ἐκ καθαρείου, ἥτις τι-
οῦτο. Πολύ. ἀλλ' ἀπαγ-
γελῶ ταῦτα, ὦ Διόγενες.
ὅπως

ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα, ὁ ποῖός τις ὅτι τὴν ὄψιν; Διο. γε-
 ρων, φαλακρὸς, τριβούνιον ἔ-
 χων πολύθυρον, ἅπαντι ἀνέ-
 μῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς
 ὀπιπυχαῖς τῆς ῥακίων ποι-
 κίλον, γελαῖ δ' αἰεὶ, καὶ τὰ
 πολλὰ τὸν ἀλαζύνας τού-
 τος φιλοσόφους ὀπισκώπῃ.
 Πολ. ῥᾶδιον εὐρεῖν ὑπὸ γε-
 τούτων. Διο. βούλει καὶ
 πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντεί-
 λωμά τι τὸν φιλοσόφους;
 Πολυ. λέγε, οὐ βαρὺ γὰρ
 οὐδὲ τοῦτο. Διο. τὸ μὲν ὅ-
 λον, πᾶσαι δὲ αὐτοῖς πα-
 ρεγγία ληροῦσι, καὶ πρὸς τῆς
 ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα
 φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκο-
 δείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦ-
 τα ἅπαντα ἐρωτᾷ διδάσκου-
 σι τὸν νοῦν. Πολυ. ἀλλ'
 ἐμὲ ἀμαθὴ καὶ ἀπαίδευτον
 εἶναι φύττουσι, κατηγορουῦ-
 τα τῆς σοφίας αὐτῆς. Διο.
 σὺ δὲ οἰμάζεαι αὐτοῖς παρ'
 ἐμοῦ λέγε. Πολυ. καὶ ταῦ-
 τα ὧς Διόγενες ἀπαγγελάτω.
 Διον. τοῖς πλουσίοις δὲ ὧς
 φίλ-

Sed quo melius illū ag-
 noscere queam, cuius-
 modi facie est? D I O G.
 Senex est, caluaster, pal-
 lio indutus lacero, & ven-
 to cuius peruio, præte-
 rea & diuersorum pan-
 norum assumentis varie-
 gato. Ridet autem sem-
 per, ac plerumque arro-
 gantes istos philosophos
 acerbè perstringit. P O.
 Facile erit inuenire illū,
 ex his utrique signis. D.
 Vis ne ut ad ipsos quoq;
 philosophos illos aliqd
 tibi mandem? P O L. Mā
 des licet, non enim gra-
 ue neque hoc mihi fue-
 rit. D I O. In vniuersum,
 adhortare illos, ut desi-
 stant a nugis suis, neque
 de toto cōtendant, neq;
 cornua sibi mutuo affi-
 gant, neque crocodilos
 faciant, neque huiusce-
 modi sterilia atque ieiū-
 na interrogare, animum
 instituant. P O L. At in-
 doctum me & ineruditū
 esse dicent, qui doctrinā
 illorum reprehendam.
 D I O G E. Tu vero plo-
 rare illos meo nomine iu-
 be. P O L L. Et hæc nun-
 ciabo illis. D I O G E N.
 Diuitibus autem o lepi-

diffimū caput, hæc nostro nomine annuncies quæso. Quid, o vani, aurū custoditis? Quid autē cruciatis vos ipsos, cogitantes vſuras, & talentū aliud super aliud accumulantes, quos non plus quam vnum obolū habentes, venire huc paulo post oportet? P o. Dicetur & hæc ad illos. D i. Sed & formosis istis & robustis dicas, Megillo puta Corinthio, & Damoxeo paleſtritz, qđ apud nos neque flaua coma, nec cœrulei nigriue oculi, neque rubor faciei, amplius vllus est, neque præterea nerui intēti & robusti, neque humeri laborū tolerantēs, sed omnia vnus pulvis, vt aiunt, nobis, caluaria forma nudata scilicet. P o. I. L. Non molestum erit, neque hæc ad formosos & robustos illos dicere. D i. o. Etiā pauperibus o Lacon, dicas licet, (multi autē sunt, quibus & ea res perquā molesta est, & inopiam lugent) vt neque lachrymentur, neque plorent, exposita illis æqualitate hac,

φίλτατον Πολυδούκιον, ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν, τί ᾧ μάταιοι τὸν χευσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τάλαντα ἐπὶ τάλαντοῖς σωτεθέντες, οὓς χρεὶν ἓνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἥκειν μετ' ὀλίγον; Πολυ. εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς σκείνους. Διο. ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε. Μεγίλλω πρὸς κερεινθίῳ, καὶ Δαμοξέω πρὸς παλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῶν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χερσὶνὰ, ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρυθρὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔτι δεῖν, ἢ νύρα οὔτονα, ἢ ὅμοι καρτεροί. ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόπρις φασι, κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους. Πολύ. οὐ χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἰσχυροὺς. Διο. καὶ τοῖς πένησιν ᾧ λάκων, πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἀχθόμενοι πρὸς πᾶσι, καὶ οἰκτεῖροντες πῶς ἀπορίαν, λέγε μή τε δακρύειν, μή τ' οἰμᾶν.

οἰμώζειν, διηγησάμενος τὴν
ἐνταῦθα ἰστορίαν. καὶ ὅτι
ὄφονται τὸς ἐκεῖ πλουσίους
οὐδὲν ἀμείνους αὐτῶν. καὶ
Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς
σοῖς, ταῦτα εἰ δοκεῖ, παρ'
ἐμοῦ ἐπιτίμησον, λέγων ἐκ-
λελύθαι αὐτοὺς. Πολυ. μη-
δὲν ὦ Διόγενες περὶ Λακε-
δαιμονίων λέγε. οὐ γὰρ ἀνέ-
ξομαί γε. ἃ δὲ πρὸς τοὺς
ἄλλους ἔφηδα, ἀπαγγεῖλω.
Διο. ἐάσομεν τούτους, ἐπεὶ
σοι δοκεῖ. σὺ δὲ οἷς προεί-
πον, ἀπένεγκε παρ' ἐμοῦ
τὸς λόγους.

ΠΛΕΤΩΝ, ἢ κατὰ Με-
νίππου. Κροῖσος.

Οὐ φέρομεν ὦ Πλού-
τον, Μένιππον τουτονὶ τὸν
κυῖα παροικουῦντα, ὥστε
ἢ ἐκείνόν ποί καταξῆσον,
ἢ ἡμεῖς μετοικήσωμεν εἰς
ἕτερον τόπον. Πλού. τί
δ' ὑμᾶς δεῖνόν ἐργάζεται,
ὁμόνεκρος ὢν; Κροῖσος.
ἐπειδὴ ἡμεῖς οἰμώζο-
μεν καὶ γένομεν, ἐκείνων
μεμ-

hac, quæ hic est, & quod
videbunt, eos qui illic
diuites sunt nihilo meli-
ores, quam sese hic esse.
Lacedæmoniis autē tu-
is, hæc si videtur, nomi-
ne meo obiicias, molles
& enervatos ipsos esse
dictitans. P O L I. Ne de
Lacedæmoniis, Dioge-
nes quicquam dicas, non
enim feram. Sed quæ ad
cæteros mandasti, ea il-
lis renunciabo. D I O G.
Missos igitur faciamus
hos quando tibi ita vide-
tur. Tu vero quibus an-
tea dixi, ad eos sermo-
nes hos meos deferas.

Pluto, seu contra
Menippum. Cræ-
sus.

Non poterimus ferre,
Pluto, Menippum hunc,
canem, cohabitantem
nobiscum. Quapropter
aut illum hinc amotum
alio loco colloca, aut nos
hinc alio commigrabi-
mus. P L V. Quid autem
vobis mali adeo facit,
quando eodē modo mor-
tuus est ac vos? C R O S.
Postquam nos ploramus
& ingemiscimus, illorū

H 4 re-

reminiscentes, quæ apud
superos habuimus, utro-
te, Midas hic auri, Sar-
danapalus autem multæ
voluptatis, ego vero the-
saurorum, irridet, & cū
conuiciis exprobrat ea
nobis, mancipia & pri-
cula nos vocitando. In-
terdum autem etiam cā-
tando, conturbat plo-
ratus nostros, & in sum-
ma, valde nobis mole-
stus est. P L V. Quid hæc
audio de te, Menippe?
M E N. Vera Pluto, Odi
enim ipsos, ignaui ac per-
diti adeo eum sint, qui
bus non satis fuit vixisse
male, sed etiam mortui,
insuper cogitatione atq;
animo illis inheret, quæ
apud superos sunt. Dele-
ctor itaque ægre ipsis fa-
ciendo. P L V. Sed non
deceret. Dolent enim non
exiguïs reb. priuati. M.
Etiam tu deliras Pluto,
qui gemitus illorum tuo
quoque calculo appro-
bas. P. Haud quaquam,
verum nolim vos discor-
des ac seditiosos esse mu-
tuo. M E N. At vero, o
pessimi Lydorum, Phry-
gum, & Assyriorum, ita
de me cognoscite ut qui
neque

μνησθῆναι οὐκ ἔχω, Μίδας
μὲν οὐτοσί τοῦ χρυσοῦ,
Σαρδανάπαλος δὲ τῆς πολ-
λῆς περὶ αὐτοῦ, ἐγὼ δὲ τῶν
θησαυρῶν, ὀπιγελῶ, καὶ
ἔξουειδίξει, ἀνδράποδα καὶ
καθάρματα ἡμᾶς ὑποκα-
λῶν. ἐπίτοι δὲ καὶ ἄδων,
ὀπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰ-
μνῆς. καὶ ὅλος, λυπη-
ρὸς ὅστι. Πλου. τί ταῦτα
φασὶν ὧ Μένιππε; Μέ.
ἀληθῆ ὧ Πλούτον. μισῶ
γὰρ αὐτοὺς ἀγενεῖς, καὶ
ὀλεθρίους ὄντας οἷς οὐκ
ἀπέχεσθαι βιώναι κακῶς,
ἀλλὰ καὶ ὑποθανόντες ἔτι
μένυνται, καὶ πείθενται
τῶν ἀνῶ. χαίρω τοιγαροῦν
ἀνιῶν αὐτῶν. Πλου. ἀλλ'
οὐ. χεῖν, λυποῦνται γὰρ οὐ
μικρῶν σερούμηναι. Μέ. καὶ
σύ μαράνεις ὧ Πλούτον
ὀμόψηφος ὢν τοῖς τούτων
σεναγμοῖς; Πλού. οὐδαμῶς.
ἀλλ' οὐκ αὖ ἐθέληταιμι σα-
σιάζειν ὑμᾶς. Μέ. καὶ μὴν ὧ
κάκις οἱ Λυδῶν, καὶ φρυγῶν,
καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γινώσκεις,
ὥς

ὥς οὐδὲ παυσόμενον μου,
 ἐνθα γὰρ αὖ ἴπτε, ἀκολουθή-
 σω ἀνθρώπων, καὶ κατὰ δυνάμειν, καὶ
 καταγελῶν. Κροῖ. ταῦτα
 οὐχ ὕβρεις; Μένι. οὐκ. ἀλλ'
 ἐκείνα ὕβρεις ἴσθι, ἃ ὑμεῖς ἐ-
 ποιεῖτε, προσκυνηθῆναι ἀν-
 θρώποις, καὶ ἐλευθέρους ἀν-
 δράσι ἐν περὶ φῶντες, καὶ τοῦ
 θανάτου τὸ παράπαν οὐ
 μνημονεύοντες. τοιγαροῦν
 οἰμώζετε, πάντων ἐκείνων
 ἀφρηνημένοι. Κροῖ. πολλῶν
 γὰρ ὧ θεοὶ, καὶ μεγάλων κλη-
 μάτων. Μίδ. ὅτου μὲν ἐγὼ
 χρυσοῦ. Σαρ. ὅσης δ' ἐγὼ
 περὶ φῆς. Μέ. εὖ γὰρ οὕτω
 ποιεῖτε. ὁδύρεσθε μὲν ὑμεῖς.
 ἐγὼ δὲ, τὸ γινώσκειν σαυτὴν
 πολλάκις σιωπῶν, ἐπ' ἄστο-
 μαι ὑμῖν. πρέπει γὰρ αὖ ταῖς
 τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπαδύ-
 μνον.

Μενίππης, Ἀμφιλόχης,
 καὶ Τροφωνίου. Μέ-
 νιππος.

Σφὰ μὲν τοὶ ὧ Τροφῶνι,
 καὶ Ἀμφίλοχί, νεκροὶ ὄντες, ἐκ
 οἷδ'

neque unquam desiturus
 sim. Nam quocumq; ab-
 ieritis hinc, eodem se-
 quar ægre faciendo, can-
 tando atque irridendo
 vos. C R O E. An nō hæc
 contumelia est? M E N.
 Non, sed illa contumelia
 erant, quæ vos facere so-
 lebatis, quando & ado-
 rari vos volebatis, & ho-
 minibus liberis pro libi-
 dine abutebamini, neq;
 tum mortis quicquā me-
 mores eratis. Proinde de-
 plorate nunc, omnibus
 illis despoliati. C R O E.
 Multis certe o Dii, & ma-
 gnis possessiōibus. M I.
 Quanto equidem ipse
 auro? S A R. Quanta ve-
 ro ego voluptate? M E N.
 Recte sane, ita facite,
 lugete vos quidem, ego
 vero tritum illud, Nosce
 te ipsum, identidem con-
 nestendo, vobis occinā,
 decet enim huiusmodi
 ploratus, si crebro illis
 accinatur.

Menippi Amphilo-
 chi & Trophonij.

Vos nimirum Tropho-
 ni atq; Amphiloche. quū
 sitis mortui, tamen haud
 H 5 scio

scio quonam modo phan-
nis ellis donati, vatesque
credimini, ac stulti mor-
tales deos esse vos arbi-
trantur. T R O. Quid an
vobis igitur imputandū,
si per inscitiam illi de
mortuis huiusmodi opi-
nantur? M E N. Atqui nō
ista fuissent opinati, ni
vos, tum quū viueretis,
eiusmodi quædam por-
tenta ostentassetis, tan-
quam futurorum fuisse-
tis præscii, quasi que præ-
dicere potuissetis si quæ
percontarentur. T R O-
P H O. Menippe, nouerit
Amphilochus hic, ipsi
pro sese respondendum
esse. Cæterum ego He-
ros sum, vaticinorque si
quis ad me descenderit.
At tu videre nunquam
omnino Lebadiam adisti
se, neque enim alioqui
ista non crederes. M E N.
Quid ais? equidem nisi
Lebadiam fuissetem profe-
ctus, ac linteis amictus,
offam ridicule manu ge-
stans, per angustum adi-
tum in specū irrephisset,
nequaquam fieri potuisset
vt te defunctum esse
cognoscerem perinde at
que nos, solaque præsti-

gia-

οἷδ' ὅπως ναῶν κατηξιάσθη-
τε, καὶ μάντις δοκεῖτε. καὶ οἱ
μάταιοι τῆς ἀνθρώπων, δι-
οὺς ὑμᾶς ὑπεκλήφασιν εἶναι.
Τρο. τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ
ὑπ' ἀνοίας, οὕτως τοιαῦτα
πρὸς νεκρὸν δοξάζουσιν;
Μένι. ἀλλ' οὐκ αὖ ἐδόξαζον,
εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοι-
αῦτα ἑτερατοῦνδε, ὥς τὰ
μέλλοντα προειδότες, καὶ
προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς
ἐρωκτοῖς. Τρο. ὦ Μένιππε,
Ἀμφίλοχος μὴ οὗτος αὖ
εἰδείη, ὅτι αὐτὸς ἀποκριτέον
ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐγὼ δὲ, ἥρως
εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι, καὶ τις
κατέλθοι παρ' ἐμέ. σύ δ'
ἔοικας οὐκ ὀπίσθι δὴ μνηστῆρα
Λεβαδεία τὸ παρέπαν. οὐ
γὰρ ἠπίσεις σὺ τούτοις. Μένι.
τι φῆς; εἰ μὴ ἐς Λεβαδείαν
γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσαλκῆρος
ταῖς ὀθόναις, γελοῖως μάλιστ'
ἐν ταῖν χερσὶν ὄχων, ἐσεργύ-
σω διὰ τοῦ σομίου ταπεινοῦ
ὄντος ἐς τὸ σπήλαιον, οὐκ αὖ
ἐδυνάμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς
εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνη τῇ γα-

τήτα

τρία διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς
τῆς μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥρως
ᾔσιν; ἀγνοῶ γάρ. Τρο. ὅς
ἀνθρώπου τι καὶ θεοῦ σω-
ζειτον. Μέν. ὁ μήτε ἀνθρώ-
πος ᾔσιν, ὡς φῆς, μήτε θε-
ὸς, καὶ συναμφότερ' ᾔσιν;
νῦν οὖν ποῦ σου τὸ θεοῦ ἐ-
κείνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε;
Τρο. ἤρ' ὃ Μένιππε ἐν
Βοιωτίᾳ. Μέν. οὐκ οἶδα ὃ
Τροφῶνι ἐστὶ καὶ λέγεις.
ὅτι μὲν τοι ὅλος εἶ νεκρὸς,
ἀκριβῶς ὄρω.

Ερμού καὶ Χά-
ρωνος.

Λογισώμεθα ὃ πορ-
θμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὅποσα μοι
ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὖ-
τις ἐρίζωμ' ἢ τι φεῖ αὐτῶν.
Χά. λογισώμεθα ὃ Ερμῆ.
ἄμεινον γάρ ὀφείσαι φεῖ
αὐτῶν, καὶ ἀπραγμονέσι-
ρον. Ερμ. ἀγκυραν ἐντει-
λαμένην ἐνόμισα πέντε δρα-
χμῶν. Χα. πολλοῦ λέ-
γεις. Ερμ. γὰρ τὸν Αἰδω-
νέα,

giatura reliquos antecel-
lere. Sed age per ipsam
divinandi artem, quid
tandem est Heros? neq;
enim intelligo. Τρο. E-
st quiddam partim ex
homine, partim ex deo
compositum. Μέν. Ne
pe quod neque sit homo,
quemadmodū audio, ne-
que deus, verum pariter
vtrumq;, Ergo dimidia
illa tui, ac divina pars,
quo nūc recessit? Τρο.
Reddit oracula Meni-
pe, in Boeotia. Μέν.
Haud intelligo quid di-
cas Trophoni, nisi quod
illud plane video, te to-
tum esse mortuum.

Mercurij & Cha-
rontis.

Rationē supputemus
portitor si videtur, quan-
tum mihi debeas iam, ne
denuo aliquando de eo
inter nos contendamus.
ΧΗ. Supputemus, Μ.
Satiū enim est, mature
id agere, deinde & mi-
noris negotii, Μ. Ε. An-
choram mandaras, com-
paraui tibi quinque dra-
chmis. ΧΗ. Caro di-
cis. Μ. Ε. R. At per Pluto-
nem,

nem, quinque emi illā,
& præterea lorum, quo
remum alligares, obulis
duob. C H A. Pone quin
que drachmas, & obulos
duos. M E R. Et pro re
sarciendo velo, quinque
obulos ego exolui. C H.
Etiam hos appone. M E.
Et ceram ad oblinendas
nauigii rimas tibi emi,
& clauos præterea, & fu
niculum, unde Hyperā
fecisti, omnia hæc duab.
drachmis. C H A. Recte,
laudo, hæc vili emisti. M.
Hæc sunt, quæ tibi ex
posui, nisi si quid reliquū
est qđ me fugit inter cō
putandum. Quando au
tem hæc redditurum te
præmittis? C H A. Nunc
quidem, Mercuri nō pos
sum. Si vero pestis ali
qua, aut bellum, confer
tos & frequentes huc di
miserit aliquos, licebit
mihi tum allucrari ali
quid, subtracto clam nō
nihil exportorio. M E R.
Proinde ego nunc sede
bo, pessima quæque vt
eueniant precando, vt in
de fructum aliquem ca
piam. C H A. Fieri aliter
non potest, Mercuri.
Nam pauci nunc, vides,

ad

νέα, τῶν πέντε ὀνησάμενων,
καὶ προπωτῆρα δύο ὀβολῶν.
Χάρις. τίθει πέντε δραχ
μάς, καὶ ὀβολοὺς δύο. Ερμ.
καὶ ἀκέσσαν ὑπὲρ τοῦ ἱσίου
πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέ
βαλον. Χάρις. καὶ τούτους
προσίδει. Ερμ. καὶ κηρὸν,
ὡς διπλάσαι τοῦ σκαφιδίου
τὰ ἀνωγόντα, καὶ ἥλους δέ,
καὶ καλώδιον, ἀφ' οὗ τιμὴ
ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχ
μῶν ἅπαντα. Χάρις. εὐγε ἅ
ξια ταῦτα ὀνήσω. Ερμ. ταῦ
τά ὄντιν, εἰ μή τι ἄλλο ἡμᾶς
διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ.
ὅτε δ' οὐκ ταῦτ' ὑποδώ
σειν φής; Χάρις. νυνὶ μὲν ὃ
Ερμῇ ἀδυνάτον. ὡς δὲ λοι
μός τις ἢ πόλεμος κατα
πέμψῃ ἀδρόους τινάς, ἐνε
σαι τότε ἀποκερδαίνειν ἐν
τῷ πλήθει παραλογιζόμε
νον τὰ ποσθμία. Ερ. νυνὶ οὐκ
ἐγὼ καθεδύμαι, τὰ κἀκί
σα εὐχόμενος θηρέειν, ὡς
αὐτὸς ἀπὸ τούτων ὑπολαύοιμι.
Χάρις. οὐκ ἔστιν ἄλλως ὃ Ερ
μῇ. νυνὶ δ' ὀλίγοι ὡς ὄρεᾶς
ἀφι

ἀφικοῦνται ἡμῖν. εἰρήνη
 γάρ. Ερμ. ἄμεινον οὕτως, εἰ
 καὶ ἡμῖν παρατείνοιτο ὑπὸ
 σου τὸ ὄφλημα. πάλιν
 ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ ὦ Χάρ-
 ρον, οἶδα οἷοι παρεγίνοντο,
 ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος
 ἀνάπλεω, καὶ πρηνεῖς οἱ
 πολλοὶ. νῦν δὲ ἢ φαρμάκω-
 τις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ὑποθα-
 νῶν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ
 ὑπὸ τρυφῆς ἔξωδηκὸς τινὲς
 γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη. ὦχθοι
 γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀβρυνεῖς, οὐδὲ
 ὅμοιοι ἐκείνοις. οἱ δὲ πλείστοι
 αὐτῆς διὰ χεῖματα ἥκουσιν,
 ὁπβουλύοντες ἀλλήλοις, ὥς
 εἰκόασιν. Χάρ. πάνυ γὰρ πε-
 रिπόθητά ἔστι ταῦτα. Ερμ.
 ἠκούω οὐδ' ἐγὼ δόξαιμι αὐ-
 τὰ μαρτυρεῖν, πικρῶς ἀπαι-
 τῶν τὰ ὀφειλόμενα παρα-
 σκεῖν.

Πλούτωνος καὶ
 Ερμοῦ.

Τὸν γέροντα οἶδα, τὴν
 πάνυ γεγηρακότα λέγω,
 τὴν πλούσιον Εὐκράτην, ὃν
 παῖ-

ad nos descendunt. Pax
 enim est. M E R. Satius
 est ita esse, etiā si ob hoc
 abs te prorogatur nobis
 debiti istius solutio. Ve-
 rū enim uero prisci illi,
 Charon, nosti quales ad
 uenire solebant, quā for-
 tes atque animosi om-
 nes, cruore madidi, &
 vulnerib. pleni pleriqz.
 Nunc autem, aut vene-
 no aliquis a filio interfe-
 ctus, aut ab vxore, aut
 prae nimia voluptate, tu-
 mefacto ventre & cru-
 ribus adueniunt. Pallidi
 enim omnes, & ignaui,
 neque similes prioribus
 illis. Plurimi autem ip-
 sorum etiam pecuniarū
 causa veniunt, factis, ut
 videtur, mutuo sibi insi-
 diis, C H A. Omnino nō
 expetibiles illæ sunt.
 M E R. Proinde neq; ego
 videar peccare grauius
 aliquid, si vel acerbius
 abs te exigam, ea quæ
 mihi debes.

Plutonis & Mercu-
 rij.

Senem ne nosti, istum
 ætate omnino confectū
 dico, Eucratem diuitē,
 cui

cuilibet quidem nulli sunt, hæreditatis autem captatores plus quam quinquaginta millia. M. Noui, Sicyonium illum dicis. Sed quid postea? P L V. Viuere illum quidem, Mercuri sine, ultra eos quinquaginta annos quos ætate peregit, alteris totidem accumulatis, si modo possibile sit, atque etiam pluribus. Adulatores autem ipsius Charinum adolescentē, & Damonem, & cæteros abripe huc ordine omnes. M. Atqui absurdum hoc videri queat. P L V. Haudquaquā, imo iustissimū. Quam enim ob causam illi adeo optant illū mori? nisi quia pecuniam illius ambiūt, nulla propinquitate iuncti. Quod autem omniū sceleratissimum est, interea cum talia precantur, tamen obseruant & colunt manifeste vtrique illum. Ac quæ ægrotante illo, apud se consultant, nemo ignorat, at tamē sacrificaturos sese promittunt, si conualescat denuo, & in summa, varia quædā adulādi ratio

παῖδες μὲν οὐκ εἰσὶν, οἱ τὸν κληῖρον δὲ διεῶντες, πεντακισμύριοι; Ερμ. ναι, τὸν σικυνώνιον φές. τί οὖν; Πλού. ἐκείνον μὲν ὃ Ερμῆ ζῶ ἕασον ὅπῃ τοῖς ἐν γήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ὀπμιτρήσας ἄλλα τοσαῦτα, εἴγε οἶόν τε ῥῶ, καὶ ἔτι πλείω. τοῦ δέ γε κωλακας αὐτοῦ, Χαεῖνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους κατὰ πᾶσαν ἐφεξῆς ἅπαντας. Ερμ. ἀτοπον αὖ δόξε τὸ τοιοῦτον. Πλού. οὐ μύρου, ἀλλὰ δικαίωτατον. τι γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες, ὕχονται ἀποθανεῖν ἐκείνον; ἢ τῶν χρημάτων ἀντιποιουῦνται, οὐδὲν προσήκοντες. ὁ δὲ πάντων ὅτι μαρνώτατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι, ὅμως διεραπύουσιν ἔν γε τῷ φανερώ, καὶ νοσοῦντος, ἃ μὲν βουλόμενται, πᾶσι πρόδηλα, δύσειν δὲ ὅμως ὑποχνοῦνται, ῥῶ ἔασι. καὶ ὅπως, ποικίλη τις ἢ κολακεία

ἤν' ἀνδρῶν. διὰ ταῦτα, ὁ μὲν
 ἔστω ἀθάνατος. οἱ δὲ, προαπί-
 τωσαν αὐτῷ μάτῳ ὀπιχα-
 γόντες. Εἰς. γελοῖα ποίουν),
 παροῦργοι ὄντες. πολλὰ κα-
 κήγος σὺ μάλα διαβουκολῇ
 αὐτοῦς, καὶ ἐπιελπίζει. καὶ
 ὕλως, αἰεὶ θανόντι τοικῶς, ἔρ-
 ξονται πολὺ μᾶλλον ἢ νέων.
 οἱ δὲ, ἥδη τὸν κληῖρον ἐν σφί-
 σι διηρημένοι, βιάσονται), ζώω
 μακαρίαν πρὸς ἐσμεν τι-
 θέντες. Πλου. οὐκοῦν ὁ μὲν
 ἀποδυσάμμος τὸ γήρας ὥσ-
 περ Ἰόλως ἀνῆλθ' ἄνω. αἰδ'
 ἀπὸ μέστων ἤν' ἐλπίδων τὸν
 ὀνειροποληθέντα πλοῦτον ἀ-
 πολιπόντες, ἠκέτωσαν ἥδη
 κακὰ κακῶς ἀποθανόντες.
 Εἰς. ἀμέλησον ὦ Πλούτων.
 μετελεύσομαι γὰρ σοι ἥδη
 αὐτοῦς καθ' ἕνα ἐξῆς. ἐπὶ δὲ
 δὲ οἰμαί εἰσι. Πλου. καλὰ
 σπα. ὁ δὲ παραπέμφει ἕκα-
 στον, ἀντὶ γέροντος αὐτοῦ πρῶτον
 θήκης γρόβιους.

Τερψίωνος καὶ
 Πλούτωνος.

Τοῦ-

illorum hominum est.
 Quamobrem ipse quidē
 immortalis sit, illi autē
 prae ipso abeant, frustra
 hiantes. M E R. Ridicu-
 la patientur, scelerati
 cum sint. Sed tamen &
 ille admodum scite cir-
 cūducit illos, & spe pas-
 cit inani, & in summa
 semper morituro simi-
 lis, multo validus magis
 est, quam quisquam iuve-
 nis. Illi autem hæredi-
 tate inter se diuisa, pas-
 cuntur, vitam quandam
 beatam secū ipsi animo
 præcipientes. P L U. Pro-
 inde ipse exuta senectu-
 te, quemadmodum Ιο-
 laus ille, in iuuenem re-
 deat. Illi autem in ipsa
 media spe, diuitiis illis,
 quasi per somnum specta-
 tis, destituti abeant iam
 huc, mali male mortui.
 M. Alias res cura, Plu-
 to, iam enim accersam
 tibi illos, aliū super ali-
 um ordine, septem autē,
 opinor, sunt. P. Deducas
 licet. Ille autē mittat sin-
 gulos p̄ se, ex senē iterū
 in adolescentē cōuersus.

Terpsionis & Plu-
 tonis.

Iu-

Iustum ne hoc est o Pluto, me quidem e vita obuisse, triginta cum sim annorum, Thucritū vero senem septuagenarium, & ultra, adhuc vivere? P L V. iustissimū quidem o Terps. Nam & si ipse viuit, certe ad nullius tamen mortem affectus est, tu vero omni tempore illius hereditatem expectans, eum mori avidissime cupiebas. T E R. Nonne opus fuerat, quum senex sit, nequeatque de cætero suis uti diuitiis, locum dare iuuenibus? P L V. Nouas o Terpsio statuis leges, quum ad voluptatem diuitiis uti nequeat, ipsum e vita decedere. Aliter autem & Parca & natura statuisse videtur. T E. Proinde hanc ob huiusmodi accuso ordinem, decebat enim has res successione graduque fieri, senē primo, deinde qui in ea ætate sequeretur mori. Haudquaquam autem exerceri, aut vivere, qui senectute decrepitis esset, qui tres duntaxat dentes habeat, cui vix deferuiunt oculi, qui cur

ua-

Τοῦτο ὦ Πλούτων Δίκαιον ἐμὲ μὲν τεθναίνει τριάκοντα ἔτη γεγονότα, τῷ δὲ ὑπὲρ τὰ ἐνηνήκοντα γέροντι Θεούκλειον ζῶντι; Πλού. Δικαιότατον μὲν οὐκ ὦ Τέρψιον, εἰ γὰρ ὁ μὲν ζῇ, μηδένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῷ φίλῳ. σὺ δὲ, παρὰ πάντας τὸ χεῖρον ἐπιβούλευεις αὐτῷ, πεινρῶν τὸν κλῆρον. Τέρ. οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χήσαδς τῷ πλούτῳ αὐτὸν δωάμενον, ἀπελθεῖν τῷ βίῳ, παρεχρήσαντα τοῖς νέοις; Πλου. καὶνὰ ὦ Τέρψιον νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλούτῳ χήσαδς δωάμενον, πρὸς ἡδονῇ ἀποθνήσκον. τὸ δὲ, ἄλλως ἢ μοῖρα καὶ ἡ φύσις διέταξεν. Τέρ. οὐκοῦν ταύτῃ αἰτιῶμαι τῆς διαλάξεως. ἐχρῆν γὰρ τοῖς πρῶτοις μακρῶς πῶς γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον, πρότερον, καὶ μετὰ τὸν, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν. ἀναστέφει δὲ καὶ μηδ' αὖτε, καὶ ζῶν μὲν τῷ ὑπὲρ γήρων, ὁ δὲ ὄντας βεῖς ἔτι λοιποὺς ἔχοντα, μόγις ὀρώντα, οἰκέ-

ταις

ταῖς τεβάζειν ὅππῃ κεκυφότερα,
 κορυζῆς μὲν πῶς εἶνα, λήμης
 δὲ τῶν ὀφθαλμοῦς μετὸν ὄν-
 τα, οὐδὲν ἔτι ἠδὺ εἶδότες,
 ἔμψυχόν τινα τάφον ὑπὸ
 τῆς νέων καταγελῶμενον,
 ἀποθνήσκειν δὲ καλλίστους,
 καὶ ἐξῆρωμεν ἅτους νεανίσ-
 κους. αὖτις γὰρ ποταμῶν του-
 τόγε ἢ τὸ τελευταῖον εἶδε-
 ναι ἐχρῆν, ὥστε καὶ τεθνή-
 ξεται τῆς γενόντων ἕκαστος,
 ἵνα μὴ μάτῳ αὐτοῖς ἐθε-
 ράπσυν. νῦν δὲ τὸ τῆς πα-
 ροιμίας, ἡ ἄμαξα τὴν βοῦν
 πολλάκις ἐκφέρει. Πλου-
 ταῦτα μὲν ὧς Τέρψιον πολὺ
 σμικρότερον γίνεται, ἢ περ
 σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί
 παθόντες, ἀλλοτρίοις ὅππῃ χαι-
 ρετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῆς
 γενόντων εἰσποιεῖτε, φέ-
 ροντες αὐτοὺς; τοιγαροῦν
 γέλωτα ὀφλισκαμένοι, πρὸς
 ἐκείνων κατορθώμενοι.
 καὶ τὸ πᾶν τοῖς πολ-
 λοῖς ἡδίστον γίνεται. ὅσῳ
 γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀπα-
 θανεῖν εὐχόμενοι, τοσοῦτο
 ἅπα-

uatus a quatuor famulis
 deducitur, deguttantes
 nares, lippoſque oculos
 habens, nihil denique
 voluptatis deguttans,
 haud aliter exiſtens, quā
 animatum quoddam ſe-
 pulchrum, ab ipſa iuue-
 tute deriſum. Et contra
 mori optimos atque ro-
 buſtiſſimos adoleſcētes.
 Nam hoc perinde eſſe vi-
 detur, ac ſi flumina ſur-
 ſum deferantur. Aut ſal-
 tem ſcire neceſſe foret,
 quando & ſenum quili-
 bet obiturus eſſet, ne
 quos, prout eis mos eſt,
 fallerent. Nunc vero il-
 lud accidit, quod pro-
 uerbio dici ſolet, Qua-
 driga bouem ſepiſſime
 ducit. P l v. Hæc quidē
 o Terpſio, prudentius fi-
 unt, quam tibi profeſto
 videntur. Verum & vos
 quid paſſi eſtis? quod re-
 bus alienis gaudetis, &
 ſenib. filiis orbaris, voſ-
 met tantopere in adop-
 tionem traditis, quam-
 obrem in deriſum addu-
 cti, ab illis ſepelimini,
 quod quidem plurimis
 fit periucundum. Nam
 quanto vos magis mori
 illos peroptatis, tanto
 I plus

plus omnib. quā gratissimum est, si ante eos vos mori contingat. Etenim nouam quandam artem in medium adducitis, aniculas atque decrepitos cum amatis, præsertim quidē si liberis sint orbatī, qui vero liberos habent, illorum vobis non est cura. Atqui ex iis qui amatur plurimi, minime vestri ignari astus, etiamsi ipsis liberos esse contingat, illos odisse dissimulant, vt & ipsi habeant amatores. Inde iis in testamento exclusis, qui munera diu tissime obtulerunt, liberi, sicuti profecto dignū est, omnem eorum substantiam consequuntur, at illi tristitia affecti, suaque spe delusi, dentibus fremūt. T E R. Omnia hæc vera sunt, quæ de me & Tucrito autumas. Quantum enim meorum ille deuorauit, quū semper eum mori putarem, Ac quoties ad eum ingrediebar, gemendo, & internum quiddā, perinde atque ex ouo pul-
lus aliquis immaturus, stridendo ægritudinem
si.

ἀπατιν ἡδὺ προαποθανεῖν
ὑμᾶς αὐτοῖς. καὶ νῦν γὰρ
τινα ταύτῃ τέχνῃ ὀπι-
νευοῦκατε, γράων καὶ γε-
ρόντων ἐρώντες. καὶ μάλι-
στα, εἰ ἀτεκενοὶ εἶεν. οἱ δὲ
ἐντεκενοὶ, ὑμῶν ἀνέρατοι·
καὶ τοι, πολλοὶ ἤδη τῶν
ἐρωμένων σωέντες ὑμῶν
τῷ πανουργίᾳ τοῦ ἐρα-
τος, καὶ τύχῳσι παῖ-
δας ἔχοντες, μισεῖν αὐ-
τοὺς πλάθονται, ὥς καὶ
αὐτοὶ ἐρασὰς ἔχουσιν. εἴτα
ἐν ταῖς διαθήκαις, ἀπε-
κλείσθησαν μὴ οἱ παῖ-
λαι δορυφορέηταις. ὁ δὲ,
παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥππερ
ἐστὶ δίκαιον, κρατῶσι πάν-
των. οἱ δὲ, ὑποπρίουσι
τὸν ὀδόντας, ἀποτρυγί-
τες. Τερψι. ἀληθῆ ταῦ-
τα φῆς. ἐμοὶ γοῶν Θού-
κριτος πόσα κατέφαγεν, αἰ-
τεθνήζεσθαι δοκῶν; καὶ ὅπ-
τε ἐτίοιμι, ὑποσένων, καὶ
μήχιν τι καθάπερ ἐξ ὠοῦ
νεοπῆς ἀτελὲς ὑποκρῶζων,
ὥς ἔγωγε ὅσον αὐτίκα
οἶμι-

οἰδμήμος ὀπιθήσκει αὐτὸν τῆς
σοροῦ, ἑπεμπὸν τε πολλὰ,
ὥς μὴ ὑπεβάλλοιντό με οἱ
ἀντερασαί τῇ μεγαλοδωρεᾷ.
καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντί-
δων, ἄχρυπνος σκείμενος ἀριθ-
μῶν ἕκαστα, καὶ διατάττων.
ταῦτα γοῶν μοι καὶ τοῦ ἀπο-
δαεῖν αἰτία γιγνῆνται, ἀ-
χρυπνία, καὶ φροντίδες. ὁ δὲ
τοσούτον μοι δέλεαρ κατα-
πιὼν, ἐφείηκει θαπτομένῳ
παύλῳ ὀπιγελῶν. Πλού.
εὐγε ὦ Θούκριτε, ζῶνς ἐπι-
μήκισον, πλούτων ἅμα, καὶ
ἐξ τοιούτων καταγελῶν.
μὴ δὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθά-
κοις, ἢ προπέμψῃς πάντας
τῶν κόλακας. Τερ. τοῦτο
μὲν ὦ πλούτον καὶ ἐμοὶ ἥδι-
στον ἦν, εἰ καὶ Χαριάδης
προτεθνήσκειται Θουκρίτου.
Πλού. θάρξει ὦ Τέρψιμον.
καὶ Φείδων γὰρ, καὶ Μέλαν-
δος, καὶ ὅλως ἅπαντες, προ-
ελύσσονται αὐτοῦ ὑπὸ ταῖς
αὐταῖς φροντίσιν. Τερ. ἐ-
παινώ ταῦτα. ζῶνς ὀπιμή-
κισον ὦ Θούκριτε.

Ζῶν-

simulabat. Vnde quanto
citius eum ad sepulchrū
duci existimabam, tan-
to plus illi donorū mit-
tebam, vt ne ii, qui amo-
re concurrebant, mune-
ribus me præclaris vin-
cerent. Plerumque etiā
præ nimia sollicitudine
in somnis iacebam, sin-
gula enumerans, ac vnū
quodque disponens. Ea-
que etiam causa interit-
us mihi fuit, cura & vi-
gilix. Ille autem deglu-
tito hoc illectamēto meo
tanto, adstitit mihi, quā-
do sepeliebar paulo an-
te, irridens. P l v. Euge
o Tucrite, diutissime vi-
uas, vna & diuitiis abun-
dans, & huiuscemodi
homines deridens, neq3
prius moriaris, quā hos
blanditores cunctos præ-
mittas. T e κ. Hoc qui-
dem o Pluto periucun-
dum mihi foret, si ante
Tucritum Chariades vi-
ta decederet. P l v. Boni
animi sis o Ter. & Phido
etiam, & Melanthus, &
omnes penitus ipsū præ-
cedent, suis ipsorū curis
confecti. T ε. Hæc ego
sumopere laudo, o Tucri-
te diutissime viuas.

I 2

Ze-

Zenophantæ & Cal-
lidemidæ.

Ζήνοφάντης καὶ
Καλλιδημίδου.

At tu Callidemides,
quo pacto interisti? Nā
ipse quemadmodum Di-
niz parasitus cū essem,
immodica ingurgitatio-
ne præfocatus fuerim,
nōsti, aderas enim mori-
enti. C A L. Aderam Ze-
nophantes. Porro mihi
nouum quiddam atque
inopinatum accidit. Nā
tibi quoq; notus est Ptæ-
odorus ille senex. Z E N-
O P H. Orbum illum di-
cis, ac diuitem, apud
quem te assidue versari
conspiciebam? C A L. Il-
lum semper captabam,
colebamque, id mihi pol-
licens fore, vt meo bono
quamprimū moretetur.
Verum quum ea res in
longum proferretur, se-
ne videlicet, vel vltra
Tithonios annos viuen-
te, compendiarium quā-
dam excogitavi viam,
qua ad hæreditatem per-
uenirem. Siquidem emp-
to veneno, pocillatori
persuaseram, vt simulat-
que Ptæodorus potum
posceret, bibebat autem
prolixius, præsentius in
cali-

Σὺ δὲ Καλλιδημίδη, πῶς
ἀπέθανες, ἐγὼ μὲν γὰρ, ὅτι
παράσιτος ἂν Δεινίου, πλέ-
ον τοῦ ἱκανοῦ ἐμφαγὼν, ἀ-
πιπνίγλω, οἶδα. παρῆς γὰρ
ὑποθήσκοντί μοι. Καλ. πα-
ρῶν δὲ Ζηνοφάντης. τὸ δὲ ἐ-
μὸν, παρὰ δόξιν τι ἐγέρετο.
οἶδα γὰρ καὶ σύ που Πτοιό-
δωρον τὸν γέροντα. Ζη-
τὸν ἀτεκνον, τὸν πλούσιον,
ὃ σε τὰ πολλὰ ἤδειν σμύον-
τα; Καλ. ἐκείνον αὐτὸν
αἰεὶ ἐθιρέα πυνν, ὑποχνοῦ-
μνος ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμω
τεθνήξειδαι, ἐπεὶ δὲ τὸ
παῖγμα ἐς μήκισον ἐπεγί-
νετο, καὶ ὑπὲρ τὴν Τιθα-
νὴν ὁ γέρον ἐξῆ, ὅπιτομόν
ἴνα ὁδὸν ἐπὶ τῇ κλῆρον ἔξεν-
ρον. περιάμενος γὰρ φάρ-
μακον, ἀνέπειτα τὸν οἶνο-
χρον, ἐπειδὰν τάχιστα ὁ
Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν,
πίνει δ' ὀπρὸς, ζω-
ρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύ-
λινα

λίνα

λικα, ἔτοιμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ ὀπιδουῶναι αὐτῷ. εἰ δὲ τοῦτο ποιήσει, ἐλεύθερον ἐπαμοσάμην ἀφήσιν αὐτόν. Ζη. τί οὖν ἐλήντο; πᾶν γὰρ τί παράδοξον εἶναι ἔοικας. Καλ. ἐπεὶ τοίνυν λουσάμβροι ἦκομεν, δύο ἦδη ὁ μισρακίσκος κύλικας ἐτόιμους ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτοιοδώρῳ τὴν ἔχουσιν τὸ φάρμακον, τὴν δ' ἑτέραν ἐμοί, σφαλεῖς οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ ἀφάρμακον ἐπέδωκεν, εἴτα ὁ μὲν ἔπινεν. ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκλάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος αὐτ' ἐκείνου νεκρός. τί τοῦτο γελάς; ὦ Ζηνοφάντες; καὶ μὲν οὐκ εἴδειγε ἐταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελαῶν. Ζη. ἀσεΐα γὰρ ὦ Καλλιδημίδη πέπονθας. ὁ γέρον δὲ, τί παρὶς ταῦτα; Καλ. παρῶτον μὲν ὑπελαράχθη παρὸς τὸ αἰφνίδιον. εἴτα σιωπῶν οἶμαι τὸ γενησὶν αὐτόν, ἐγέλα καὶ αὐτός, οἷά γε ὁ οἶνοχρος εἰργασαί. Ζη. πλὴν ἀλλ' οὐδὲ σὲ

τὴν

calicem iniiceret, haberetque in promptu, porrecturus illi. Quod si fecisset, iureiurando confirmabam, me illum manumissurum. Ζ. ε. Quid igitur accidit? nam inopinatum quiddam narraturus mihi videris. C. Vbi iā loti venissemus, puer duobus paratis poculis, altero Ptoodoro cui venenum erat additum, altero mihi nescio quo modo errans, mihi venenū, Ptoodoro porrexit innoxium. Mox ille quidem bibit, at ego protinus humi porrectim stratus sum, supposititiū videlicet illius loco funus. Quid hoc? Rides Zenophanta? Atqui non convenit amici malis illudere. Ζ. ε. Rideo profecto, nam eleganter ac lepide tibi hæc res evenit. Porro senex ille, quid interim? C. A. L. Primum ad casum subitum atque inexpectatum sane conturbatus est. Deinde simul atque intellexit, id quod acciderat, puta pocillatoris errore factum, risit & ipse. Ζ. ε. Recte sane. Tamen nō

I 3 opor

oportuit ad compendiū illud diuertere, si quidē venisset tibi populari, vulgataque uia, tutius certiusque, etiam si paulo serius.

Cnemonis & Damnippi.

Hoc illud ē quod vulgo dici consuevit, Hinu-
lus leonē. D A. Quid ist-
huc est, quod tecum sto-
machare Cnemon? C.
Quid stomacher rogas?
Equidem hæredem reli-
qui quendam præter ani-
mi sententiam, videlicet
astu delusus miser, iis
quos maxime mea cupie-
bam habere, præteritis.
D A. Sed isthuc quinam
euenit? C N E. Hermola-
um nobilem illum diui-
tem, cum orbus esset, im-
minente morte captabā,
assidens atq; inseruiens.
Neque ille grauatim of-
ficiū meum admitte-
bat. At interim illud
quoque mihi visum est
scitum, consultumque,
ut testamentum profer-
rē ac publicarem, quo
illum rerum mearum in
solidum hæredem insti-
tue-

δπίτομον ἐχέω παπέδαι.
ἦκε γὰρ αὖ σοι διὰ τῆς λεω-
φόρου ἀσφαλέςτερον, εἰ
καὶ ὀλίγῳ βραδύτερος ἔω.

Κνήμονος καὶ Δαμ- νίππου.

Τοῦτο ἐκείνο τὸ τῆς
παροιμίας, Ὁ νεβρὸς τὸν
λέοντα. Δάμ. τί ἀγα-
νακτεῖς ὦ Κνήμον; Κνη-
μωνδαίνῃ ὅ, τι ἀγανακτῶ;
κληρονόμον ἀκούσιος κα-
ταλέλοιπα, κατασοφί-
σεις ὁ ἄθλιος, οὓς ἐβου-
λόμην αὖ μάλιστα χεῖν
τὰ μὰ, παραλιπὼν. Δα.
πῶς τοῦτ' ἐγγύετο; Κνη.
Ερμόλαον τὸν πάνυ πλού-
σιον ἄτεκνον ὄντα, ἐδε-
ράκωνον ἐπὶ θανάτῳ. κα-
κῆνος οὐκ ἀνδρῶς τιμῇ
θεραπείαν προσέτετο. ἔδο-
ξε δὴ μοι καὶ σοφὸν τοῦτ'
εἶναι, δέδαι διαθήκας
ἐς τὸ φανερὸν, ἐν αἷς
ἐκείνῳ καταλέλοιπα τὰ-
μὰ πάντα, ὥς καὶ κλη-
ρονόμος

νος ζηλώσει, καὶ τὰ αὐ-
τὰ πράξει. Δά. τί οὐ
δὴ ἐκεῖνος; Κνή. ὅ, τι
μὲν οὐ αὐτὸς ἐπέγραψε
ταῖς ἐαυτοῦ διαθήκαις,
οὐκ οἶδ'· ἐγὼ γοῦν ἄφνω
ἀπέθανον, τοῦ τέλους μοι
ὑπερίστωντος, καὶ νῦν Ερ-
μόλαος ἔχει τὰ μὲν, ὥστε
τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκυρον
πρὸς δολέατι συγκατασπά-
σας. Δάμ. οὐ μόνον, ἀλλὰ
καὶ αὐτὸν σε τὸν ἀλιέα. ὥς
σόφισμα κατὰ στυγρὸν
σωτήθειας. Κνή. ἔοικα,
ὁμῶς τοιγαροῦν.

Σιμύλης καὶ Πο-
λυστράτου.

Ἦκεις ποτὲ ὦ Πολύστρατε
καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτι οἶμαι
οὐ πολὺ ἀποδέοντα τῷ ἑκα-
τὸν βεβιακῶς. Πολυ. ὀκτὼ
ὅπ' τοῖς ἐνεγίνοντα ὦ Σί-
μυλε. Σι. πῶς δὲ τὰ μετ'
ἐμὲ τοῦτ' ἐβίως τριάκοντα;
ἐγὼ γὰρ ἀμφὶ τὰ ἐβδομήκον-
τα σου ὄντος, ἀπέθανον. Πο.
ἔσθ'.

tueram, nimirum ut il-
le vicissim idem faceret,
meo prouocatus exēplo.
D A M. Ac quid tandem
ille? C N E. Quid ille suo
in testamento scripserit,
id quidem ignoro. Cæ-
terum ego repente atq;
insperato e uita decessi,
testi ruina oppressus. Ee-
nunc Hermolaus mea
possidet, lupi cuiuspiam
in morem ipso hamo cū
esca pariter auulso. D A.
Imo non escam modo cū
hamo, quin etiam te quo-
que piscatorem simul ab-
stulit. Itaque technam
istam, in tuum ipsius ca-
put struxeras. C N E. Sic
appareret, idque adeo de-
ploro.

Simyli & Polystra-
ti.

Venisti tandem & tu
Polystrate ad nos, quum
annos uixeris haud mul-
to pauciores centum opi-
nor. P. Nōaginta octō
Simile. S I M. Sed quinā
triginta istos annos egi-
sti, quibus mihi fueris
superstes? Nam ipse posui
te ferme septuagena-
rio. P O L Y S T. Quam
sua-

suauissime profecto, etiam si hoc mirum tibi ui debitor. S i m. Mirum uero, siquidem tibi primum seni, deinde inualido, postremo etiam orbo quicquam poterat esse in uita suaue? P o l y. Principio nihil erat quod non possem, praeterea pueri formosi complures aderant, tum mulieres nitidissimae, unguenta, vinum mire fragrans, postremo mensae uel Siculis illis lautiores. S i m. Noua narras, nam ego te plane sordidum ac paucissimum esse sciebam. P. Atque uir praclare ex alienis arcibus opes mihi subscatebant. Tum diluculo protinus quamplurimi mortales ad fores meas uentitabant, simulque ex omni rerum genere, quae terrarum ubiuis pulcherrimae reperiuntur, munera deportabantur. S i m. Num me defuncto regnum gessisti? P. Minime, uerum amantes habebam innumeros. S i m. Non possum non ridere te ne amantes? tantus natu cum esses, vixque tibi dentes superessent qua-

υπερῆδισα, εἰ καὶ σοὶ παρὰ δόξον τοῦτο δοῖται. Σι. παρὰ δόξον. εἰ γέρων τι, καὶ ἀδενῆς, ἀτεκνός τε προσέτι, ἥδιστα τοῖς ἐν πρῶ βίῳ ἐδυνάτο. Πολυ. τὸ μὴ πρῶτον, ἀπαντα ἐδυνάμην. ἔτι καὶ παῖδες ὡραῖαι ἦσαν πολλοὶ, καὶ γυναικες ἀβρόταται, καὶ μῦρα, καὶ οἶνος ἀνδοσμίαν, καὶ τράπεζαι ὑπερὶ τὰς ἐν Σικελίᾳ. Σι. καὶ τὰ ταῦτα. ἐγὼ γὰρ σε πάνυ φειδόμενον ἠπισάμην. Πολυ. ἀλλ' ὑπέξρει μοι ὧ γυνναῖε παρ' ἄλλων τὰ γαυδά. καὶ ἔωθεν μὴ εὐθὺς ὅτι θύρας ἐφοίτων μάλα πολλοί. μετὰ δὲ, παντοῖά μοι δῶρα προσήγυτο, ἀπανταχόθεν τῆς γῆς κάλλεσα. Σι. ἐτυράνησας ὧ Πολύστρατε μετ' ἐμῆ; Πολυ. οὐκ. ἀλλ' ἐρασὰς εἶχον μυρίους. Σι. ἐγέλασα. ἐρασὰς σὺ τηλικούτος ὢν, ὁδόντας τέπλερας ἔχων

ἔχον ; Πολυ. νὴ Δία πῶς
 αἰετοὺς γε ἦν ἐν τῇ
 πόλει. καὶ γέροντά με,
 καὶ φαλακρὸν ὥς ὄρεας ὄν-
 τα, καὶ λημῶντα προσ-
 ἔτι, καὶ κορυζῶντα, ὑπε-
 ρήδοντο διεσπένοντες. καὶ
 μακάριος ἔγωγε αὐτῶν, ὅν
 τινα αὖ καὶ μόνον προσέ-
 βλεψα. Σιμ. μῶν καὶ
 σύ τινα ὥσπερ ὁ Φάων
 πρὶν ἀφροδίτῳ ἐκ Χίου
 διεπρόβημισας, εἰτά σοι
 εὐξαμὲν ἔδωκε νεὺν εἶ-
 ναι, καὶ καλὸν ἔξ ὑπαρ-
 χῆς, καὶ ἀξίερασον ; Πολυ.
 οὐκ, ἀλλὰ τοιοῦτος ὢν,
 πεπρόβητος ἔγωγε. Σιμ.
 αἰνίγματα λέγεις. Πολυ.
 καὶ μὴν πρόβητός γε ὁ ἔ-
 ρως οὕτοι πολλοὶ ὢν, ὁ
 περὶ τοὺς ἀτέκνους καὶ
 πλουσίους γέροντας. Σι.
 νῦν μανθάνω σου τὸ κάλ-
 λος ὃ θαυμάσιον, ὅτι πα-
 ρὰ τῆς χρυσῆς Αφροδί-
 τῃς ἔγωγε. Πολυ. ἀτὰρ
 ὃ Σίμυλε, οὐκ ὀλίγα
 ἦν, ἐρασῶν ἀπολέλαινα,
 μονο-

quatuor? P o l. Habebā
 per Iouem equidem op-
 timates ciuitatis, cumq;
 essem tum senex tū cal-
 uis, sicut fides, præte-
 rea lippiens etiam ac se-
 nio cæcutiens, postremo
 naribus muccosis, tamē
 cupidissime mihi infer-
 uiebant, adeo ut is fe-
 lix videretur, quemcun-
 q; vel aspexissem modo.
 S i m. Num tu quoque
 quemadmodum Phaon
 ille, Venerem aliquam
 e Chio transuexisti? ut
 ob id optanti tibi illa de-
 derit rursum ad iuuen-
 tam redire, ac denuo for-
 mosum atque amabilem
 fieri. P o l. Haudqua-
 quam, quin magis quam
 talis essem qualem dixi,
 tamen supra modū ada-
 mabar. S i m. Aenigma-
 ta narras. P o l. Atqui
 notissimus est hic amor,
 cum vulgo sit frequens,
 nempe erga senes orbos
 diuites. S i m. Nunc tua
 forma vnde tibi profe-
 ta fuerit intelligo vir e-
 gregie, nimirum ab au-
 rea illa Venere. P o l.
 Veruntamen non parū
 multas comoditates ab
 amantibus tuli, Simyle,
 I s pro-

propemodum etiam adoratus ab illis. Porro scipius etiam quasi procax illis illudebam, excludēs interdum nonnullos eorum, interim illi inter sese decertabant, & in ambiendis primis apud me partibus, alium alius anteire nitebatur. S. Sed age de facultatibus tuis quid tandem statueras? P o l. Palam quidē affirmabam, me vnumquēq; illorū relicturū h̄eredē, idq; illi cū crederent futurum, certatim se quisque obsequen-
tiorē atque adulantiorē præbebat. Cæterū alteras illas veras tabulas, quas apud me servaueram, reliqui, in quibus omnes illos plorare iussi. S i m. At postremæ illæ tabulæ quem pronūciabant h̄redem? nume cognatis quempiam? P o l. Non per Iouem, imo nouitium quendam ex formosis illis adolescentulis, natione Phrygem. S i m. Quot annos natum Polystrate? P o l. y. Viginti ferme. S i. Iam intelligo, quib. obsequiis ille te demeruerit.

μονονουχὶ προσκυνοῦντος ὑπ' αὐτῶν. καὶ ἐθρυπύμην δὲ πολλάκις, καὶ ἀπέκλειον αὐτῆς τινὰς ἐνό-τε. οἱ δὲ ἡμιλλῶντο, καὶ ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμὲ φιλοτιμίᾳ. Σι. τέλος δ' οὖν, πῶς ἐβού-
λεύτω περὶ τῆς κτημάτων; Πολυ. ἐς τὸ φανε-
ρὸν μὲν ἕκαστον αὐτῆς κλη-
ρονόμον ὑπολιπεῖν ἔφασ-
κον. ὃ δ' ὀπίσκει τε, καὶ
κολακευτικώτερον παρυσ-
τεύειν ἑαυτὸν. ἄλλας
δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθή-
κας ἐκείνας ἔχων, κατέ-
λιπον, οἰμώζειν ἅπασι
φράσας. Σι. τίνα δ' αἱ
τελευταῖα τῶν κληρονόμων
ἔχον; ἢ σου τινὰ τῆς ἀπὸ
τοῦ γέροντος; Πολυ. οὐ μὰ
Δί', ἀλλὰ νεώτερόν τινα
τῆς μετριάων τῆς ὠρεαίων
φρύγα. Σι. ἀμφὶ πῶσα ἐτι
ᾧ Πόλυστατε; Πολυ. χε-
ρὸν ἀμφὶ τὰ ἑικοσι. Σι.
ἤδη μακθάνω, ἃ τινὰ
σοι ἐκείνος ἐχαρίζετο.

Πολ.

Πολυ. πολλὴ ἀλλὰ πολὺ
ἐκείνων ἀξιώτερος κληρο-
νομεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ὢν,
καὶ ὀλεθρὸς. ὃν ἤδη καὶ
αὐτοὶ οἱ ἄριστοι διεκπεύου-
σιν, ἐκείνος τοίνυν ἐκκλη-
ρονίμηστέ μου. καὶ νυνὶ ἐν
τοῖς εὐπατρίδαις ἀριθμεῖ-
ται, ὑπερυψηλότες μὲν τὸ
ἡμέτερον, καὶ βαρβαρίζων. Κό-
δρου δὲ εὐγενέστερος, καὶ
Νιρέως καλλίων, καὶ Ο-
δυσσεύς σωτεώτερος λε-
γόμενος εἶναι. Σι. οὐ μοι
μέλει, καὶ πατριγενέσταται
τῆς Ελλάδος, εἰ δοκεῖ, ἐκεί-
νοι δὲ, μὴ κληρονομείτω-
σαν μόνον.

Χάρων καὶ
Ερμῶδ.

Ἀκουσατε ὥς ἔχει ἡμῶν
τὰ πράγματα. μικρὸν καὶ
ἡμῶν, ὥς ὁράτε, τὸ σκα-
φίδιον, καὶ ὑπόσταθρον ὅστι,
καὶ διαρρεῖ τὰ πολλὰ,
καὶ ὡς τραπῇ ὅπῃ δάτρεα,
οἰχίηται περιτραπέν. ὑ-
μεῖς

rit. P o l. Attamen mul-
to illis dignior qui scri-
beretur hæres, etiam si
Barbarus erat ac perdi-
tus, quem iam ipsi etiā
optimates colunt captāt
que. Is igitur mihi extitit
hæres, iamque inter
patricios numeratur, sub
rasso mento, barbaroque
cultu ac lingua, quin eū
Codro generosiorē,
Nireo formosiorē, Vlyse
se prudentiorē esse præ-
dicant. S i m. Non labo-
ro, ut totius Græciæ sit
imperator, si libet, modo
ne illi potiantur hære-
ditate.

Charon, Mercuri-
us, Mortui, Menip-
pus, Charimoleus,
Lampichus, Dama-
sias, Philosophus,
Rhetor.

Audite quo loco sint
res nostræ. Equidē par-
ua est nobis, quemad-
modum videtis, & carid-
sa navicula, & quæ un-
dique perfluit, quod si in
alteram partem se incli-
narit, plane submersa
peribit, atque vestrum
tam multi simul conflu-
unt,

unt, & singuli plurimas sarcinas afferunt. Quod si cum his nauculam cōscenderitis, vereor ne postea vos facti pœniteat, maxime vero eos, quoniam nandi sunt imperiti. M. Quid igitur faciendum erit, ut sine periculo nauigemus? CHARR. Ego vobis dicam, nudos vos ingredi oportet, atque ista omnia quę superflua sunt, in littore relinqueret. Nam sic etiam vix capiet vos nauicula. Tibi vero Mercuri deinceps curę erit, neminem ex illis recipere, nisi nudus sit, & supellectilem abiecerit. Itaque ad ipsas scalas te statuas, ipsosque cognoscito, & suscipito, nudosque ingredi cogito. MERCUR. Recte dicis, atque sic faciemus. Quis est ille primus? MENIPPUS. Ego Menippus sum. Ecce autem peram & baculum in paludem abieci, verum recte feci, qui palium non acceperim. M. Ingredere o Menippe vir optime, primumque apud gubernatorem nauis, locum accipe, in ipsa summitate, quo omnes pos-

υμεῖς δὲ, τοσοῦτοι ἅμα ἦκετε, πολλὰ δὴ φερόμενοι ἑκαστος. ὡς οὐκ ἔστι τῶν ἐμῶν, δέδια μὴ ὑστερον μέλαινοί τε, καὶ μάλιστα ὁ πόσις γαῖαν οὐκ ὀπίσασθε. ΝΕ. πῶς οὐκ ποιήσαντες, ἐν πλοήτορι; ΧΑΡ. ἐγὼ ὑμῖν φράσω. γυμνοὺς ὀπισθαίνην ἤδη, ἵνα περὶ τὰ ταῦτα πάντα ὅτι τὸ ἥϊονος καταλιπόντας. μόλις γὰρ αὖ καὶ οὕτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορτομεῖον. σοὶ δὲ ὦ Ερμῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδὲνα παραδέχεσθαι αὐτῶν, ὅς αὖ μὴ φίλος ᾖ, καὶ τὰ ἐπιπλά ὥστε ἐφύω ἀποβαλὼν, παρὰ δὲ τὸ ἀποβάθραν ἐς ὧς, διαγίνωσκε αἰπὸν, καὶ ἀναλαμβάνει, γυμνοὺς ὀπισθαίνην ἀναγκάζων. ΕΡ. οὐ λέγεις. καὶ οὕτω ποιήσω μὲν. οὐ γὰρ σὶ τίς ὁ παῖς ὅστις; ΜΕ. Μένιππος ἐγώ γε. ἀλλ' ἰδοὺ ἡ παῖς μοι ὦ Ερμῆ, καὶ τὸ βάκτρον, ἐς τὴν λίμνην ἀπορρίψθην. τὸν πρίβωνα δὲ οὐδ' ἐκόμισσα, οὐ ποιοῦν. ΕΡ. ἐμβαίνει ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄριστοι, καὶ τὸ πορτομεῖον ἔχει παρὰ τὸ κυβερνή-

βερενίτῳ ἐφ' ὑψηλοῦ, ὥς ὅπ-
 σκοπῆς ἅπαντας. ὁ καλὸς
 δ' οὗτος, τίς ἐστὶ; Χα. Χα-
 μβλεῶς ὁ μεγαρεὺς, ἐπέρα-
 σος, οὗ τὸ φίλημα διτάλαν-
 τον ἴσθι. Ερ. Ἀπόδυθι τοιγα-
 ροῦ τὸ κάλλος, καὶ τὰ χεῖλη
 αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τὴν κό-
 μην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ὅπ-
 ῃ παρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ
 δέσμα ὅλον. ἔχθ' καλῶς. εὐ-
 ζωνος εἶ, ὅπῃ βαινὲς ἦδ' ἔχθ' ἢ
 πορφυρίδα οὗτοσί, καὶ τὸ διά-
 δημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ἂν
 τυγχάνῃς; Λά. Λάμπιχος,
 Γελωτῶν τύραννος. Ερ. τί οὖν
 ὦ Λάμπιχε τοσαῦτα ἔχων
 πάρε; Λά. τί οὖν ἐχέω ὦ
 Ερμῆ, γυμνὸν ἦκ' ἔν τύραννον
 ἄνδρα; Ερ. τύραννον μὲ οὐδα-
 μῶς, νεκρὸν δὲ μάλα. ὥς ἐπὶ
 θοῦ ταῦτα. Λάμ. ἰδού σοι ὁ
 πλοῦτος ἀπέξειπ' ἔτι. Ερ. καὶ ἢ
 τύφον ἀπὸ ῥέϊφον ὦ Λάμπι-
 χε, καὶ ἢ ὑπερφίαλον. Βαρεῖσθ' ὅ-
 τ' τὸ προέμεον, σωεμπεσύνῃα.
 Λά. ἔκου' ἀλλὰ τὸ διάδημα
 ἔα τὸν μετ' ἔχην, καὶ ἢ ἐφ' ἐπρίδα.
 Ερ. οὐδαμῶς, ἀλλὰ καὶ ταῦτα

ἀφ' ἑσ.

possis intueri. Verum
 quis ille formosus est?
 CHA. Charmoleus sum
 Megarensis ille amator;
 cui osculum vnum duo-
 bus talētis constitit. M.
 Exue igitur istam pul-
 chritudinē, & labia vnā
 cum osculis, istaq; etiā
 densam comam, & gena-
 rum ruborem, adeoque
 totam cutē. Bene se res
 habet. expeditus es, in-
 gredere nunc. Quis vero
 ille est purpuratus & dia-
 demate præcinctus, gra-
 uitatem quandam præ-
 se ferens? Quis es tu?
 LAMP. Lampichus sum
 Geloorum tyrannus. M.
 Quid igitur cum tot sar-
 cinis venisti? LAM. An-
 ne nudum aduentare cō-
 ueniebat tyrannum? M.
 Nequaquam tyrannum,
 sed mortuum, itaque de-
 pone ista. LAM. Ecce
 abiici diuitias. ME. Sed
 superbiam o Lampiche
 & fastum etiam abiice,
 nam ista si in nauiculam
 coincidant, vehementer
 grauabunt eam. LAM.
 Igitur sine vt diadema
 habeam saltem & stragu-
 lum. MEK. Nequaquā,
 imo & hæc relinquito:

LAM.

L A. Sit ita. Quid prætere
rea vis? Nam omnia, vt
vides, abieci. M E. Cru
delitatem etiam, & a-
mentiam, & violentiã,
& iracundiam, atque his
similia depone. L A M P.
Ecce nudus sum. M E R-
C V R. Ingredere nunc.
Tu vero pinguis admodũ
& carnosus quis es? D A.
Damafias ego sum ath-
leta. M E R C V R. Certe
videris ille esse, scio e-
nim te sæpe in palestris
a me visum. D. Ita est o
Mercuri, verum accipe
me, nudum existentem.
M E R C V R. Nequaquã o
bone vir, nudus es tan-
ta carne circumdatus, ita
que exue eam. Nam si
vel alterum tantum pe-
dem in nauem posueris,
submerges eam. Sed &
coronas istas & præco-
nia abiecito. D A M A S.
En plane nudus sum, vt
vides, & simili cum aliis
mortua statura. M E R.
Sic præstat leuem esse,
itaque inscende iam. Et
tu o Crato diuitias abii-
ce, præterea molliciem
& delicias, neque feras
tecum Epitaphia, neque
maiorum tuorum digni-
tates.

ἀφεις. Δά. εἶεν. τί ἔτι, πάν-
τα γὰρ ἀφῆκα ὡς ὀρεῖς. Ερ. καὶ
τὴν ἀμύτην, καὶ τὴν ἀνθινῶν,
καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ
ταῦτα ἄφεις. Δάμ. ἰδοὺ σοι,
φίλος εἰμι. Ερ. ἐμβαινε ἥδη.
σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολίσσαρ-
κος, τίς εἶ; Δα. Δαμασίας
ἀθλητής. Ερ. γαί ἔουκας. οἶ-
δα γάρ γε; πολλὰ κίς ἐν ταῖς
παλαιαῖς ἰδών. Δα. γαί
ὦ Ερμῆ. ἀλλὰ παράδειξάί με
γυμνὸν ὄντα. Ερ. οὐ γυμ-
νὸν ὦ βέλῃσι, τοσαύτας σάρ-
κας περιβεβλημένος, ὥς ἐ ἀ-
πίδουθι αὐτάς. ἐπεὶ κατα-
δύσεις τὸ σκάφος, τὸν ἔτινον
πόδα ὑπερθεῖς, μένον. ἀλλὰ
καὶ τὸν σεφάουτος τοῦτον ἀ-
πίρριψον, καὶ τὰ κηρύγμα-
τα. Δα. ἰδοὺ σοι γυμνὸς ὡς
ὀρεῖς ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσο-
στάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς.
Ερ. οὕτως ἄμεινον ἀβαρῆ εἶ-
ναι. ὥς ἐμβαινε. καὶ σὺ ἢ τὸν
πλοῦτον ὑποθέμενος ὦ Κρά-
των, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ
προσέτι, καὶ τὴν περὶ φύλιν, μὴ
δὲ τὰ ἐντάφια κρύπτει, μὴ ἢ
τὰ

τά τῃς προγόνων ἀξιώματα.
κατάλιπε ὃ καὶ ἥλιος, καὶ δό-
ξαν, καὶ εἰποῖέ σε ἡ πόλις ἀ-
νικήρυσεν, ἐννεγέτω δηλο-
νότι. καὶ τὰς τῃς ἀνδριάντων
ὀπρηφάς, μηδὲ ὅτι μέγαν
τάφον ὅπῃ σοὶ ἔχωσαν λέγε.
βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημο-
νσύμῳρα. Κα. οὐχ ἐκὼν μὲν,
ὑποξέριψα δέ. τί γὰρ αὖ καὶ
πάθοιμι; Ερ. βαβαί, σὺ δ' ὁ
ἐνοπλος. τί βούλει; ἢ τί τὸ
τρόπαιον τοῦτο φέρεις; Σιγα.
ὅτι ἐνίκησα ὦ Ερμῆ, καὶ ἡρί-
συστα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ
με. Ερ. ἄφες ἐν γῇ τὸ τρό-
παιον. ἐν ἄδου γὰρ εἰρήνη, καὶ
οὐδὲν ὀπλων δεῖσσι. ὁ σιμὴς
δὲ οὗτος ὑπόγει' ἡρώματος,
καὶ βρεγνυόμῳρος, ὁ τὰς ὀφρῶς
ἐπηρεκὼς ὅπῃ τῇς φρονίδων,
τίς ὅστιν, ὁ τὴν βαθυὴν πώγων
να καθαιμῳος; Μέ. φιλέ-
σοφός τις ὦ Ερμῆ. μᾶλλον δὲ
γόνος, καὶ τερατείας μεσός.
ὥς ἐπὶ δούστον καὶ τῶτον, ὃ γὰρ
γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα. ὑπὸ
τῇ ἱματίῳ κρυπόμενα. Ερ.
κατάδου σὺ τὸ χέημα πρῶ-
τον.

tates. Relinque etiam
genus, & gloriam, item
ciuitatum de quibus sci-
licet bene meritus es, pu-
blica præconia, statuariū
inscriptiones, & dicas,
ne tibi magnum sepul-
chrum construunt, nam
& hæc grauant, si in me-
moriā reuocentur. C.
Inuitus certe, sed tamē
abiciam, quid faciam?
M E R. Papæ, Quid tibi
vis armatus? aut quid
illud trophæum tecum
circumfers? C R A. Quia
vici Mercuri, & res præ-
claras gessi, propterea
ciuitas hoc me honore
affecit. M E R. Relinq
trophæum in terra, apud
inferos enim pax est, ne-
que ullis armis opus est.
Verum quis ille est, ipso
habitu grauitatem quan-
dā præ se ferens, elatus
& contractis superciliis,
propter curas, longa bar-
ba, quis est ipse? M E R.
Philosophus quidam est
o Mercuri, imo præsti-
giorum & nugarum ple-
nus. Itaque & hunc ex-
ue, videbis enim multa,
eaque ridicula, sub pal-
liolo occulta esse. M. De-
pone tu hunc habitum
pri-

primum, deinde hæc quoque omnia. O Iupiter, quantam ille arrogantiam, quantam inscitiam, & quantum contentionū & inanis gloriæ, quantum quæstionum dubiarum, quantum spinosarum disputationum, & cogitationum perplexarum, circumfert? imo quam multos vanos labores, & deliramenta non pauca, quantas item nugas, & quantam curiositatem. Sed per Iouem aurum etiam hoc, & voluptatē, & impudentiam, iracundiam, delicias & mollietiem secum habet, neque enim latent me ista, etiam si studiose celas. Verum abice mendacia etiam & superbiam, & opinionem illam, qua existimas te præstantiorem esse omnibus reliquis. Nam si cum reb. omnib. ingrediaris, quæ quinquere mis te acciperet? P H I L. Depono igitur ea, quandoquidem sic iubes. M E N I P. Sed & barbā hanc deponat M. grauem equidem & hirsutam ut vides, capilli sunt trium minarum ad mi-

τον. εἴτα καὶ ταυτὶ πάν-
τα, ὦ Ζεῦ, ὅτι μὴ τίμω
ἀλαζονίαν κομίζεις, ὅτι μὴ
δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ
κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις
ὑπέρους, καὶ λόγους ἀκαν-
θώδεις, καὶ ἐννοίας πολυ-
πλόκους; ἀλλὰ καὶ μα-
ταιοπονίαν μάλα πολλήν,
καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ
ὑβλους, καὶ μικρολογίαν.
νὴ Δία καὶ χευσίον γε του-
τὶ, καὶ ἡδυπάθειαν δέ, καὶ
ἀναγκηλωτίαν, καὶ ὀργήν, καὶ
πρυφίῃν, καὶ μαλακίαν. οὐ
λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα
πεικρύνεις αὐτά. καὶ τὸ
ψεῦδος δὲ ὑπόδου, καὶ τὸν
τύπον, καὶ τὸ οἰεῖσθαι ἀμείναι
εἶναι τῶν ἄλλων. ὥς εἴ γε
πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβαί-
νοις, ποῖα πεντηκόντορος
δέξαιτο αὖ σε; Φιλο. ὑπο-
τίθεται τοίνυν αὐτὰ, ἐπεί-
περ οὕτω κελεύεις. Μέ. ἀλ-
λὰ καὶ τὸν πάγονα τοῦτον
ὑποθέτω ὦ Ερμῆ, βαρύντε
όντα, καὶ λᾶσιον ὥς ὀρεῖς.
πάντε μὲν ὧν τρεῖς εἰσὶ τοῦ-
λάχι-

λάχισον. Ερ. οὐ λέγεις. Ἀπό-
 θου καὶ τῷτον. Φιλ. καὶ τίς ὁ ἀ-
 ποκείρων ἔσαι; Ερ. Μένιπ-
 πος οὗτος, λαβὼν πέλεκυν
 οἷον ναυπηγικῶν, ἀποκεί-
 αὐτὸν ὅπως πρὶ τῇ ἀναβάθρᾳ
 χρῆσάμενος. Μέ. οὐκ ὦ Ερ-
 μῆ, ἀλλὰ πρὶν ἂν μοι ἀνάδος.
 γελοιότερον γὰρ τῷτο. Ερμ. ὁ
 πέλεκυς ἱκανός. Μέ. οὐ γὰρ.
 ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀνα-
 πέφηνάς, ἀποθέμενος αὐτοῦ
 πῶς κινάβραν. βούλει μι-
 κρὸν ἀφέλωμαι καὶ οἷον ὁφ-
 ρύων; Ερμ. μάλα. ὡς
 τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας
 ἐπῆρεν, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ
 ἀνατείνων ἑαυτὸν. τί τῷτο;
 καὶ δακρύεις ὦ κάθαρμα, καὶ
 πρὸς θάνατον ἀποδειλίζεις;
 ἔμβηθι δ' οὐκ. Μέ. ἐν ἔτι
 τὸ βαρύτερον ὑπὸ μάλης
 ἔχει. Ερμ. τί ὦ Μένιππε;
 Μέ. κολακίαν ὦ Ερμῆ, πολ-
 λὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύτα-
 σαν αὐτῷ. Φιλ. οὐκοῦν καὶ σὺ
 ὦ Μένιππε, ἀποθου πῶς ἐ-
 λευθερίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ
 τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ ἡμεῖς, καὶ

τὸν

minus. M E R. Bene di-
 cis. Depone & illam. P.
 Sed quis abradet? M E.
 Menippus ille securim
 accipiens, quibus naues
 fabricantur, eam refeca-
 bit, utetur autem scalis
 naualibus, quibus super
 posita barba refecetur.
 M E N I P. Nequaquam
 Mercuri, sed da mihi ser-
 ram, hoc enim erit ma-
 gis ridiculum. M E R C V.
 Sufficit bipeennis. M.
 Euge, Humanior nunc
 appares, deposito hirci-
 no foetore, vis ne ut pa-
 rum etiam de superciliis
 auferam? M E R C V R.
 Maxime: Nā has super
 frontem etiam attollit,
 neque scio quo seipsum
 extendat. Quid hoc rei
 est? Etiam ploras sceles-
 te? & mortem times? in-
 gredere igitur. M E N
 I P. Vnum quiddam ad-
 huc grauissimum gestat
 sub alis. M E R C. Quid
 Menippe? M E N. Adula-
 tionem, Mercuri, quæ il-
 li dum viueret, multum
 profuit. P H I. Igitur &
 tu Menippe, tuam abii-
 ce libertatem, & loquē-
 di audaciam, lætitiā,
 animi magnitudinem, &

K

ri-

risum. An tu solus alios omnes ridebis? **MERCUR.** Nequaquam, sed retine ista, leuia enim sunt & plane facilia portatu, & ad nauigandum profunt. Tu vero Rhetor, abiice istam tantam verborum contradictionem & antitheses, & similitudines, item periodos & Barbarismos, atq; alia sermonis pondera. **RH.** En abiicio. **MERCUR.** Bene se habent res. Itaque solue funem, attollamus scalas, attrahatur anchora, expande velū, tuque nauta clauum dirige, Simus hilares. qd ploratis o vos amantes? p̄sertim tu Philosophe, qui paulo ante tua barba spoliatus es. **RH.** Quia exultimabam immortalē esse animam. **MENIP.** Mentitur, nā alia sunt, quæ videntur eum mœrore afficere. **MERCUR.** Qualia? **MEN.** Quia nō amplius tam oriparas cœnas habebit, neq; noctu exiens, clam omnib. circumuoluto palliolo capiti, ordine omnia accedet scorta, nec mane deceptis adolescentibus sua

τὴν γέλωτα· μένος γούω τ' ἄλλων γελῶς; Εἰμ. μηδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ἔχει ταῦτα, κοῦφα γὰρ καὶ πάνυ εὐφόρα ὄντα, καὶ ὡς τ' ἀκατάπλου χηρίσιμα. καὶ ὁ ἑήτωρ δὲ σὺ, ἀπόθου τ' ἐρημάτων πῶς τοσαύτων ἀπεραντολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παριστώσεις, καὶ περίδους, καὶ βαρβαρισμούς, καὶ τὰλλα βάρη τ' λόγων. **RH.** ὦ, ἰδοὺ ἀποτίθεται. **Εἰ.** εὖ ἔχει, ὥς τε λύε τὰ ἀπόρρητα. πῶς ἀποβάθραν ἀνελώμεθα. τὸ ἀγκύριον ἀνασπάσω. πέτασον τὸ ἱστίον. εὐθύως ὃ πορθεῖς τὸ πηδάριον. εὖ πάθωμεν. τί οἱ μὴ εἴη ὃ μάταιοι, καὶ μάλα οὐ φιλόσοφος σὺ, ὁ ἀετίως τ' πώγωνα δεδωμένος; **Φιλο.** ὅτι ὃ Εἰμὴ ἀθανάτιον ὥμιλλε τ' ψυχῇ ὑπάρχειν. **Με.** φύλαται. ἀλλὰ γὰρ εἴοικε λυπεῖν αὐτόν. **Εἰ.** τὰ πῶς; **Με.** ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελῆ δειπνα, μηδ' οὐκ ἔστιν ἔξω, ἀπαλίας λανθάνων, πρὸ ἱμαλίου τ' κεφαλῇ κατελήσας, πείπειν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυ

πεία, καὶ ἔωθιν ἔξαπατῆς
 τοῦ νέου ὅτι τῇ σοφίᾳ, ἀρ-
 γύριον λήψει. ταῦτα λυπεῖ
 αὐτόν. Φιλ. σὺ ὃ Μένιπ-
 πε, οὐκ ἀχθῇ θάνατον; Με-
 πῶς, ὅς ἐσσυτα ὅτι τὸ θάνα-
 τον, καλέσαντος μηδενός; ἀλ-
 λά μέλας δὲ λύγων, οὐ κραυγὴ
 τις ἀκούει, ὥσπερ τινων ἀπὸ
 γῆς βοώντων; Ερ. ναὶ ὦ Μέ-
 νιππε. οὐκ ἀφ' ἐνός γε χώ-
 ρου. ἀλλ' οἱ μὲν ἐς πᾶσι κλη-
 σίαν σιωελθόντες, ἀσμενοὶ
 γελοῦσι πάντες ὅτι τῷ Λαμ-
 πίου θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ
 αὐτοῦ σιμῆχει ὡς τῇ γυ-
 ναικῶν, καὶ τὰ παῖδιά νεογνὰ
 ὄντα, ὁμοίως κακείνῃ ἀπὸ τῶν
 παίδων βάλλεται ἀφθόνοισι
 τοῖς λίθοις. ἄλλοι δὲ Διόφαν-
 τον τὸν ἐξήτορα ἐπαινοῦσιν ἐν
 Σικυῶνι, ὅτι παφίους λόγους
 διεξόντα ὅτι Κράτῳ τού-
 τῳ. καὶ νῦν Δία γε, ἡ Δαμα-
 σίου μήτηρ κωκύουσα, ἔξ-
 ἀρχῇ τοῦ θρήνου σὺ γυ-
 ναιξὶν ὅτι τῷ Δαμασίᾳ. σὲ
 δὲ εὐδαίς ὦ Μένιππε δακρύει,
 καθ' ἡσυχίαν δὲ κείσται μόνος.

Μέν.

sua sapientia, pecuniam
 accipiet, hæc sunt quæ
 illi dolent. P H I. An tibi
 molestum non est, Me-
 nippe, quod mortuus es?
 M E N. quomodo posset
 esse molestum mihi, qui
 ad mortem festinaui, ne-
 mine vocante. Verum
 nonne clamor quidam in-
 terim dum nos confabu-
 lamur, exauditus est?
 veluti quorundam in ter-
 ra vociferantium? M E.
 Certe Menippe, verum
 non vno tantum loco ex-
 auditur clamor, sed qui-
 dam in vnum cœtum cō-
 uenientes, cum volupta-
 te derident mortuū Lam-
 pichum, & illius vxorē
 mulieres circumstrepūt,
 atque illius pueri nuper
 admodum geniti, multis
 lapidibus a pueris obru-
 untur. Quidam Diophā-
 tum Rhetorem laudant,
 in Sicyone funebres ora-
 tiones recitantem, de
 hoc Cratone. Et per Io-
 uem Damasia mater, ulu-
 lans, lamentationem in-
 ceptat vna cum mulieri-
 bus pro Damasia. Te ve-
 ro, Menippe, nemo est q.
 deploret, & trāquillus
 iaces solus. M E N I P-

K a P V S.

pus. Nequaquam, nam
 haud ita multo post, au-
 dies canes miserabiliter
 latrantes propter me, &
 coruos alas cōcutientes,
 quando ad sepeliendum
 me conuenient. ΜΕΝ.
 Fortis es Menippe. Sed
 quia iam transfretauim-
 us, abite vos recta per
 hanc uiam ad forum iu-
 dicialē. Ego uero & nau-
 ta alios trāsuectabimus.
 ΜΕΝΙΡ. Feliciter na-
 uigate o Mercuri, nos
 quoque progrediemur.
 Verum quid prætērea
 de nobis futurum est? Iu-
 diciū de nobis ferri o-
 portebit, & quidem aiūt
 pœnas esse graues, rotas,
 aquilas, & lapides, vni-
 uersiusque autem uita
 examinabitur.

Cratetis & Dioge- nis.

Mœrichum diuitem,
 noueras ne Diogenes?
 illum, inquam, supra
 modum diuitem, illum
 Corintho profectū, cui
 tot erant naues onustæ
 mercibus, cuius conso-
 brinus Aristēas quum ip-
 se quoque diues esset,
 Home-

Μέ. οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ
 τῆς κωῶν μετ' ὀλίγων ὤρ-
 νοιμῶν οἰκτίσον ἐπ' ἐμοί, καὶ
 τῆς κοράκων τυτφομῶν τοῖς
 πτεροῖς, ὅπῳτ' αὖ σιωηθόν-
 τες θάπῳσί με. Εἰ. θῆνά-
 δας εἴδ' Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ
 καταπεπλυσκάμεν ἡμεῖς,
 ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δι-
 καστήριον, εὐθείαν ἐκείνῳ
 προῖόντες. ἐγὼ δὲ, καὶ ὁ πορ-
 θμεὺς, ἄλλους μεθελευσόμε-
 θα. Μέ. εὐποεῖτε ὧς Εὐμή-
 προῖον μὲν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί
 οὐκ ἔτι καὶ μέλλετε; δικα-
 διῶσαι δέησιν. καὶ τὰς κα-
 ταδίκας φασὶν εἶναι βαρεΐ-
 ας, τροχούς, καὶ γύπας, καὶ
 λίθους. δειχθήσεται δὲ ὁ ἐ-
 κείνου βίος.

Κρατήτης καὶ Διογέους.

Μοίρηχον τὸν πλούσιον,
 ἐγίνωσκεις ὧς Διόγητις, τὸν πά-
 νυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου,
 τὸν τὰς πολλὰς ὀκτάδας
 ἔχοντα, οὗ ἀνείψας Ἀριστέας,
 πλούσιος καὶ αὐτὸς ὢν; τὸ
 ὅμνη-

ὁμηρικὸν ἐκείνο εἰώθη ὀπαιέ-
 γην, Ἡμ' ἀνάσσει' ἢ ἐγώ σε.
 Διο. τίνας ἔνεκα ὦ Κράτης,
 ἐθεράπευον ἀλλήλους; Κρα.
 τοῦ κλήρου. ἔνεκα ἐκάτε-
 ρος, ἡλικιώται ὄντες. καὶ
 τὰς διαθήκας ἐς τὸ φα-
 νερὸν, ἐτίθειντο. Αἰσέαν
 μὲν ὁ Μοίριχος εἰ παραπο-
 δάνοι, διαπύττω ἀφιεῖς
 τῶν ἐαυτοῦ πάντων. Μοί-
 ριχον δὲ ὁ Αἰσέας, εἰ προ-
 ἀπέλθοι αὐτοῦ. ταῦτα
 μὲν ἐγέγραπτο. οἱ δὲ, ἐθε-
 ράπευον ἀλλήλους, ὑπερ-
 βαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ.
 καὶ οἱ μάλιστα, εἴτε ὑπὸ
 τῆς ἀστρων τεκμαιρόμι-
 νοι τὸ μέλλον, εἴτε ὑπὸ
 τῆς ὀνειρέαται, ὥς γε
 Χαλδαίων παῖδες, ἀλ-
 λά καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς,
 ἄρτι μὲν Αἰσέῃ παρεῖχε
 τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοι-
 ρίχῳ. καὶ τὰ τέλαιντα,
 ποτὲ μὲν ὅπῃ τοῦτον, νῦν
 δ' ἐπ' ἐκείνον ἔρρεπε. Διο.
 τί οὖν πέρας ἐγένετο ὦ
 Κράτης; ἀκοῦσαι γὰρ
 ἄξιον.

Homericum illud in ore
 solebat habere: Aut me
 confice tu, aut ego tete.
 D i o. Cuius rei gratia
 sese captabant inuicem
 Crates? C r a t. Hæredi-
 tatis causa, quum essent
 æquales, vterque alterū
 captabant. Iamque te-
 stamenta publicauerant
 ambo, in quibus Mœrich-
 ch^s (si prior moreretur)
 Aristeam omnium rerū
 suarum dominum relin-
 quebat: Mœrichum vi-
 cissim Aristeam, siquidem
 ipse prior e vita decede-
 ret. Hæc igitur quum
 essent in tabulis scripta,
 illi inter sese captabant,
 & alter alterum adula-
 tionibus obsequiisq; su-
 perare contēdebat. Por-
 ro diuini, haud scio v-
 trum ex astris id quod
 futurum sit coniectātes,
 an somniis, quemadmo-
 dum Chaldæi faciunt,
 quin & Pythius ipse, nūc
 Aristeam victorem fore
 pronuntiabat, nunc Mœ-
 richum, ac trutina qui-
 dem interim ad hunc, in-
 terim ad illum propen-
 debat. D i o. Quid igi-
 tur tandem euenit? nam
 audire est operæ precium

Crates C R A. Eodem die mortui sunt ambo, cæterum hæreditates ad Eunomium ac Thrasy- clem deuenerunt, quorū vterque cognatus illis erat, atqui de his nihil prædixerant diuini futu- rum, vt tale quippiam accideret. Etenim quū Sicyone Cirrham versus nauigarent, medio in cursu, obliquo orto Ia- pyge, euerfa naui perie- runt. D I O G. Recte fa- ctum, at nos cum in vi- ta essemus, nihil eiusmodi alter de altero cogi- tabamus. Neque enim ego vnquam optabam vt moreretur Antisthenes, quo nimirum baculus il- lius ad me rediret hære- dem, neque tu Crates opinor, desiderabas vt me mortuo, in possessionem mearum successio- nem venires, puta dolii ac peræ, in qua quidem lupini choenices inerant duæ. C K. Neque enim mihi quicquam istis reb. erat opus, imo ne tibi quidem Diogenes, siqui- dem quæ ad rem pertine- bant, quæq; tu Antisthe- ni succedens accepisti, de-

ἄξιον. Κρα. ἄμφω τεθνή- σιν ὅπῃ μιᾶς ἡμέρας. οἱ δὲ κληροί, ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρα- σικλέα πεπλήθον, ἄμφω συγγενεῖς ὄντας, οὐδὲ πώ- ποτε προμαντευομένους οὕ- τω γινέσθαι ταῦτα. Διαπλέ- οντες γὰρ ἐπὶ Σικυῶνος ἐς Κίρραν, κατὰ μέτρον τὴν πό- ρον παγίῳ πεπιτόντες τὰς Ιάπυγι, ἀντιτάπησαν. Διο- γ. οὐ ἐποίησαν, ἡμεῖς δὲ, ὅπ- οτε ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, οὐδὲν τοιοῦτοι ἐνενοούμεν περὶ ἀλ- λήλων. οὔτε πώποτε οὐδέ- μιν Ἀντισθένην σποθανεῖν, ὥς κληρονομήσαι με τῆς βακτηρίας αὐτοῦ. εἶχεν δὲ πάνυ καρτερεῖν ἐν κοτίνου ποιητάμῳ. οὔτε οἶμαι σὺ ὦ Κράτης ἐπιθύμεις κλη- ρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ, τὰ κτήματα, καὶ τὴν πί- στον, καὶ τὰς πείρας, χοίνι- κας δύο θέρμων ἔχουσαν. Κρά. οὐδὲν γὰρ μοι τούτων ἔδει. ἀλλ' οὐδὲ σοὶ ὦ Διο- γ. αἰ γὰρ ἐχέω, σὺ τε Ἀν- τιθέου ἐκκληρονομήσας, καὶ

καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῶν μεί-
ζον καὶ σημαντικώτερον τῆς
Περσῶν ἀρχῆς. Διο. τί-
κα ταῦτα φῆς; Κρα. σο-
φίαν, αὐτάρκειαν, ἀλή-
θειαν, παρρησίαν, ἐλευ-
θερίαν. Διο. νῦν Δία.
μύμνημαι. τοῦτον δια-
δεξάμενος τὸν πλοῦτον
παρ' Ἀντισθένης, καὶ
σοὶ ἔτι πλείω καταλι-
πὼν. Κρα. ἀλλ' οἱ ἄλλοι
ἡμέτερον τῶν τοιούτων
κτημάτων, καὶ οὐδεὶς ἐ-
δεξάμενος ἡμᾶς, κλη-
ρονομήσειν προσδοκῶν. ἐς
δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἐβ-
λεπον. Διογένης. εἰκό-
τως. οὐ γὰρ ἔχον ἔνθα
δέξαιτο τὰ τοιαῦτα παρ'
ἡμῶν, διεξυμνότες ὑπὸ
πρυφῆς, καθάπερ τὰ σα-
δρὰ τῶν βαλαντιῶν. ὥς τε
εἶποτε καὶ ἐμβάλλοι τις
ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παρ-
ρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ὃς ἐ-
πιπλεονεξῶν, καὶ διέξρει,
τοῦ πλουτιζομένου σέγειν οὐ
δυναμῶν, οἷόν τι πά-
χου-

deinde ego succedens ti-
bi ea nimirū multo sunt
potiora, multoque splen-
didiora, quam vel Per-
sarum imperium. D i o.
Quænam sunt ista quæ
dicis? C R A. Sapientiā,
inquam, frugalitatem,
veritatem dicendi, viue-
dique libertatem. D i o.
Per Iouem memini me
in istiusmodi opum hære-
ditatem Antistheni suc-
cessisse, tibi que eas lon-
ge etiam maiores reli-
quisse. C R. Verum reli-
qui mortales hoc posses-
sionum genus aspernabā-
tur, neq; quisquam nos
ob spem potiundæ here-
ditatis obsequiis capta-
bat, sed ad aurū omnes
intendebant oculos. D.
Nec iniuria, neq; enim
habebant, quo faculta-
tes eiusmodi a nobis tra-
ditas acciperent, quip-
pe rimosi iam, viciatq;
deliciis, non aliter quam
vasa carie putrida. Quo
fit, ut si quando quis in
illos infundat vel sapiē-
tiam, vel libertatem, vel
veritatem, effluat illico
perstilletque, fundo qđ
immissum est continere
non valente, cuiusmo-

di quiddam & Danai filiabus aiunt accidere, dum in doliū pertusum haustram aquam important, at iidem aurum de tibus & vnguibus, omnique vi seruabant. C R. Proinde nos hic quoque nostras possidebimus opes, illi simul atque huc venerint, obulum duntaxat secū ferent, ac ne hunc quidem ulterius quā ad portitorem.

Alexander, Hannibal, Minos, Scipio.

O Libyce, me decet præponi, melior equidem sum. H A N. Imo vero me. A L E. Iudicet ergo Minos, qui semper iustissimus iudex est habitus. M I N. Quis es tu? A L. Hic est Hannibal Carthaginensis, ego autem Alexander Philippi regis filius. M I N. Per Iouem utriusque gloriosi. Sed qua de re vobis altercatio est? A L E. De præstantia, dicit enim is sese meliorem quam ego ducē exercitus fuisse. ego vero quemadmodū omnes

sci-

χουσι αἱ τοῦ Δαναοῦ αὐται παρθένοι, ἐς τὸν τετυπημένον πίθον ἐπαρτλοῦσαι. τὸ δὲ χρυσίον, ὁδοῦσι, καὶ ὄνου, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. Κρα. οὐκοῦν ἡμεῖς μὲν ἔχομεν καὶ ταῦτα καὶ πλοῦτον. οἱ δὲ ὁβολὸν ἔχουσι κομίζοντες, καὶ τοῦτον ἄρχει τοῦ πορθημέως.

Αλεξάνδρου, Αννίβου, Μινῶος, καὶ Σκιπίου.

Εμὲ δεῖ προκεκρίσθαι σου ὦ Λίβυ. ἀμείνων γὰρ εἰμι. Αν. οὐ μινούω, ἀλλ' ἐμέ. Αλε. οὐκοῦν ὁ Μίνως δικασάτω. Μι. τίς τίς δ' ἐσέ. Αλε. οὗτος μὲν, Αννίβας ὁ κερχευόμενος. ἐγὼ δὲ, Αλέξανδρος ὁ Φιλίππου. Μι. νῆ Δία ἐνδοξοί γε ἀμφότεροι. ἀλλὰ ποῦ τίς τις ὑμῶν ἔστι; Αλέξαν. ποῦ πορευόμενος. φησὶ γὰρ οὗτος ἀμείνων γεγενημένος στρατηγὸς ἐμὸς. ἐγὼ δὲ, ὡσπερ ἅπαντες

ἴσα-

ἴσασιν, οὐχὶ τὰ τε μόνον, ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῷ παρὲς ἐμοῦ φημι διενεγκεῖν τὰ πολέμια. Μι. οὐκοῦν ἐν μέρει ἐκάτερος εἰπάτω. σὺ δὲ παρῶτος ὁ λόγος λέγε. Αγ. ἐν μὲν τῷτο ᾧ Μίγως ἀνάμην, ὅτι ἐν ταῦθα καὶ τῇ ἐλλάδα φωνῶν ἐξέμαθον, ὥστε οὐδὲ ταύτη πλέον οὗτος ἐνέγκαλόν μου. φημι δὲ τῶτος μάλιστα ἐπαίτου ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες, ὅμως ὅππῃ μέγα προσχώρησαν, δι' αὐτὴ δύαμιν τε περὶ βαλλόμενοι, καὶ ἀξιοὶ δόξαντες ἀρχῆς. ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας εἰς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ παρῶτον, ὑπαρχὸς ὢν τῇ ἀδελφῇ, μεγίστων ἡξιώθην, ἀριστος κρείδεις. καὶ πάλιν γε Κελίβηρας εἶλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῇ πατριῶν, καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβαί, τὰ περὶ τῇ Ἡριδανόν, ἀπαλίας κατέδραμον. καὶ ἀναστάς ἐποίησα τοσαύτας πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχέρεντάμην, καὶ μέχρι τῇ ποταμῶν τῇ πορὺ χεύσεως πόλεως ἤλθον.

sciunt, non hoc solum, sed omnibus ferme, qui ante meam aetatem fuerint, in re militari, præstantiorem me esse affirmo. M I N. Dicat ergo uterque vicissim pro virili, tu vero o Libyce prius loquaris. H A N N I. Vñ hoc me iuuat, quod & hic sermonem Græcum didicerim, ut neque etiam hac in re Alexander me superet. Porro illos maxime laudis dignos puto, qui quum parui a principio fuere, propria virtute ad magnam gloriam euasere, potentesque per se ipsi facti, & principatu digni habiti. Ego igitur cum paucis quibusdam Hispaniam primum inuadens, quum subconsul essem, fratri additus, maximis rebus idoneus atque optimus iudicatus. Ibi tum Celtiberos cepi, atque Gallos ipsos deuici. Et quum magnos montes transmigrassem, omnem Eridanum transcurri, multasque ciuitates euerri, & planā Italiā subiugauī, & vsque ad suburbia Romæ grassatus sum, totos

vno die Romanos cecidi, vt annulos eorum modis mensurari oportuerit, & ex cadauerib. pontes fluminibus fecerim. Atq; hæc omnia peregi, nec Ammonis didici filius, neque deum me fingens, aut matris insomnia narrans, sed me hominem fatebar, pugnamque contra duces magna prudentia, contra milites magna audacia atq; fortitudine præditos. Non aduersus Medos, aut Armenios, qui antequam quispiam sequatur, fugiunt, & facile cuius audeti victoria tradunt. Alexander vero regni patris successor & id fortunæ quodā impetu ampliauit. Qui quū deuicto misero illo Dario, apud Ilium & Arbelas victoriam cepit, antequam ex patre consuetudinem omittens, adorari sese voluit, seseque ad Medorum delicias inuitari libenter tulit, atq; in cōuiujs amicos interemit, interficientibusque auxilium tulit. Ego autem patriæ dominatus sum, quæ quum me re-

uoca-

ἄλθον. καὶ τοσούτους ἀπέκλεινα
μιας ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυ-
λίους αὐτῶν μεθ' ἑαυτοῖς ἀπομειβῆ-
σαι, καὶ τοὺς πόσι μὲν γιγνέσθαι
νεκρῶς. καὶ τὰ πάντα εἰσελά-
ξαι, οὔτε Ἀμμωνος υἱὸς
ὄνομαζόμενος, οὔτε θεὸς εἶναι
προσποιούμενος, ἢ ἐνύπνια ἢ
μή τις διεξιὼν, ἀλλ' ἀνθρώπος
εἶναι ὁμολογῶν, πρὸς τῶν τε
τοῖς σωτηρίαις αὐτῶν ἐλα-
ζόμενος, καὶ πρὸς τῶν τοῖς
χρυσάτων συμπεκνόμενος.
οὐ Μήδους καὶ Ἀρμενίων κα-
ταγωνιζόμενος ἐποφύγον-
τας, πρὶν διακῆν τινὰ, καὶ τὰ
τολμήσαντι παραδιδύνας ἐν-
θὺ ἢ νίκῃ. Ἀλέξανδρος δὲ,
παρῶν ἀρχῇ περλαβὼν,
ἠύξησε, καὶ παρεμπολὺ ἐξέτενε,
χρηστάμενος τῇ τ' τύχῃ δει-
μῇ. ἐπεὶ δ' οὐκ ἐνίκησέ τε, καὶ
τὸν ὄλεθρον ἐκείνον Δαρεῖον ἐν
Ιωπῇ τε καὶ Ἀρβήλοισι ἐκράτη-
σεν, ἀποσας τῶν παρῶν, ποσ-
κωεῖσθαι ἡξίου. καὶ διαλαβὼν
μνηστὴρ μετεδίητησεν ἑαυτῶν.
καὶ ἐμιαφύγῃ ἐν τοῖς συμπε-
κνύουσιν τοὺς φίλους, καὶ σωτηρίαν

ἔσται

εἰς ἀνὸς θανάτῳ. ἐγὼ δὲ ἤρξα
 ὁπίσθης τῷ πατρίδῳ, καὶ ἐπεὶ δὴ
 μετὰ ἐμπειρίᾳ πολλοῖς με
 γάλῳ εὖ δὴ ὁππότε αὐτῶν
 τῷ Λιβύῳ, ἰαχέως ὑπὲρ κούσα.
 καὶ ἰδιώτῳ ἐμαυτῷ παρέχον.
 καὶ καλὰ δικασθεὶς, ἡμεῖς γὰρ οὐ
 γινώσκοντες τὸ πρᾶγμα. καὶ ἰαυτῷ
 ἔπαρξα, ἐὰν βαρὺς ὦν, καὶ παί
 δουλός παιδείας τῷ ἑλλήνικῳ.
 καὶ οὐτε Ομηρεῖ, ὡς περ οὗτος,
 ἐρεῖα φάδου, οὐτε ὡς Ἀριστο
 τέλῃ τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς,
 μὲν δὲ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρε
 σάμενος. ταῦτά ὅτιν, ἀ ἐγὼ
 Ἀλεξάνδρου ἀμείνων φημι
 εἶναι. εἰ δὲ ἐστὶ καλλίων οὐτε
 σι, δίδότι διαδύμαλι τῷ κεφα
 λῷ διεδέδετο, Μακεδόσι μὲν
 ἴσως καὶ ταῦτα σεμνὰ, οὐ μὲν
 διὰ τούτῳ ἀμείνων δόξεν αὐ
 τῷ ἀνδρὶ καὶ στρατηγικῷ ἀνδρὶ,
 τῇ γνώμῃ πλέον ἢ περὶ τῇ τύ
 χῃ κεχρημένῳ. Μί. ὁ μὲν εἶρη
 κεν ὅτι ἀγαθὴν τὸν λόγον, οὐδὲ ὡς
 λίβῳ εἰκὸς ἡμεῖς ὑπερβαίνω. σὺ
 δὲ ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦ
 τα φῆς; Ἀλ. ἐχρῆ μὲν ὦ Μί
 νως, μὴ δὲν πρὸς αὐτὸν, οὕτω
 δεῖα

reuocaret, hostium mag
 na classe aduersus Lybi
 am nauigante, parui, cō
 tinuoque me hominem
 priuatum dedi, & dam
 natus æquo animo rem
 tuli. Atque hæc egi bar
 barus cum essem, omnif
 que Græcorum discipli
 næ expers, & neque Ho
 merum, vt hic, edidici,
 neque Aristotele sophi
 sta magistro erudit⁹ fui,
 sed solū mea natura op
 tima sum vsus. Hæc sunt
 quibus me meliorem A
 lexandro esse puto. Si ve
 ro ea causa mihi hic præ
 ferendus est, quod caput
 diademate ornauerit, id
 decorum forsan apud
 Macedones est, non ta
 men ob id præstantior
 hic videri debet genero
 so duce, & viro, qui mē
 tis sententia magis quā
 fortuna est vsus. M i n.
 Hic certe orationem ne
 que ingenerosam, neque
 vt Libycum decebat, di
 xit: tu vero Alexander,
 quid ad hæc inquis? A L
 E X A N. Oportet quidē
 o Minos, homini adeo
 temerario nihil respon
 dere. Sola enim te fama
 satis edocere potest, qua
 lis

lis ego rex, qualis hic latro habitus fuerit. Aduerte tamen, an parum ipsum superauerim, qui cum adolescens adhuc essem rem aggressus, regnum obtinui, & de patris mei interemptoribus supplicium sumpsi. At quum Thebas subuertissem, toti Græciæ terror fui, ab ea dux electus. Neque dignum putavi, Macedonum regno me contentum esse, quod pater reliquerat, sed totum terrarum orbem situi, durumque putans, nisi rerum omnium dominus essem, paucos quosdam mecum agens, in Asiã, exercitum traduxi, & apud Granicum magna pugna vici Lydiam, Ioniam, & Phrygiam cepi. Et tandem quæcunque transierã subiugans, veni ad Issum, vbi Darius me expectabat, infinitos exercitus secum agens. Post hæc o Minos, vos ipsi scitis, quot ad vos vno die mortuos miserim. Dicit enim Charon, tunc sibi scapham non sufficisse, sed ratibus compositis, illorum plerosque

se

δραστώ. ἰκανὴ γὰρ ἡ φήμη θη-
δάξαι σε. οἷός μ' ἐγὼ βασι-
λεύς, οἷός τ' οὗτος ληστὴς ἐγέν-
ετο. ὅμως τ' ὅρα εἰ κατ' ὀλί-
γον αὐτῷ δίδωμι γκα. ὅς νέος ὢν
ἔτι, παρελθὼν ὅτι τὰ παράγ-
ματα, καὶ τ' ἀρχὴν τετραγαμέ-
νῳ καλέχον, καὶ πρὸς φορέας τ'
πατρὸς μετῆλθον, καταφοβή-
σας ἢ τὴν Εἰλλάδα τῇ Θηβαίων
ἀπωλείᾳ, πρὸς τὴν γὰρ αὐτῷ
χρῆσθον θείς. καὶ ἅ καὶ ἡζήντα τ'
Μακεδόνων ἀρχὴν ἀπέειπον,
ἀγαπαὶν ἀρχὴν ὀπόσαν ὁ πα-
τὴρ καλέλειπεν, ἀλλὰ πᾶσαν
ὀπινοήσας τ' γλῶσση, καὶ δένον ἡγῆ-
σάμενος εἰ μὴ ἀπάντων κρα-
τῆσαιμι, ὀλίγους ἄγων, ἐσέβα-
λον ἐς τ' Ἀσίαν καὶ ὅτι τε Γρα-
νικῷ ἐκράτησα μεγάλη μά-
λη, καὶ τ' Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ιω-
νίαν, καὶ Φρυγίαν. καὶ ὅλως τὰ ἐν
πρὸς αἰὶ χρῆσθόμενος, ἦλθον
ὅτι Ιασόν, ἐνθα Δαρειὸς ὑπέ-
μεινε, μυριάδας πολλὰς πρὸς
ἄγων. καὶ τὸ ὑπὸ τέττερι Μί-
νως, ὑμεῖς ἴτε ὅσους ὑμῖν νε-
κρὺς ὅτι μιᾶς ἡμέρας κατέ-
πεμψα. φησὶ γοῶν ὁ παρ' ἐ-
μὸς,

μὲν, μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς
 τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ χεῖρας
 διαπληξαμένους τοῦ πολλοῦ
 αὐτῷ, διαπλῦται. καὶ ταῦτα ὃ
 ἑώραπον αὐτὸς προκινδυνεύ-
 ον, καὶ τιβότκειδ' ἀξίων. καὶ
 ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μὴ δὲ
 τὰ ἐν Αἰθίοποις διηγῆσομαι,
 ἀλλὰ καὶ μέγας Ἰνδῶν ἦλθον,
 καὶ ὁ Ωκίαν ὄρεον ἐποιήσα-
 μιν ὃ ἀρχὴς, καὶ τοῦ ἐλέφαν-
 τας αὐτῷ εἶλον, καὶ Πῶρον ἐχθ-
 ρωσάμεν. καὶ Σκύθας δὲ, οὐκ
 οὐκαταφρονήτους ἀνδρας, ὑ-
 περβὰς τὸν Τανάιν, ἐνίκησα
 μεγάλη ἱππομαχία. καὶ τοῦ
 φίλου οὗ ἐποίησα, καὶ τοῦ
 ἐχθροῦ ἡμιανάμην. εἰ δὲ καὶ
 θεὸς ἐδόκει τοῖς ἀνθρώποις,
 συγγνωστὸν ἐκείνοι παρὰ τὸ
 μέγεθος τῆς πρᾶξις, καὶ
 τοιοῦτόν τι πεισύναντες πε-
 ς ἐμοῦ. τὸ δ' οὐκ οὐκ τελευ-
 τῶν, ἐγὼ μὲν βασιλεύων
 ἀπέθανον, οὗτος δὲ ἐν φυγῇ
 ὢν, παρὰ Περσίδα πρὸ βιβυ-
 νῶ, καθάπερ ἀξίον ἡμῶν, πα-
 νουργότατον καὶ ὀμύτατον
 ὄντα. ὥς γὰρ δὴ ἐκράτησε
 τῆς

se transportasse, atque
 hæc confeci meipsum pe-
 riculis opponens, & in pug-
 na vulnerari nō timens.
 Et ut quæ apud Tyrum
 & Arbelas gesta sunt o-
 mittam, vsque ad Indos
 veni, atque Oceanum
 mei regni terminum fe-
 ci, & illorum hominum
 elephantes cepi, ac Porū
 captiuū abduxi. Scythas
 vero homines certe non
 spernēdos, Tanai trāsies
 magna equitum pugna
 vici, ac amicos meos re-
 muneraui, inimicos au-
 tem vltus sum. Si vero
 Deus hominibus vide-
 bar, parcendum illis e-
 rat. Nam rerum magni-
 tudine, vt tale aliquid de
 me crederent, inducti
 sunt, tandem mors me
 regem occupavit. Hic
 autem Hannibal apud
 Prusiam Bithyniæ exula-
 uit, vt crudelissimo &
 pessimo homini conueni-
 ens erat. Nam quo pacto
 Italos vicit omitto dice-
 re, nam non virtute, sed
 malicia atque perfidia &
 dolis id peregit, nunquā
 autem alicuius claritu-
 dinis aut iusti memor.
 Sed quoniam, quod deli-
 cioso

ciöse vixerim, vituperavit, oblitus mihi videtur eorum, quæ apud Capuâ admiserit. Ibi enim mulieribus deditus fuit, & voluptatibus vir iste mirabilis, belli gerendi occasiones prodidit. Ego vero nisi ea quæ sub occidente sunt, parua quidem putans, versus Orientem me impulissem, quid nã adeo magni profecissem? Qui Italiam absque sanguine capere, ac Libyam, omnemque eam oram vsque ad Gades, sub potestatem redigere facile potuissem? Sed hæc ego tanta contentione digna non putavi, præsertim iam antea illis perculsis, ac dominum agnoscentibus. Dixi: Tu vero, Minos, iudica. Nã & hæc e multis protulisse, satis est. S c i. Nō, nisi me quoq; prius audias o Minos. M i. Quis tu vir optime es? aut vnde? quod hisce claris ducibus te conferre audes? S c. Scipio Romanus, qui Carthaginē deleui, & Afros multis magnis præliis deuici. M. Quid igitur & tu dicis?

ὅς ἰταλῶν, ἐὼ λέγειν, ὅτι οὐκ ἰσχύϊ, ἀλλὰ πονηρίᾳ, καὶ ἀπιστίᾳ, καὶ δόλοισι. νόμιμον δὲ, ἢ προφανές, οὐδέν. ἐπεὶ δὲ μοι ὠνείδισε πῶς τρυφῶν, ἐκλελῆσθαι μοι δεῦ καὶ οἷα ἐποίησεν ἐν Καπῳῃ, ἐταίραις σιωπῶν, καὶ τοῦ τοῦ πολέμου καιροῦς ὁ θουμάσιος καθηδυπαθῶν. ἐγὼ δὲ, εἰ μὴ μικρὰ τὰ ἐσπέ-ρια δόξας, ὅπῃ πῶς ἔω μάλ-λον ἄρμησα, τί αὖ μέγα ἔ-πραξα; Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέγχι Γαδεΐραν ὑπαγόμε-νος. ἀλλ' οὐκ ἀξίωμα χα-ἔ-δοξε μοι ἐκείνα, ὑποπίνου-τα ἦδη, καὶ δεσποτῶν ὁμολο-γουῦντα. εἴρηκα. σὺ δὲ ὦ Μί-νος δικάζε. ἱκανὰ γὰρ ὑπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα. Σκι. μὴ πρότερον, ἢ μὴ καὶ ἐμοὶ ἀ-κούσης. Μί. τίς γὰρ εἶ ὦ βέλ-τιστε; ἢ πόθεν ὦν ἐρεῖς; Σκι. ἰταλιώτης Σκιπίων, στρατη-γὸς, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύην μεγά-λαις μάχαις. Μί. τί οὖν καὶ σὺ

σὺ ἐρεῖς ; Σκλ. Αλέξανδρου
μὴ ἦλθον εἶναι , τοῦδ' Ἀγγί-
βου ἀμείνων . ὃς ἐδίωξα νι-
κήσας αὐτὸν , καὶ φυγεῖν κα-
ταναγκάσας ἀτίμως . πῶς
οὐκ ἀνάγκη οὗτος , ὃς
πρὸς Αλέξανδρον ἀμιλλᾷ ,
ᾧ οὐδὲ Σκιπίων ἐγὼ ὁ νει-
κηκὼς αὐτὸν , παραβάλλεσθαι
ἀξιῶ ; Μί. νῆ Δί' ἐγνώμο-
κα φῆς ὅ Σκιπίων . ὥς πρῶ-
τος μὴ κερῖσθαι Αλέξαν-
δρος , μετ' αὐτὸν δὲ σύ , εἴ-
τα εἰ δοκεῖ , τρίτος Ἀγγί-
βας , οὐδὲ οὗτος ἐγκαταφρέ-
νιος ὢν .

Διογένους καὶ Αλε-
ξάνδρου. Διογ.

Τί, τοῦτο ὅ Αλέξαν-
δρε , καὶ σὺ τέθνηκας ὥσπερ
ἡμεῖς ἅπαντες ; Αλέξαν-
δρε ὅ Διόγενες , οὐ παρά-
δοξον δὲ , εἰ ἀνθρώπος ὢν ,
ἀπέθανον. Διόγ. οὐκοῦν ὁ
Ἀμμων ἐφύδατο , λέγων
ἐκ τοῦ σε εἶναι ὄν . σὺ δὲ
Φιλίππου ἄρα ἦδα ; Αλέξ.

Φ.-

cis? S c i. Alexandro q̄-
dem minorem esse me,
Annibale autem præstā-
torem, vt qui ipsum per-
secutus fuerim, & ad tur-
pem fugam cōpulerim.
Quō igitur non impu-
dens ille videatur, qui cū
Alexandro sese compa-
ret, cui ne ipse quidem
Scipio, qui illum deuici,
comparare me ausim.
M. Per Iouem æqua di-
cis, Scipio, quapropter
primus quidē iudicetur
Alexander, deinde post
illum tu, atq; tum si pla-
cet, tertius hic Hānibal
quippe qui nec ipse con-
temnendus existat.

Diogenis & Ale-
xandri.

Quid hoc rei Alexan-
der, ita ne defunctus es
tu quoque, perinde atq;
nos omnes? A L. Vides
nimirum Diogenes, ta-
met si mirandū non est,
si homo cum fuerim, de-
functus sim. D i o. Nū
ergo Iupiter ille Hāmon
mentiebatur, cum te iuu-
esse filium diceret, an ve-
ro tu Philippo patre pro-
gnatus eras? A L. Haud
ἀν-

dubie Philippo, neq; .n. obiissem, si Hāmone parente fuisset progenitus. D i o. Atqui de Olympiade etiam confamilia quædam ferebantur, puta draconem quædam cū ea fuisse cōgressum, visumque in cubiculo, ex eo gravidam peperisse, te porro Philippum errare, falliq; qui se tuum patrem esse crederet. A l e. Audieram quidem & ipse ista, quæadmodum tu, at nunc vi deo, neque matrem neq; Hammonios illos vates, sani quicquam aut vere dixisse. D i o. Attamen istud illorum mendaciū Alexander, ad res gerendas, haudquaquam tibi fuit inutile; propterea quod vulgus te verebatur, metuebatque, quum deum esse crederet. Sed dic mihi, cuinam tam ingens illud imperium moriens reliquisti? A l e x. Id equidē ignoro Diog. celerius enim e vita submouebam, quam ut esset ociū de illo quicquā statuendi, præter id vnum, quod moriens Perdiccæ annulum tradidi.

Sed

Φιλίππου δηλαδή. οὐ γὰρ αὐ̃ ἐτεδνήκειν Ἀμμωνος ὄν Διού. καὶ μὲν καὶ περὶ τῆς Ολυμπιάδος ὅμοια ἐλέγοντο, δρᾶκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπειν αὐτὴν ἐν τῇ σὺνῃ, ἔτα οὕτω σε τεχνῶμαι. τὴν δὲ Φίλιππον ἔξαπατῆσαι, οἰόμενον πατέρα σου εἶναι. Ἀλέξανδρ. καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον ὥσπερ σὺ. νῦν δὲ ὁρῶ ὅτι οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῆς Ἀμμωνίων προφῆται ἐλεγον. Διού. ἀλλὰ τὸ ψεύδος αὐτῆς, οὐκ ἄχρησόν σοι ὅ Ἀλέξανδρε πρὸς τὰ πράγματα ἐγένετο. πολλοὶ γὰρ ἐπέπλησον, θεὸν εἶναι σε νομίζοντες. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί νῦν τοσαύτῳ ἀρχὴν καταλέλοιπας. Ἀλέξανδρ. οὐκ οἶδα ὅ Διόγενες. σὺ γὰρ ἑφθασα ὀπισκῆσαι τι περὶ αὐτῆς. ἢ τοῦτο μένον, ὅτι ὑποδύσκων, Περδίκκᾳ τὴν δακτύλον ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλὰ

τί γε-

τὴ γὰρ ὧς Διόγενες; Διο.
 τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνιμνήσω
 ὅσα ἐποίησεν ἡ Ἑλλὰς, ἄρτι
 σε παρεληφότες πλὴν ἀρχῶν
 κολακεύοντες, καὶ προσά-
 τλῶν αἰρουμένοι, καὶ στρα-
 τηγὸν ὄντι. τοὺς βαρβάρους.
 ἔτι οἱ δὲ καὶ τοῖς δώδεκα
 θεοῖς προσιδέοντες, καὶ νεὼς
 οἰκοδομοῦμενοι, καὶ θυώ-
 ντες ὡς δρεκόντος ὑψὺ; ἀλλ'
 εἰπέ μοι, ποῦ σε οἱ Μακε-
 δόνες ἔθαψαν; Αλέξ. ἔτι
 ἐν βασιλῶνι κείμεν τρίτῳ
 ταύτῃ ἡμέρᾳ. ὑποχρεῖ-
 ται δὲ πολεμᾶν ὁ ὑπασ-
 πιστής, ὡς ποτε ἀγάγῃ χρυ-
 λῶν ὑπὸ τοῦ θορύβου τοῦ
 ἐν ποτίν, ἐς Αἴγυπτον ἀ-
 παγαγὼν με, θάψειν ἐκεῖ,
 ὡς ἡγοίμην εἰς τοῦ Αἴγυ-
 πτίων θεῶν. Διόγ. μὴ γε-
 λάτω ὁ Αλέξανδρε, ὅρων
 ἐν αἴδου ἔτι σε μαρμαίρον-
 τα, καὶ ἐλπίζοντα Ἀννου-
 βιν, ἢ Οσίριν ἡμέδαι;
 πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὴ ὧς θε-
 βηται, μὴ ἐλπίσης. οὐ γὰρ
 θέμις ἀνελθεῖν τινα τοῦ
 ἀπαξ

Sed age, quid rides Dio-
 genes? D i o. Quid ni ri-
 deam? an non meministi
 qd Græci fecerint, quū
 nuper tibi arrepto impe-
 rio adularentur, princi-
 pemque ac ducem aduer-
 sus Barbaros deligerent?
 nonnulli vero in duode-
 cim deorum numerum
 referrent, ac phana con-
 stituerent, deniq; sacra
 facerent tanquam Dra-
 conis filio? Sed illud mi-
 hi dicito, vbi te sepelie-
 runt Macedones? A l e.
 Etiamdum in Babylone
 iaceo tertium iam diem,
 porro Ptolemæus ille sa-
 telles meus, si quando
 detur ocium ab his rerū
 tumultibus, qui nunc
 instant, pollicetur in Ae-
 gyptū deportaturū me,
 atque inibi sepulturum,
 quo videlicet vnus fiam
 ex diis Aegyptiis. D i o.
 Non possum non ridere
 Alexander, qui quidem
 te videam etiam apud in-
 feros desipientem, spe-
 rantemque fore, vt ali-
 quando vel Anubis fias,
 vel Osiris. Quin tu spes
 istas omittis o diuissime
 me, neque enim fas est
 reuertri quenquam, qui

semel transmiserit paludem atque intra specus hiatum descenderit, propterea quod neque indiligens est Aeacus, neque contemnendus Cerberus. Verum illud abs te discere peruelim, quo feras animo, quoties inmentem redit, quanta felicitate apud superos relicta, huc sis profectus, puta corporis custodibus, satellitibus, ducibus, tū auri tanta vi, ad hoc populis qui te adorabant, præterea Babylone, Bactris, immanibus illis beluis, dignitate, gloria, deinde quod eminebas conspicuus, dum vectareris, dum amiculo candido caput haberes reuinctum, dum purpura circumamictus esses? nū quid hæc te discrutiant, quoties recursat animo? Quid lachrymaris stulte? annon id te sapiens ille docuit Aristoteles, ne res eas quæ a fortuna proficiantur, stabiles, ac firmas existimares? A L E. Sapiens? ille qui sit assentatorum omnium perditissimus. Sine me solum Aristotelis facta

scire

ἅπαξ διαπλευσάντων τῶν λίμνῶν, καὶ ἐς τὸ εἶναι τοῦ σοῦίου παρελθόντων. οὐ γὰρ ἀμελὴς ὁ Αἰακὸς, οὐδ' ὁ Κέρβερος σὺκαλαφρένης. ἐκείνη δὲ ἡδέως αὐτὸν μάθοιμι παρὰ σοῦ, πῶς φέρεται ὅπως αὐτὸν ἐννοήσης ὅτι οὐκ εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν, ἀφίξει, σωματοφύλακας καὶ ὑπαπιστάς, καὶ σαρβάπας, καὶ χρυσὸν τοιοῦτον, καὶ ἔθνη προσκυνοῦντα, καὶ βασιλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μέγαλα θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν καὶ τὸ ὀπίστημον εἶναι, ἐλαύνοντα, διαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρεῖδα ἐμπροσθημένον. οὐ λυπεῖται ταῦτά σε ὑπὸ τῶν μνημῶν ἰόντα; τί δακρύεις ὅ μάταια; οὐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὴς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευτε, μὴ οἷομαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης; Ἀλλ' εἰ σοφὸς; ἀπάντων ἐκείνος κολάκων ὀπίσθιπώτατος ὢν. ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅτι

ὅσα μὲν ἤτησε παρ' ἐμοῦ,
 ὣα δὲ ἐπέειπεν. ὥς δὲ
 κατερχεῖτό μου τῇ περὶ
 παιδείαν φιλοτιμία, δω-
 κύων, καὶ ἐπαινῶν, ἄρ-
 τι μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὥς
 καὶ τοῦτο μέρος ὃν τὰ γα-
 δοῦ, ἄρτι δ' ἐς τὰς τρά-
 ξεις, καὶ τὸν πλοῦτον. καὶ
 γὰρ αὖτε τοῦτ' ἀγαθὸν
 ἡγείτ' εἶναι, μὴ αἰχμύοι-
 το καὶ αὐτὸς λαμβάνων.
 γόνος δ' Διόγους ἀνθρώ-
 πος, καὶ τεχνίτης. πλὴν
 ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπολέλου-
 κα αὐτοῦ τῆς σοφίας, τὰ
 λυπεῖσθαι ὥς ὅπῃ μεγίστοις
 ἀγαθοῖς, ἀ κατηριθμήσω
 μικρῶν γέ ἔμπαροδιν. Διόγ.
 ἀλλ' οἶδα ὃ δράσεις. ἄ-
 νος γὰρ σοι τῆς λύπης ὑπο-
 δήσομαι, ἐπεὶ ἐνταῦθά γε
 ἐλλέβορος οὐ φύεται, σὺ
 δὲ καὶ τὸ Λήθης ὕδωρ
 χάνδιν ὀπίσσωσάμενος πίε,
 καὶ αὖθις πίε, καὶ πολ-
 λάκις. οὕτω γὰρ αὖ παύσῃ
 ὅπῃ τοῖς Αἰριστελούς ἀγα-
 θοῖς ἀνιώμενος. καὶ γὰρ καὶ

Κλεῖ-

scire quam multa a me
 petierit, quæ mihi scrip-
 serit, deinde quemadmo-
 dum abusus sit mea illa
 ambitione, quæ cupiebã
 eruditione cæteris præ-
 stare, cum mihi palparet-
 ur interim, ac prædica-
 ret me, nunc ob formam
 tanquam & ipsa summæ
 boni pars quædam esset;
 nunc ob res gestas atque
 opes, nam has quoq; in
 bonorum numero collo-
 candas esse censebat, ne
 sibi vitio vertèretur, qd'
 eas acciperet. Plane præ-
 stigiosus vir ille quidem
 erat, ac fraudulentus o
 Diogenes, quanquam il-
 lud fructus scilicet ex il-
 lius sapientia fero, quod
 nunc perinde quasi sum-
 mis de bonis excrucior,
 ob ista quæ tu paulo an-
 te commemorasti. D I.
 At scin' quid facies? of-
 tendã tibi molestiæ isti-
 us remedium. Quando-
 quidem in his locis verã
 trum non prouenit, fac-
 vt Lethei fluminis aquã
 auidis faucibus attrahēs
 bibas, iterumque ac sæ-
 pius bibas, atq; eo pacto
 desines de bonis Aristo-
 telicis disfruari. Verũ

L • enim

enim Cletum etiam illum & Callisthenem video, cumque his alios cōplureis raptim huc sese ferentes, quo te discerpant pœnasque sumant ob ea quæ quondā in illos commisisti. Quare fac in alteram hanc ripam conferas, & crebrius, ut dixi, bibas.

Alexandri & Philippi.

Non igitur inficiaberis Alexander ex me pognatum te esse filium, nam ad Iouem Hammonē genus paternum referens, mortem nō obīsses. A L E. Neque verō nescius eram pater, Philippi Amynti me esse filium, sed quia ad res gerendas sic mihi visum erat conducere, commento hoc usus sum vaticinii. P H I. Quid ais? Cōducibile id tibi visum, ut vatibus impostoribus fallendum te exponeres? A L. Nō isthuc, sed barbaros in mei admirationē tractos facili⁹ hoc prætextu nostro subdidimus imperio, cū nemo

vnu

Κλεῖτον ἐπεὶ οὐκ ἔστιν, καὶ Καλλιθέην, καὶ ἄλλους πολλοὺς ὅπῃ σὲ ἐρμῶντας, ὥς διασπᾶσθαι το, καὶ ἀμύναντο ὧν ἔδρασας αὐτούς. ὥς τὴν ἑτέραν σὺ ταύτην βάδιζε. καὶ πῶτε πολλάκις, ὥς ἐφύω.

Ἀλεξάνδρου καὶ Φιλίππου.

Νῦν μὲν ὁ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔξαρκος ἡρόιο, μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι. οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνῆκεις, Ἀμυνῶν γε ὧν. Ἀλέξ. οὐδ' αὐτὸς ἠγνόουν ὁ πατήρ, ὥς Φιλίππου τοῦ Ἀμυνίου υἱὸς εἶμι, ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντισμα, ὥς χρησίμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι. Φιλ. πῶς λέγεις; χρησίμον ἐδόκει σοι, τὸ παρῆλθαι σεαυτὴν ὀξυπατηθῆναι σύμβουλον ὑπὸ τῆς προφητῆς; Ἀλέξ. οὐ τοῦτο. ἀλλ' οἱ βάρεται κατεπλάγησάν με, καὶ οὐδεὶς ἔτι ἀνδίστατο οἰό-

ἐκδιδόντες ἑαυτοὺς μάχεσθαι. ὥς
ἔστιν ἐκράτουσιν αὐτῶν.

Φιλ. τίτων ἐκράτησας σὺ
γε ἀξιωμαχῶν ἀνδρῶν, ὃς
δειλοῖς ἀεὶ σωλιμέχθης,
τοξάρια, καὶ πηλτάρια,
καὶ ἄλλ' ἑξῆς οἰσύνῃα προβέβλη-
μένοις; Ἑλλήων κρατεῖν
ἔργον ἡμῶν, Βοιωτῶν καὶ Φω-
κίων καὶ Αἰτωλίων, καὶ
τὸ Ἀρκάδων ὀπλιτικόν,
καὶ πλὴν Θεσσαλῶν ἴσ-
των, καὶ πῶς Ἡλείων ἀ-
κοντιστῶν, καὶ τὸ Μαγ-
τινέων πελτασικόν, ἢ Θρά-
κας, ἢ Ἰλλυριοὺς, ἢ καὶ
Παίονας χειρώσασθαι, ταῦ-
τα μεγάλα; Μήδων δὲ,
καὶ Περσῶν, καὶ Χαλ-
δαίων, καὶ χρυσοφύων ἀν-
δρώπων, καὶ Ἀβρῶν, οὐκ
οἶδ' ὡς ἀπὸ σοῦ μύριοι
μετὰ Κλειάρχου ἀνελθόν-
τες, ἐκράτησαν, οὐδ' εἰς
χεῖρας ὑπομεινάτων ἐλ-
θεῖν ἐκέλευον, ἀλλὰ πρὶν
ἢ τῷ ἔργῳ ἐξικνεῖσθαι,
φυγόντων. Ἀλέξανδρ. ἀλλ'
οἱ Σκύθαι γε ὅς περ πάντες,
καὶ

vnus viribus nostris ha-
stenus restiterit, quippe
hac sola opinione ducti,
quod aduersus Deum sibi
esset præliandum. P H I.
Quos tu igitur tanto co-
natu dignos, usque vici-
sti? qui cum timidis illis
arculis, peltariis, ac ger-
ris vimineis pugnare so-
litis semper congressus
es? Atqui Græcos armis
domare, Bæotios, Pho-
censes, Athenienses, &
id genus alios operis fue-
rat strenui atque magni-
fici. Arcadū insuper su-
stinere armaturam, equi-
tatum Thessalum, Eleo-
rum iaculatores, Man-
tineos peltis instructos,
aut cum Thracib. Illy-
ricis, Pæonibusque ma-
nū conferere, operosum
profecto atque arduum
id fuisset inprimis. Cæ-
terum Medos, Persas &
Chaldæos delicatos ac
plurimo auro cōspicuos,
non satis compertum ha-
beo, quonam modo an-
te te, duce Clearcho mil-
le viri bello adorti ex-
pugnarint, scæde in fu-
gam actos antequam ad
manus ventum fuisset.
A L. At vero Scythæ pa-
ter,

ter, & Indicielephantes
 res sunt non vsque adeo
 abiectæ & contemptibi-
 les. Et tamen neque cō-
 citatis inter ipsos inte-
 stinis odiis, neque per
 prodicionem mihi venun-
 dari passus sum victoriā.
 Sed neque deieravi vn-
 quam, aut per nugas a
 pollicito recessi, fidemq;
 solui victoriæ gratia. Ad
 de, quod & Græcos ali-
 os sine sanguine in dedi-
 tionem accepi, Theba-
 nos autem fortassis ipse
 audisti, quomodo aggreſ-
 sus fuerim. Ρ Η Ι. Noui
 hæc omnia ex Clito, quē
 tu inter epulas, eo quod
 nomen meum celebra-
 ret, & meas res gestas
 cum tuis conferre aude-
 ret, traiecto per corp⁹ te
 lo, tum iugularas. Tu
 vero & Macedonicā chla-
 mydem abiiciens, can-
 dyn, Persicum amictum,
 recepisti (vt aiunt) & tia-
 ram rectam. Vt ne inte-
 rim commemorē, quod
 a Macedonibus, viris vti
 que liberis, adorari de-
 bere te, in animū duxe-
 ris. Et qui, quod maxi-
 me omnium erat ridicu-
 lum, hominum abs te vi-

cto-

καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες .
 οὐκ ἀκαταφρόνητόν τι
 ἔργον . καὶ ὅμως οὐ δια-
 σήσας αὐτοὺς , οὐδὲ προ-
 δοσίαις ἀνούμενος τὰς
 νίκας , ἐκράτει αὐτῶν .
 οὐδ' ἐπώρκετα πώποτε ,
 ἢ ὑποχόμενος ἐφοντά-
 μιν , ἢ ἀπίστον ἑπραξά-
 τι τοῦ νικᾶν ἕνεκα . καὶ
 τοῦ Ἑλλήνας δὲ , τοῦ μὴ
 ἀναιμῶντι παρέλαβον . Θη-
 βαίους δὲ ἵππος ἀκούεις
 ὅπως μετέλθον . Φιλ . οἶ-
 δα ταῦτα πάντα . Κλεί-
 τος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι ,
 ὅν σὺ τοῦ δορατίου διελά-
 σας μεταξὺ δειπνουῦντα ,
 ἐφόνευτας , ὅτι με πρὸς
 τὰς σὰς πράξεις ἐπαιné-
 σαι ἐτόλμησε . σὺ δὲ καὶ
 πλὴν Μακεδονικῷ χλα-
 μύδα καταβάλων , κατ-
 ιδὼν ὡς φασι μετενέδυσ ,
 καὶ πύργον ὀρθῶν ἐπέδου ,
 καὶ προσκυνοῦντα ὑπὸ
 Μακεδόνων , ὑπὸ ἑλευθέ-
 ρων ἀνδρῶν ἡξίους . καὶ τὸ
 πάντων γελοϊότατον , ἐμί-
 μου

μου τὰ τῶν νενικημένων.
 ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλ-
 λα ἑώραξας, λέουσι συγ-
 κατακλείων πεπαιδευμέ-
 νους ἄνδρας, καὶ γάμους
 τοιούτους γαμῶν, καὶ
 Ἡφαισίωνα ὑπεραγαπῶν.
 ἐν ἐπὶ πάντεσσι μόνον ἀκού-
 σας, ὅτι ἀπέχου τῆς
 τοῦ Δαρείου γυναικὸς κα-
 λῆς οὐσης, καὶ τῆς μητρὸς
 αὐτοῦ, καὶ τῆς θυγα-
 τέρων ἐπεμελήδης. βασι-
 λικὰ γὰρ ταῦτα. Ἀλέξ.
 τὸ φιλοκίνδυνον δὲ ὃ πά-
 ντερ οὐκ ἐπαινέεις, καὶ τὸ
 ἐν Οἰζυδράκαις πρῶτον
 καβαλάσαι εἰς τὸ ἐντὸς
 τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦ-
 τα λαβεῖν τραύματα; Φιλ.
 οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο ὃ Ἀ-
 λέξανδρε, οὐχ ὅτι μὴ κα-
 λὸν εἶναι οἶμαι καὶ τιτρώ-
 σκεσθαι ποτὲ τὴν βασιλέα,
 καὶ περικινδυνεύειν τοῦ
 στρατοῦ, ἀλλ' ὅτι σοι τοι-
 οῦτο ἥκιστα σιμώφερε. δι-
 ὅς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἴ-
 ποτε πρῶδεῖς, καὶ βλέ-
 πειν

eorum mores imitatus
 es. Tēpero mihi, ne me
 morem alia, quæ turpi-
 ter admiseris in leonū
 claustra inclusis doctis
 viris, & nuptiis talibus
 peractis. Quodq; Ephæ-
 stionem plus quā esset
 satis, amaris. Vnum est
 quod solum laudo abs te
 gestum, in Darii vxore
 videlicet, forma præstan-
 te, quia ab illius cōple-
 xu abstinueris, & geni-
 tricis illius, atque filia-
 rum, ne vim paterentur,
 curam sulceperis. Re-
 gium certe id opus exti-
 tit, quod tum factitaf-
 se te accepimus. ALEX.
 Quō autem tibi non p-
 batur pater, qd' in Oxy-
 dracis gente Indica, lu-
 bens me in periculū con-
 iecerim, atque acceptis
 plurimis vulneribus, mu-
 ros primus omnīū tran-
 filierim P H. Nō probo,
 Alexander. Neque id,
 quia pulchrū esse negē,
 vulnerari quandoque im-
 peratorem, & in subeun-
 dis periculis prætentare
 viam, sed quia ex re
 tua isthac erat minime.
 Siquidem pro deo habi-
 tus, quos, oro, risus præ-
 be-

bebas spectatoribus quā
 do post acceptū vulnus,
 ab exercitu magno tu-
 multu direptus, mœrēs
 ac eiulans sanguine flui-
 tabas? Addeque Iupiter
 Hammon tanquam præ-
 fligiator quispiam, & va-
 nus propheta, reus men-
 daciū palam tum argue-
 batur. Non enim video
 qualiter risum contine-
 at, qui Iouis filium vide-
 rit animū delicere, & in
 desperatione rerum ef-
 flagitare medicorum au-
 xilia. Denique quum tā
 dem iam mortem obie-
 ris, quē credas obsecro,
 qui confictam illam ad-
 optionem qua Iouis di-
 ctus es filius, non carpat
 maledictis? Potissimum
 ubi dei istius cadauer
 porrectum iacere, turgi-
 dum sane, & iuxta ali-
 orum corporum morem
 contactu suo omnia la-
 befactans, aspexerit. Cæ-
 terum quod ais Alexan-
 der, tibi fuisse conduci-
 bile, quo facilius rerum
 potireris, id profecto
 multū tibi gloriæ ex be-
 ne etiā ac strenue gestis
 eripuit. Nam quanquam
 insigniter multa, tamen
 diū

παίεν σε φοράδην τοῦ πα-
 λείου ἐκκομίζομενον, αἵ-
 ματι ξιόμενον, οἰμάζον-
 τα ὅτι τῷ τραύματι,
 ταῦτα γέλωε ὡς τοῖς ὀ-
 ρῶσι. καὶ ὁ Ἀμμων, γό-
 ης, καὶ ψευδόμαντις ἡ-
 λέγχετο, καὶ οἱ προφη-
 ται, κόλακες. ἢ τίς οὐκ
 αὖ ἐγέλασεν, ὁρῶν τὸν
 τοῦ Διὸς υἱὸν λειποψυ-
 χοῦντα, διόμενον τῶν
 ἰατρῶν βοηθεῖν; νυνὶ μὲν
 γὰρ ὁπότῃ ἦδη τέθνηκας,
 οὐκ οἶσι πολλοὺς εἶναι
 τοὺς τινὲς ποιεῖσθαι ἐκεί-
 νῳ ὀπκιεστομοῦντας, ὀ-
 ρῶντας τὸν νεκρὸν τοῦ
 Διὸς ἐκτάδην κείμενον,
 μυδῶντα ἦδη καὶ ὄξω-
 δικότα, κατὰ νόμον
 σωμάτων ἀπάντων; ἄλ-
 λως τε, καὶ τὸ χηρσι-
 μον ὃ εἶπες Ἀλέξανδρε.
 τὸ διὰ τοῦτο κρατεῖν
 ξαδίας, πολὺ σε τῆς
 δόξης ἀφηρεῖτο τῶν κα-
 τορδουμένων. πᾶν γὰρ ἐ-
 δόκει ἐνδιεῖς ὑπὸ Διὸς
 γίνε-

γίνεσθαι δοκοῦν. Ἀλέξανδ.
οὐ ταῦτα φρονοῦσιν οἱ ἄν-
θρωποι ὥς ἐμοῦ, ἀλλ'
Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐ-
κάμειλον τιθέασί με. καί
τοι τὴν Ἀργεον ἐκείνῳ
οὐδ' ἐτέρου ἐκείνων λα-
βόντος, ἐγὼ μόνος ἔχει-
ρωτάμην. Φιλίπ. ὁρᾷς
ὅτι ταῦτα ὡς ὑὸς Ἀμ-
μωνος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ
καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις
σεαυτὸν, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ
ᾧ Ἀλέξανδρε, οὐδὲ τὸν τύ-
φον ὑπομαθήσῃ, καὶ γνώ-
σῃ σεαυτὸν, καὶ σωῆς ἦδη
πικρὸς ὢν;

Ἀχιλλέως καὶ
Ἀντιλόχου.

Οἷα πρῶτον Ἀχιλλεῦ
πρὸς τὸν Οδυσσεῖα σοι εἴ-
ρηται περὶ τοῦ θανάτου,
ὡς ἀγεννῇ καὶ ἀνάξια τῶν
διδασκάλων ἀμφοῖν, Χεί-
ρωνός τε καὶ Φοίνικος. ἡ-
κροώμεν γὰρ ὅποτε ἔ-
φης βούλειθαι ἐπάρουρος
ὢν,

diis longe inferiora age-
re visus, vacillare ob hoc
iudicatus es, & tota ra-
tione deficere. A. Haud
quaquam de me isthuc
sentiunt mortales. Sed
cum Hercule me & Bac-
cho conferunt, veluti
periculum, parique cum
illis gloria certantem.
Nam & Arnum, a neu-
tro etiam illorum armis
subactum, ego facile ce-
pi. P. H. Etiamdum vi-
deris ista ut Hammonis
filius dicere? quando nec
Baccho quidem cedis,
aut Herculi, sed nec eru-
descere nosti Alexan-
der, solitamue dedisce-
re arrogantiam, teipsum
deinde noscere, vel iam
tandem sapere, etiam si
serius, ubi fato occu-
bueris.

Antilochi & Ach-
illis.

Quenam sunt illa A-
chilles, quae tu Vlyssi iam
primum commemoran-
do in mortem executus
es, ut minime generosa,
ac Chirone atque Phoe-
nice, quibus tu aliquan-
do usus es praeceptorib.

L 5 parum

parum digna. Audiui. n. magis ex re tua futurum tibi videri si velis agricolæ mun^o obies, inopi cui nec vict^o suppetat, loces speram, quā ut omnib. vita functis domineris. Quasi rudis quidam plebeius, ex media Phrygia ortus, atque immodico insuper etiam vitæ afflictator diceret ferendum forte id esset, atque condonandum nonnihil rusticitati. Verum ex Peleo prognatum, & ex omni heroum numero periculorum contemptorem acerrimum, in tam abiectam & humilem de se ipso descendere opinione, scdū sane atque pudendū inprimis, deniq; iis quæ in vita strenue gesseris equidem haud scio quō ista conueniant. Nā dum in Pythio regnare tibi ad senectā vsque licuisset, citra gloriam tamen, tu gloriosam oppetere mortem maluisti, quā potiri regna. A c. Atο Nestoris filii, nondum etiam tum feceram rerum earū periculum, & quid cui præferrem ignorans gloriosam

ὦν, διττύειν παράτιναι
τῇ ἀκλήρων, ὥ μὴ βί-
τος πολὺς εἴη μάλλον,
ἢ πάντων ἀνάσσειν τῇ
κεκρῶν. ταῦτα μὲν οὐκ
ἀλλοτρίῃ τινα φρένα δι-
λὸν, καὶ πέρα τοῦ κα-
λῶς ἔχοντος φιλόζων
ἴσως ἐχρῆν λέγειν. τὸν
Πηλέως δὲ υἱὸν τῷ φιλοκιν-
δυνότατον ἡρώων ἀπάν-
των, τὰ περὶ αὐτῶν πε-
ρὶ αὐτοῦ διανοεῖσθαι, πολ-
λὴ αἰσχυρὴ, καὶ ἐν-
αντιότης πρὸς τὰ πε-
πραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ.
ὥς ὅξιν ἀκλεῶς ἐν τῇ
φθιώτιδι πολυχρόνιον βα-
σιλεύειν, ἐκὼν προεῖλον
τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς
δόξης δαίμον. Ἀχιλ-
λέως. ὦ παῖ Νέστορος,
ἀλλὰ τότε μὲν ἀπειρος
ἔτι τῇ ἐνταῦθα ὦν, καὶ
τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπώ-
τερον ἴω ἀγνοῶν, τὸ δύ-
σκιον ἐκείνο δοξάζειν
προετίμων τοῦ βίου. νῦν
δὲ συνίημι ἥδη, ὥς ἐκεί-
νη μὲν

νη μὲν ἀνωφελὲς , εἰ καὶ
 ὅ,τι μάλιστα οἱ αὖτ' ἔα-
 ψωδῆσουσι . μετὰ νεκρῶν
 δὲ , ὁμοτιμία . καὶ οὔτε
 τὸ κάλλος ἐκείνο ὧ Ἀντί-
 λοχε , οὔτε ἡ ἰσχὺς πά-
 ρεισιν , ἀλλὰ κείμεθα ἅ-
 παντες ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ
 ζήφω ὅμοιοι , καὶ κατ'
 οὐδὲν ἀλλήλων διαφέ-
 ροντες . καὶ οὔτε οἱ τῶν
 Τρώων νεκροὶ δεδίασί με ;
 οὔτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν δε-
 ραποψύουσιν . ἰσηγορία
 δὲ ἀκριβὲς , καὶ νεκροὶ ὁ-
 μοιοι , ἢ μὲν κακός , ἢ
 δὲ καὶ ἐδδός . ταῦτά με
 ἀνίᾳ , καὶ ἄχθομαι , ὅ-
 τι μὴ θνητὸν ζῶν . Ἀν-
 τίλο . ὅμως τί οὖν αὖ-
 τις πάθοι ὧ Ἀχιλλεῦ ;
 ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ φύ-
 σι , πάντως ὑποδύσκειν
 ἅπαντας . ὥςτε καὶ ἐμ-
 μύειν τοῦ νόμου , καὶ μὴ
 ἀνιάδαι τοῖς διατεταγ-
 μένοις . ἄλλως τε , ὅρᾳς
 τῶν ἐταίρων ὅσοι περὶ σὲ ;
 ἐσθλὸν οἶδε ; μετὰ μικρὸν
 δε

lam hanc infelicem pro-
 ponebam vitæ. Atqui se-
 ro iam tandem intelligo
 quam egerim prudenter.
 Apud viuos enim reperi-
 es forte, qui res bene ge-
 stas celebrent literarum
 monumentis, sed hic ap-
 ud manes non video q̃
 frugiferum opus effece-
 rim, vbi vnus est honos
 omniũ. Sed neque vires
 iā assunt corporis Anti-
 lochæ, aut forma, interciderũt
 omnia, pari rerum statu
 visuntur omnia, nullũ
 sapientiæ, aut alterius
 rei discrimen est. Adde-
 quod nulli iam ex Troia-
 norum mortuis formi-
 dabilis sum, nemini græ-
 corum venerandus, prorsus
 omniũ de mortuis
 existimatio est, siue bo-
 ni fuerint siue improbi.
 Hæc sunt quæ me angũt
 & misere sollicitant, &
 ob quæ doleo, quod non
 potius loco operas & viv-
 uo. A c n. quid agat qui
 spiam? quando sic natu-
 ra comparatum est, vt
 omnes prorsum cogantur
 semel vitā relinque-
 re, quæ lex cum in vni-
 uersum iā obtinuit, nec
 abrogari yllō modo que-
 at,

at, patienter hanc feras oportet. Cæterum aspice nos, quotquot penes te sumus, denique & Vlysses quoque post pusillum adueniet. Vnde solatium tibi merito afferet societas, id quod & aliis in rebus plerumque usu venire solat. Non enim solus videris in hæc mala cōiectus. En tibi Herculem, Meleagrum, & alios plerosque, qui non parum multos in admirationem traxere, qui quidē (ni fallor) haudquam in vitā videntur redituri, si quis eos ad inopes & victu indigos mittat, ut illis pro mercede seruiant. A C H. Sociorū hæc quidem admonitio est, verum haud scio quo pacto eorum quæ in vitā aguntur, memoria, impendio me excruciat. Arbitror autē & vestrū vnumquēque ita affici, etiam si non palam confiteamini, nequiores sane in eo, quod tacite huiusmodi per quietem toleratis. A N T. Non equidem Achilles, sed longe tibi præstamus quippe quæ intelligimus quā sit inutile,

δὲ καὶ Οδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. Φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινονία τοῦ πρᾶγματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλους δαυμάτους ἀνδρας, οἳ οὐκ αὖ οἶμαι δέξαιτο ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτοὺς ἀναπέμψῃ θητῶσοντας ἀκλήροισ καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν; Ἀχιλλεύς. ἑταιρική μὲν ἡ παραίνεσις. ἐγὼ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη ἧς παρὰ τὸν βίον αἰτᾷ. οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον. εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτην χείρους ἐσέ, καὶ ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες. Ἀντίλοχος. οὐκ. ἀλλ' ἀμείνους ὧ Ἀχιλλεῦ. τὸ γὰρ ἀνωφελὲς τοῦ λέγειν ὁρῶμεν. σιωπᾶν γὰρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχιδαι, δίδοται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλαμῖν ὥσπερ σὺ, τοῦ

φοιαῦτα εὐχόμενοι.

Διογένηος καὶ Ἡρα-
κλέους.

Οὐχ Ἡρακλῆς οὗτός
ἐστιν ; οὐ μὲν οὖν ἄλλος μα-
τὸν Ἡρακλέα. τὸ τόξον,
τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντή, τὸ
μέγεθος ; ὅλος Ἡρα-
κλῆς ἐστίν ; εἴτα τέθνη-
κε Διὸς υἱὸς ὢν ; εἴπερ
μοι ὦ καλλίγικε ; νεκρὸς
εἶ ; ἐγὼ γὰρ σοὶ ἔδουον ὑ-
πὲρ γῆς, ὡς θεῶ. Ἡρα-
κλῆς. καὶ ὀρθῶς ἔδυνες.
αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς
ἐν οὐρανῷ τοῖς θεοῖς συν-
εστὶ, καὶ ἔχει καλλίσφου-
ρον Ἡβλυ. ἐγὼ δ' εἶδα-
λον εἰμὶ αὐτοῦ. Διογέ-
νης. πῶς λέγεις εἶδα-
λον τοῦ θεοῦ ; καὶ διωα-
τὸν ἔξ ἡμισείας μὲν τι-
να θεὸν εἶναι ; τεθναῖναι
δὲ πῶς ἡμίσει ; Ἡρακλῆς.
ταί. οὐ γὰρ ἐκείνους τέθνη-
κεν, ἀλλ' ἐγὼ ἡ εἰκὼν
αὐτοῦ. Διογ. μανθάν-
ω : αὐτὰνδρόν σε πῶς

Πλού

tile, de iis rebus verba
facere. Silere enim & æ-
quo animo sustinere om-
nia, quæ accidunt, datū
nobis est, ne tibi affectu
isto similes ipsi quoque,
ridiculi omnibus merito
videamur.

Diogenís & Hercu-
lis.

Nunqd Hercules hic
est? Haud quisquam me
hercule alius; arcus, cla-
ua, pellis leonina; mag-
nitude ipsa, totus deniq;
Hercules est. Igitur e vi-
ta decessit; qui Iouis e-
rat filius? Dic quæso ὁ
victoriosè mortuus ne
es? Ego enim cum terræ
superessem, tibi haud se-
cus quā deo sacrificavi.
H E R. Recte quippe sa-
crificasti. Hercules enim
ipse in cælo vna cū diis
immortalibus consistit;
Hebem apud se habens
cruribus formosissimam;
Ego vero q te alloquor,
sua sum vmbra. D I O G.
Quidnam dicis amabo?
vmbra ipsius dei? Fie-
ri enim potest, altera eū-
dem ex parte deum esse;
altera vita decessisse? H.

Vti-

Vtique. Ille enim nequaquam mortuus est, sed ego duntaxat imago ipse sum. D i. Intelligo rem, Te utrum pro viro Plutoni pro se dedit, & tu nunc pro illo mortuus es. H e r. Sic res se habet. D i o. Quo pacto igitur callidissimus cum sit Aeacus, te nequaquam illum esse non novit, sed admisit tanquam supposititiū Herculem; H e. Quoniam ille ipse esse videor. D i o. Vera autumas, nam ita perfimilis es, ut si ille ipse sis. Caveas igitur ne cōtra sit ut tu quidem Hercules existas, imago vero apud deos immortales Hebem in uxorem duxerit. H e r. Audax nimium es atque loquax: & nisi a scommatibus, quae in me iacis, abstinueris, senties quamprimū qualis dei imago sim, arcus enim nudus est atq; paratus. D i o. Cur autem de cetero te timeā, quū semel mortuus sim? Sed per tuum Herculem dic quāso, dum ille vivebat, eras ne vna cum ipso, & tunc imago existens, aut

v nu

Πλούτῳ. παρέδωκεν αὐτῷ ἑαυτοῦ. καὶ σὺ νῦν αὐτὸν ἐκείνου νεκρὸς εἶ. H e r. τοιοῦτό τι. Διογ. πῶς οὐκ ἀκριβὲς ἂν ὁ αἰακὸς, οὐκ ἔγνω σε μὴ ὄντα ἐκείνον, ἀλλὰ παρέδεδεχτο ὑποβολιμαῖον H e r κ λ ε α παρόντα; H e r κ λ. ὅτι ἐώκειν ἀκριβῶς. Διογ. ἀληθῆ λέγεις. ἀκριβῶς γὰρ, ὥστε αὐτὸς ἐκείνος εἶναι. ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ὄβρι. σὺ μὲν εἶ ὁ H e r κ λ ῆς, τὸ δὲ εἰδωλὸν γιγάμικε πρὸς H e r κ λ ῆν ὅτι τοῖς θεοῖς. H e r κ λ. θρασὺς εἶ, καὶ λάλος. καὶ εἰ μὴ πάντῃ σκώπτων ἐς ἐμὲ, εἴσῃ αὐτίκα οἴου θεοῦ εἶδωλὸν εἶμι. τὸ μὲν τόξον γυμνὸν, καὶ πρόχειρον. Διογ. ἐγὼ δὲ, τί αὖ ἐτι φοβοίμην σε, ἀπαξ τεθνεώς; ἀτὰρ εἰπέ μοι πρὸς τοῦ σοῦ H e r κ λ ε ο υς, ὁπότε ἐκείνος ἔζη, σωτὴς αὐτῶν, καὶ τότε εἰδωλὸν ἂν; ἢ εἴς μὲν ἦτε πρὸς τὴν βίον, ἐπεὶ δ' αὖ

δ' ἀπιδάμειτε, διαμεζέ-
 ντες, ὁ μὲν εἰς θεοὺς ἀπέ-
 πατο, σὺ δὲ τὸ εἶδωλον,
 ὥσπερ εἰκὸς ἴω, εἰς ἄδου
 πάρεϊ; **Ηρα.** ἐχέτω μὲν
 μήδ' ἀποκρίνεσθαι πρὸς ἄν-
 δρα ἐπίτηδες ἐρεχλουῶ-
 ντα. ὅμως δ' οὐκ καὶ τοῦτ'
 ἀκουσον. ὁπόσον μὲν Ἀμ-
 φιτρυῶνος ἐν πρὸ **Ηρακλεί**
 ἴω, τοῦτο τέθνηκε, καὶ
 εἰμὶ ἐγὼ ἐκείνου πᾶν. ὃ
 ἦ ἴω τοῦ Διὸς, ἐν οὐρα-
 νῷ σώεσι τοῖς θεοῖς. **Διο.**
 σαφὲς γυνὴ μανθάνω.
 δύο γὰρ φῆς ἔτεκεν ἡ Ἀλκ-
 μύνη κατὰ τὸ αὐτὸ **Ηρα-**
κλέας, τὸν μὲν ὑπὸ Ἀμ-
 φιτρυῶνι, τὸν δὲ πρὸ
 τοῦ Διὸς. ὥς ἐλελή-
 δετε δίδυμοι ὄντες ὁμο-
 μήτειοι. **Ηρακλ.** οὐκ ὦ
 μάταιε. ὁ γὰρ αὐτὸς ἀμ-
 φωήμεν. **Διογ.** οὐκ ἔστι
 μαθεῖν τοῦτο ῥάδιον, σω-
 θέτους δὲ ὄντας **Ηρακλέ-**
ας, ἐπὶ εἰ μὴ ὥσπερ ἱπ-
 ποκένταυρός τις ἦτε, εἰς
 ἐν συμπεφυκότις, ἀνδρῶ-
 ποδ

vnus quidem eratis in vi-
 ta: posteaquam autem e
 vita decessistis separati;
 ille quidem ad deos im-
 mortales aduolauit, tu
 vero umbra, vt dignum
 videtur, ad inferos adue-
 nisti? **H E R.** Et si fas e-
 st quidem foret, nequaquam
 respondere viro Iophitti
 ce percunctanti, attamen
 aures quoque ad hos por-
 rigas. Quicquid enim
 Amphitryonis in Hercu-
 le erat id ipsum morte af-
 fectum est, quod nempe
 ego sum (vt dixi) totū,
 quod autem ex Ioue e-
 rat, cum diis immorta-
 libus conuersatur. **D I:**
 Perspicue nūc intelligo,
 autumas enim eadem vi-
 ce Alcmenam duos pepe-
 risse Hercules, vnū qui-
 dem ex Amphitryone;
 alterum vero ex summo
 Ioue, ex quo factum est;
 vt gemini vnus matris
 vtero lateretis. **H E R C:**
 Nequaquam o insane;
 idē profecto ipsi eramus
 ambo. **D I O:** Neque ad-
 huc ad intelligendum id
 facile est; duos Hercu-
 les in vnum esse compo-
 sitos, nisi quis diceret;
 vos tanquam Hippocen-
 tau-

taurum in vnum fuisse copulatos hominem videlicet, & deum. HÆR. An nō & homines eodē pacto ex duobus componi tibi videntur, animo videlicet & corpore? Vnde quod prohibet animū quidem ipsū ex summo Ioue natū, adesse cælo, me vero mortalem ad inferos uenisse? D I. Vtique elegātē hęc differuisses, o optime Amphitryoniade; si corpus hac tempestate esses, sed incorporea es imago, itaque periculum est, te triplicem iam fecisse Herculem. HÆR C. Quonam modo triplicem? D I O. Hoc quidem modo, nam si vnus in cælo existit, tu vero apud nōs imago, corpus autem in Oeta, iam in puluerē versum, hęc tria iam sunt, animaduertas igitur velim, quem tertiū corpori esse intelligas patrem. HÆR. Audax es, atque sophista, sed quod nomen tibi est? D I O G. Diogenis Sinopei imago, ipse autem, per Iouem, minime cum diis immortalibus, sed cum mortuorum optimis

ποσ καὶ θεός. Ηρακ. οὐ γὰρ καὶ πάντες οὕτω σοι δοκοῦσι συγκεῖσθαι ἐν δυοῖν, ψυχῆς καὶ σώματος; ὥς τί τὸ κωλύον ἐστὶ; πῶς μὴ ψυχὴν ἐν οὐρανῷ εἶναι, ἥπερ ἐγὼ ἐκ Διὸς, τὸ δὲ θνητὸν ἐμὲ; παρὰ τοῖς νεκροῖς; Διογ. ἀλλ' ὃ βέλτιστε Ἀμφιτρυωνιάδην, καλῶς αὖ ταῦτ' ἔλεγες, εἰ σῶμα ἦν δα, νῦν δὲ ἀσώματον εἶδωλον εἶ. ὥς κινδυνεύεις τριπλοῦν ἦδη ποιήσῃ τὸν Ηρακλέα. Ηρακ. πῶς τριπλοῦν. Διο. ὠδέπως. εἰ γὰρ ὁ μὲν τις ἐν οὐρανῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῶν σὺ τὸ εἶδωλον, τὸ δὲ σῶμα ἐν Οἷτῃ κένεις ἦδη γινόμενον, τρία δὴ ταῦτα γίνεται. καὶ σκόπει ὅν τινα δὴ πατέρα τρίτον ὀπινόσεις τῷ σώματι. Ηρακ. θρασύς τις εἶ, καὶ σοφιστής. τίς δὲ καὶ ὢν τυχερός; Διο. Διοχόους τοῦ σινωπέως εἶδωλον, αὐτὸς δὲ, οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις

τίσοις νεκρῶν σωῖμι, Ομήρου, καὶ τῆς τοσαύτης ψευδολογίας καταγελῶν.

Μενίππου καὶ
Ταντάλου.

Τί κλέεις ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρε, ὅπῃ τῇ λίμνῃ ἐσῶς; Τάν. ὅτι ὦ Μενίππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τῷ δίφῳ. Μεν. οὕτως ἄργος εἶ, ὥς μὴ ὀπκύνῃς πιεῖν, ἢ καὶ νῆ Δί' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρὶ; Τάν. οὐδὲν ὄφελος εἰ ὀπκύνῃμι. φύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπειδὰν προσιὼν ἅλῃται με. ὡς δέποτε καὶ ἀρύσσομαι, καὶ προσενέγκω πρὸ στόματι, οὐ φθάνω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος. καὶ διὰ τῶν δακτύλων διαῤῥυέν, οὐκ οἶδ' ὅπως αὖθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου. Μεν. τεράσιον τι πάχεις ὦ Τάνταλε, ἀτὰρ εἶπέ μοι, τί γὰρ δέη τοῦ πιεῖν; οὐ γὰρ σῶμα ἔχεις. ἀλλ' ἐκείνο μὲν ἐν Λυδία πρὸς τέθαπται, ὅπερ

timis conuersor, Homerū atq; huiuscemodi fabulas deridens.

Menippi & Tantalii.

Quid ciulas o Tātale, aut quid tuam deploras fortunam, stagno imminens? TANTAL. Quoniam siti enecor Menippe. MEN. Vsque adeo piger es atque iners, vt nō vel pronus incumbens bibere noris, vel caua uola hauriens? TANTAL. Nihil profecero si procūbam, refugit enim aqua simulatque me propius admoueri senserit, quod si quando hausero, oriq; coner applicare, prius effluxit, quam summa rigem labia. Atque inter digitos effluens aqua, haud scio quomodo rursus manum meam aridā relinquit. MEN. Prodigiosum quiddam de te narras Tantalē, verum dic mihi isthuc ipsum, quorsum opus est bibere, quum corpore careas, nā illud quod esurire poterat, aut sitire, in Lydia sepultum est. Cæterum

M tu

tu quum sis animus, qui-
nam posthac aut sitire
queas aut bibere. T A N.
Atq hoc ipsum supplicii
genus est, vt anima pe-
rinde quasi corpus sit,
ita sitiatur. M E. Age, hoc
ita habere credam, quā
do quidem affirmas te si-
ti puniri. At quid hinc
acerbi tibi poterit acci-
dere? Num metuis ne po-
tus inopia moriari? At
equidem haud video al-
teros inferos, si quis hos
relinquat, neque locum
alium in quem morte de-
migraret quispiam. T A N.
Recte tu quidem dicis,
verum hoc ipsum suppli-
cii genus est, sitire, quū
nihil sit opus. M E N. De
sipsis Tantale, & vti ve-
rum tibi fatear, nō alio
potu videris egere quam
veratro mero, nam di-
uersum quiddā pateris,
iis quos canes rabiosi mo-
rderint, vt qui non
aquam quemadmodum
illi sed sitim horreas. T.
Ne veratrum quidem re-
cusarim bibere Menippe
si liceat modo. M. Bono
es animo Tantale, certū
habens nunquam fore,
vt vel tu, vel reliquorū
mani-

καὶ πεινῶ καὶ διψῶ ἐδυνά-
το. σὺ δὲ ἢ ψυχὴ, πῶς αὖ ἐτι
ἢ διψῆς, ἢ πίνεις; Τάν.
τοῦτ' αὐτὸ ἡ κόλασις ὅτι, τὸ
διψῶ μου πλὴν ψυχῶ ὥς
σῶμα οὔσαν. Μέν. ἀλλὰ τῷ-
το μὲ οὕτω πεισχύτομαι, ἐπεὶ
φῆς τῷ δίψῃ κολλάζεσθαι. τί
δ' οὐ σοι τὸ δεινὸν ἔσαι; ἢ
δέδιας μὴ ἐνδεία τοῦ ποτοῦ
ἀποθάνης; οὐχ ὁρῶ γὰρ ἄλλον
μετὰ τοῦτον ἄδιδω, ἢ θανά-
τον ἐν τοῦθεν εἰς ἕτερον τό-
πον. Τάν. ὁρθῶς μὲν λέγεις.
καὶ τοῦτο δ' οὐ μέρος τῆς
καταδίκης, τὸ ὀπιθυμῆναι
εἶναι, μηδὲν δεόμενον. Μέν.
ληγῆς ὅτι Τάνταλε, καὶ ὥς
ἀληθῶς ποτοῦ δειῶς δοκεῖς,
ἀκράτου γε ἐλλέβορου νῆ
Δία. ὅς τις τοῦναντίον τοῖς
ὑπὸ τῆς λυπῶντων κυῶν
δεδηγμένοις πέπονθας, οὐ
τὸ ὕδαρ, ἀλλὰ πλὴν δίψαν
πεφοβημένος. Τάν. οὐδὲ
τὸν ἐλλέβορον ὅτι Μένιππε ἀν-
αίνομαι πεινῆν, ἥτοιτό μοι
μόνον. Μέν. θάρρει ὅτι Τάν-
ταλε, ὥς οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος
πίει.)

πίεται τῆς νεκρῶν. ἀδύα-
τον γάρ. καὶ τοι οὐ πάν-
τες ὥσπερ σὺ ἐκ καταδίκης
διψῶσι, τοῦ ὕδατος αὐτοῦ
οὐχ ὑπομύοντος.

Μενίππου καὶ
Ερμού.

Ποῦ δὲ οἱ καλοί εἰσιν,
ἢ αἱ καλαὶ ὧ Ερμῆ; ξενά-
γησόν με νέηλω ὄντα. Ερμ.
οὐ χολή μὲν ὧ Μένιππε.
πλὴν κατ' ἐκείνο αὐτὸ ἀπό-
βλεψον, ὡς ὅττι τὰ δεξιά,
ἐνθα Τάκινθός τέ ἔστι, καὶ
ὁ Νάρκισσος, καὶ Νίρεος, καὶ
Ἀχιλλεύς, καὶ Τυρὼ, καὶ Ε-
λένη, καὶ Ἀήδα, καὶ ὅλως τὰ
ἀρχαῖα κάλλη πάντα. Μέν.
ὅς ἂ μόνον ὀρεῶ, καὶ κρανία,
τῆς σαρκῶν γυμνὰ, ὅμοια
τὰ πολλά. Ερμ. καὶ μὲν
ἐκείνὰ ἔστιν, ἀ πάντες οἱ
ποιεῖται θαυμάζουσι τὰ
ὅς ἂ, ὧν σὺ ἐνικας, κα-
ταφρονεῖν. Μέν. ὅμως
πλὴν Ελένῃ μοι δεῖξον.
οὐ γὰρ αὖ διαγνοίην ἔγω-
γε.

manium quispiam bibat.
Nec .n. fieri potest, quā
quam non omnibus quē-
admodū tibi, pœna adiu-
dicata est, ut sitiant, a-
qua illos non expectate.

Menippi & Mercu-
rij.

At vbinam formosi il-
li sunt, ac formosæ Mer-
curi? ducito me docero-
que, utpote recens huc
profectum hospitem. M.
Haud mihi licet per oci-
um Menippe, quin tu ist
huc ipse e loco dextror-
sum oculos deflecte. Il-
lic & Hyacinthus est, &
Narcissus ille, & Nire-
us, & Achilles, & Tyro,
& Helena, & Leda, bre-
uiter quicquid est veter-
um formarū. M. Equi-
dem præter ossa nihil vi-
deo, caluariasque carnī-
bus renudatas, inter quę
omnia nihil sit omnino
discriminis. M. ε. Atqui
hęc sunt quę poetæ cun-
cti miratur ac celebrat,
ossa scilicet quę tu vide-
ris contemnere. M. At
Helenam saltem mihi
commonstra, nam ipse
quidem hand queam dig-
nos-

noscere. M. E. Hæc videlicet caluaria, Helena est. M. E. Et huius scilicet ossis gratia, mille naues ex vniuersa Græcia acto delectu, sunt impletæ, tantaque tum Græcorum, tum Barbarorū multitudo confluit, tot vrbes sunt eversæ? M. E. Cæterum Menippe non vidisti mulierem hanc vi uam, quod si vidisses, forsitan diceres tu quoque, vitio dandum non esse, pro tali muliere diu tolerare labores. Alioqui si quis flores etiā arefactos marcidosque contempletur, posteaquā coloris decus abiecerint, deformes nimirum videantur. Ac iidē donec florent coloremque obtrinent, sunt speciosissimi. M. E. N. Pro inde illud iam demiror Mercuri, si Græci non intellexerunt sese pro re vsque adeo momentanea, quæque tam facile emarcesceret, elaborare. M. Haud mihi vacat tecū philosophari, quare delecto loco vbicunque velis, prosterne temet ac recumbe, mihi iam aliæ sunt traducēdæ vmbrae.

Aea-

γι. Ερμ. τουτὶ τὸ κρανίον ἢ Ελένη ὄσιν. Μέν. εἴτα αἱ χίλια νῆες διὰ τὸ τοῦτο ἐπληρώθησαν ὅς ἀπάτης τῆς ἐλλάδος, καὶ τοσοῦτοι ἔπεισον Ἕλληνας τε καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασιν; Ερμ. ἀλλ' οὐκ εἶδες ὦ Μένιππε ζῶσαν τινὲ γυναικα. ἔφης γὰρ αὐτὴ καὶ τὸ ἀνιμέστητον εἶναι, τοίη δ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγος πάσχειν. ἐπεὶ καὶ τὰ αὐτῇ ξηρὰ ὄντα, εἴ τις βλέποι ὑπερβληκτότα τινὲ βαφίῳ, ἀμορφα δηλονότι αὐτῇ δοῖται. ὅτε μὲν τοι αὐτῇ, καὶ ἔχει τὴν χροιάν, κάλλιστά ὄσιν. Μέν. οὐκ οὐὖν τοῦτο ὦ Ερμῆ θαυμάζω, εἰ μὴ συνίσταν οἱ Ἀχαιοὶ πρὸς πράγματος οὕτως ὀλιγοχρόνιον, καὶ ῥαδίως ἀπανθοῦντος ποιοῦντες. Ερμ. οὐ χολή μοι ὦ Μένιππε συμφοροσοφεῖν σοι. ὥστε ὀπλιζάμενος τόπον, ἐνθα αὐτὴ ἐθέλης, καί το καταβαλὼν σεαυτόν. ἐγὼ δὲ, πρὸς ἄλλους νεκρὸς ἤδη μετελεύτομαι.

Αἰα-

Αἰακῷ, Πρωτεσιλάου,
Μενελάου, καὶ Πάρι-
δος. Αἰ.

Aeaci, Protefilai,
Menelai, ac Pa-
ridis.

Τί ἄγχεῖς ὦ Πρωτεσίλαε
τῷ Ελένῳ προσέσῳ; Πρ.
ὅτι διὰ ταύτῃ ὦ Αἰακὲ ἀπέ-
θανον, ἡμιτελῆ μὲν τὴν δόμον
καταλιπόν, χήραν τῷ νέ-
γαμον γυναικᾷ. Αἰ. αἰτιῶ
τοίνυν τὴν Μενέλαον. Τίς ὅ-
μως ὑπὲρ ἰοιῶντος γυναικὸς
ὅππῃ Τρῳίαν ἤγαγεν. Πρω. οὐ
λέγεις. ἐκείνῳ μοι αἰτιατέον.
Μενε. οὐκ ἐμὲ ὦ βέλτιστε, ἀλ-
λὰ δικαιότερον τὴν Πάριν,
ὅς ἐμοῦ τῷ ξένου τῷ γυναι-
κα παρὰ πάντα τὰ δίκαια
ἔχילו ἀρπάσας. οὗτος γὰρ
οὐχ ὑπὸ σοῦ μόνον, ἀλλ' ὑπὸ
πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρ-
βάρων ἄξιός ἄγχεσθαι, τοσού-
τοις θανάτῳ αἴτιος γεγενημέ-
νος. Πρω. ἄμεινον οὕτω. σέ
τοιγαροῦν ὦ δύσπαρι, ἐκ ἀφῆ-
σω ποιεῖς ὑπὸ τῇ χειρῶν. Πά.
ἀδίκῃ ποιεῖς ὦ Πρωτεσίλαε,
καὶ ταῦτα, ὁμότεχνον ὄντα σὺ
ἐρωτικὸς γὰρ καὶ αὐτὸς εἰμι, καὶ

Quamobrem, Prote-
filae in Helenā irruens,
strangulas illam? P R O.
Quia huius causa Aea-
ce, imperfecta quidem
domo relicta, & vidua
uxore quam nuper duxi,
reddita, mortuus sum.
A E A. Accusa igitur Me-
nelaum, qui vos omnes
pro tali coniuge recupe-
randa, contra Τρῳιά du-
xit. M E N. Nequaquam
me, sed multo iustius Pa-
ridem, qui hospiti mihi,
uxorem contra omne ius
eripuit. Hic enim non
modo abs te, verum ab
omnibus tum Græcis tum
Barbaris merito strangu-
lari debebat, ut qui tam
multis, mortis causa ex-
titerit. P R O T. Melius
hoc. Proinde male nomi-
nate Pari, nunquam te
dimittam e manib, P A.
Iniuriam adeonum facis
Protefilae, idque eo mag-
is, quod eandem tecum
artem exerceo. Nam &
amori etiā deditus ipse
sum, & ab eodē deo qua-
si victus teneor. Nosti

M ; au-

autē quod quādam sunt, quæ inuitis nobis geruntur, & nescio quis deus nos ducit, quocunque ipse placet, atque impossibile est, illi repugnare. P. o. Recte dicis. Utinam igitur Cupidinem ipsum hic comprehendere mihi liceat. A. v. At ego etiam pro Cupidine tibi respōdebo, quæ ista videntur. Sic enim ille dicet, Sese quidem Paridi fuisse fortassis causam amandi, sed mortis causam tibi fuisse neminem alium, quam te ipsum, Protesila. qui clam uxore nuper ducta, postquam appropinquabatis Troadi, ita omni contempto periculo, & velut desperatus ante reliquos omnes in littus exiliisti, gloriæ nimirum cupidus, propter quā & primus, in egressu navium occisus fuisti. P. Proinde & ego pro me ipso, tibi, Aëace, respondebo, multo iustiora, quam tu. Neque enim ego mihi horum causa fui, sed fatū, & quod iam inde ab initio ita prædestinatum fuerat. A. Probe, quid ergo istos accusas?

Me-

τοὺς αὐτοὺς θεῶν κατέρχησαι. οἷδά, ἰδὲ ὥς ἀκούσιόν τί ἐστι, καὶ τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει ἐνθα αὖ ἐθέλη, καὶ ἀδυάτον ὅστιν ἀντιτάττειν αὐτοῖς. Πρω. οὐ λέγεις. εἴθε οὐκ ἔγωγε τὸν ἔρωτα ἐνταῦθα λαβὲν δυνάτην ἴδω. Αἰ. ἐγὼ σοι καὶ περὶ τοῦ ἔρωτος ἀποκρινώμαι τὰ δίκαια. φήσει γὰρ σὺ τις μὴ, τοῦ ἔρως πρὸς Πάριδι ἴσως γεγενῆσθαι αἴτιος, τοῦ θανάτου δέ σοι, οὐδένα ἄλλον ὢ Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυτὸν, ὅς ἐκλαθόμενος τῆς νεογάμου γυναικὸς, ἐπεὶ προσεφείρεσθαι τῇ Τρωάδι, οὕτω φιλοκινδυνῶς καὶ ἀπονενοημένως προσεπήδησας ἥϊς ἄλλων, δόξης ἐραδίης, δι' ἣν ἑαυτοῦ τὸς ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανες. οὐκοῦν καὶ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ σοι ὢ Αἰακὲ ἀποκρινώμαι δικαιότερα. οὐ γὰρ ἐγὼ τούτων αἴτιος, ἀλλ' ἡ μοῖρα, καὶ τὸ ἔξ ἀρχῆς οὕτως ὅππῃ κεκλῶσθαι. Αἰ. ὁρθῶς. τί οὐκ οὐκ τούτου αἰτία;

Μέ-

Μενίππου καὶ

Menippi & Aeaci.

Αἰακοῦ.

Πρὸς τοῦ Πλούτωνος ὦ
 Αἰακὲ, πεινῆγται μοι τὰ
 ἐν ᾧ δου πάντα. Αἰ. οὐ ῥά-
 διον ὦ Μένιππε ἅπαντα.
 ὅσα μὲν τοι κεφαλαιώδη
 μαίθανε. οὐτοσί μὲν, ὅτι
 Κέρβερός ἐστιν, οἶδα, καὶ
 τὴν πορθημέα τοῦτον, ὅς σε
 διεπέρασε, καὶ τὴν λίμνῳ,
 καὶ τὴν Πυριφλεγέθοντα ἤ-
 δη ἐώρεακας ἐσιών. Μέν. οἶ-
 δα ταῦτα, καὶ σέ, ὅτι πυ-
 λωρεῖς. καὶ τὸν βασιλέα εἰ-
 δον, καὶ τὰς Ερινῦς. πῶς
 δ' ἀνθρώπους μοι πῶς πά-
 λαι δεῖξον, καὶ μάλιστ' αὐ-
 τοῖς ἐπιτήμοις αὐτοῖς. Αἰ. οὐ-
 τος μὲν Ἀγαμέμνων, οὗτος
 δ' Ἀχιλλεύς, οὗτος δὲ Ἰδο-
 μένους πλησίον. ἔπειτα Ο-
 δύσεύς, ἔπειτα Αἴας, καὶ Διο-
 μίδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλ-
 λήνων. Μένιππος. βαβαῖ
 Ομηρε, οἷά σοι τῶν ῥά-
 διων τὰ κεφάλαια χα-
 μαὶ ἔρριπται, ἄγνοσα,
 καὶ

Per Plutonem, o Ae-
 ace, expone mihi, quæ-
 so, hic quæ apud inferos
 sunt, omnia. A. v. Haud
 facile, Menippe, omnia.
 Verum quæ summatim
 & veluti per capita indi-
 cari possunt hæc accipe :
 Hic quidem, quod Cer-
 berus sit, nosti. Deinde
 & portitorem hunc nosti,
 qui te traiecit, præterea
 & lacum, & Pyriphlege-
 thontem iam vidisti, cū
 ingressus es. M. v. Noui
 hæc, & præterea te quo-
 que, quod hic in vestibulo
 sedes, atque aditum
 obseruas. Etiam regem
 ipsum vidi, & Furias.
 Homines vero priscos,
 quæso, ostende & maxi-
 me eos, q̄ inter cæteros
 nobiliores fuere. A. v. A.
 Hic quidē Agamemnon
 est, ille autem Achilles.
 Rursū hic Idomeneus,
 qui propius assidet. post
 hunc Vlysses, deinceps
 Ajax & Diomedes, &
 cæteri græcorum præstā-
 tissimi. M. v. N. Papæ Ho-
 mere, vt ibi Rapsodiarū
 tuarum capita, humi p-
 iecta iacent, ignobilia

M 4 at-

atque obscura, cinis ac pulvis omnia, & nugæ merx, denique vere, ut abs te dictum est, capita infirma & caduca. Sed hic, Aeace, quis nā est? A. E. Cyrus est. Ille autē Cræsus, & iuxta ipsum Sardanapalus. Ultra hos autē Midas, & deinceps ille Xerxes. M. E. Et te, o scelestē, tota exhorruit Græcia, iungentem pontibus Hellespontū, & per ipsos montes navibus traicere affectantē? Qualis vero & ipse Cræsus est? Cæterum, Sardanapalo, quæso, huc Aeace, permitte, ut demulceam caput, inflicto colapho. A. Nequaquā. Comminueres enim ipsi caluariam, muliebris ac fragilis adeo cū sit. M. At certe tamē amplexabor illum, utpote semivirum ac mulierosum plane. A. E. A. Vis ne tibi ostendam, & doctos illos? M. E. N. Per Iouem etiam. A. E. A. Primus enī hic tibi Pythagoras est. M. E. N. Salve Euphorbe, siue Apollo, siue deniq; quodcunq; voles. P. Y. T. Ita sane, & tu utiq; M. M. E. N.

καὶ ἀμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἀμύλμα ὡς ἀληθῶς κάρμα. οὗτος δὲ ὦ Αἰακὲ, τίς ἐστι; Αἰ. Κῦρος ἐστίν. οὗτος δὲ Κροῖσος. ὁ δ' ἰστέον αὐτὸν, Σαρδανάπαλος. ὁ δ' ἰστέον τοὺτους, Μίδας. ἐκείνος δὲ, Ξέρξης. Μέν. εἴτα σὲ ὦ κάθαρμα ἡ Ελλάς ἐφριπτεῖ, ζυγνῶτα μὲν τὸν ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ἑρῶν πλεῖν ὀπθυμουῶτα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστιν; τὸν Σαρδανάπαλον δὲ ὦ Αἰακὲ, πατάξαι μοι κατὰ κόρην ὀπίσσω. Αἰα. μηδαμῶς. διαδρέψεις γὰρ αὐτοῦ τὸ κρανίον, γυναικεῖον ὄν. Μένιπ. οὐκοῦν ἀλλὰ προσπίψομαι γε πάντως ἀνδρογυνῶ ὄντι. Αἰα. βούλει σοὶ ὀπιδείξω καὶ πρὸ σοφούς; Μένιπ. νῆ Δία γε. Αἰα. παρῶτος οὗτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστίν. Μένιπ. χαῖρε ὦ Εὐφροβέ, ἢ Ἀπολλόν, ἢ ὅ, τι αὐτὸν ἐθέλης. Πυθ. νῆ, καὶ σὺ γε ὦ Μένιππε. Μέν.

Μέν. οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μη-
 ρὸς ἔτι σοι; Πυθ. οὐ γάρ.
 ἀλλὰ φέρε ἰδῶ, ἔτι σοι
 ἐδώδιμον ἢ πῆρα ἔχει.
 Μένιπ. κυάμους ὠγαθέ.
 ὥστε οὐ τοῦτό σοι ἐδώδι-
 μον. Πυθ. δὸς μόνον, ἄλ-
 λα παρὰ νεκροῖς δόγματα.
 ἔμαθον γὰρ, ὥς οὐδὲν ἴσον
 κύαμοι, καὶ κεφαλὰι το-
 κίων ἐνθάδε. Αἰα. οὗτος
 δὲ Σόλων ὁ Εξηκесίδου.
 καὶ Θαλῆς ἐμῆνος. καὶ
 παρ' αὐτοῦ, Πιττακὸς, καὶ
 οἱ ἄλλοι. ἐπὶ δὲ πάντες
 εἰσὶν, ὥς ὄρεται. Μέν. ἄλ-
 ποι οὗτοι ὦ Αἰακὲ μόνοι, καὶ
 παιδρὶ γὰρ ἄλλων. ὁ δὲ
 αποδοῦ πλέος, ὥσπερ ἐγκρυ-
 φίας ἄρτος, ὁ ταῖς φλυ-
 κταίναις ὅλος ἔξωλυθῆκας,
 τίς ἔστιν; Αἰα. Εμπεδοκλῆς
 ὦ Μένιππε, ἡμίεφθος ἀπὸ
 τῆς Αἵτης παρών. Μέν. ὦ
 χαλκῶπου βέλτιστε, τί πα-
 θὼν σαρτὸν ἐς τὸν κρατῆ-
 ρα ἐπέβαλες; Ήμ. μελαγ-
 χολία τίς ὦ Μένιππε. Μέν.
 οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κτενοδοξία,
 καὶ

MEN. Quid? an nō am-
 plius aureū istud femur
 habes? PYTH. Non,
 sed age cedo, si quid mā-
 ducabile tibi habet pera
 ista. M. Fabas habet, qua-
 re nihil hic est, quod tu
 manducare queas. PY.
 Da modo. Nā hic apud
 manes alia dogmata at-
 que instituta didici, nem-
 pe quod nihil hic inter
 se similes sunt, fabæ &
 patrantium testiculi. A.
 Porro hic Solon est, fili-
 us Execestidis. præterea
 ille Thales, & iuxta ip-
 sos Pittacus, & cæteri
 illi, septem autē omnes
 sunt, vt vides. ME. Læ-
 ti hi sunt Aeace, soli at-
 que alacres præter cæte-
 ros. Sed hic oppletus ci-
 nere, tanquam subcine-
 ricus panis aliquis, hic
 crebris pustulis quasi suf-
 feruesfactus, quis nā est?
 AE. Empedocles, ME.
 semicoctus ab Aetna mō-
 te huc profectus. M. O
 xripes optime, quid ob-
 secro acciderat tibi, cur
 te ipsum in crateres Aet-
 næ iniiceret? EM. Insa-
 nia quædam, Menippe.
 ME. Non per, Iouē sed
 inanis quædam gloriæ
 M s affe-

affectatio, & fastus, & multa dementia. Hæc te conflagrare fecerūt, vna cum ipsis crepidis, cum dignus minime esses. Veruntamen nihil tibi commentum istud profuit, deprehensus enim es & ipse mortuus. Cæterum Socrates ille, Aeace, vbi locorum tandem est? A. Cum Nestore ac Palamede ille plerunque nugatur. M E N. Cuperem tamen videre ipsum, si cubi locorum hic foret. A E. Vides ne caluum illum? M E N. At omnes hic calui sunt, quare omnium æque notatio hæc fuerit. A E. Simum istū dico. M E N. Etiam hoc simile omnium est. Nam & simi omnes sunt. S O C R A. Me ne quæris Menippe? M E N. Te ipsum S O C R A. Quo pacto res Athenis se habent? M E. Multi iuniorum philosophari se profitentur. Ac habitum certe ipsum, & incessum si quis aspiciat, meri philosophi videntur, admodū multi. Cæterum autem vidisti opinor, qualis & Aristippus huc ad te venerit, & Pla

to

καὶ τύφος, καὶ πολλὰ κόρυζα. ταῦτά σε ἀπλωθράκωσεν αὐταῖς κρηπίσιν οὐκ ἄξιον ὄντα, πλὴν ἀλλ' οὐδέν σε τὸ σόφισμα ὥνησεν. ἐφωράδης γὰρ τιθνεώς, ὁ Σωκράτης δὲ ὦ Αἰακὲ, ποῦ ποτε ἄρ' ὄζει. Αἰ. μετὰ Νέστορος, καὶ Παλαμήδους ἐκείνος ληρεῖ τὰ πολλά. Μέν. ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτ', εἴπου ἐνθάδε ὄζειν. Αἰ. ὄρ' ἄς τὸν φαλακρόν; Μέν. ἅπαντες φαλακροὶ εἰσιν. ὥς τε πάντων αὖ ἐν τούτῳ τὸ γνῶρισμα. Αἰα. τὸν σιμὸν λέγω. Μέν. καὶ τοῦθ' ὅμοιον. σιμοὶ γὰρ ἅπαντες. Σω. ἐμὲ ζητεῖς ὦ Μένιππε; Μέν. καὶ μάλα ὦ Σώκρατες. Σωκ. τί τὰ ἐν Αἰθιώαις; Μέν. πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι. καὶ τὰ, καὶ ῥήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰδεάσαντό τις, ἄκροι φιλόσοφοι. Σω. Μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Μέν. τὰ δ' ἄλλα ἑώρακας οἶμαι, οἷος ἦκε παρὰ σοὶ Ἀρίστιππος, καὶ Πλάτων

των αὐτῶν . ὁ μὲν ὑποπνέων
 μέρου , ὁ δὲ πρὸς ἐν Σικελίᾳ
 τυραννοῦς διεραπύειν ἐκμα-
 δών . Σωκ. πρὶ ἐμοῦ δὲ τί
 φερονούσιν ; Μέν. εὐδαίμων
 ὦ Σώκρατες ἀνθρώπος εἶ-
 τά γε τοιοῦτα πάντες οὐ-
 σε θαυμάσιον οἶονταί ἀνδρα
 γεγενηῖσθαι, καὶ πάντα ἐγνω-
 κέναι ταῦτα . δεῖ γὰρ οἶμαι
 τᾷ ἀληθὲς λέγειν , οὐδὲν εἰδόν-
 τα . Σωκ. καὶ αὐτὸς ἔφασ-
 κον ταῦτα πρὸς αὐτούς . αἱ
 δὲ, ἐρωτήσαντες ὥντο τὸ πρᾶγ-
 μα εἶναι . Μέν. τίνες δὲ οὐ-
 τοί εἴτιν οἱ πρὶ σέ ; Σωκ.
 Χαρμίδης ὦ Μένιππε , καὶ
 Φαῖδρος , καὶ ὁ τοῦ Κληνίου .
 Μέν. εὖ γε ὦ Σώκρατες , ὅτι
 καὶ ταῦτα μέτε τιμὴ σεαυτῷ
 τέχνῳ, καὶ οὐκ ὀλιγαρεῖς τῶν
 καλῶν . Σωκ. τί γὰρ αὖ ἄλλο
 ἥδιον πράττοιμι ; ἀλλὰ πη-
 σίον ἡμῶν κατάκεισο, εἰ δο-
 κεῖ . Μέν. μὰ Δί' ὅτι τὸν Κροῖ-
 σον γὰρ καὶ Σαρδανάπα-
 λον ἄπειμι , πλησίον οἰκή-
 σων σὺν τῷ . ἔοικα γοῦν οὐκ
 ὀλίγα γελάσειν, οἷμα ὄν-
 των

to ipse, alter quidem o-
 lens ynguenta, alter au-
 tem in Sicilia tyrannis
 adulari doctus. S o c. At
 de me quid sentiunt? M.
 Beatus, Socrates, qui spi-
 am es, quod ad huiusmo-
 di res utique pertinet.
 Omnes itaque te admi-
 rabilem fuisse virum exi-
 stimant, atq3 omnia cog-
 nouisse hæc (decet enim
 opinor, verum hic dice-
 re) cū nihil scires. S o.
 Et ipse dicebam hæc ad
 illos, sed illi tum simu-
 lationem quandam, eā
 rem esse putabant. M v.
 Sed quinam illi sunt cir-
 ca te? S o. Charmides,
 Menippe, & Phædrus
 & Clinix filius ille. M.
 Euge, Socrates quoniā
 & hic artem tuam exer-
 ces, neq3 formosos istos
 negligis. S o. Quid enim
 aliud quod quidem sua-
 uius sit, agere? Sed huc
 propius nobiscum recū-
 be, si videtur. M e n i p.
 Non, per Iouem. Ad
 Cræsum enim & Sarda-
 napalum redeo, prope
 illos habitaturus. Vide-
 or quippe mihi, non pau-
 ca habitur⁹ ibi esse, quæ
 rideam, quando ploran-
 tes

res illos audiam. A E A.
Et ego quoque iā abeo,
ne quis mortuorum clā
nobis subducatur sese. Ple-
raque autē alia videbis
Menippe, quando iterū
conueniemus. M E. Abe-
as licet, nam & hæc Aea-
ce, vidisse sufficit.

των ἀκούων. Αἶα. καὶ
γὰρ ἤδη ἄπειμι, μὴ καὶ τις
ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυ-
γών. τὰ πολλὰ δ' ἐσαῦθις
ὄψεται Μένιππε. Μεν. ἄ-
πιθι. καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανὰ ἔ-
στιν Αἰακέ.

Menippi & Cerbe- ri.

Μενίππου καὶ
Κερβέρου.

Heus Cerbere, quan-
doquidem mihi tecum
cognatio quædam inter-
cedit, cum & ipse sim ca-
nis, dic mihi per Stygiā
paludem, quō se habe-
bat Socrates, cum huc
accederet? Verisimile ē
autem te, deus cum sis,
non latrare modo, verū
etiam humano more lo-
qui, si quando velis. C.
Quum procul adhuc a-
besset Menippe, visus est
constanti atque interri-
to adire vultu, perinde
quasi mortem nihil om-
nino formidaret, tanquā
hoc ipsum vellet iis, qui
procul a specus ingressu
stabant, ostendere. verū
simulatque despexit in
hiatum viditque profun-
dum atque atrum antri
reces-

Ω Κέρερε, συγγήνης
γὰρ εἰμὶ σοι, κύων καὶ αὐ-
τὸς ὢν, εἰσέ μοι πρὸς τῆς
Στυγὸς, οἷος ὡς ὁ Σω-
κράτης ὅποτε κατήει πρὸς
ὑμᾶς. εἰκὸς δέ σε δε-
ὺν ὄντα, μὴ ὑλακτεῖν μό-
νον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς
φθέγγεσθαι ὅπῃ ἐθέλοις.
Κέρβ. πῶς ἔωθεν μὴ δὲ Μέ-
νιππε, παντάπασιν ἐδό-
κει ἀπὲς πῶς παρὰ τῶν παρ-
σιέναι, καὶ οὐ πάντῃ δε-
διέναι τὸν θάνατον δοκῶν.
καὶ τοῦτ' ἐμφυῶμαι τοῖς
ἔξω τοῦ σομίου ἐσῶσιν
ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατ' ἐκ-
ψιν εἶσα τοῦ χάσματος,
καὶ

καὶ εἶδε τὸν ζόφον, κα-
γὰρ ἐτι διαμέλλοντα αὐ-
τὴν δακὼν τῷ κωνείῳ,
κατέσπατα τοῦ ποδοῦς,
ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε,
καὶ τὰ ἑαυτοῦ παῖδια ὠ-
δύρετο, καὶ παντοῖος ἐ-
γλήετο. Μέν. οὐκοῦν σοφισ-
τὴς ὁ ἄνθρωπος ὧν, καὶ
οὐκ ἀληθῶς κατεφρόνει
τοῦ πράγματος; Κέρβερ.
οὐκ. ἀλλ' ἐπείπερ ἀναγ-
καζὼν αὐτὸ ἐώρα, κατε-
δραστῶντο, ὥς δὴδεν οὐκ
ἄκων πεισόμενος, ὁ πάν-
τως ἔδει παθεῖν, ὥς δαμ-
μάστωνται οἱ θεαταί. καὶ
ὅλως, περὶ πάντων γε
τῶν τοιούτων εἰπεῖν αὐ-
τῷ ἔχοιμι, ἕως τοῦ σομίου
τολμηροῦ, καὶ ἀνδρείου.
τάδ' ἐνδοθεν, ἔλεγχος
ἀκριβής. Μένιπ. ἐγὼ
δὲ πῶς σοι κατεληλυθέναι
ἔδοξα; Κέρβ. μόνος ὧ
Μένιππε ἀξίως τοῦ γέ-
νους, καὶ Διογένης πρὸ
σοῦ, ὅτι μὴ ἀναγκαζό-
μενοι ἐπείεστε, μὴ δ' ὦ
θού-

recessum, simulque ego
cunctantem etiam illum
aconito mordens, pede
corruptum detraherem,
infantium ritu eiulabat,
suosque deplorabat libe-
ros, nihilque non facie-
bat in omnem speciem
se se conuertens. ΜΕΝ.
Num igitur fucate sapi-
ens erat ille, neque vere
mortem contemneba?
CΕΚ. Haud vere, cæte-
rum ubi vidit id esse ne-
cesse, audaciam quandā
præ se ferebat, quasi ve-
ro volens id esset passu-
rus, quod alioqui volenti
nolenti tamen omnino
fuerat ferendum, videli-
cet, quo spectatoribus
esset miraculo. Equidē
illud in totum de viris i-
stiusmodi vere possim di-
cere, ad fauces usque spe-
cus intrepidi sunt ac for-
tes, porro intus cū sunt,
nihil mollius neque fra-
ctius. ΜΕΝ. Cæterum
ego quonam animo tibi
visus sum subiisse specū?
CΕΚ. Vnus mortalium
Menippe, sic mihi visus
es subire, ut tuo dignū
erat genere, & prior te
Diogenes, propterea qđ
neutiquam adacti subie-
ritis,

ritis, aut intrusi, verum
tum ultro neque, tum riden-
tes, atque omnibus plo-
rare renunciantes.

δοῦντοί, ἀλλ' ἐδελοῦσιν
γελῶντες, οἰμῶζειν περαγ-
γείλαντες ἅπασιν.

Charontis & Me- nippi.

Χάρων καὶ Με-
νίππου. Χάρων.

Redde nautum sceler-
ste. ΜΕΝ. Vociferare,
si quidem isthuc tibi vo-
luprati est Charon. C.
Redde, inquam, quod
pro traiectione debes.
ΜΕΝ. Haudquaquam au-
ferre queas ab eo qui nō
habeat. CΗΑ. An est q-
uispiam, qui ne obulū qui-
dem habeat? ΜΕΝ. Sit
ne alius quispiam prae-
rea, equidē ignoro, ipse
certe non habeo. CΗΑ.
Atqui praefocabo te per
Ditem impurissime, ni
reddas. ΜΕΝ. At ego il-
liso baculo tibi commi-
nuā caput. CΗΑ. Num
ergo te tam longo traie-
ctu gratis transuexero?
ΜΕΝ. Mercurius meo
nomine tibi reddat, ut
qui me tibi tradiderit.
ΜΕΝ. Belle mecū aga-
tur per Iouem, siquidē
futurum est, ut etiam de
functorum nomine per-
soluam. CΗΑ. Haud o-
mit-

Απόδος ὃ κατάρτατε τὰ
πορθμία. Μέν. βόα, εἰ
τοῦτό σοι ἥδιον ὢ Χάρων.
Χάρ. Ἀπόδος φημί, ἀνθ'
ὅν σε διεπορθμευτάμην.
Μέν. οὐκ αὖ λάβοις παρὰ
τοῦ μὴ ἔχοντος. Χάρ. ἔσι
δέ τις ὁβολὸν μὴ ἔχων;
Μέν. εἰ μὴ καὶ ἄλλός τις,
οὐκ οἶδα. ἐγὼ δὲ, οὐκ ἔχω.
Χάρ. καὶ μὴν ἄγξω σε νῆ-
τὸν πλούτωνα ὃ μισρὲ,
ὡ μὴ ἀποδῶς. Μέν. κα-
γὰρ τὸ ξύλον σου πατάξας
διαλύσω τὸ κρανίον. Χάρ.
μά τινω οὐδ' ἔτι πεπλευκὸς
τοσοῦτον πλουῖ. Μέν. ὁ
Ερμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀπο-
δύτω, ὅς με παρὲδωκέ σοι.
Ερμ. νῆ Δία ὀναίμην, εἰ
μέλλω γε καὶ ὑπερεκτίτειν
τῶν νεκρῶν. Χάρ. οὐκ ἀπο-
στήσο-

ἐῆσομαί σου. Μέν. τοῦτου
 γε ἔνεκα νεωλήσας τὸ πορ-
 θμεῖον, παρήμε. πλὴν ἀλλ'
 ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς αὐτάβοις;
 Χάρ. σὺ δ' οὐκ ἤδεις ὥς κο-
 μίζειν δέον; Μέν. ἤδειν
 μὴ οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν,
 ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθα-
 νεῖν; Χάρ. μόνος οὖν αὐχί-
 σεις πορῖκα πεπλοκέναι;
 Μέν. οὐ πορῖκα ὧ βέλτισε. καὶ
 γὰρ ὑπῆλθες, καὶ τῆς κώπης ἐ-
 πελαβόμενος, καὶ οὐκ ἐκλαμιν
 μόνος τῶν ἄλλων ὀπισταῶν.
 Χάρ. οὐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ
 πορθημῖα. τὸν ὀβελὸν ἀποδοῦ-
 ναί σε δεῖ. οὐ γὰρ θέμις ἄλ-
 λως χυμέσθαι. Μέν. οὐκοῦν
 ἀπάγαγέ με αὖθις ἐς τὴν
 βίον. Χάρ. χαρίεν λέγεις,
 ἵνα καὶ πληγὰς ὅπῃ τοῦτω
 παρὰ τῷ Αἰακοῦ προσλάβω.
 Μέν. μὴ ἐνόχλει οὖν. Χάρ.
 δείξον τί ἐν τῇ πόλει ἔχεις.
 Μέν. θέρμους εἰ θέλεις, καὶ
 τῆς ἐκάτης τὸ δείπνον. Χάρ.
 πόθεν τῶτον ἡμῖν ὧ Ερμῆ τ'
 κυῖα ἡγάγεις; οἷα δὲ καὶ ἐλά-
 λει παρὰ τῷ Πλούτῳ, τῶν ὀπι-
 σταῶν

mittam te. M E N. Quin
 igitur vel huius gratia
 perge, ut facis, navim
 trahere, quanquā quod
 non habeo, quinam aufe-
 ras? C H A. At tu nescie-
 bas, quid tibi fuerit ad-
 portandum? M E N. Scie-
 bam quidem, verum non
 erat. Quid igitur? num
 ea gratia erat mihi sem-
 per in vita manendum?
 C H A. Solus ergo gloria
 beris te gratis fuisse trā-
 suectum? M E N. Haud
 gratis o præclare, siqui-
 dem & sentinā exhausti,
 & remum arripui, & ve-
 ctorum omnium vnus non
 eiulavi. C H A. Ista nihil
 ad naulum, obolum red-
 das oportet, neque enim
 fas est secus fieri. M E N.
 Proinde tu me rursus
 in vitam reuehe. C H A.
 Belle dicis, nimirum ut
 verbera etiam ab Aeaco
 mihi lucrifaciā. M E N.
 Ergo molestus ne sis. C.
 Ostende quid habeas in
 pera. M E N. Lupinum si
 velis, & Hecaræ cœnā.
 C H A. Vnde nobis hunc
 canem adduxisti Mercu-
 ri? tum qualia garriebas
 inter nauigandum? ve-
 ctiores omnes irridens,
 ac

ac diſteris inceſſens, v-
nuſque cantillans, illis
plorantibus. Μ Ε Κ C V.
An ignoras Charon quē
virū tranſuexeris, plane
liberum, cuiq; nihil om-
nino curæ ſit. Hic eſt M.
C Η Λ. Atqui ſi vnquam
poſthac te recepero. M.
Si receperis o præclare,
ne poſſis quidem iterum
recipere.

Proteſilai & Pluto- nis.

O Domine, o rex, o
noſter Iupiter & tu Ce-
reris filia, ne deſpicite
preces amatorias. P. Tu
væro quid precaris a no-
bis, aut quis deniq; es?
Ρ Κ Ο. Equidem Proteſi-
laus ſum, filius Iphicli,
patria Philaceniſis, qui
cum reliquis Græcis in
expeditione ad Troiam
proſectus, ac primus om-
nium contra Ilium pug-
nando, occiſus ſum. Pre-
cor autem vt dimiſſus
hinc, modicum tempus
in vitâ redire denuo
permittar. Ρ Λ V. Hunc
amorem, Proteſilæ, om-
nes mortui amant, ſed
nullus tamen ipſorū po-
titur

βατῶν ἀπάντων καὶ αὐγελῶν,
καὶ ὀπις κώπων, καὶ μόνος ἄ-
δων, οἰμωζόντων ἐκείνων.
Ερ. ἀγνοεῖς ὦ Χάρον, ὁποῖον
ἄνδρα διεπόρθημυσας; ἐλεύ-
θερον ἀκριβῶς, κοῦδενὶς αὐ-
τῷ μέλει. οὗτός ἐστιν ὁ Μέ-
νιππος. Χάρ. καὶ μὴν αὖ σε
λάβω ποτὲ; Μέν. αὖ λάβης
ὦ βέλῃς. δις ᾗ ἂν λάβοις.

Πρωτεσιλάου καὶ Πλούτωνος.

Ω δέσποτα, καὶ βασιλεῦ,
καὶ ἡμέτερε Ζεῦ, καὶ σὺ Διμή-
τρος θυγατρες, μὴ ὑπερβῇς
δέησιν ἐρωτικῇ. Πλου. σὺ
δὲ τίνος δέη παρ' ἡμῶν;
ἢ τις ὢν τυγχάνεις; Πρωτ.
εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφί-
κλου φιλάκιος, συστρατιώ-
της τῆς Ἀχαιῶν, καὶ παῖ-
τος ὑποθανόντος τῆς ἐπ' Ἰλίου.
δέομαι δὲ ἀφειδῆς παρὶς ὀ-
λίγον, ἀναβιῶναι πάλιν.
Πλου. τοῦτον μὲν ἢ ἐρωτᾷς ὦ
Πρωτεσίλαε, πάντες νεκροὶ
ἐρωσι. πλὴν οὐδεὶς αὖ αὐτῆς
τύχη.

τύχη. Πρωτ. ἀλλ' οὐ τοῦ
 ζῶν Αἰδωνοῦ ἐρῶ ἔγωγε.
 τῆς γυναικὸς δὲ, ἣν νεόγα-
 μον ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ κα-
 ταλιπὼν, ὠχρόμην ἀποπλέ-
 ων. εἶτα ὁ κακοδαίμων ἐν
 τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ
 τοῦ Εκτορός. ὁ οὖν ἔρως τῆς
 γυναικὸς, οὐ μετρίως ἀπο-
 κναίει με τῷ δέσποτα, καὶ
 βούλομαι καὶ ἄν πρὸς ὀλίγον
 ὀφθῆις αὐτῇ, καταβῆναι
 πάλιν. Πλου. οὐκ ἔπρεσ
 τῷ Πρωτεσίλῃ τὸ Λήθης
 ὑδωρ; Πρωτ. καὶ μάλα τῷ
 δέσποτα. τὸ δὲ πρᾶγμα ὑ-
 πέρογκον ἴσῃ. Πλου. οὐκοῦν
 φείμενον. ἀφίξεται γὰρ
 ἐκείνη ποτὲ, καὶ οὐδὲν σε ἀ-
 νελθεῖν δέήσει. Πρω. ἀλλ' οὐ
 φέρω πᾶσι διατριβῆν τῷ Πλού-
 τον. ἡράδης δὲ καὶ αὐτὸς
 ἦδη, καὶ οἶδα οἷον τὸ ἐρεῖν
 ἔστιν. Πλου. εἶτα τί σε ὀνή-
 σει μίαν ἡμέραν ἀναβιῶ-
 ναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ
 ὀδυρομένον; Πρωτ. οἶμαι
 πείσειν καὶ κείνῳ ἀκολουθεῖν
 παρ' ὑμᾶς. ὥςτις ἀνδ' ἐνός
 δ' ὄ

titur eo. P R O. At non
 vitam, o Pluto, tantope-
 re amo, verum equidem
 vxorem, quam nuper du-
 ctam, domi reliqui, atq;
 in bellū nauigando pro-
 fectus sum. Deinde infæ-
 lix, in egressu nauium,
 ab Hectore occisus sum.
 Amor itaq; iste vxoris,
 non mediocriter me, o
 Domine, enecat, voloq;
 si uel paululum ab ipsa
 cōspectus fuero, rursum
 huc descendere. P L V T.
 Non bibisti, Proteſilæe,
 aquam Lerheam? P R O-
 T E S. Bibi equidem, sed
 hæc res præualuit pon-
 dere. P L V. Igitur expe-
 cta, adueniet enim & il-
 la quandoque, neq; nūc
 opus quicquam erit, ite-
 rum ascendere te. P. Sed
 moram hanc ferre ne-
 queo. Amasti autem tu
 quoque aliquando, ac
 nosti, qualis res, Amor
 sit. P. Et quid adeo iuua-
 bit te, vnum diem reui-
 uiscere? deinde autē pau-
 lo post eadem hæc luge-
 re? P R O. Spero me etiā
 illam adducturum esse,
 vt huc ad vos sequatur
 me, quare pro vno mor-
 tuo paulo post duos reci-
 pies.

pies. P. Haud fas est, illa fieri, neque etiam simile vnquam factū est. PR O. At ego in memori am tibi reuocabo, Nam Orpheo, ob ipsam hanc causam Euridicen vxorē reddidistis, & cognatam meā Alcestim emisistis, Herculi gratificātes. P. Optaris autem cum ista nuda atque deformi caluaria, formosā illi sponsā tuā in conspectum uenire? Quo pacto autē illa etiam aspiciat te? quā ne dignoscere quidem amplius te poterit? Terrebitur enim, sat scio atq; aufugiet, tuque frustra tantū iter exantlaueris. PROSER. Proinde mi uir, tu isti quoque rei me dicinam aliquā adhibe. Ac Mercurium iube, ut postquam ad lucem peruenierit Protefilaus, cōtactū uirga, mox in adulescentem formosum cōuertat illum, qualis uidelicet antea fuit, cum ex sponsā thalamo prodiret. P. Quoniam, Proserpina, & tibi hoc videtur, age perductum hūc iterum ad superos, Mercuri, sponsum facito. Tu
vero

δύο νεκρούς λήψη μετ' ὀλίγον. Πλου. οὐδέμις ἤμείναι ταῦτα οὐδέ ἐξήμετο ποῦποτε. Πρω. ἀναμνήσω σε ὦ Πλούτον. Ορφεὶ γὰρ δι' αὐτῷ ταύτῳ τῷ αἰτίᾳ τῷ Εὐρυδίκῳ παρέδωκε, καὶ τῷ ὁμογενεῖ μου Ἀλκίῳ παρέπέμψατε Ἡρακλεῖ χαρίζομενοι. Πλου. θελήσεις δὲ οὕτω κεανίον γυμνὸν εἶναι, καὶ ἄμορφον, τῇ καλῇ σου ἐκείνῃ νύμφῃ φανῶναι; πῶς δὲ καὶ κείνη προσόψεται σε, οὐδὲ διαγῶναι δυναμένη; φοβήσεται γὰρ εἴ οἶδα, καὶ φύξεταί σε. καὶ μάτῳ ἔσῃ τοσαύτῳ ὄντι ἀνελυθώς. Πέρ. οὐκοῦν ὦ ἀνὴρ, σὺ καὶ τοῦτ' ἴασαι. τὸν Ερμῆν κέλυσσον, ἐπειδὴ ἐν τῷ φωτὶ ἦδη ὁ Πρωτεσίλαος ἦ, καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, νεανίαν εὐθὺς καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτὸν, οἷός τῳ ἐκ τοῦ πατρὸς. Πλου. ἐπεὶ Περσεφόνῃ συνδοκεῖ, ἀναγαγὼν τοῦτον αὐτῇ, ποίησον γυμφίον. σὺ δὲ μέμ-

μέμνησο, μίαν λαβὼν ἡμέ-
ραν.

vero memineris, non am-
plius quam vnum diem
tibi permiffum esse.

Διογένους καὶ
Μαυσώλου.

Diogenis & Mau-
soli.

Ω Καὶ ὅτι τίνι μέγα
φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν
προτιμᾶσαι ἀξιοῖς; Μαύ,
καὶ ὅτι τῇ βασιλείᾳ μὴ
ᾧ σινωπεῦ, ὃς ἐβασίλευ-
σα Καρίας μὴ ἀπάσης,
ἤρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων.
καὶ νήσους δὲ τινὰς ὑπερ-
γαγόμεν, καὶ ἄχρη Μιλή-
του ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς
Ιωνίας κατασφερόμενος.
καὶ καλὸς εἰμ, καὶ μέγας,
καὶ ἐν πολέμοις καρτε-
ρὸς. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν
Αλικαρνασσὶ μνημα παμ-
μέγεθες ἔχω ὀπκείμενον,
ἡλίκον οὐκ ἄλλος νεκρὸς,
ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐς κάλ-
λος ἵκησκημένον, ἵππων
καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκρι-
βέστατον εἰκασμένων λί-
θου τοῦ καλλίστου, οἷον
οὐδὲ τῇ εὐρῇ τις αὐτῷ ἑα-
δίως.

Ohe tu Car, quare tā-
dem insolens es, tibi que
places, ac dignum te cre-
dis, qui vnus nobis om-
nibus anteponare? M. A.
Primum regni nomine
o tu Sinopenfis, quippe
qui Cariz imperauerim
vniuersæ, præterea Ly-
diz quoque gentib. ali-
quot, tum autem & insu-
las nōnullas subegerim,
Miletum vsque peruene-
rim, plerisque Ioniz par-
tibus vastatis. Ad hæc
formosus eram ac pro-
cerus, ac bellicis in reb.
præualidus. Postremo,
qđ est omniū maximū,
in Halicarnasso monumē-
tū erectum habeo, singu-
lari magnitudine, quan-
tū videlicet defunctorū
ali' nemo possidet, neq3
pari etiā pulchritudine
conditum, viris scilicet
atque equis, pulcherri-
mo e saxo, ad viuam for-
mam absolutissimo arti-
ficio expressis, adeo ut
N a vel

vel phanum aliquod simile haud facile quis inveniat. Num iniuria tibi videor has ob res mihi placere atq; efferri? D. Num ob imperium ais, ob formam, atque ob sepulchri molem? M. A. V. Per Iouē ob hanc inquā. D. I. O. Atqui o formose Mausole, neque vires iā illæ, neque forma tibi iā adest, adeo ut si quem arbitrum de formæ præcellentia delegerimus, haud quaquā dicere potis sit, quamobrē tua caluaria mea sit anteferenda, si quidem vtraque pariter tum calua, tum nuda, vtrique dentes pariter ostendimus, pariter oculis orbatif sumus, pariter naribus simis ac sursum hiantib. deformati. Cæterum sepulchrū ac saxa illa preciosa, Halicarnasēis forsitan iactare licebit, & hospitibus gloriæ causa ostentare, tanquā qui magnificam quandā apud se structuram habent, verum quid hinc commoditatis ad te redeat, vir egregie, nequaquam video, nisi forsā illud commodum vocas, quod

plus

δίως. οὐ δοκῶ σοι δικαίως ὅτι τούτοις μέγα φρονεῖν; Διογῆνης. ὅτι τῇ βασιλείᾳ φῆς, καὶ τὸ κάλλει καὶ πῶς βάρει τοῦ τάφου; Μαύτω. νῆ Δι' ὅτι τούτοις. Διογ. ἀλλ' ὦ καλὲ Μαύτωλε; οὔτε ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, οὔτε ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γοῦν τινα ἐλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας πέρι, οὐκ ἔχω εἰπεῖν τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον προτιμηθεῖν αὐτοῦ ἐμοῦ. φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ ὕμνα, καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνουμιν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφηρεῖμεθα, καὶ τὰς ῥίνας ἀποτρεψιμώμεθα. ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκείνοι λίθοι, Αλικαρνασσοῦντι μὲν ἴσως εἶεν ὀφιδέειν κρυδαί, καὶ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὥς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ὄν. σὺ δὲ ὦ βέλτιστε, οὐχ ὅρῳ ὅ,τι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῆς, ὅτι μάλ-

μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς
 ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιε-
 ζόμενος. Μαύ. ἀνόνητα οὐκ
 μοι ἐκείνα πάντα. καὶ ἰσότη-
 mos ἔσαι Μαύσωλος, καὶ Διο-
 γήνης. Διογ. οὐκ ἰσότημος ὦ
 ἡγναιότατε. οὐ γὰρ. Μαύσω-
 λος μὲν γὰρ οὐ μῶξ' ἐγώ, μεμνη-
 μένος ὅτ' ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς
 εὐδαιμονεῖν ᾔετο. Διογῆνης
 δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ.
 καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρ-
 νασσῷ ἐρεῖ ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτε-
 μισίας τῆς γυναικὸς, καὶ Ἀ-
 δελφῆς κατεσκευασμένον.
 ὁ Διογῆνης δὲ, τοῦ μὲν σώ-
 ματος εἰ καὶ τίνα τάφον ἔ-
 χει, οὐκ οἶδεν. οὐδὲ γὰρ ἔμε-
 λεν αὐτῷ τούτου. λόγον δὲ
 τοῖς ἀριστοῖς περὶ αὐτῷ κατα-
 λέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεβιω-
 κὼς ὑψηλότερον ὥς Κερῶν ἀν-
 δραποδίστατε τῷ σοῦ μνήμα-
 τος, καὶ ἐν βεβαιοτέρῳ χορίῳ
 κατεσκευασμένον.

Νιρέως, Θερσίτου, καὶ
 Μενίππου. Νι-
 ρεύς.

Ἰδοὺ

plus oneris, atque nos
 sustines, sub tam ingen-
 tibus saxis pressus ac la-
 borans. M A V. Itane ni-
 hil illa mihi conducunt
 omnia, planeque pares
 erunt Mausolus ac Dio-
 genes? D I O. Imo haud
 pares, inquam, vir cla-
 rissime, nam Mausolus
 discruciabitur, quoties
 earum rerum in mentem
 veniet, quibus in vita flo-
 rere consuevit, ac Dio-
 genes interim eum ride-
 bit. Atque ille quidē de
 suo illo monumento, qđ
 est in Halicarnasso, me-
 morabit, ab vxore Arte-
 misia atque sorore para-
 to, contra Diogenes ne
 id quidem suo de corpo-
 re nouit, nunquid habe-
 at sepulchrum. Neq; .n.
 illi res ea curæ est, utrū
 apud viros excellentissi-
 mos sui memoriam fa-
 mamque reliquit, vt qui
 vitam peregerit viro dig-
 nam, tuo monumento,
 Carum abiectissime, cel-
 siorē, ac tutiore in loco
 substructam.

Nirei, Therstæ, &
 Menippi.

N 3 Ecce

Ecce denique vel Menippus hic iudex erit, vter nostrum sit formosior. Dic Menippe, an non tibi videor forma præstārior? ΜΕΝ. Imo quinā sitis, prius arbitror indicandum, nam hoc opinor, scito est opus. ΝΙ. Nireus ac Therſites. Μ. Vter Nireus vter Therſites, nondū enim vel hoc satis liquet. ΤΗΕ. Iam vnum hoc vinco, quod tibi sum similis, neque tantopere me præcellis, quantopere te cæcus ille Homerus extulit, vnum omnium formosissimum appellans, quin ego fastigiato vertice, rarisq; & impexis capillis, nihilo te inferior visus sum arbitror. Iam vero tempus est, vti pronuncies Menippe, vtrum altero formosiozem æstimes. ΝΙ. Mirum me Aglaia Chæropeque prognatū, qui vir pulcherrimus vnus Omnibus e Graiis Priameia ad Pergama veni. ΜΕΝ. Atqui non item sub terram opinor, pulcherrimus venisti, quippe qui reliquis quidem ossibus aliis appareas af-

Ιδού δὴ Μένιππος οὐ-
τοπὶ δικάσει, πότερος εὐ-
μορφώτερός ἐστιν. εἰπέ ὦ
Μένιππε, οὐ καλλίων σοι
δοκῶ; Μεν. τίνες δὲ καὶ
ἐστὶ, πότερον ὄμαι. Χρη-
γὼ τοῦτο εἰδέναι. Νιρ. Νι-
ρεὺς καὶ Θερσίτης. Μεν-
πότερος ὁ Νιρεὺς, καὶ
πότερος οὐκ ὁ Θερσίτης;
οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον.
Θερσίτης. ἐν μὲν ἦδη τοῦτ'
ἔχω, ὅτι ὁμοίός εἰμί σοι,
καὶ οὐδὲν τηλικούτον δια-
φέρεις, ἥλικον σε Ομη-
ρος ἐκείνος ὁ τυφλὸς ἐπή-
νισεν, πάντων εὐμορ-
φώτατον ποσειπών. ἀλλ'
ὁ φόβος ἐγὼ, καὶ ψεδνός,
οὐδὲν χείρων ἐφάνλω τῷ
δικασῇ. ὥρα δέ σοι ὦ Μέ-
νιππε, ὅν τινα καὶ εὐμορ-
φώτερον ἡγῇ. Νιρ. ἐμέ γε
τὸν Ἀγλαΐας καὶ Χάροπος,
ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον
ἦλθον. Μεν. ἀλλ' οὐχὶ καὶ
ὑπὸ γλῶ, ὥς ὄμαι κάλ-
λιστος ἦλθες. ἀλλὰ τὰ μὲν
ὅσα ὄμαι, τὸ δὲ κρανίον,
ταύ-

ταύτῃ μόνον ἄρα διακρί-
νεται ὑπὸ τοῦ Θεοτίτου
κρανίου, ὅτι ὑπερπύον τὸ
σὸν. ἀλαπαδνὸν γὰρ αὐ-
τὸ, καὶ οὐκ ἀνδρῶδες ἔ-
χεις. Νίρ. καὶ μὴν ἔρου
Ομηρον ὁποῖος ἴω, ὁπότε
σωσεράτουν τοῖς Αἰχμαῖσι.
Μεν. ὀνειράτά μοι λέγεις.
ἐγὼ δὲ ἂν βλέπω, καὶ νῦν
ἔχεις, ἐκείνα δὲ οἱ τότε ἴ-
σασιν. Νίρ. οὐκοῦν ἐγὼ
ἐνταῦθα εὐμορφώτερός εἰμι
ᾧ Μένιππε; Μεν. οὔτε
σὺ, οὔτε ἄλλος εὐμορφος,
ἰστοιμία γὰρ ἐν ἄδου, καὶ
ὅμοιοι ἅπαντες. Θεός. ἐμοὶ
μὲν καὶ τοῦτο ἱκανόν.

Μενίππου καὶ Χεί-
ρωνος.

Ἡκούσα ᾧ Χείρον, ὡς
θεὸς ὢν ὀπιδυμήσειας ὑπο-
δαίνειν. Χείρ. ἀληθῆ ταῦτ'
ἤκουσας ᾧ Μένιππε. καὶ
τέθνηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀ-
δάγατος εἶναι δυνάμε-
νος. Μεν. τίς δὲ σε
ἔρω

assimilis, porro caluaria
hoc vno isigni a Therstige
caluaria dignosci possit,
quod tua delicata est ac
mollicula, quandoquidē
istuc habes effœminatū
ac neutiq; viro decorū.
N. Attamen Homerum
percōtare, qua specie tū
fuerim, cum inter Græ-
corum copias militarē.
M E N. Tu quidē somnia
mihi narras, at ego ea
specto, quæ video, quæ-
que tibi adsunt in præ-
sentia, cæterū ista norūt,
qui id temporis viuebāt.
N. Quid igitur tandē?
an non ego formosior
Menippe? M. Neque tu
neq; quisq; alius formo-
sus hoc loco, siquidem a-
pud inferos equalitas ē,
pareſque sunt omnes. T.
Mihi qdē vel hoc sat est.

Menippi & Chiro-
nis.

Equidē inaudiui Chi-
ron, te deus cum esses,
tamē optasse mortē. C.
Vera ista audisti oMenip-
pe, planeque mortuus
sum, sicuti vides, cū mi-
hi licuerit immortalē esse.
M. At quænam te mor-
tis

ris cupido tenebat, rei videlicet quam vulgus hominū horreat? C. Dī cā apud te, virum neutiquam stultum atq; impetitū. Iam mihi desierat esse iucundū immortalitate frui. M. E. Quid? an in iucundū erat te vivere, lucemque tueri? C. H. Erat inquam Menippe, nā que iucundū vocant, id ego neutiquam simplex, sed varium quiddā esse arbitror. Verum quū ego semper viverem, atq; iisdem perpetuo reb. uter, sole, luce, cibo, tum horæ eadem recurrerēt, reliqua item omnia, quæ cunque contingunt in vita, reciproco quodā orbe redirent, atque aliis alia qui vices succederent, sollicitas videlicet eorū me cepit. Neque enim in eo voluptas est sita, si perpetuo fruaris iisdem, sed omnino in permutando posita est. M. E. Probe loqueris Chiron. Cæterū hæc quæ apud inferos agitur uita, quinam tibi procedit, posteaquā ad hanc tanquam ad potiorē te contulisti? C. H. I. Haud suauiter Menippe,

si-

ἔρω τοῦ θανάτου ἔχει ἀνιέρσου τοῖς πολλοῖς χρήματος; Χείρων. ἔρῳ πρὸς σε οὐκ ἀτυχετον ὄντα. οὐκ ἔτι ἡδὺ ὑπολαβεῖν τῆς ἀδυνασίας. Μένιπ. οὐχ ἡδὺ ὡς, ζῶντα ὅρῃν τὸ φῶς; Χείρ. οὐκ ὡς Μένιπτε. τὸ γὰρ ἡδὺ, ἔγωγε ποικίλον τι καὶ οὐχ ἀπλουῶ ἡγοῦμαι εἶναι. ἐγὼ δὲ ζῶν αἰεὶ, καὶ ὑπολαβὼν τῶν ὁμοίων, ἡλέου, φωτὸς, τροφῆς, αἰ ὥραι δὲ αἰ αὐταὶ, καὶ τὰ γινόμενα ἅπαντα ἐξῆς ἑκάστον, ὥσπερ ἀκρολουδοῦντα θάτερον θάτερον. ἐμπλήθω γοῦν αὐτῶν, οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ αἰεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μεταχρεῖν ὅλως, τὸ τεργνὸν ὡς. Μέν. εὖ λέγεις ὡς Χείρον. τὰ ἐν ᾧ δὲ πῶς φέρεται, ἀφ' οὗ προσιόμην αὐτὰ ἥκει; Χείρ. οὐκ ἀνδρῶς ὡς Μένιπτε. ἡ γὰρ ἰσοτιμία, πάντῃ δημοτικόν, καὶ

καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ. ἄλλως τε, οὐδὲ διψῶν ὥσπερ ἄνθρωπος, οὔτε πεινῶν δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδέεις τούτων ἀπάντων ἐστὶν. Μέν. ὦρα ὦ Χείρον, μὴ πεπνυμένος σεαυτῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτὸ σοι ὁ λόγος περὶ τῆς Χείρας. πῶς τοῦτο φῆς; Μένιπ. ὅτι εἰ ἤνθρωπος ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον αἰεὶ καὶ ταῦτ' ἐγένετό σοι προσκορὺς, καὶ ἐν ταῦτάς ὁμοίας ὄντας, προσκορὴν ὁμοίως αὐτὸν ἤνοιτο, καὶ δείξει μεταβολὴν γὰρ ζητεῖν τινα, καὶ ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον, ὥσπερ ὄντας ἀδυνάτον. Χείρ. τί οὐκ αὐτὸν πάλαι τις ὦ Μένιππε; Μεν. ὥστε, ὄντας, καὶ φασὶ, σωεὶν τὸν ὄντα, ἀρεσκεῖν καὶ ἐλαπᾶν τοῖς παρούσι, καὶ μηδὲν αὐτῷ ἀφαιρετὸν οἰεῖσθαι.

Διογέ-

siquidem æqualitas ipsa quiddam hēt admodum popolare. Nihil autem interest, vtrum in luce quis agat, an in tenebris. Præterea neq; sitiendum est nobis quemadmodū apud superos, neque esuriendum, sed eiusmodi rerum omnium egentia vacamus. M. E. Vide Chiron ne temetipse in uoluas, neue eodem tibi recidat oratio. C. H. Quā obrem isthuc ais? M. E. N. Nempe si illud tibi fastidio fuit, qđ in vita semper iisdem similibusque rebus utendum erat, cū hic itidem similia sint omnia, eundē ad modum parient fastidium. At de integro tibi querenda erit vitæ commutatio, atque hinc quoquam aliam in vitam demigrandum, id quod arbitror fieri nō posse. C. H. Quid igitur faciendum Menippe? M. E. N. Illud nimirum, ut sapiens cum sis, quem admodū opinor, & vulgo prædicāt, præsentib. reb. sis cōtētus, boniq; cōsulas q̄ adest, neq; quicquā in his esse putes, quod ferri non queat.

N. s. Dio-

Diogenis, Antisthenis, & Cratetis.

Διογένους, Αντίσθενος
καὶ Κράτητος.

Ocium nunc agimus, Antisthenes & tu Crates, quare, cur non obsecro imus deambulati, recta ad ingressum & fauces orci, ut ibi spectemus eos, qui descendunt, qui nam sint, & quid quisque eorum agat? ANΤ. Eamus Diogenes. Etenim spectaculum hoc iucundum fuerit, videre alios quidem ipsorum lachrymari, alios autem ut dimittantur, supplicare, quosdam autem exgre descendere, & quamquam ceruicem virgata ac impellente Mercurio reluctari tamen, & resupinos obniti, nulla necessitate aut comodo suo. C R A. Ego uero etiam exponā vobis, quæ ipse vidi in via, quando huc descendebam. D I. Exponas licet, Crates, videris enim quædam omnino risu digna dicturus esse. C R. Tum alii multi nobiscū descendebāt, tum uero inter ipsos maxime nobiles, Ismenodorus ille diues, ex nostris,

&

Αντίσθενες καὶ Κράτης, χολῶν ἄγομεν. ὥστε τί οὐκ ἄπιμην εὐδὺ τῆς καθόδου περπατήτοντες, ὁπόσοι τοὺ κατιόντας οἱοί τινες εἴσι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ; ΑΝ. ἀπίωμεν ὦ Διόγενες. καὶ γὰρ αὐτὸ θέαμα ἡδὺ γένοιτο, τοὺς μὲν δακρύοντας αὐτῶν ὄραν, τοὺς δὲ ἱκετεύοντας ἀφεδύλαι. ἐνίοις δὲ μόλις κατιόντας, καὶ ὅπῃ πρᾶχλον ὠθοῦντος τοῦ Ερμού, ἅμως ἀντιβαίνοντας, καὶ ὑψηλοῦς ἀντερείδοντας, οὐδὲν δεόν. Κρά. ἐγὼ γοῶν καὶ διηγέσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὅποτε κατήειν κατὰ πλὴν ὁδόν. Διογ. διήγησαι ὦ Κράτης, ἔοικας γὰρ τινα παγγέλοισι ἐρεῖν. Κρά. καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν. ἐν αὐτοῖς δὲ ὀπίσθημοι, Ἰσμηνόδωρος τὸ ὁ πλούσιος, ὁ ἡμέτερος, καὶ

καὶ Ἀρσάκης ὁ Μιθίας ὁ
 παρχος, καὶ Ορσίτης ὁ ἀρμέν-
 νιος. ὁ μὲν οὖν Ἰσμενώδω-
 ρος, ἐπεφύοντο γὰρ ὑπὸ λη-
 σῶν παρὰ τὴν Κιθαιρῶνα, ἐς
 Ελευσίνα ἵμαι βαδίζων,
 ἔσενέ τι, καὶ τὸ πρᾶγμα ἐν
 ταῖν χερσὶν εἶχε. καὶ τὰ παι-
 δία τὰ νεογνά, αἱ κατελε-
 λοίπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἐ-
 αὐτῷ ἐπιμέμφετο τῆς τόλ-
 μης. ὁς Κιθαιρῶνα ὑπερ-
 βάλλον, καὶ τὰ περὶ τὰς Ε-
 λευθεράς χωρία πάντημα
 ὄντα ὑπὸ τῆς πολέμων, διο-
 δούων, δύο μόνους οἰκέτας
 ἐπήγετο, καὶ ταῦτα, φιάλας
 πάντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία
 τέσσαρα μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων.
 ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ
 ἦδη, καὶ νῆ Δι' οὐκ ἄσιμνος
 πλὴν ὅτιν ἐς τὸ βαρβαρικόν,
 ἤχθετο, καὶ ἠγανάκτα πε-
 ζὸς βαδίζων, καὶ ἡξίου τὸν
 ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι.
 καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνετε-
 θνήκει, μὲν πληγὴ ἀμφό-
 τεροι διαπαρέντες ὑπὸ δρα-
 κὸς τιγος πελτατοῦ, ἐκ τῇ
 ὅτι

& Arsaces Medorū præ-
 fectus, & Armenius O-
 roetes. Ismenodorus igitur
 (occisus enim fue-
 rat a latronibus circa Ci-
 theronem, quando Eleu-
 sinem, ut arbitror, pro-
 ficisceretur) & gemebat
 & vuln⁹ in manib. præfe-
 ferebat, liberos suos par-
 uos, quos reliquerat itē-
 tidem vocando, sibi que
 ipsi ob audaciam succen-
 sendo. qui cum Cithero
 nē transisset, ac illa loca
 circa Eleuteras deserta,
 ac bellis vastata peragraf-
 set, non amplius quā du-
 os seruos secum adduxif-
 set, idq; etiā cū phialas
 quinque aureas, & cym-
 bia quatuor secum habe-
 ret. Arsaces autem (seni
 or enim iam erat, & per
 Iouem, pro Barbarico il-
 lo ritu, facie non adeo
 inhonesta aut contēnen-
 da) grauiter ferebat at-
 que indignabatur, quod
 pedibus incederet, vole-
 batque sibi equum suum
 adduci. Nam & equus
 vna cum eo mortuus fue-
 rat, vna plaga ambobus
 transfossis a Thracensi
 quodam scutato, in eo
 prælio, quod cum rege
 Cap-

Cappadocū ad Araxem fluuium commissum fuerat. Nam Arsaces quidē infesto cursū in hostem ferebatur, longe, ut qui dem ipse narrabat, ante alios euectus. Thrax autem expectato illo subsistens, ac scutum præse- tenens, venientem Arsa- cis hastā excutiendo di- uertit, ipse autem sub- missa parumper sarissa sua, & equum & infiden- tem illū transuerberat. **A n.** Sed quo pacto fieri potuit, Crates, ut vno ictu ambos transuerbera- ret? **C.** Facillime Antist. Nam ille quidem cursū ferebatur, contum quen- dam viginti cubitalem prætentū habens, Thrax autē ubi pelta obiecta, plagam excussisset, & iā cuspis ipsum præterue- cta esset, in genu pro- cumbens excipit sarissa venientis impetum, ac e- quum sub pectus vulne- rat, quò mox præ furore ac vehementia cursus se ipsum transadigente, ea- dem hasta etiam Arsaces per inguina utrinque ad- nates usque penetrante, transfoditur. Intelligis

nimi-

ὅτι τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸ Καπ-
παδόκῳ συμπλοκῇ. ὁ μὲν
γὰρ Ἀρσάκης ἐπὶ ἡλαινεν, ὡς
διηγείτο, πολὺ ἤν' ἄλλων
προὔπεξορμήσας. ὑποσάς
δὲ ὁ θρᾶξ, τῇ πέλτῃ μὲν
ὑποδύς, ὑποσείτῃ τὸν
Ἀρσάκου κοντόν. οὗτος δὲ
ὑποθείς τὴν σάρισα, αὐ-
τόν, τε διαπείρει, καὶ τὸν
ἵππον. Ἀν. πῶς οἶόν τε,
ὦ Κράτης, μᾶλλον γὰρ
τοῦτο γενέσθαι; Κρά. ἔφα-
σα ὦ Ἀντίπατρις. ὁ μὲν γὰρ
ἐπὶ ἡλαινεν, εἰκοσιπῆχυόν
τινα κοντόν προβεβλημένος.
ὁ θρᾶξ δὲ, ἐπειδὴ τῇ πέλ-
τῃ ἀπεκρούσασθαι τὴν προσ-
βολὴν, καὶ παρήλθεν αὐ-
τόν ἡ ἀκωκὴ, εἰς γόνυ ὀκλά-
σας, δέχεται τῇ σαρίσῃ
τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώ-
σκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ σέρ-
νον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφο-
δρότητος ἑαυτὸν διαπεί-
ραντα. διελάνεται δὲ καὶ
ὁ Ἀρσάκης εἰς τὸν βουβῶ-
να διαμπάξ, ἄρχει ὑπὸ
τὴν πυγῇ. ὁρᾷς, οἶόν
τε

τι ἐβλήτο, οὐ τοῦ ἀνδρὸς, ἀλλὰ τοῦ ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον. ἡγανάκτει δὲ ὁμῶς, ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἡξίου ἵππου καταίεναι. ὁ δὲ γε Οὐροίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τῷ πόδι, καὶ οὐδ' ἐσάναι χακαί, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδυνάτο. πάχουσι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὶ ὑποβῶσι τῷ ἵππων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῷ ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες ἀκροποδῇ, μόλις βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ καταβαλὼν ἑαυτὸν, ἔκειτο, καὶ οὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀνίστασθαι ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Εὐμῆς ἀράμηνος αὐτὸν, ἐκόμεσιν ἄξει πρὸς τὸ πορθμεῖον, ἐγὼ δὲ ἐγέλων. Αἰ. καὶ γὰρ δὲ ὅτε κατήεν, οὐδ' ἀνέμιξα ἑμαυτὸν τοῖς ἄλλοις, ἀλλ' ἀφείς οἰμώζοντας αὐτοὺς, προσδραμὼν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προκάτελαβον χώραν, ὥς αὐ ἐπιτηδεύειν πλεύταιμι. παρὰ τῷ

nimirum quo pacto acciderit, cum non viri, sed equi magis hoc opus fuerit. Veruntamen indignabatur ille, quod non ampliore honore, quam cæteri habebatur, volebatque eques descendere. Ouretes autem, priuatus quispiam erat, atque admodum debilis pedibus, quippe qui neque stare humi, nedum incedere villo modo poterat. Accidit autem hoc prorsum Medis omnibus, ut postquam ab equis descenderint, veluti qui super spinas ingrediuntur, summis pedum digitis, vix atq; ægre incedant. Quamobrem, cum per seipsum humi detectus iaceret, neque villo prorsum pacto resurgere vellet, bonus ille Mercurius sublatum in se hominem, ad cymbam vsque portauit, ego vero sequens ridebā. A N. Et ego porro quando huc descende-bam, neq; admiscui me ipsum cæteris, sed relictis plorantibus illis, ad cymbā accurrendo, præoccupauī mihi locū, quo commodius nauigare.

Inter

Inter nauigandum vero, alii quidem lachrymabantur, alii autem nauseabant, ego vero inter ipsos sedens admodum oblectabar. **ΔΙΟ.** Tu quidem Crates & tu Antisthenes huiusmodi sortiti estis itineris comites. Mecum autem Blepsias ille foenerator, ex Piræo & Lampis Acarnan, qui mercenarios milites ductauerat, & Damis diues ille Corinthius, simul descendebant. Quorum Damis quidem a puero veneno interemptus fuerat, Lampis autem ob amorem Myrtii meretricis seipsum iugularat. Blepsias vero fame miser periisse dicebatur, & apparebat sane adhuc pallidus supra modum ac tenuis maxime. Ego vero quanquam antea noram, interrogabam tamē, quo pacto quisque mortuus esset. Ac Damidi quidem accusanti filium, non iniusta vero, inquam, passus es ab illo, qui talenta cum haberes coaceruata mille, ac ipse in deliciis viueres, annos nonaginta natus, adolescēti

εἰς τὸν πλοῦν δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε, καὶ ἐναντίων. ἐγὼ δὲ μάλα ἐτερεπόμην ἐν αὐτοῖς. **ΔΙΟΥ.** σὺ μὲν ὦ Κράτης καὶ Ἀντίδενες, τοιούτων ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων. ἐμοὶ δὲ, Βλεψίας τε ὁ δανειστὸς, ὁ ἐκ Πειραιῶν, καὶ Λάμπρις ὁ ἀκαρεὶς, ξιναγὸς ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κορίνθου συγκατήεσαν. ὁ μὲν Δάμις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ φαρμάκων ἀποθανόντων, ὁ δὲ Λάμπρις, δι' ἐρασίαν Μυρτίου τῆς ἐταίρας, ἀποσφάξας ἑαυτὸν. ὁ δὲ Βλεψίας λιμῶ ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, καὶ ἐδῆλον ὡχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκρεβέστατον φαινόμενος. ἐγὼ δὲ, κρίσις εἰδὼς, ἀνέκρινον ὃν τρόπον ἀποδάνοι. εἶτα τῷ μὲν Δάμιδι αἰτιωμένῳ τὸν υἱόν, οὐκ ἄδικα μὲν τοι ἔπαθες ἐφ' ἡμῶν αὐτοῦ, ὃς τάλαντα, ἔχων ὁμοῦ χίλια, καὶ τρυφῶν αὐτὸς ἐγγεννηκοντάετης ὢν, οὐκ ἔτι καὶ δεκάετην νεναισ-

κα

κῶ τέπῃρας ὀβολοὺς παρεῖ-
 χες. σὺ δὲ ὦ Ἀκαρναν, ἔσενε
 γδ' Ἀκαῖνός, καὶ κατηρᾷτο
 τῇ Μυρτιά, τί αἰτίᾳ τὸν
 ἔρωτα, σαυτὸν δὲ οὐ; ὅς
 τοὺς μὲν πολεμίους οὐδὲ
 πώποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ φι-
 λοκινδυνῶς ἠγωνίζου πρὸ
 τῶν ἄλλων. ὑπὸ δὲ τοῦ
 τυχόντος παιδισκαρίου, καὶ
 δακρύων ὀππλάσων, καὶ
 σεναγμῶν, ἐάλως ὁ γεν-
 ναῖος. ὁ μὲν γδ' Βλεψίας
 αὐτὸς, ἑαυτοῦ κατηγόρει
 φθάσας, πολλὴν τινὲ ἀνοι-
 αν, ὅτι χρέματα ἐφύλατ-
 τε τοῖς μηδὲν προσήκουσι
 κληρονόμοις, εἰς αἰεὶ βιώ-
 σαδαι ὁ μάτατος νομίζων.
 πλὴν ἔμοι γε οὐ τινὲ τυ-
 χοῦσαν τριπλῶν παρέσ-
 χον τό τε σενόντες. ἀλλ' ἤδη
 μὲν ὅπ' τῷ σομίῳ ἐσμὲν.
 ἀποβλέπειν χρὴ, καὶ ἀπο-
 σκοπεῖν πρὸ ἑξῆς τοὺς
 ἀφικνουμένους. βαβαί,
 πολλοί γε καὶ ποικίλοι, καὶ
 πάντες δακρύοντες, πλὴν
 τῶν νεογνῶν τούτων καὶ νη-
 πίων.

ti illi quatuor obulos sci-
 licet suppeditabas. Tu
 vero Acarnan, (gembat
 enim & ille, ac deuoue-
 bat Myrtium) quid amo-
 rem accusas, inquam, &
 non potius te ipsum? qui
 hostes quidem haud vn-
 quam perhorrueris, sed
 te ultro periculis offerē-
 do, ante alios in præliū
 descēderis. A puella ve-
 ro vulgari illa quidē ac
 forte oblata, & a lachry-
 mis atque singultibus fi-
 ctitiis, generosus ipse tu
 captus fueris. Nam Ble-
 psias quidem ipse sese ac-
 cusat, ob nimiam stulti-
 tiam, quod pecuniam vi-
 delicet custodierit hære-
 dib. nulla necessitudine
 sibi coniunctis, dum in
 perpetuum victurū esse
 vanus ipse se putat. Ve-
 rum mihi quidem non
 vulgarem voluptatē præ-
 buerunt tunc lamentan-
 tes isti. Sed iā circa fau-
 ces sumus. A spicere nos
 illuc oportet, atque a lō
 ge contemplari adueniē-
 tes. Papæ, multi certe,
 & varii, omnesq; lachry-
 mantes, præter pullos
 istos & infantes. Quin
 & ætate nimia confecti
 illi

illi lugent. Sed quid hoc num philtro aliquo vitæ tenentur? Istum igitur decrepitum interrogare lubet, Quid ploras heus tu, tam prouecta ætate mortuus? Quid indigna ris bone vir, præsertim cum senex huc adueneris? Eccubi rex fuisti? M v n. Haudquaquam. D i o. Verum satrapes. M. Neque hoc. D i. Nū igitur diues fuisti, ideoque male te haber, quod relictis multis deliciis ac voluptatib. mori coactus fueris? M v n. Nihil tale, sed annos quidem circiter nonaginta natus fui, viram autem difficilem egi, arundine & lineæ victum queritans, ultra modum egenus ac pauper, liberis carens, & præterea claudus quoque, & parum oculis videns. D i o. Et viuere cupiebas cum talis esses? M v n. Certe quidem, dulcis enim erat lux, mori autem graue & horredum. D i o. Deliras o senex, & iuueniliter te geris erga necessitatem, & hoc, cum sis eo æqualis portitori huic. Proinde quid

πίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες γε-
γηρακότις ὀδύρον. τί τού-
το; ἄρα τὸ φίλτρον αὐτοῦ
ἔχει τὸ βίου; οὗτον οὐκ τὴν
ὑπέργηραν ἐρεῶς βούλομαι.
τί δακρύεις τηλικαύτως ἀπα-
θανῶν; τί ἀγανακτεῖς ὅτι βέλ-
τις, καὶ ταῦτα, γέρον ἀφίγ-
μῶς; ἥπου βασιλεὺς ἦδ' αἰ-
πτῶ. οὐδαμῶς. Διογ. ἀλ-
λά σατράπης; Πτω. οὐδὲ
τοῦτο. Διογ. ἄρα οὐκ ἐπλού-
της, εἴτα ἀνίσσεις τὸ πολ-
λὴν τρυφὴν ἀπολιπόντα τε-
θναίαι; Πτω. οὐδὲν τοιοῦ-
τον. ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγγύθιεν
ἀμφὶ τὰ ἐπενήκοντα. βίον
δὲ ἀπορον ὑπὸ καλάμου καὶ
ὀρμιάς εἶχον, ἐς ἁπλοῦς
πῶχός ὢν, ἀτεκνός τε,
καὶ προσέτι χυλός, καὶ ἀ-
μυδρὸν βλέπων. Διογ. εἴτα
τοιοῦτος ὢν, ζῆν ἠθέλεις;
Πτω. ναί. Ἡδὺ γὰρ ὡς τὸ
φῶς. καὶ τὸ τεθναίαι, θνήσκον
καὶ φευκτέον. Διογ. παραπαί-
εις ὅτι γέρον, καὶ μετρητικὴν
ὥρην τὸ χρεῖον, καὶ ταῦτα, ἡλι-
κιώτης ὢν τοῦ πορθημέως. τί
οὐκ

οὐκ αὖ τις λέγει πρὸς τῶν νέων, ὅποτε οἱ τηλικούτοι φιλόζωοι εἰσὶν; οὐς ἐχελὺ διώκειν τὴν θανάτον; ὥς τῶ ἐν τῇ γήρᾳ κακῶν φάρμακον. ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς ἐπιδήσῃται, ὥς ἀπόδρασιν βουλευόντας, ὁρῶν πρὸς τὸ σόμιον εἰλουμένους.

Μενίππου καὶ Τί-
ρεσίου.

Ω Τειρεσία, εἰ μὴ καὶ τυφλὸς εἶ, οὐκέτι διαγνώ-
ται ῥάδιον. ἅπασιν γὰρ ἡμῖν
ὁμοίως τὰ ὄμματα κενὰ,
μόνον δὲ αἱ χῶραι αὐτῶν.
τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' αὖ
εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ φινεύς
ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι
μὴ τοι μάντις ἦδα, καὶ ὅτι
ἀμφότερα ἐγγύον μόνος ἀ-
νὴρ καὶ γυνή, τῶ πατρὶ
ἀκούσας οἶδα. πρὸς τῶ θε-
ῶν τοιγαροῦν εἰπέ μοι, ὅπο-
τέρου ἐπειράδης ἠδίονος τῶ
βίῳ, ὅποτε ἀνὴρ ἦδα, ἢ ὁ
γυναι-

quid iam de adolescenti-
bus dicamus, quando e-
tiam decrepiti isti tanto-
pere viuere cupiūt? quos
decebat ipsam mortem
etiam consecrari, tanquā
remedium quoddam eo-
rum malorum, quæ se-
cum fert senectus? Sed
abeamus iam, nequis &
nos suspicetur tales esse,
qui hinc aufugere cupia-
mus, quando circa fau-
ces hic nos oberrare vi-
derit.

Menippi & Ti-
resia.

An vero & cæcus sis,
Tiresia, nō amplius cog-
nitu facile est. Nobis.n-
cunctis æque sunt vacui
oculi, ac solæ illorum se-
des relictæ: quod autem
ad cætera attinet, nō fa-
cile dixeris, qui Phine⁹,
aut qui Lynceus fuerit.
At vero, quod vates fue-
ris, & quod vtrumque
solus teipsum perhibue-
ris: marem ac fœminā,
auditis, aliquando poë-
tis, noui. Proinde, per
deos, dic mihi, vtram vi-
tam expertus es suauio-
rem, vir ne quādo fuisti,
an

an cum foemina? T I R E. Potior multo fuit, Menippe, muliebris vita, expeditior enim, & dominatur quoque viris mulieres, neque ipsis necesse est in bellum proficisci, neque ad propugnacula stare, neque in concionibus dissidere, neque in foro atque iudiciis cōtēdere. M E N. Quid? an non audisti, Tireſia, Euripidis Medeam, qualia dixerit, cum mulierum genus deplorando cōmemorat, quā miseræ sint, & intolerabilem parturiendo laborem sustineant? Verum dic mihi (commonefecerūt enim me versiculi isti Medæ) perperisti ne etiam aliquando, cum mulier esses, an vero sterilis, & absque semine vitā illā degisti? T I R. Quid hoc Menippe interrogas? M. Nihil acerbe, T I R. Verum responde, si tibi molestum non est. T I. Non fui sterilis quidem, sed neque peperī tamen. M. Sufficit hoc. Vtrū enim & vuluam habuisses, scire volebam. T I R. Habui scilicet. M E N. Suc-

cessu

γυναικείος; Τει. ἀμείνων
 ὡς παραπολὺ ὧς Μένιππε ὁ
 γυναικείος. ἀποραγμονές τι-
 ρος γὰρ, καὶ διατρέχουσι τῶν
 ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες, καὶ οὔτε
 πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς,
 οὔτε παρ' ἐπαλξιν ἑσθάναι,
 οὔτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρει-
 σθαι, οὔτ' ἐν δικαστηρίοις ἔξ-
 τετάζεισθαι. Μέν. οὐ γὰρ ἀκή-
 κοας ὧς Τειρεσία τῆς Εὐριπί-
 δου Μηνδείας, οἷα εἶπεν, οἰ-
 κλείρουσα τὸ γυναικεῖον, ὥς
 ἀθλίας οὔσας, καὶ ἀφόρητὴν
 τίνα τὴν ἐν τῇ ὠδίνων πό-
 νον ὑφίστασθαι; ἀτὰρ εἶπέ
 μοι, ὑπέμνηστέ γάρ με τὰ τῆς
 Μηνδείας ἱαμβεῖα, καὶ ἔτε-
 κες ποτὲ ὑπὸ τε γυνὴ ἥδε. ὦ
 σείρα, καὶ ἄγονος διετέλευ-
 σας ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ; Τειρ.
 τι τοῦτο ὧς Μένιππε ἐρω-
 τᾷς; Μένιπ. οὐδὲν χαλε-
 πὸν ὧς Τειρεσία. πλὴν ἀπό-
 κριναι, εἴ σοι ἔσθιον; Τειρ.
 οὐ σείρα μὲν ἦμιν, οὐκ ἔτε-
 κον δ' ὅμως. Μέν. ἱκανὸν
 τοῦτο. εἰ γὰρ μήτραν εἶ-
 χης, ἐβουλόμην εἰδέναι. Τειρ.
 εἶχον

εἶχον δηλαδὴ. Μέν. ἤνθρωπος
 δέ σοι ἡ μήτηρ ἠφανίσθη, καὶ
 τὸ μῆριον τὸ γυναικῆιον
 ἀπεφράγη, καὶ οἱ μαῖοι ἀπι-
 τάθησαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον
 ἀνέφυε, καὶ πάγονα ἔξ-
 ῶνεν, ἢ αὐτίκα ἐκ γυ-
 ναικῆς ἀνὴρ ἀνέφαινε; Τειρ.
 οὐχ ὅρῳ τί σοι βούλεται τὸ
 ἐρώτημα, δοκεῖς δ' οὐδ'
 μοι ἀπισεῖν, εἰ ταῦθ' οὕτως
 ἐγένετο. Μέν. οὐ καὶ γὰρ
 ἀπισεῖν ὧ Τειρεσίᾳ τῆς τοι-
 οὔτοις, ἀλλὰ καὶ ἀπὲρ τινα
 βλάβη μὴ ἔξετάζοντα, εἴτε
 δυνάτ' ἔστιν; εἴτε καὶ μὴ
 παραδέχεσθαι; Τειρ. σὺ
 οὐδ' οὐδὲ τὰλλα πιστεύεις
 οὕτω γενέσθαι, ὅπότ' αὖ ἀκού-
 σης, ὅρνεα ἐκ γυναικῶν ἐγέ-
 νοντ' ὅτι τινες, ἢ δένδρα ἢ θη-
 ρία, πλὴν Ἀνδρόα, ἢ πλὴν
 Δάφνιου, ἢ πλὴν τοῦ Λυκά-
 ονος θυγατέρα; Μέν. ὡς
 σου κἀκείναις ἐστίχῳ, εἰσο-
 μαί ὅ, τι καὶ λέγουσι. σὺ δὲ
 ὧ βέλτιστε, ὅποτε γυνὴ
 ἦδα, καὶ ἐμᾶντ' οὐκ ἔστι
 ὥσπερ καὶ ὕστερον, ἢ ἅμα ἀνὴρ
 καὶ

cessu autem temporis,
 vulva ne illa euanuit, &
 membrum muliebri ob-
 turatum est, mamillæq;
 iterum complanatæ, de-
 inde virile succreuit, &
 barbam produxisti, an
 vero repente ex muliere
 vir factus prodixisti? T I.
 Non video quid sibi ve-
 lit interrogatio hæc. Vi-
 deris autem mihi pro du-
 bio habere, factum ne
 hoc ita sit, an non. M E.
 Quid? an non dubitare,
 Tiresia, de huiusmodi
 rebus convenit? sed pe-
 rinde ac fatuum aliquê,
 nō perpensis, fieri ne pos-
 sint an non, protinus pro-
 veris recipere? T I R. Tū
 igitur neque cætera cre-
 dis hoc pacto contigisse,
 puta quum audieris, ut
 quædam ex mulieribus
 aves factæ sint, aut arbu-
 res, aut feræ, Philomela
 videlicet aut Daphne,
 aut Lycaonis istius filia.
 M E N. Quod si quando
 & in illas incidero, tum
 quid ipsæ dicant, quoq;
 scibo. Tu vero, o opti-
 me, ecquid cum mulier
 esses, vaticinatus quoq;
 es tum, quemadmodum
 & postea, an vero pari-
 ter

ter & vir & vates didici
sti esse? T I R. Vides? vt
cuncta ea quæ de me fe-
runtur, ignoras, puta
quo pacto & litem quan-
dam Deorum diremi, &
Iuno visu me priuauit,
Iupiter autem in solati-
um damni eius vaticinā-
di artem mihi dedit. M.
Adhuc ne Tiresia, men-
daciis istis caperis? Sed
facis hoc more vatū. Cō-
suetum enim vobis hoc
est, nihil iā sani dicere.

Aiacis & Agamem- nonis.

Si tu, dum furore cor
reptus fuisti, Ajax, teip-
sum interfecisti, nos au-
tem cunctos etiam mem-
bris, vt putabas, detrun-
catis, deformasti, quid
quæso Vlysssem accusas?
Ac paulo ante neq; aspi-
cere ipsum voluisti, cum
venisses huc vates cōsul-
turus, neque alioqui dig-
natus es virum commili-
tonem ac socium, sed su-
perbe admodum ac gran-
di incedens gressu, præ-
teristi. A T. Merito A.
Ille enim mihi furoris
hutus autor extitit, vt
qui

καὶ μάντις ἑμαδὲς εἶναι;
Τειρ. ὀρεῖς; ἀγνοεῖς τὰ πε-
ρὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὥς καὶ διέ-
λυσά τινα εἶναι τῆς θεῶν,
καὶ ἢ μὴ Ἡρα ἐπὶ ῥωσέ με.
ὁ δὲ Ζεὺς παρεμυθήσατο τῇ
μαντικῇ πᾶσι συμφορὰν.
Μέν. ἔτι ἔχει ὁ Τειρεσία
τῆς ψευδμάτων; ἀλλὰ κα-
τὰ τοῦ μάντεος τοῦτο ποι-
εῖς. ἔθος γὰρ ὑμῖν, μηδὲν
ὕγιες λέγειν.

Αἴαντος καὶ Ἀγα- μέμνονος.

Εἰ σὺ μανεῖς ὡς Αἴαν,
στεινὸν ἐφόνευσας, ἐμελί-
σας δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί
αἰτιᾷ τὸν Ὀδυσσεῖα; καὶ
πρῶτον οὔτε προσέβλεψας
αὐτὸν, ὅποτε ἦκε μαντεῖν
σόμενος, οὔτε προσηπτεῖν
ἡξιώσας ἄνδρα συστρατιώ-
την, καὶ ἐταῖρον. ἀλλ' ὑ-
περοπλῆκῶς μεγάλα βαίνων,
παρήλθες. Αἴα. εἰκότως, ὦ
Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γὰρ μοι
τῆς μανίας αἰτίας κατέστη,
μόνος

μόνος ἀντεξισταδείς ὅπῃ
 τοῖς ὅπλοις. Ἀγαμ. ἡξίους
 δὲ ἀνανταγώνιστος εἶναι, καὶ
 ἀκονιτὶ κρατεῖν ἀπάντων ;
 Αἶα. ναί, τὰ γε τοιοῦτα.
 οἰκεία γὰρ μοι ὡς ἡ πανο-
 πλία, τοῦ ἀνέφιοῦ γε οὔσα.
 καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ ἀ-
 μείνους ὄντες, ἀπείπαδε
 τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχω-
 ρήσατέ μοι ἤν' ἄδλων. ὃ
 δὲ Λαέρτου, ὃν ἐγὼ πολ-
 λάκις ἔτρεσα κινδυνεύον-
 τα κατακεκόφθαι ὑπὸ
 ἤν' φευγῶν, ἀμείνων ἡξί-
 ου εἶναι, καὶ ὅπτηδεῖότε-
 ρος ἔχειν τὰ ὅπλα. Ἀγαμ.
 αἰτῶ τοιγαροῦν ὧ γεν-
 γαῖε πῶς Θέτιν, ἡ δέον
 σοὶ πῶς κληρονομίαν ἤν'
 ὅπλων παραδιδόναι συγ-
 γενεῖ γε ὄντι, φέρουσα,
 εἰς τὸ κοινὸν κατέδετο αὐ-
 τά. Αἶα. οὐκ ἀλλὰ τὸν
 Οδυσσεύα, ὃς ἀντεποίηδη
 μόνος. Ἀγαμ. συγγνώ-
 μη ὧ Αἴαν, εἰ ἀνθρώπος ὢν,
 ἀρέχθη δόξης ἡδίστου πράγ-
 ματος, ὑπὲρ οὗ καὶ ἡμῶν
 ἔκατος

qui solus mecum pro ar-
 tibus iudicio contendere
 ausus fuerit. A 1. An ve-
 ro dignum censebas te,
 qui absque aduersario,
 & absque puluere, vt di-
 citur, superares omnes?
 A. Quid ni? in tali utiqz
 causa. Nā armatura ea,
 cognationis quodam iu-
 re ad me pertinebat, cū
 fratris mei patruelis cer-
 te fuerit. Deinde vos cæ-
 teri, qui multo quā ille
 præstantiores eratis, de-
 trecastis certamen, &
 cessistis mihi arma. Iste
 autem Laertæ filius, quē
 ego non semel in summo
 piculo seruaui, cum iam
 a Troianis prope concide-
 reretur, melior me esse
 voluit, ac dignior qui ar-
 mis illis potiretur. A 1.
 Accusa igitur o generose
 Thetim, quæ cum ti-
 bi debuisset armorū suc-
 cessionē ac hæreditatē,
 utpote cognato, trade-
 re, in medium allata po-
 suit ea. A. Haud quæqz,
 sed Vlyssē, vt qui solus
 sese mihi opposuerit. A.
 Ignoscendū o Ajax est :
 si, homo cum esset, appe-
 titiuit gloriam, rem dul-
 cissimam, cuius gratia
 O 3 etiam

etiam nostrum quilibet
obire pericula sustinet,
præcipue quando & vi-
cit te postea, & hoc, Tro-
ianis ipsis iudiciis. At.
Noui ego quæ me dam-
narit, sed fas non est, de
diis aliquid dicere. Vlyf-
sem igitur aliud quam
odisse non possum, Aga-
memnon, non si ipsa mi-
hi Minerua hoc imper.

Minois & Sostrati.

Prædo hic quidem So-
stratus, in Pyriphlege-
thontem præcipitur,
sacrilegus autem ille a
Chimæra discerpatur,
Tyrannus vero iste, Mer-
curi, iuxta Tityum in lō-
gum extentus, arrodend-
um & ipse hepar præbe-
at vulturibus. Vos autē
boni ac probi abite quā
celeriter in campū Ely-
sium, insulasq; beatorū
habitate, pro iis, quæ re-
cte ac iuste i vita fecistis.
S o. Audi o Minos, num
tibi iusta dicere videar.
M i. An ego denuo nūc
audiā? an nō cōuictus es
Sostrate, qđ & mal² fue-
ris, & tā multos occide-
ris? S o. Conuictus qui-
dem

ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπομέ-
νει, ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ
ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικά-
σαις. Αἰα. οἶδα ἐγὼ, ἥ τις
μου κατιδίκησεν, ἀλλ' οὐ
δέ μοις λέγειν τι περὶ τῆς δι-
κῆς. τὸν γοῦν Ὀδυσσεῖα μὴ
οὐχὶ μισεῖν οὐκ αὖ δυνάμην
ᾧ Ἀγάμεμνον, οὐδ' εἰ αὐτῇ
μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιλάθοι.

Μίνω καὶ Σω-
στράτου.

Ὁ μὲν ληστὴς οὗτος Σώστρα-
τος, ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα
ἐμβεβλήδω. ὁ δὲ ἱερόσυλος
ὑπὸ τῆς Χιμαιῆρας διασπα-
δίτῳ. ὁ δὲ τύραννος, ᾧ Ερ-
μῇ, παρὰ τὴν Τιτυὸν ὑπὸ λα-
δαίς, ὑπὸ τῆς γυπῶν κερτέ-
δω καὶ αὐτὸς τὸ ἥπαρ. ὑμεῖς
δὲ οἱ ἀγαθοὶ ἀπὶ ταχὺ τὰς
ἐς τὴν Ἠλύσιον πεδίον, καὶ
τὰς μακάρων νήσους κατο-
κεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποι-
εῖτε παρὰ τὸ βίον. Σω. ἀκου-
σον ᾧ Μίνω, εἰσοὶ δίκαια
δόξω λέγειν. Μιν. νῦν ἀκού-
σω αὐτοῦ. οὐ γὰρ ἐξελήλεξαι

ὦ Σώφρατε πονηρὸς ἄν, καὶ το-
 σούτους ἀπεκλονῶς; Σω. ἐλή-
 λεγμαι μὲν, ἀλλ' ἔρα, εἰ δι-
 καίως κολαζήσομαι. Μιν. καὶ
 πάν, εἴγε ὑποτίνειν τιτὼ ἀ-
 ξίαν δίκαιον. Σω. ὅμως ὑπό-
 κριναι μοι ὦ Μίνως. βραχὺ
 γὰρ τι ἐρήτομαι σε. Μιν. λέ-
 γε μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ
 τοὺ ἄλλους διακρίνομεν ἥδη.
 Σω. ὅποσα ἔπρατον ἐν τῷ
 βίῳ, πότρεα ἐκὼν ἔπρατον,
 ἢ ἐπεκέλευτό μοι ὑπὸ τῆς
 μοίρας; Μιν. ὑπὸ τῆς μοί-
 ρας δηλαδὴ. Σω. οὐκοῦν καὶ
 οἱ χρεστοὶ ἅπαντες, καὶ οἱ πο-
 νηροὶ δοκοῦντες ἡμεῖς, ἐκεί-
 νῃ ὑπερβίουντες, ταῦτα δεῶ-
 μεν. Μιν. ναί, τῇ Κλωθῇ, ἢ
 ἐκάσῳ ἐπέταξε ἡμυθέντι
 τὰ πρακτέα. Σω. οὐ τίς
 ἀναγκαθεὶς ὑπ' ἄλλου φο-
 νεύσειεν τινα, οὐ δυνάμενος
 ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμε-
 νος, οἷον δῆμιος ἢ δορυφόρος,
 ὁ μὲν δικαστὴς πεθερεῖς, ὁ δὲ τυ-
 ράνῳ, τίνα αἰτιάσῃ τοῦ φό-
 νου; Μιν. δῆλον ὥς τ' δι-
 καστῶ, ἢ τὸν τύραννον, ἐπεὶ
 οὐδὲ

dem fui, sed vide, num
 iuste ob id supplicio affi-
 ciar. M i n. Atque admo-
 dum, si modo id iustum
 est, pro merito quenque
 suo pœnam depêdere. S.
 Attamen responde mihi
 o Min. Breue enim quid-
 dam interrogabo te. M.
 Dic, sed ne prolixè mo-
 do, quo deinceps & cæte-
 ros diiudicare possimus.
 S. Quæcunq; in vita egi,
 utrum volens ea feci, an
 ita a Parcis agglomeratū
 mihi fuit? M i. A Parca
 scilicet. S. Proinde &
 boni pariter omnes, &
 nos, qui mali videmur,
 eadem agimus, dum illi
 obsecundamus. M i. Ita
 profecto, Clorho videli-
 cet illi parentes, quæ v-
 nicuique iniungit, cum
 primum natus est, quæ a-
 genda ipsi sunt. S. Si qs
 igitur vi cōpulsus ab a-
 lio, occiderit aliquem,
 cū nō possit illi cōtradi-
 cere, a quo cōpescitur, ut
 verbi gratia, si carnifex,
 aut satelles qspiā alter
 iudici parêdo, alter tyrā-
 no, quæ nā cædis isti? reū
 ages? M i. Quem aliū,
 nisi iudicem aut tyrann-
 num. Quoniam neq; ip-
 sum

sum gladium accusare possumus, subseruit .n. hic, tanquam instrumentum quoddam, animis atque furori accommodatus illius, qui primo causam hanc præbuit. S. Recte sane o Minos, laudo quod hæc etiam exemplo, quasi quodam auctorio locupletas. Si quis autem, mittente hero, veniat ipse aurū vel argentum afferens, vtri nā ea gratia haberi debet, aut vtri beneficium hoc acceptum referendū est? M i. Ei qui misit, Sostr. nam ille qui attulit, minister tantum fuit. S o. Vides ne igitur, quam iniusta facis, dum supplicio afficis nos, qui ministri tantum fuimus eorū, quæ Clotho nobis imperavit, & rursus, dū honore prosequeris eos, qui in alienis bonis veluti dispensatores quosdam sese gesserunt. Non enim illud dicere quisquā poterit, quod contradicere, aut imperata detrectare licitū fuerit in iis, quæ cum omni prorsum vi ac necessitate imperata fuere. M i n. Multa,

o So-

οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτό. ἰσθρῆ-
 τῇ γὰρ τοῦτο ὄργανον ὄν
 πρὸς τὸν θυμὸν, πρῶ-
 τως παραχρόντι πλὴν αἰτίαν.
 Σωσ. εὖ γε ὦ Μίνως, ὅτι
 καὶ ὀπιδάφιλούν πρῶ πα-
 ραδείγματι. ὡς δέ τις
 ἀποδείλαντος τοῦ δεσπό-
 του, ἤκη αὐτὸς χρυσὸν ἢ
 ἄργυρον κομίζων; τίνι πλὴν
 χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐε-
 γέτω ἀναγκαστέον; Μιν.
 τὸν πέμψαντα ὦ Σώστρα-
 τε. διάκονος γὰρ ὁ κομί-
 σας ὡς. Σω. οὐκοῦν ὀρέσας,
 πῶς ἀδικα ποιεῖς κολά-
 ζων ἡμᾶς ἰσθρῆτας γε-
 νομένους, ὧν ἡ Κλωθὰ προ-
 σέταπτε, καὶ τούτους τι-
 μῶν τοὺς διακονηταμένους
 ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; οὐ γὰρ
 δὴ ἐκείνο εἰπὲν ἔχει τίς
 αὖ, ὥς ἀντιλέγειν δυνα-
 τὸν ὡς, τοῖς μετὰ πάσης
 ἀνάγκης προσεταγμένοις.
 Μιν. ὦ Σώστρατε πολλα
 ἴδοις αὖ καὶ ἄλλα οὐ κα-
 τὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀ-
 κριβῶς ὀρετάζοις. πολλὰ
 ἀλλὰ

ἀλλὰ σὺ τοῦτο ὑπολαύσεις
τῆς ἐπερωτήσεως. διότι οὐ
ληΐης μόνον, ἀλλὰ καὶ σο-
φιστῆς τις εἶναι δοκεῖς. ὑπό-
λυσον αὐτὸν ὧς Ερμῆ, καὶ μὴ
κέτι κολαζέσθω. ὅρα δὲ, μὴ
καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρω-
τᾷν τὰ ὅμοια διδάξης.

Μένιππος ὁ Νεκρο-
μαντεία. Μεν.

Ω χαῖρε μέλαθρον,
πρόπυλά δ' ἐσίας ἐμῆς.
ὡς ἀσμενός σ' ἐσείδον, ἐς
φάος μολών. Φίλω. οὐ Μέν-
νιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων;
οὐμενοῦ ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ
παρεβλέπω Μενίππου ὁ-
λους. τί δ' αὐτῷ βούλεται
τὸ ἀλλόκοτον τοῦ χήματος,
πῖλος καὶ λύρα καὶ λεοντή;
προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ.
χαῖρε ὦ Μένιππε. καὶ πό-
θεν ἡμῖν ἀφίξεις; πολλῶν
γὰρ χρόνον οὐπέφηνας ἐν τῇ
πόλει. Μεν. Ἦκω νεκρῶν
κενθμῶνα, καὶ σκότου πύ-
λας Λιπὼν, ἐν ᾧ δὴς χω-
ρεῖς

o Sostrate, & alia videas
licet, minime secundum
rationem fieri, si diligen-
ter expendas. Verunta-
men tu ex hac questione
hoc boni consequeris,
quandoquidem non præ-
do solum, verumetiam
Sophista quidam esse vi-
deris. Solue ipsum Mer-
curi, neue deinceps am-
plius puniatur. Cæte-
rum illud vide, ne & cæ-
teros manes similia in-
terrogare doceas.

Menippus, Philo-
nides.

Salve atrium, domus-
que vestibulum meæ, vt
te lubēs aspicio luci red-
ditus. P H I. Non Menip-
pus est canis? Nō hercle
alius, nisi ego forte ad
Menippos omneis hallu-
cinor. At quid sibi vult
habitus huius insolētia,
claua & lyra, leonis exu-
iæ? Adeundus tamē est.
Salve Menip. vnde nobis
aduenisti? diu est quod
in vrbe non vidimus. M.
Adsum reuersus mortuo-
rum e latibulis Foribus-
que tristium tenebrarū
nigris, Manes vbi infer-
ni

ni manent superis procul. P H I. O Hercules clam nobis Menippus vita functus est, reuixitque denuo. M E N. Non, sed me adhuc viuum recepit Tartarus. P H. Quæ nam causa tibi fuit nouæ huius atque incredibilis viæ? M E N. Iuuenta me incitauit, atque audacia, quam pro iuuenta haud paululum impotentior. P H I. Siste o beate Tragica, & ab Iambis descēdens, sic potius simpliciter eloquere, quæ nā hæc vestis, quæ causa tibi itineris inferni fuit, quum alioqui æque iucunda, neque delectabilis sit via? M E N. Res dilecte grauis me infernas egit ad vmbras, Consulere manes vt vatis Tiresiai. P H I L O N. Ille, atqui deliras, alioqui non hoc pacto caneres apud amicos confarcinatis versibus. M E N. Ne mireris amice, nuper enim cum Euripide atque Homero versatus, nescio quo facto versibus sic impletus sum, vt numeri mihi in os sua sponte confluant. Verum dic mihi, quo pa-

δο

εἰς ὥκισται δεῶν. Φιλῶ. ἡ-
ράκλεις. ἐλελήθει Μένιππος
ἡμᾶς ἀποθανὼν, καί τ' ἔξ ὧ-
παρχῆς ἀναβιβίωκεν; Μέν-
ουκ, ἀλλ' ἔτ' ἐμπνοῶν αἰδῆς
μ' ἐδέξατο. Φι. τίς δ' ἡ αἰ-
τία σοι τὴν καὶνῆς καὶ παραδό-
ξου ταύτης ἀποδημίας; Μέ-
νεότης μ' ἐπήρε, καὶ θράτος τ'
νοῦ πλεόν. Φι. πάντα μακά-
ρει τραγωδῶν, καὶ λέγε οὕτως
πῶς ἀπῶς, καλαβὰς ἀπὸ τ'
ιαμβείων. τίς ἡ σολή; τί σοι
τῆς κάτω πορείας ἐδέχοντο;
ἄλλως γὰρ οὐχ ἠδεῖά τις, οὐδὲ
ἀσπάσιος ἡ ὁδός. Μέν. ὦ φι-
λότης, χρεῖά με καλὴ γαίην
εἰς αἰδᾶο, ψυχῇ χρησόμενον
Θηβαίου τειρεσίαο. Φι. οὗτος,
ἀλλ' ἢ παραπαίεις, οὐ γὰρ αἶ-
οὕτως ἐμμέτρωσ ἐξέταψάς
πρὸς ἀνδρας φίλους. Μέν.
μὴ δοιμάσης ὦ ἐταίρε. νειώσ-
ῃ. Εὐριπίδῃ καὶ Ομήρῳ συγ-
χρόμενος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀν-
πλήδιον ἤμ' ἐπῶν, καὶ αὐτό-
ματά μοι τὰ μέτρα δὴ τὸ
σῶμα ἔρχετο. ἀτὰρ εἶπέ μοι,
πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί

ποι-

πρῶτον ἐν τῇ πόλει; Φι. καὶ οὐδὲν, ἀλλ' οἷα καὶ παρὰ τῷ ἀρχαῖον, ὁποῦνται, τοκογλυφοῦσιν, ὁβολοῦσιν. Μέν. ἀθλοὶ καὶ κακοδαίμονες. οὐ γὰρ ἴσασιν, οἷα ἑναγχοῦς κενεῖν παρὰ τῆς κάτῳ, καὶ οἷα κεχρησθῆναι τὰ ψήφισματα καὶ τῆς πλουσίῳ, ἀμὰ τὸν κέρβερον οὐδὲ μία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν αὐτοῦ. Φι. τί φῆς; δέδοκται τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῆς ἐνθάδε; Μέν. νὴ Δία καὶ πολλὰ, ἀλλ' οὐδέ μιν ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, οὐδὲ τὰ ἀπὸ ξηλῶν ἔξαγορεύειν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς χράτῃ χαφίῳ ἀσπείρας ὅπῃ τῷ ξαδαμάνθου. Φι. μηδαμῶς ὡς Μένιππε πρὸς τοῦ Διὸς, μὴ φθονήσης τῷ λόγῳ φίλῳ ἀνδρὶ. πρὸς γὰρ εἰδότες σιωπᾶν ἔρεῖς τάτ' ἄλλα, καὶ πρὸς μεμνημένον. Μέν. χαλεπὸν γὰρ ὁπλίστης τοῦ πίταγμα, καὶ οὐ πάντῃ ἀσφαλές, πλὴν ἀλλὰ σοὶ γε ἔνικα τολμήσειν. ἔδει δὲ καὶ πρὸς πλουσίους τῶν καὶ

πολυ-

cto res humane hic se habent in terris? & quid nā in vrbe agitur? P H I. Nihil noui. Sed quemadmodum prius astitabant, ra-
piunt, peierant, fœnerantur, vsuras colligunt. M E N. O miseri atque infelices. Nesciūt enim, qualia de nostris reb. nuper apud inferos decreta sunt, qualesque sorticia cti sunt in diuites istos calculi, quos per Cerberum nullo pacto poterunt effugere. P H. Quid ais? Noui ne aliqd apud inferos nostris de reb. decretū est? M E N I P. Per Iouem, & quidem multa, verum prodere non licet, neque arcana quæ sunt, reuelare, ne quis forte nos apud Rhadamanthum impietatis accuset. P H. Nequaquam o Menippe, per Iouem, ne inuideas sermones amico. Nam apud hominem tacendi ignarū, & initiatum præterea sacris edisseres. M E N. Dura profecto iubes, & ne tiquam tuta, verum tua gratia tamen audendum est. Decretum est ergo, diuites istos ac pecunio-

fos

sos aurum tanquam Danaen seruentes abstrusū.
 P H I. Ne prius o beate, quæ sunt decreta dixeris, quamea percurras omnia, quæ abs te audire libentissime veli. Quæ videlicet descensus causa fuerit, quis itineris dux, deinde ex ordinē, & quæ illic videris, & quæ audieris omnia. Verisimile est enim te, quum res pulchras videndi curiosus sis, eorum quæ visu aut auditu digna videbatur, nihil omnino prætermisisse. M E N. Parendum etiam in his tibi ē. Nā qd facias, vrgente amico? Ac primum sane tibi expediam, quæ res animū meum ad hunc descensum impulerit. Ego igitur quum adhuc puer essem, audiremique Homerum atque Hesiodum, seditiones ac bella canētes, non semideorū modo, sed & ipsorum iam Deorum, adhuc vero & adulteria eorum & violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsionēs, & fratrum & sororū nuptias, hæc me Hercle omnia

πολυχρημάτου, καὶ τὸ χρεσίον
 κατάκλησον ὥσπερ τινὶ Δα-
 νάλῳ φυλάττοντας. Φι. μὴ
 πρότερον εἴπῃς ὧ γὰρ τὰ
 δεδογμένα, πρὶν ἐκείνα δι-
 ελθεῖν ἂ μάλισ' αὐτῷ ἡδέως ἀ-
 κούσαιμί σου, ἥ τις αἰτία
 σοι τῆς καθόδου ἐβλήτο, τίς
 δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμὼν, εἴθ'
 ἐξῆς ἅτε εἶδες, ἅτε ἤκουσας
 παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ φι-
 λόκαλον ὄντα σε, μηδὲν τῆς
 ἀξίῳν θεῶν ἢ ἀκούης παραλι-
 πεῖν. Μέν. ὑποεργητέον καὶ
 ταῦτά σοι. τί γὰρ αὐτὸ καὶ πά-
 θοι τίς, ὅπντε φίλος ἀνὴρ βιά-
 ζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι δί-
 μι τινὶ γνώμῃ τινὶ ἐμῇ, καὶ
 ὅθεν ὁρμήθῃς πρὸς τινὶ κα-
 τάβασιν. ἐγὼ γὰρ ἄχρ' ἤ ἐν
 παισὶν ὡς ἀκούων Ομήρου καὶ
 Ησιόδου πολέμους καὶ στάσεις
 διηγουμένων, οὐ μόνον τῶν
 ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἡδὴ
 τῆς θεῶν, ἐτι δὲ καὶ μοιχεί-
 ας αὐτῶν καὶ βίας καὶ ἀρπα-
 γὰς καὶ δίκας, καὶ πατέ-
 ρων ἰξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν
 γάμους, πάντα ταῦτα ἡ-
 γού-

γούμνῳ εἶναι καλὰ, καὶ οὐ παρ-
 έργως ἐκινούμην πρὸς αὐτά.
 ἔπει δὲ εἰς ἀνδρας τελεῖν ἤρ-
 ξάμην, πάλιν αὖ ἐνταῦθα
 ἤκουον τῶν νόμων τὰναντία
 τοῖς ποιηταῖς κελεύοντων,
 μήτε μοιχεύειν, μήτε σασιά-
 ζειν, μήτε ἀρπάζειν. ἐν μεγά-
 λῃ οὖν καθυσέκειν ἀμφιβο-
 λία, οὐκ εἰδὼς ὅτι χρεταί-
 μῳ ἐμαυτῷ. οὔτε γὰρ τοῦ θε-
 οῦς αὖ ποτε ἠγούμην μοιχεύ-
 σαι, καὶ σασιάσαι πρὸς ἀλλή-
 λους, εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τέ-
 των ἐγίνωσκον, οὔτ' αὖ τοῦ
 νομοθέτου τὰναντία τέτοις
 παραινεῖν, εἰ μὴ λυσίτελεῖν
 ὑπελάμβανον. ἔπει δ' ὁ διηπό-
 ρου, ἔδοξε μοι ἐλθόντα παρὰ
 τοῦς καλουμένους τέρας φι-
 λосоφους, ἐγχεῖσθαι τε ἐμαυ-
 τὸν καὶ διηθῆναι αὐτῷ χρῆσθαι
 μοι, ὅτι βούλοιντο, καὶ τίνα ὁ-
 δὸν ἀπλῶ καὶ βεβαίαν ὑπο-
 δεῖξαι τῷ βίου. ταῦτα μὲν δὴ
 φρονῶν προσήναι αὐτοῖς. ἐλελή-
 θην δ' ἐμαυτῷ ἐς αὐτό, φασι,
 τὸ πῶς ἐκ τῷ καπνοῦ βιάζε-
 μῶς. παρὰ γὰρ δὴ τέτοις μά-

λίσσ

nia bona pulcraque puta-
 bam, & studiose erga ea
 afficiebar. Postquā vero
 in virilem iam ætatem
 peruenirem, hic leges
 rursus iubētes audio poë-
 tis adprime contrarias,
 neque videlicet adulte-
 ria committere, neque
 seditiones mouere; neq;
 rapinas exercere. Hic
 igitur hæsitabundus con-
 stiti, incert^o omnino quo
 me pacto gererem. Neq;
 enim deus vnquam puta-
 ui mœchaturus, aut sedi-
 tiones inuicē fuisse mo-
 turos, nisi de his rebus
 perinde ac bonis iudica-
 sent. Neque rursus legū-
 latores his aduersa iussu-
 ros, nisi id conducere ex-
 istimarent. Quoniā igitur
 in dubio eram, visum
 est mihi philosophos istos
 adire, atque his me
 in manus dedere, roga-
 reque vti me, vtcunque
 liberet, vterentur, vitæ-
 que viam aliquam simpli-
 cem ac certam ostende-
 rent. Hæc igitur mecum
 reputans ad eos venio,
 imprudens profecto, qđ
 me ex fumo (vt aiunt)
 in flammam coniicerē.
 Apud hos enim maxime

dili-

diligēter obseruans sum
 mam repert ignorantia,
 omniaque magis incerta,
 adeo vt præ his ilico
 mihi vel idiotarum vita
 iam aurea videretur. Alius
 etenim soli me iussit
 voluptati studere, atque
 ad eum scopum vniuersum
 vitæ cursum dirigere.
 In eo ipsam sitā esse
 fœlicitatē. Alius rursus
 omnino laborare, corpusque
 siti, vigiliis, ac
 squa:ore subigere, misere
 semper adfectum, con-
 tumelisque obnoxium
 assidue, Hesiodi sedulo
 inculcās celebris illa de
 virtute carmina, & sudorem
 videlicet, & acliuē
 in verticem montis ascē-
 sum. Alius contemnere
 iubet pecunias, earumque
 possessionem indifferen-
 tem putare. Alius contra
 bonas ipsas etiā diuitias
 esse pronunciat. De mundo
 vero quid dicam? de quo
 ideas, incorporeas substantias,
 atomos, & inane, ac talem
 quandam pugnātium inuicem
 nominum turbā indies
 audiebam, & qđ absurdorum
 omniū maxime fuit absurdissimū,
 de con-

λιστα εὐρίσκον ὁπποῦ ποτὶ τὴν
 ἀγνοίαν καὶ τὴν ἀπορίαν πλεί-
 ονα, ἄσεμι τάχιστα χυσοῦν
 ἀπέδειξαν οὗτοι ἢ τῷ ἰδιωτῇ
 βίον. ἀμέλει, ὃ μὲν οὐτὶ παρή-
 νει τὸ πᾶν ἡδ. ὧς, καὶ μόνον
 τῷ τοῦ ἐκ παλ. εὐμελῆσαι, τῷ-
 το γὰρ εἶναι τὸ εὐδαιμον. ὃ δὲ
 τις ἐμπαλιν, πονεῖν γὰρ πᾶν-
 τα, καὶ μοχλεῖν, καὶ τὸ σῶμα
 κατὰ ἀναγκάζειν, ἐν πᾶσι καὶ
 αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσχε-
 ροῦντα, καὶ λοιδοροῦμενον ἰ-
 σιωπῆς ὁππῆρα φερόντα τὰ
 πάνθημα ἐκείνα τῷ Ησίοδου
 πρὸς τὴν ἀρετῆς ἐπη, καὶ τῷ ἰδρῶ-
 τα, καὶ τὴν ὅτι τὸ ἀκρον ἀνά-
 βασιν. ἄλλος καταφρονεῖν
 χρημάτων παρεκκελεύει, καὶ
 ἀδιάφορον οἰεῖται τὴν κτήσιν
 οὐτὶ, ὃ δὲ τις αὖ πάλιν ἀγα-
 θὸν εἶναι καὶ τῷ πλοῦτον αὐτὸν
 ἀπειφαίνει, πρὸς μὲν γὰρ τῷ κόσ-
 μου τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅς γε
 ἰδέας καὶ ἀσώματα καὶ ἀτό-
 μους καὶ κενὰ, καὶ τοιοῦτόν τινα
 ὄχλον ὀνομάτων ὀτιμέσαι
 περὶ αὐτῶν ἀκούων ἐναυλίαν, καὶ
 τὸ πάντων δεινῶν ἀτοπώτα-
 τον,

τον, ὅτι περὶ τῶ ἐναντιωτά-
των ἕκαστος αὐτῶν λέγων,
σφόδρα νικῶντας καὶ πι-
θαγούς λόγους ἐπορίζετο,
ὥστε μήτε τῶ θερμὸν τὸ αὐτὸ
παράγμα λέγοντι, μήτε τὸ
ψυχρὸν, ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ
λαῦτα εἰδότες σαφῶς, ὥς οὐκ
ἀν ποτε θερμὸν τι εἴη καὶ ψυ-
χρὸν ἐν ταυτῷ χρένῳ, ἀτεχ-
νῶς οὖν ἔπαχον τοῖς νουά-
ζουσι τούτοις ὁμοῖον, ἄρτι
μὲν ὀπινύων, ἄρτι δὲ
ἀνανεύων ἐμπάλιν. ἔτι δὲ
πολλῶ τοῦτο ἐκείνων ἀτο-
πώτερον, πῶς γὰρ αὐτοὺς
τούτους εὐρεσκόν ὀπιτησῶν,
ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λό-
γοις ὀπιτηδύοντας. πῶς
γούμ καταφρονεῖν παραι-
νυῶντας χρημάτων, ἐώρων
ἀπορῖς ἐχρημύους αὐτῶν, καὶ
περὶ τόκων διαφερεμύους,
καὶ ὅτι μισθῶ παιδεύοντας,
καὶ πάντα ἕνεκα τούτων
ὑπομύοντας, πῶς τε πῶ
δόξαν ὑποβαλλομύους,
αὐτῆς ἕνεκα πάντα ὀπι-
τηδύοντας, ἡδονῆς τε αὖ

χι-

de contrariis unusquisque
quum diceret, inuicibili-
les admodum & probabi-
les sermones adferebat,
ut nec ei qui calidū, nec
ei qui frigidum idē prorsus
esse contenderent, contra
quicquam hiscere potuerim,
atque id, quum tamen
manifeste cognoscerem fieri
nunquam posse, ut eadem
res calida simul frigida-
que sit. Prorsum igitur
tale quiddam mihi accide-
bat, quale solet dormitantibus,
ut interdum capite annuerem,
interdum contra abnuerem.
Præterea quod multo erat
istis absurdius, vitæ
eorum diligenter obseruans,
comperi eam cum ipsorum
verbis præceptisque summopere
pugnare. Eos .n. q. spernēdā
censebant pecuniā, au-
dissime conspexi colligēdis
diuitiis inhiare, de fœnore
litigantes, pro mercede
docētes, omnia denique
numorū gratia tolerantes.
Ii vero qui gloriam
verbis aspernabantur,
omnem uitæ suæ rationem
in gloriam referebant. Voluptatem

rursus

rursus omnes ferme palam incessabant, clanculum vero ad eam solam libenter confuebāt. Ergo hac quoque spe frustratus, magis adhuc xgre molesteque tuli. Aliquantulum tamen inde memet cōsolabar, quod una cum multis & sapientibus & celeberrimis insipiensque essem, atque vere adhuc ignarus oberarem. Peruigilanti mihi tandem, atque hisce de rebus mecum cogitati, venit in mentem, ut Babylonem profectus, magorum aliquē ex Zoroastri discipulis ac successoribus conuenirem. Audieram siquidem eos inferni portas carminibus quibusdam ac mysteriis aperire, & quem libuerit, illuc tuto deducere, ac rursus inde reducere. Optime ergo me facturum putavi, si cum horū quoriam de descensu paciscens, Tiresiam Bœotium consulerem, ab eoque perdiscerē (quippe qui vates fuerit & sapiens) quæ uita sit optima, quamque sapientissimus quisque potissimum elegerit.

χεδὸν ἅπαντας κατηγορουῶντας. ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ προσηγημένους. σφαλὲς οὖν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος, ἔτι μᾶλλον ἐδυόξαινον. ἡρέμα παραμυθούμενος ἑμαυτὸν, ὅτι μὲ πολλῶν καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ὅπῃ συνέσει διαβεβοημένων ἀνύλης τε ἐμῇ, καὶ τάλιθες ἔτι ἀγνοῶν περὶ ἐρχομαι. καὶ μοι ποτὲ διαχρυπνοῦντι τούτων ἕνεκα, ἔδοξεν ἐς βαβυλῶνα ἐλθόντα, διηθλιῶαί τινος τῆς μάγων, τῶν ζωροάστρου μαθητῶν καὶ διαδόχων. ἤκουον δ' αὐτοῦ ἐπαυδαῖς τε καὶ τελεταῖς τισιν ἀνοίγειν τε τοῦ ᾧδου τὰς πύλας, καὶ κατὰγειν ὃν αὐτοὺς βούλοντο) ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω αὐθις ἀναπέμπειν. ἄριστον οὖν ἡγούμενῳ εἶναι, παρὰ τινος τούτων διαπραξάμενον πλὴν κατὰ βᾶσιν, ἐλθόντα παρὰ τειρεσίαν τὸν βοιωτίον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἃ τε μαίνεται καὶ σοφοῦ, τίς ὅστις ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν αὐτὸς ἐ-

λοιτο

λοιτο σύφρονων . κὺ δὴ ἀνα-
 πηδῆσας ὥς εἶχον τάχους ,
 ἔτεινον ἐνὺ βαβυλῶνος . ἔλ-
 θὼν δὲ , συγγινομαί τινι τῷ
 χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ καὶ
 δευσισίῳ τῷ τέχνῳ , πολὺ
 μὲν τῷ κίβλῳ , ἡύσιον δὲ
 μάλα σεμνὴν καθειμένῳ , τοῦ
 νομα δὲ λῷ σὺν τῷ μεθροβαρ-
 ζάνῃς . δευθεῖς ὃ κὺ καθικε-
 τούτας , μόλις ἔτυχον παρ'
 αὐτ' ἐφ' ὅτῳ βούλοιτο μισθῷ
 καθηγῆσθαι μοι τῆς ὁδοῦ .
 παραλαβὼν δὲ με ὁ ἀνὴρ ,
 παρῶτα μὲν ἡμέρας ἐννέα καὶ
 εἰκοσιν ἅμα τῇ σελιῳ ἀρ-
 ξάμενος ἔλουε , κατὰ γὰρ ὅτι
 ἔ σύφράτῳ , ἔωθεν ποροτα-
 χατέλλοντα ἔ ἡλιον , ἔ ἡσὶν τι-
 να μακρὰν ὅππλέγων , ἥς οὐ
 σφύδρα καλῖκουσιν . ὥσπερ γὰρ
 οἱ φασίλοι τ' ἐν τοῖς ἀγῶσι κη-
 ρύκων , ὅππσοχόν τι κὺ ἀστα-
 φές ἐφθέγγετο , πλὴν ἀλλ' ἐώ-
 κει γέ τινὰς ὅππκαλεῖσθαι δαί-
 μονας . μετὰ γοῦν τῷ ἐπω-
 δῶν τῷ αὐτῷ μου πρὸς τὸ πρό-
 σωπον ἀποπύσας , ἐπανήει
 πάλιν , οὐδένα τ' ἀπάντων

πρὸς

gerit. Ac statim quidem
 exiliens quam poteram
 celerrime Babylonē ver-
 sus recta contendi. Quo
 quum venio , diuersor a-
 pud Chaldeorum quēdā
 hominem certe sapien-
 tem, atque arte mirabi-
 lem, coma quidem canū,
 admodumque promissā
 barba venerabilem. No-
 men autem illi fuit Mi-
 throbarzanes, orans igi-
 tur obsecransq; vix exo-
 rauī, ut quauis mercede
 vellet, in illam me viam
 deduceret. Suscipiens
 verome vir primum qui-
 dem dies nouem ac vigin-
 ti cum luna simul inci-
 piens abluit ad Euphra-
 tem, mane solem Orien-
 tem versus perducens,
 ac sermonem quempiam
 longum mustitans, quem
 non admodum exaudie-
 bam. Nam (quod in cer-
 tamine præcones inepti
 solent) volubile quiddā
 atque incertum profere-
 bat, nisi quod quosdam
 visus est inuocare dæmo-
 nes. Post illā igitur in-
 cantationem ter mihi in
 vultum spuens deducit
 rursus, oculos nusquam
 in obuiū quenquā defle-

P

ctens.

stens. Et cibus quidem nobis glandes erant, potus autem lac atque mulsū, & Choaspi lympa, lectus vero in herba sub dio fuit. At postquam iā preparati satis hac dicta sumus, medio noctis silentio ad Tigretem me fluvium ducens, purgavit simul, atque abstersit, faceque lustravit ac squilla, tum plurib. indidem aliis, & magicum si mul illud carmē submur murans, dein totum me iam incantans, ac ne a spectris læderer, circumiens, reducit domum, ita ut eram, reciprocantem, ac reliqua noctis parte nauigationi nos præparauimus. Ipse igitur magicam quandam vestem induit, Medorum vestī ut plurimum similem, ac me quidem his quæ vides, ornauit, claua uidelicet, leonis exuuiis, atque insuper lyra. Iussit præterea ut nomē si quis me roget, Menippū quidem ne dicerē, sed Herculem aut Vlyssē aut Orpheum. ΡΗΓ. Quid ita o Menippe? neque enim causā aut habitū,

aut

προσθλέπων. καὶ σιτία μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὶν δὲ γάλα, καὶ μελίκρατον, καὶ τὸ τοῦ χράπου ὕδωρ, σὺν δὲ ὑπαίθριος ὅπῃ τ' ᾤσας. ἐπεὶ δὲ, ἅλως εἶχε τῆς προδιατίσεως περὶ μέσας νύκτας, ὅπῃ τ' ἵχνηλα ποταμὸν ἀγαγὼν, ἐκάθηρε τέ με καὶ ἀπέμαξε, καὶ περήγνισε δαδὶ καὶ σκίλλῃ καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν ἐπωδὸν ἐκείνῳ ὑποτονθορύσας. εἶτα ὅλον με καταμαγεύσας, καὶ περιελθὼν, ἵνα μὴ βλαπήμι, ὑπὸ τῷ φαντασμάτῳ, ἐπανάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὥς εἶχον ἀναποδίζοντα, καὶ τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πλοῦν εἶχμεν. αὐτὸς μὲν οὖν μαγὲρ κλύ' τιν' ἔδου σολῶν, τὰ πολλὰ εἰοικῆεν τῇ μηδικῇ, ἐμὲ δὲ τοῦτοισι φέρον ἐνετκλύασε τῷ σίλῳ καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ προσέειπε τῇ λύρᾳ, καὶ παρεκελεύσατο, ὥς τις ἔρηται μὲ τοῦνομα, Μένιππον μὲρ μὴ λέγειν, Ἡρακλῆα δὲ ἢ Ὀδυσσεῖα ἢ Ὀρφέα. ΦΙ. ὥς δὴ τί τ' ἔγωγε ὦ Μένιππε; οὐ γὰρ σὺ

γίγμει

γίημι πλὴν αἰτίαν οὐτε τῷ χί-
 ματος, οὐτε τῷ ὀνομάτων. Μέ-
 νη μὲν πρόδηλόν γε τὸτο, καὶ
 οὐ παντελῶς ἀπόρρητον. ἐπεὶ
 γὰρ οὗτοι πρὸ ἡμῶν ζῶντες ἐς
 αἵδου κατεληλυθέσαν, ἢ εἴτο,
 εἴ με ἀπὸ κἀκείνων αὐτῶν, ἔρα-
 ως αὖ πλὴν τῷ Αἰακοῦ φρουρὰν
 διαλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρ-
 ελθεῖν, ἅτε σιωπῆδες τρε-
 γικῶς μάλα παραπεμπόμε-
 νον ὑπὸ τοῦ χίματος, ἥδη δ'
 οὐκ ὡς φαίνεται ἡμέρα, καὶ κα-
 τεληθόντες ὅπῃ τῷ ποταμῷ, πρὸ
 ἀναγωγῆς ἐλπίσόμεθα. παρι-
 σκύατο δ' αὐτῶν καὶ σκάφος,
 καὶ ἱερεῖα καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλ-
 λα ὅσα πρὸς τῷ τελετῶν χη-
 σιμα. ἐμβαλόμενοι οὐκ ἅπαν-
 τὰ τὰ παρισκυσμένα, οὕτω
 δὴ καὶ αὐτοὶ βαίνομεν ἀχλύμε-
 νοι, θαλερὴν καὶ δακρυχέοντες.
 καὶ μέχρι μὲν τίνος ὡς φερόμε-
 θα ἐν τῷ ποταμῷ. εἴτα δ' ἔτε-
 πλούτατον ἐς τὸ ἔλος καὶ πλὴν
 λίμνῃ, ἐς μὲν ὃ εὐφράτης ἀ-
 φανίζῃ. περαιωθέντες δ' καὶ
 τοῦτον, ἀφικνούμεθα ἐς τι
 χωρεῖον ἐρημον καὶ ὑλῶδες, καὶ
 ἀνήλιον. ἐς δ' ἀποβάντες, ἠγγεῖτο

aut nominis intelligo.
 M E N. Atqui perspicuū
 id quidem est, ac neutī-
 quam arcanum, Nam hī
 qui ante nos ad inferos
 olim viui descenderant,
 putauit si me his assimu-
 laret, fore vt facilius Ae-
 aci custodias fallerem,
 atque nullo prohibente
 transirem, vtpote notior
 tragico admodum illo
 cultu emissus. Iam igitur
 dies apparuit, quum
 nos ad flumen ingressi in
 recessum incumbimus.
 parata siquidem ab illo
 fuerant, cymba, sacrificia,
 mulla, & in id myste-
 rium denique quibuscū-
 que opus erat. Imponen-
 tes ergo omnia prępara-
 ta, ita iam & ipsi ingre-
 dimur tristes, lachrymis
 que implemur obortis.
 Atque aliquantisper qui-
 dem in fluuiio ferimur,
 deinde in syluam delati
 sumus, ac lacum quen-
 dam, in quē Euphrates
 conditur. Tum hoc quo-
 que transmissio, in regio-
 nem quandam perueni-
 mus solam, syluosam at-
 que opacam, in quam
 descendentes (pręibat
 vero Mithrobarzanes)

& puteum effodimus, & oues iugulamus, & foueam sanguine conspergimus. At magus interrim accensam facem tenens, haud amplius iam summissio murmure, sed voce quam poterat maxima clamitans, demones simul omnes conuocat, Pœnas, Erinnyes, Hecaten nocturnam, excelsamq; Proserpinam, simulq; polysyllaba quædam nomina barbara atque ignota commiscet. Statim ergo temere omnia, & timas ex carmine solum ducere, ac porro Cerberi latratus audiri, & iam res plane tristis fuit ac mœsta, Vmbrarū at timuit rex imis sedib. Orcus. Ac protinus quidem inferorum patebant pleraque, lacus Pyriphlegethon, ac Plutonis regia. Tum per illum descendentes hiatum, Rhadamanthum propemodum metu reperimus exinctum. Ac Cerberus primum quidē latrabat, commouitque sese. At quum ego lyram celerime correptam pulsasset, cantu statim sopi-

tus,

ὃ ὁ Μιθροβαρζάνης. βόθρον ἰε
 ὠρυζάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφά
 ξαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸ βέ-
 θρον ἐσπείταμεν. ὃ ὃ μάγος ἐν
 τοσούτῳ δ᾽ ἄδα χαυμύλῳ ἔ-
 χων, ἐκ ἑτ' ἡρεμία τῇ φωνῇ,
 παμμέλειθες ὃ ὡς οἶός τε ἔω
 ἀνακραῶν, δαίμονας τε ὁμοῦ
 πάντας ἐπιβοᾷτο, καὶ ποινὰς καὶ
 ἐριννύας, καὶ νυχίαν ἐκάτλη, καὶ
 αἰπὴν ἡὲν περσεφόνειαν, παρ-
 μηγνὺς ἅμα βαρβαρικά τινα
 καὶ ἄσημα ὀνόματα καὶ πολυ-
 σύλλαβα. οὐδὲς οὐκ πάντα
 ἐκείνα ἐταλύνειτο, καὶ ὑπὸ τῇ ἐ-
 πρὸς τῶν δαφνῶν ἀντιρρήσει,
 καὶ ἡ ὕλακῃ τῇ κερβερίου πῶρξεν
 θέν ἠκούειτο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑ-
 περκάτηφες ἡὲν καὶ σκυθρωπὸν
 ἔδδισεν δ' ὑπὲρ νιθῆν ἀναξ
 ἐνέρων αἰδωνύς. κατεφαίνετο
 γὰρ ἡδὲ τὰ πλείστα, καὶ ἡ λίμνη καὶ
 ὁ περιφλεγεθών, καὶ τὸ Πλούτω
 νος τὰ βασίλεια. κατελθόντες
 δ' ὁμοῦ διὰ τῇ χάσματι, τῇ
 μὲν Ραδάμανθῳ εὐρομεν τεθ-
 νεῶτα μικρῶν δεινῶν ὑπὸ τῇ δέ-
 ουσ. ὃ ὃ κέρβερος ὑλάκηνσε
 μὲν τοι, καὶ παρὲν κίνησε. ταχὺ
 δέ

Δέ μου κρούσας τὴν λύραν,
 παρὰ χεῖρμα ἐποιμήθη ὑπὸ τῷ
 μέλους. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμ-
 νην ἤλθομαι, μικροῦ μὲν οὐδ' ἐ-
 πειραιώθηκα. ὡς γὰρ ἦδη πλη-
 ρες τὸ πορθήμιον, καὶ οἱ μωγῆς
 ἀνάπλεων. φαρμακίαι δὲ πάν-
 τες ἐπέπλεον, ὃ μὲν τὸ σκέλος,
 ὃ δὲ τὴν κεφαλὴν, ὃ δὲ ἄλλο τι
 σωλῆρι μὲνός, ἐμοὶ δοκεῖν ἐκ
 τίνος πολέμου παρόντες. ὁ-
 μως δ' οὐκ ὁ βέλτιστος Χάρων,
 ὡς εἶδε τὴν λεοντήν, αἰνθεὶς μετὰ
 ἡρακλέα εἶναι ἐστὶ δὲ ζαῖός με καὶ
 διαπρόθυμος τε ἄσματος, καὶ
 ὑποβάσι διεσήμεαι τὴν ἀβα-
 πτόν. ἐπεὶ δὲ ἦλθον ἐν τῷ σκότῳ,
 προσέειπεν ὁ μυθροβαρζάνης, εἰ
 πόμπη δ' ἐγὼ καλὸς πινέχης
 μῦθος αὐτῷ, ἕως πρὸς λειμῶ-
 να μέγιστον ἀφικνούμεθα τῷ
 ἀσφοδέλῳ καὶ ἀφύλῳ, ἐνθα
 δὴ περὶ πέτοντο ἡμᾶς τρεῖς ἴσται
 τῶν νεκρῶν αἰσικαί. καὶ ὁλίγον
 δὲ πορεύσας, παρεμβόμεθα
 πρὸς τὸ τῷ Μίνῳ δικαστήριον,
 ἐτύγχανε δὲ ὃ μὲν ἐπὶ θρόνου
 τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος. πα-
 ρεῖσεν κείσας δὲ αὐτῷ πομπὰ καὶ
 ἀλά-

tus, obdormiuit, deinde
 posteaquam ad lacum ve-
 nimus, tranare fere non
 licuit. Iam enim onustū
 erat nauigium, & eiula-
 tu certe plenum. Vulne-
 rati quippe in eo nauiga-
 bant omnes, hic femur,
 ille caput, alius alio quo-
 riam membro luxatus,
 usque adeo, ut multi cer-
 te ex bello quopiam adesse
 viderentur. At optimus
 Charon, quum leonis
 videret exuias, esse me-
 ratus Hercule, recepit,
 transque vexit libens, tū
 exeuntibus quoque no-
 bis monstrauit semitam.
 Sed quoniam iam era-
 mus in tenebris, præce-
 dit quidem Mithrobar-
 zanes, ego autem a ter-
 go continuus illi comes
 adhæreo, quoad in pra-
 tum maximum perueni-
 mus asphodelo confitū,
 ubi certe circumfusus vn-
 dique mortuorum stridu-
 lex nos sequitur umbræ.
 Tum paulo procedentes
 longius, ad ipsum Mino-
 is tribunal accessimus.
 Erat ipse quidē in folio
 forte quodā sublimi se-
 dens. Astabant autem il-
 li Pænx, Tortores, malī
 P ; Genii,

Genii, Furix. Ex altera parte plurimi quidā adducti sunt ex ordine longo fune vincti. Dicebatur autem adulteri, lenones, mœchi, homicidæ, adulatores, sycophantæ, ac talis hominum turba quoduis in vita patrantium. Seorsim autem diuites ac fœneratores prodibant, pallidi, ventricossi ac podagrici, quorum quisque trabe victus erat, ferri pondere duorum talentorum imposito. Nos igitur astantes, & quæ sunt omnia conspiciamus, & quæ dicuntur, auscultamus. Accusant autē noui quidam atque admirabiles rhetores. ΡΗΙ. Quinam ergo hi, per Iouē, sunt, ac ne isthuc quidē te pigeat dicere. ΜΕΝ. Umbras ne vnquam istas noſti, quas oppoſita ſoli red dant corpora? ΡΗ. Ομνino quidē igitur. ΜΕ. Hæ nos igitur quum primum functi vita ſumus, accuſant, teſtantur, atque redarguunt, quicquid in vita peccauiſumus, & ſane quædam ex his dignæ admodum fide videntur,

ἀλάστορες, καὶ ἐριννύες. ἐτέρωθεν δὲ προσηγόντο πολλοί τινες ἐφεξῆς ἀλύτῃ μακροῦ δευ δεινῶν. ἐλέγοντο δὲ εἶναι μισχοὶ καὶ πορνευσκοί, δὲ λελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιοῦτος ὄμιλος τῶ πάντων καὶ καὶ νῶν ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ οἷτε πλούσιοι καὶ τοκογλύφοι προσήεσαν, ὥρξαι, καὶ προγαστορες, καὶ ποδαρχοί, κλοῖν ἑκαστος αὐτῷ καὶ κέρακα διτάλαντον ὀπκείμενος. ἐφεσώτες οὐδὲ ἡμεῖς, ἐρωμῇ τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἡκούομεν τῶ ἀπολογουμένων. κατηγόρου δὲ αὐτῶν καί ποί τινες καὶ παρὰδοχοὶ ῥήτορες. ΦΙ. τίνες οὗτοι πρὸς δῖος; μὴ γὰρ ὀκνήσης καὶ τοῦτο εἰπεῖν. Μένιπ. οἷδ᾽ αὖ του ταυτασὶ τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτελουμένας σκιάς ἀπὸ τῶ σωμάτων; ΦΙ. πάντως οὐδὲν. Μέν. αὗται τῶν ἐπὶ δαὲν ἀποθαίνομεν, κατήγοροι εἰσὶ τε, καὶ καταμαρτυροῦσι καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τῷ βίῳ, καὶ σφόδρα τινες αὐτῶ ἀξιοπίστοι

δοκοῦσιν, ἅτε αἰετῶν οὐρα, καὶ μηδέποτε ἀφισάμηναι τῶν σωματίων. ὁ δ' οὖν Μίνως ὀπιμεικῶς ἑξιστάζων ἀπέπαιπεν ἕκαστον ἐς τὸν τῷ ἀτεβῶν χώρον, δίκην ὑφέζοντα κατ' ἀξίαν τῆς τετολημμέκων, καὶ μάλιστα ἐκείνων ἠπτετο τῆς ἐπὶ πλούτοις τε καὶ ἀρχαῖς τετυφωμένων, καὶ μονονουχί καὶ προσκυμῆσαι φειδωμένων. τὴν τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ὑπερφίαλιν μυσαπρόβριον, καὶ ὅτι μὴ ἐμμένοντο, θνητοὶ τε ὄντες αὐτοῖς, καὶ θνητῶν ἀξιδῶν τετυχηκότες. οἱ δὲ ὑποδυσάμνητοι τὰ λαμπρὰ ἐκείνα πάντα, πλούτους λέγων καὶ ἡρῶν, καὶ δυναστίας, γυμνοὶ καὶ τω γενουκότες, παρῆσαν, ὥσπερ τινα ὄνρεον ἀναπυμπάζοντες τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν. ὥστε ἔγωγε ταῦτ' ὄρων, ὑπερῆχαίρον, καὶ εἴ τινα ἵναρίσταιμι αὐτῶν, προσὼν αὐτῶν συχῇ πως ὑπερίμνησκον, οἷος ὑπὸ παρὰ τὸ βίον, καὶ ἡλίον ἐφύσταλό τε, λιμένα πολλοὶ μὲν

tur, utpote nobiscū versatæ semper, nostrisque nusquam digressæ corporibus. Minos igitur curiose quælibet examinās, impiorum relegabat in cœtum, pœnas ibi sceleribus suis dignas luiturum, In hos præcipue tamē incenditur, quas opes dum viuerent, ac dignitates inflauerant, quæque adorari se fere expectabant, nimirum breui perituram eorum superbiam fastumque detestatus, quippe qui non meminissent mortales ipsi quum sint, sese bona quæque mortalia consequutos. At nunc splendida illa exuti omnia, diuitias, inquam, genus, munia, nudi ac vultu demisso steterunt, tanquam somnium quoddam, humanam hanc felicitatem recogitantes, adeo ut hæc dum conspicerer nimis quæ delectatus fuërim. Et si quem eorū forte agnoueram, accedens quiete aliquo modo submonui, qualis in vita fuerat, quantopereque fuerat inflatus, tum quum plurimi mane fores eius

obsidentes, pulsi interim exclusque a famulis, illius expectabant egressum. At ipse vix tandem illis exoricens, puniceus, aureus aut versicolor, fœlices ac beatos se facturum salutantes putabat, si pectus dexteram ue porrigens, permitteret osculandam. Illi vero audientes ista moleste ferebāt. At Minos quiddam etiam iudicauit in gratiam. Quippe Dionysium Siciliae tyrannum, multis & atrocibus criminibus & a Dione accusatum, & graui Stoicorū testimonio conuictum, Cyrenæus Aristippus interueniens (Nam illū valde suspiciunt inferi, eiusque plurimum ibi vallet autoritas) ferme iam Chimærae alligatum absoluit a pœna, asserens illum eruditorum nonnullos olim iuuisse pecunia. Tum nos a tribunali discedentes, ad supplicii locum peruenimus. Vbi amice multa & miseranda audire simul, ac spectare licuit. Nam simul ac flagrorum sonus auditur, & eiulatus hominum

ἔωθεν ὅππῃ τῷ περὶ θύρων παρρη-
σήκησαν, τῷ περὶ δὸν αὐτῷ περὶ
μυρόντες, ὠθοῦμενοί τε καὶ ἀπο-
καθόμενοι πρὸς τὸ οἶκόν. ὃ δὲ μό-
λις αὖ ποτε ἀναλείλας αὐτοῖς
πορφυρέως τις, ἢ περικλυτός
ἢ διαπαικίλος, εὐδαίμονας
ᾤετο καὶ μακαρίους ἀποφαίνην
τοῦ προσδρόνου, καὶ τὸ σῆθος
ἢ τὸ δεξιὰν πολεῖνων δόξιν κα-
ταφιλεῖν. ἐκείνοι μὲν οὖν λυγρῶν
το ἀκούοντες. πρὸ δὲ Μίνωι
μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάδην
δίκην. τὸν γὰρ τοι σικελιώτῳ
Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑ-
πὸ τοῦ Δίονος κατηγορηθέντα,
καὶ ὑπὸ τῷ Σαῶς καταμαρτυρη-
θέντα, παρελθὼν Ἀρίστιππος
ὁ κυρῆναίος (ἄβουσι δ' αὐτῷ
ἐν τιμῇ, καὶ δυνάμει) μέγιστον ἐν
τοῖς κάτω) μικροῦ δέιν τῇ
χιμαίρᾳ προσδεθέντα, παρέλυσεν
τὴν κατάδικον, λέγων πολλοῖς
αὐτῷ τῷ περὶ παιδευμένων πρὸς
ἀρετῆς ἡγεῖσθαι δεξιόν. ἀπο-
σάντες δὲ ὅμως τῷ δικαστηρίῳ
πρὸς κολαστήριον ἀφικνούμε-
θα. ἔνθα δὲ ὃ φίλε πολλὰ καὶ
ἐλεγεῖν αὐτῷ ἀκούσαι τε καὶ δεῖν
μασί-

μαστῶν τε γὰρ ὁμοῦ φόβος
 ἠκούετο, καὶ οἰμωγὴ τῇ ὅτι τῷ πυ-
 ρὶς ὁπωρῶν, καὶ σπέρλαι καὶ
 κήφωνες καὶ βοχοί, καὶ ἡ χίμαι-
 ρα ἐπ' ἀραπῇ, καὶ ὁ κέρβερος
 ἐδάδα πτεροκόλαζον· ὅτε ἅ-
 μα πάντες, βασιλεῖς, δούλοι,
 σαβάραι, πένητες, πλούσιοι,
 πτωχοί, καὶ μελέμελε πάντες τῷ
 τέτολμηρῶν. ἐνίοις δ' αὖτ'
 καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὅτι
 σοὶ ἦσαν τῶν ἑναγχοῦ τέτε-
 λυηκότων. οἱ δ' ἐνεκαλύπτον
 το, καὶ ἀπεσρέφοντο. εἰ δ' καὶ
 προσβλέποιεν, μάλα δουλο-
 φρεπές τι καὶ κολακευτικόν.
 καὶ ταῦτα πῶς οἷε βαρεῖς
 ὄντες, καὶ ὡρὸν παρὰ τὴν κρί-
 σιν. τοῖς μὲν τοι πένησιν ἡμι-
 τέλεια τῶν κακῶν ἐδέδοτο. καὶ
 διακαπαυόμενοι πάλιν ἐκο-
 λάζοντο. καὶ μὴ κακῆϊνα
 εἶδον τὰ μυθώδη, τὴν Ἰξίονα,
 καὶ τὴν Σίσυφον, καὶ τὴν Φρυγίαν
 Τάνταλον χαλεπῶς ἔχοντα,
 καὶ τὴν γῆν Τίτυον, ἥρα κλει-
 ὄσους. ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέ-
 χων ἄχου. διελθόντες δὲ καὶ
 γέφυρας, εἰς τὸ πεδῖον ἐσβάλλο-
 μιν,

minum in igne flagran-
 tium, tum rotæ & tor-
 menta, catenæ, Cerber-
 us lacerat, & Chimæra
 dilaniat, cruciabanturq;
 pariter omnes captivi,
 reges, præfecti, paupe-
 res, mendici, diuites, &
 iam scelerum omnes pœ-
 nitebat. Et quosdā qui-
 dem eorum, dum intue-
 mur, agnouimus, vide-
 licet qui nuper e vita dis-
 cesserant. At hi se pudē-
 tes tum occulebant, no-
 stroque subtrahebant as-
 pectui, aut si nos aliquā
 do respiciebant, id serui-
 liter admodum abiecte-
 que faciebant, atque hi
 quidem quam olim pu-
 tas, onerosi fastosiq; in
 vita? At pauperibus ma-
 jorum dimidium remit-
 tebatur, & quum inter-
 quieuissent, denno repe-
 tebantur ad pœnam. Sed
 illa quoque quæ fabulis
 feruntur, aspexi, Ixio-
 nem, Sisyphum, Phry-
 giumque grauitè affe-
 ctum Tantalum, geni-
 tumque terra Tityum,
 Dii boni, quantum? In-
 tegrum stratus agrū oc-
 cupabat. Hos tandē præ-
 tereuntes, in campum

venimus Acherusium ,
 inuenimusque ibi semi-
 deos , heroidasque & a-
 liam simul mortuorum
 turbam, in gentes tribus
 que dispositam, alios qui
 dem vetulos quosdā ac
 marcidos, atque (vt Ho-
 merus ait) euanidos , a-
 lios uero iuueniles, & in
 tegros, & hoc potissimū
 ob illam condiendi effi-
 caciam Aegyptios. Ver-
 um dignoscere quemli-
 bet haud procliuē fuit,
 adeo nudatis ossibus om-
 nes erant inuicem simil-
 limi, nisi quod vix tandē
 eos diu intendentes ag-
 nouimus. Quippe cōfer-
 ti confidebant obscuri
 atque ignobiles, nullū-
 que seruantes amplius
 pristinx formę vestigiū.
 Cum igitur multi simul
 ossei consisterent, inuicē
 omnino similes, qui ter-
 rificum quiddam per ca-
 uos oculorū orbes tran-
 spicerent, dentesq; nu-
 dos ostenderent, hæsita-
 bam certe mecum , quo-
 nam signo Ther sitem a
 Nireo illo formoso dis-
 cernerem , aut mendicū
 Irum a Phæacum rege,
 aut Pyrrhiām coquum
 ab

μῦν, τὸ ἀχέρουσιον, εὐρείσκη-
 μῶν τε αὐτόθι πρὸς ἡμιθέους
 τε καὶ τὰς ἡρώϊνας, καὶ τὸ ἄλ-
 λον ὁμίλον τῶν νεκρῶν καὶ ἔθνη
 καὶ φύλα διαλομφύους, πρὸς μὲν
 παλαιούς τινας καὶ εὐρωπίων-
 τας, καὶ ὡς φησιν Ὀμηρος, ἀ-
 μφύωρους . πρὸς δὲ νεαλεῖς καὶ
 σωες ἡκότας, καὶ μέγιστα πρὸς
 αἰγυπίων αὐτοὺς διὰ τὸ πο-
 λυαρεκὲς τῆς ταρχείας, τὸ μὲν
 τοι διαγινώσκην ἕκαστον, οὐ
 πάντι μὲν ἔσθαι . ἅπαντες
 γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνοντο
 ὅμοιοι, τῶν ὁσέων ἱερυμνωμένων,
 πλεὺς μόγισ καὶ διὰ πολλοῦ ἀ-
 ναθεωρουῦντες αὐτοὺς ἐγινώ-
 σκομεν . ἑκείνῳ δ' ἐπ' ἀλλή-
 λοις ἀμαυροὶ καὶ ἀστημοὶ, καὶ οὐ-
 δὲν ἔτι τῶν παρ' ἡμῶν καλῶν
 φυλάττοντες, ὥς πολλῶν ἐν
 ταῦτάς σκελίων κειμένων, καὶ
 πάντων ὁμοίων, φοβερὸν τι καὶ
 διάκενον δεδορκότων, καὶ γυμ-
 νοὺς πρὸς ὁδόντας προφαινόν-
 των, ἡ πόρου πρὸς ἐμοῦ, ὥς τι
 νι διακρίναίμι . τῶν Θερίπλου ἀ-
 πὸς τῶν καλοῦ Νιρέως, ἢ τῶν με-
 ταίτλου Ἰρον ἀπὸ τῶν Φαίακων
 βασι-

βασιλέως, ἢ Πυρρίαν ἢ μάσει
 ρον ὑπὸ τῷ Ἀγαμέμνονος. οὐδ' ἔν
 γὼ ἔτι τῷ παλαιῶν γνωρισμά
 των αὐτῆς παρέμβηκεν, ἀλλ'
 ὁμοιοῦν ἐστὶν ὡς, ἀδελὰ καὶ
 ἀνέπιγραφα, καὶ ὡς οὐδενὸς
 ἔστι διακρίνειν δυνάμει.
 τι γὰρ τοι ἐκείνη ὁρῶντι, ἐδό-
 κη μοι: ὅτ' ἀνθρώπων εἰς πομ-
 πῇ τι μακρῶν προσοικέναι,
 χρηστὴν ὅτι καὶ διατάξιν ἔκα-
 σε ἡ τύχη, διάφορα καὶ ποικί-
 λα τῆς πομπῆς αἷς ἡμίαινα
 προσάπνουςα. ἢ μὲν γὰρ λαβού-
 σα ἡ τύχη, βασιλικῶς διεσ-
 κύατε, τιάραγε ὀπθείσα, καὶ
 δορυφόρους παραδούσα, καὶ ἢ
 κεφαλὴν σέψασα τῷ διαδή-
 ματι. τῷ ὅτι οἰκέτε ἡμίαινα πε-
 ριέθηκε, ἢ δὲ τινα καλὸν εἶναι
 ἐκδύσαστε, ἢ ὅτι ἄμορφον καὶ γε-
 λοῖον παρεσκύατε. παλιν δα-
 πνὴν γὰρ οἶμαι δεῖν ἡμέας τῷ
 δέαν. πολλάκις ὅτι διὰ μέσης
 τῇ πομπῆς μετέβαλε τὰ ἐρίων
 ἡμίαινα, καὶ ὡσα ἐς τέλος δι-
 απομπύσται, ὡς ἐτάχθησαν,
 ἀλλὰ μεταμφέσασα, ἢ μὲν
 Κροῖτον ὡνάγκασι ἢ ἢ οἰκέ-
 το καὶ αἰχμαλώτῳ σκευὴν ἀ-

ab Agamemnone. Nihil
 enim amplius veterum
 iudiciorum eis perman-
 serunt, sed ossa fuerunt
 inter se similia, incogni-
 bilia, nullis inscripta ti-
 tulus, nullique vnquam
 dignoscēda. Hæc igitur
 spectanti mihi, persimi-
 lis hominum vita pōpæ
 cuipiā longæ videbatur
 cui præsit ac disponat
 quæque fortuna, ex his
 qui pompam agunt, di-
 versos varioque cuique
 habitus accommodans.
 Alium siquidē fortuna
 deligens, regis ornat in
 signibus, & tiaram impo-
 nens, & satellites addēs,
 & caput diademate coro-
 nans. Aliū serui rursus
 ornatū induit, hunc for-
 mosum effigiat, hunc de-
 formem atque deridicu-
 lum fingit, nam omnige-
 num, vt opinor, debet
 esse spectaculum. Quin
 habitus quorundam ple-
 runque in media quoque
 pompa demutat, neque
 perpetuo eodem finit or-
 dine cultuque progredi,
 quo prodierāt. Sed orna-
 tu cōmutato, Cræsi qui
 dē coëgit serui captiuiq;
 vestes induere, Mxandri

um

um autem olim inter ser-
uos incedentem, Poly-
cratis tyrannidem illiga-
uit. Et aliquantisper qui-
dem eo cultu permittit
viti, verum ubi iam pom-
pæ tempus præterit, ap-
paratum quisque restitu-
ens, & cum corpore si-
mul exutus amictu, qua-
lis ante fuit, efficitur, ni-
hilo a vicino differens.
Quidam tamen ob insci-
tiam, quum suos fortu-
næ cultus exigit, ægre
ferunt atque indignan-
tur, tanquam propriis
quibusdā bonis privati, ac
nō poti⁹ alienis, quibus
paulisper utebātur, exuri.
Quin in scena quoque
vidisse te plerunque pu-
to histriones istos tragi-
cos, qui (vt fabulæ ratio
poscit) modo Creontes,
modo Priami fiunt, aut
Agamemnones. Idemq;
(si fors tulerit) paulo an-
te tam grauitè Cecropi-
s aut Erechthei forma
imitatus, paulo post ser-
uus, poeta iubente pro-
greditur. At quum fabu-
læ iā finis affuerit, quis-
que auratas illas vestes
exutus, personam depo-
nens, & descendens a
crepi

ἀναλαβεῖν, ἢ ὁ Μαιάνδριον τέ-
ως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύ-
οντα, ἢ Πολυκράτους τυραν-
νίδα μετενέδουσι, καὶ μέγχι μὲν
τῆνος εἶαστε χρεῖας τῶ χῆματι,
ἐπιδαν δ' ὁ τ' πομπῆς καί τις
παρέλθῃ, τίμπαια ταῦτα ἕκαστος
ἀποδοὺς ἢ σκευὴν, καὶ ἀποδυσά-
μενος τὸ χῆμα μὲν τ' σώματος,
ὥσπερ ἡμεῖς παρὰ τ' γίγνεται, μὴ τὴν
τ' πλησίον διαφέρειν. ἐνιοὶ δὲ
ὡς ἀγνωμοσύνης. ἐπιδαν ἀ-
παλὴν τ' κόσμον ὅπως αἴσα ἡλύ-
χῃ, ἀχθονταὶ γὰρ, καὶ ἀσανακτέ-
σιν, ὥσπερ οἰκείων τινῶν σφεισ-
κόμενοι, καὶ οὐχ ἅπαρος ὀλίγον
ἐχρήσαντο ἀποδιδόντες. οἶμαι
ἢ καὶ τ' ὅτι τ' σκευῆς πολλὰ κίς
ἐωρακέναι τοὺς βασιλικούς ὡς
κρίτας τέττες πρὸς τὰς χρεῖας
τ' δραμάτων, ἀεὶ μὲν Κρέοντας,
ἐνίοτε ὁ Πριάμους βίβρομῆνους
ἢ Ἀγαμέμνονας, καὶ ὁ αὐτὸς εἰ-
λίχοι μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα
σεμνῶς, τὸ τ' Κέκροπος ἢ Ερεχ-
θεὸς χῆμα μιμησάμενος, μετὰ
ὀλίγον οἰκέτης προῆλθεν ὑπὸ τ'
παιήτοδ' κεκελευστικῶς, ἡδὲ τ'
πέρρας ἔχοντος τ' δράματος, ἀ-
ποδυσάμενος ἕκαστος αὐτ' ἢ

χρυσόπασον ἐκείνην ἐδῆλα, καὶ
 τὸ προσωπεῖον ὑποθέμενος, καὶ
 καίλας ὑπὸ τῇ ἐμβάτῃ, πένης
 καὶ ταπεινὸς περὶ ἐρχεῖται, ὅς ἐστι
 Ἀγαμέμνων ὁ Ἀχαιῶν, οὗτος Κρέ-
 ων ὁ Μεινοικέως, ἀλλὰ Πῶλος
 Χαρικλέους σοῦσις ὀνομα-
 ζόμενος, καὶ Σάτυρος ὁ Θεωρί-
 τος μαραθώνιος. τοιαῦτα
 καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων παράγμα-
 τὰ ὄντι, ὥς τότε μοι ὁρῶντι ἐ-
 δοξεν. Φι. εἰπέ μοι ὦ Μέγιπ-
 πε, οἱ ἃ τούτων πολυτελεῖς τέ-
 τος καὶ ὑψηλοὺς τάφους ἔχον-
 τες ὑπὲρ γῆς, καὶ σήλας καὶ εἰκό-
 νας καὶ ὀπιθέματα, οὐδὲν λι-
 μιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν
 ἰδίων νεκρῶν; Μέν. ληρὴς ὦ
 οὗτος, εἰ γὰρ ἐθεάσω τὸ Μαυ-
 σολὸν αὐτὸ, λέγω ἢ τὸ κάρα, τὸ
 ἐκ τῶν τάφου περὶ βόηλον, εὖ οἶ-
 δα, ὅτι ὅσα αὐτὸ ἐπαύσω γελῶν,
 οὕτω ταπεινὸς ἐξέριπτο ἐν πα-
 ραβύτῳ σου, λανθάνων ἐν τῇ
 λοιπῇ δῆμῳ τῶν νεκρῶν ἐμὴ
 δοκεῖν, τοσοῦτον ὑπολαμῶν τῷ
 μνήματι, παρ' ὅσον ἐβαρύνε-
 το τηλικούτον ἄχθος ὀπικεί-
 μενος. ἐπειδὴν γὰρ ὦ ἐταῖρε ὁ

Αἰχ-

crepidis, pauper atq; hu-
 milis obambulat, haud
 amplius Agamemnon il-
 le Atreo prognatus, aut
 Creon Menœcei filius,
 sed Polus fili^{us} Chariclei
 Suniensis, aut Satyrus fi-
 lius Theogitonis Mara-
 thonius. Sic se mortaliū
 res habent, quemadmo-
 dum mihi tum spectanti
 videbatur. P. H. i. Dic mi-
 hi Menippe isti qui mag-
 nificos altosque tumu-
 los habent super terrā,
 & columnas, imagines,
 titulos, nihilone sunt a-
 pud inferos plebeis qui-
 buslibet vmbreis honora-
 tiores? M. E. N. i. P. Nuga-
 ris tu quidem, nam si vi-
 distes Mausolum, Carē
 illum dico pyramide ce-
 lebrem, sat scio, nunquā
 ridere desisses, ita in an-
 trū quoddam abstrusum
 despectim abiectus est in
 reliqua mortuorum tur-
 ba delitescens. Hoc tan-
 tum commodi mihi vide-
 tur ex monumento refer-
 re, quod imposito tanto
 pondere laborat magis,
 & premitur. Nam quum
 Aeacus, o amice, locum
 cuique metitur, dat au-
 tem cui plurimū haud

am-

amplius pedem, necesse est contentum decumbere, seseque ad loci modum contrahere. At vehementius multo risisses opinor, si reges hosce nostros, satrapasque vidisses apud eos medicantes, & aut falsamenta vendētes, aut primas ipsas literas urgente inopia profitentes, & quemadmodū contumeliis a quovis afficiantur, atque in faciem cædantur, perinde atque vilissima mācipia. Itaque Philippum Macedonem conspicatus, continere me certe non potui, ostensus est mihi in angulo quodam, detritos calceos mercede resarciens. Quin alios præterea multos erat videre medicantes in triuiis, Xerxes videlicet, Darios, ac Polycrates. ΠΗΙ: Admiranda narras ista de regibus, peneque incredibilia. Socrates autem quid facit ac Diogenes, & si quis est sapientum alius? ΜΕΝΙΡ. Socrates profecto etiam ibi obuersatur, omnesque redarguit, versantur autem cū illo Palamedes, Vlyf-

Αἰακὸς ἀπομνήσκη ἐκάστω τὸ πόνον, δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον οὐ πλεον ποδὸς, ἀνάγκη ἀσπῶντα καὶ ἀκείδω, πρὸς τὸ μέγιστον σωεσθαι μόνον. πολλῶ δ' αὖ, οἶμαι, μᾶλλον ἐγέλας, εἰ ἐθιάσω τὸν παρ' ἡμῖν βασιλείας καὶ σαφάπας, πωχεύοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἥτοι ταριχοπωλοῦντας ὑπὸ ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα διδάσκοντας χάματα, καὶ ὑπὸ τῷ τυχόντος ὑβρίζοντες, καὶ κατὰ κέρους παρομύους, ὥσπερ τὰ ἄνδρα πόδων τὰ ἀτιμότατα. Φίλιππον γοῦν τὸ μακεδνὸν ἐγὼ θεασάμενος, οὐδ' ἐκράλιν ἐμαυτῷ δύναμις ὤ. ἐδείχθη δὲ μὴ ἐν Ἰωνε δίδω τινι, μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαφὰ τῷ ὑποδημάτων. πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ὤ ἰδεῖν ἐν ταῖς βίβδοις μεταλουῦντας, ξεέρξας λέγων, καὶ δαρείους καὶ Πολυκράτης. Φιλ. ἀτοπα δὴ γῆ τὰ περὶ τὴν βασιλείαν, καὶ μικροῦ δεῖν ἄπιστα. τί δ' ὁ Σωκράτης ἐπράττει, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῷ σοφῶν; Μέν. ὁ μὲν Σωκράτης κακῶν περὶ ἐξέχευ διέλεγ-

διελέγχων ἁπαλίας, σωείσι
 δ' αὐτῷ Παλαμίδης καὶ Ο-
 δουσεύς καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις
 ἄλλος ἀλός νεκρός. ἔτι μὲν
 τοι ἐπεφύσθη αὐτῷ, καὶ διω-
 δήκη ἐκ τ' φαρμακοποσίας τὰ
 σκέλη. ὃ δ' βέλϊστος Διογῆνης
 παροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ
 πρὸ ἄστυρός, καὶ Μίδα τῷ φρυ-
 γί, καὶ ἄλλοις τισὶ τ' πολυτέ-
 λων. ἀκούων δ' οἰμωζόντων αὐ-
 τῷ, καὶ τ' παλαιὰν τύχην ἀ-
 ναμειβουμένων, γελᾷ τε, καὶ τέρε-
 πεῖ, καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ πῖος κα-
 τακείμενος, ἄδει μάλα τρα-
 χυῖα καὶ ἀπύκει τῇ φωνῇ, τὰς
 οἰμωγὰς αὐτ' ὀπκαλύπτων,
 ὥστε ἀνιάδης τὸν ἄνδρα καὶ δι-
 ασκείτως μελοικεῖν, οὐ φέρον
 τὰς τ' Διογῆνι. Φι. ταυτί μὲν
 ἱκανῶς. τί δ' ἵδ' ἡ ψήφισμα τῷ,
 ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρω-
 δὲς καὶ τ' πλουσίων; Μέν. οὐδε
 ὑπέμνησαι. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως
 ποῦ τὰ τε λέγειν προθέμενος,
 παμπολὺ ἀπεπλανήθην τῷ
 λόγῳ. διαβίβοντος γάρ μου
 παρ' αὐτοῖς, προὔθεταν οἱ
 πυρταίης ἐκκληθεῖαν ποῦ
 τῷ

Vlysses & Nestor, & n-
 quis alius loquax mortu-
 us. Adhuc equidem in-
 fiata sunt illi, & intum-
 escit ex hausto veneno
 crura. At optimes Dio-
 genes Sardanapalo vici-
 nus Assyrio, Midaque
 Phrygio, atque aliis ne
 pluribus ex illorum sum-
 ptuosorum numero ma-
 net, quos quum eiulan-
 tes audit, veteris fortu-
 ne magnitudinem reco-
 gitantes, & ridet & dele-
 ctatur, ac supinus cubas,
 ut plurimum cantat, aspe-
 ra nimis atque iniucun-
 da voce illorum eiulatus
 obscurans, adeo ut id æ-
 gre ferentes, nec Dioge-
 nem ferre valentes, de
 mutanda sede deliberet.
 P H I. De his iam satis
 quidem, cæterum quod
 nam illud decretum est,
 quod initio dixeras ad-
 uersus diuites esse sanc-
 tum? M E N. Bene adinó-
 nes, nescio enim quo pa-
 cto, quum hac de re di-
 cere proposuissem, ab
 instituto sermone procul
 aberravi. Dum igitur
 ibi versabar, magistratus
 concionē aduocauerunt;
 his videlicet de reb. quæ
 in

in comune conducerent. Conspiciens ergo multos concurrere, commiscens meipsum mortuis, statim vnus & ipse eram concionatorum. Agitata sunt igitur & alia multa, postremo vero de diuitibus negocium. In quos posteaquam plurima fuissent obiecta, violentia, superbia, fastus, iniuriæ, assurgens tandē ex populo primas quidam, huiusmodi decretū legit.

Decretum.

Quoniam, inquit, multa diuites perpetrant in vita, rapientes ac vim inferentes, inopesque omni modo despectui habentes, Curie populoque visum est, vt quum functi vita fuerint, corpora quidem eorum pœnas cum aliis sceleratorum corporibus luant, animæ vero sursum remissæ in vitam, in asinos demigrent, donec in tali rerum statu quinquies ac vices decem annorum millia transgerint, asini semper ex a finis tenati, onera ferentes, atque a pauperibus

agi-

σὺς κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν οὖν πολλοὺς σιωθεόντας, ἀναμίξας ἑμαυτὶ τοῖς νεκροῖς, εὐθὺς εἰς καὶ αὐτὸς ὡς τὴν ἐκκλησιασίων. διωκῆθη μὲν οὖν καὶ ἄλλα, τελευτήσας δὲ τὸ πρὸς τὴν πλουσίαν. ἐπεὶ γὰρ αὐτὸς κατηγόρητο πολλὰ καὶ δεινὰ, βία καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπερφία καὶ ἀδικία, τέλος ἀνάτας τις σὺς δημαγωγῶν ἀνέγνω ψήφισμα τοιοῦτο.

Ψήφισμα.

Επειδὴ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλούσιοι δρῶσι παρὰ τὸ βίον, ἀρεπάζοντες καὶ βιάζόμενοι, καὶ πάντα ῥόπον τῆς πεινῶν καὶ ἀφρονῶντες, δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἐπεὶ δὲ ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολάζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν, τὰς δὲ ψυχὰς ἀναπεμφθείσας ἀναεῖς τὸ βίον, καὶ ἀλύεσθαι εἰς τοὺς ὄνους, ἀρχεῖς αὖ ἐν τῷ τοιοῦτῳ διαγὰ γαστρί μυριάδας ἐτῶν πέντε καὶ ἑκοσιν, ὅνοι δὲ ὄνων γινώμενοι, καὶ ἀχθοφοροῦντες,

καὶ

καὶ ὑπὸ τῶν πεινῶντων ἐλαυνόμενοι, ἰουὺς τεῦθεν ὅλοι πόνος εἶναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. εἶπε δὲ γυνάμην Κρανίων σκελελίωτος, νεκυσιεύς, φυλῆς ἀλιβαυτιάδος. πᾶσι ἀναγνωσθέντος τῷ ψήφισματος, ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαί, ἐπεχειροτόνησεν δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐσεβριμήσατο ἡ Βριμὼ, καὶ ὑλάκησεν ὁ Κέρβερος. οὕτω δὲ ἐπὶ ἑλῆν γίγνεται, καὶ κύρια, τὰ ἀγνώστωμα. ταῦτα μὲν δὴ σοὶ τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ οὐπὲρ ἀφίγμεν ἔνεκα, τῷ Τίφρεσίᾳ προσελθὼν, ἐκέτευνον αὐτὰ τὰ πάντα διηγήσάμενος, εἰπεῖν πρὸς με, ποῖόν τινα ἠγείτο δὲ ἀριστον βίον. ὃ δὲ γελάσας, ἔστι δὲ τυφλὸν τι βρογόνιον καὶ ὠχρὸν, καὶ λεπτόφωνον, ὃ τέκνον, φησὶ, πῶς μὲν αἰτίαν οἶδά σου τὴν ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐχθρὸν, οὐ γὰρ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἐαυτοῖς. ἀτὰρ οὐδέ μιν λέγειν πρὸς σε, ἀπείρητον δὲ ὑπὸ τῷ Ραδαμαάνθους. μηδὰ μῶς, ἐφίλω, ὃ πατέριον, ἀλλ' εἰπέ, καὶ μὴ φεῖσθαι με σοῦ τυφλῶ-

agitati. Deinde ut liceat illis e vita excedere. Hæc sententiâ dixit Caluarius patre Aridello, patria Manicensis, tribu Alibantiade. Hoc recitato decreto, approbaverunt principes, sciuit plebs, adfremuit Proserpina, allatrauit Cerberus. sic enim rata, quæ inferi statuunt, autenticaq; sunt. Quæ igitur in concione agebantur, erant huiusmodi. Tum ego statim, cuius gratia veneram, Tiresiam adeo, atque illi re, utierat, ordine narrata, supplicavi, ut mihi diceret, quodnam optimum vitæ genus putaret. Hic vero subridens (est autem seniculus qui ipiam cæcus, pallidus, voce gracili, o fili, inquit, causam tuæ perplexitatis scio a sapientibus. istis profectam, haudquaquâ idem inuicem iisdem de rebus sentientibus, verum haud fas est id tibi proloqui, siquidem quod Rhadamanthus interdixit. Nequaquam, inquam, o patercule, sed dic amabo, neque me contempnas, qui in vita te etiâ ipso

ipso cæcior oberro. Abducens ergo me, procul ab aliis auferens, ad aures mihi inclinans, Optima est, inquit, idiotarum priuatorumque vita, ac prudentior. Ideo ab insipientia cessans alta cogitandi, & fines & principia inspiciendi, & vafros hosce syllogismos despuens, atque id genus omnia nugas æstimens, hoc solum in tota vita persequere, vt præsentibus bene cōpositis minime curiosus, nulla re sollicitus, quam plurimum potes, hilaris vitam ridensq; traducas. Hæc quum dixisset, rursus in asphodelorum prætorum sese corripuit. Ego igitur (nam & nunc vesp̄er erat) age, inquam, o Mithrobarzane, quid cunctamur? ac non hinc rursus abimus in vitam? Ad hæc ille, Confide, inquit, o Menippe, breuem quippe facilemq; tibi monstrabo semitam, & me protinus abducens in regionem quandam magis priore tenebricosam, manu procul ostendens subobscurum tenuemque,

φλότερον φειδύοντα ἐν τῇ βίῳ. ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τῆς ἄλλων ἀποπάσας, ἡρέμα προσκύψας πρὸς τὸ οὖς φησὶν, ὁ τῆς ἰδιωτῆς ἀριστος βίος καὶ σωφρονέστερος, ὡς ἴης ἀφροσύνης παυσάμενος τῷ μειωρολογεῖν, καὶ τέλει καὶ ἀρχῇς ὀπισθοποιεῖν, καὶ καὶ ἀπὸ πύσας τῶν σοφῶν τέτων συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λήρον ἡστίαμένους. τὸ το μόνον ἔξ ἀπηνίος διηγάσῃ, ὅπως τὸ παρὸν ἐνθέρμερος, προαδράμης γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ περὶ μηδὲν ἐπ' οὐδαμῶς. ὡς εἰπὼν, πάλιν ὤρετο κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα. ἐλὼν δ' καὶ γὰρ ἡδὴ ὀψέω, ἄγε δὴ ὧ Μιθροβαρζάνη, φημί, τί διαμέλλομεν, καὶ οὐκ ἀπὸ μὲν οὐδὲς ἐς τὴν βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, δάξσει, φησὶν ὁ Μένιππε, ταχέϊαν γὰρ σοὶ καὶ ἀπαράγμονα ὑποδείξω ἀβυσπὸν. καὶ δὴ ἀπαλαλῶν με πρὸς τι χαερίον τῷ ἄλλου ζοφορέτερον, δείξας τῇ χειρὶ πῶς ἔστι δὲν ἀμαρτὴν τι καὶ λέπτον ὥσπερ διὰ κληθείας ἐστὲν φῶς, ἐκείνο

ὁκείνο, ἔφη ὅτι τὸ ἱερὸν τῷ Τρο-
φωνίου, καὶ κείθεν κατέρχονται
οἱ ἀπὸ βοιωτίας. ταύτῳ οὐ
αὖτις, καὶ οὕτως ἔστι ὅτι τῆς
Ἑλλάδος. ἡδεῖς δὲ τοῖς εἰρη-
ρῆμοις ἐγὼ, καὶ τῷ μάγον ἀσπα-
σάμβρως, χαλεπῶς μάλα διὰ
τοῦ σομίου ἀνερπύσας, οὐκ
οἶδ', ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γί-
γνομαι.

Τίμων ἢ Μισαν-
θρωπος.

ὦ ζῷ φίλιε καὶ ξένιε καὶ
ἐταρεῖε, καὶ ἐφέσειε, καὶ ἀστρο-
πητᾷ, καὶ ὄρειε, καὶ νεφεληγε-
ρέτᾳ, καὶ ἐρίγδουπε, καὶ εἴ τι
σε ἄλλος οἱ ἐμβρόντητι ποιη-
ταὶ καλοῦσι. καὶ μάλιστα ὅ-
ταν ἀπρῶσι πρὸς τὰ μέτρα.
τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος
γινώμενος ὑπερίδεις τὸ πῆ-
πλον τοῦ μέβρου, καὶ ἀναπλη-
ροῖς τὸ κεχλῶς τοῦ ξυθμοῦ.
ποῦ σοι νῦν ἢ ἐρισμάραγος
ἀσραπῇ, καὶ ἡ βαρύβρομος βρον-
τῇ, καὶ ὁ αἰθαλβεὶς καὶ ἀργήτης
καὶ σμερδαλέος κεραυνὸς; ἄ-
παντα γὰρ ταῦτα λῆρος ἡδὴ
ἀνα-

que, ac velut per rimam
influens lumen, Illud,
inquit, Trophonii tem-
plum est, atque illac ad
inferos e Boeotia descen-
ditur, hac ascendes, at-
que illico eris in Græ-
cia. Ego igitur hoc ser-
mone gauisus, salutato
Mago, difficile admodū
per angustas antri fau-
ces subrepēs, nescio quo
pacto in Lebadiam per-
ueni.

Timon siue Misan-
thropus.

O Iupiter Phili & ho-
spitalis, sodalitie, do-
mestice, fulgurator, iu-
srandice, nubicoge,
grandistrepe, & si quod
aliud tibi cognomen at-
toniti Poëtæ tribuunt,
maxime quum hærent
in versu. Nam tum illis
tu multinominis factus,
carminis ruinam fulcis,
metricque exples hiatū.
Vbi tibi nunc magnicre-
pum fulgur, grauifremū
tonitru? Vbi ardens,
cādens ac terrificum ful-
men? Nam hæc omnia iā
palā apparet nugas esse,
fumumque poëticū, nec

omnino quicquam præter nominum strepitū. Sed decātata illa tua arma eminus ferientia expromptaque nescio quomodo penitus extincta sunt, frigentque, adeo ut ne minimam quidem scintillulam iracundiæ aduersus nocentes reliquam obtineant. Itaque citius quiuīs ex his, qui peieraturi sunt, extinctū elychnium metuerit quā flammam fulminis cuncta necantis, adeo titionem quempiam incutere videris eis, ut ignem qui dem aut fumum ab illo proficiscentē nihil quicquam formident, verum hoc solū vulneris inferri posse iudicent ut fuligine compleantur. Quibus rebus factum est, ut iam Salmoneus tibi sit ausus etiam obtonare, neque id admodum ab re, quippe aduersus Iouē vsque adeo ita frigidum, vir ad facinora feruidus, audaciaque tumidus. Quid enim faciat, ubi tu perinde ac sub mandragora stertis, qui neque peierātes exaudias, neque eorum qui flagitia committunt,

ἀναπέφνηε, καὶ καπνὸς ποικίλος ἀτεχνῶς, ἔξω τοῦ πατάγου τῶ ὀνομάτων. τὸ δ' αἰοδιμόν σου, καὶ ἐκκεβόλον ὄπλον καὶ πρὸς χεῖρα, οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρὸν ὄσιν, μηδὲ ὀλίγον σπινθήρα ὀργῆς καὶ τῆς ἀδικουμένων διαφυλάττει. δάπην γούνη δ' ὀπιοκεῖν τις ὀπιοχειρουμένων ἔωλον θρυαλλίδα φοβηθεῖν ἂν, ἢ πῶς τῶ πάνδαμάτ' εὖρος κεραινοῦ φλόγα οὕτω δαλὸν τινα ἐπανατείναντες δοκεῖς αὐτοῖς, ὥς πῶς μὴ ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ διεδέναι, μόνον δὲ τοῦτο οἶσθαι ὑπολαβεῖν τοῦ πταύματος, ὅτι ἀναπληροῦσθαι τῆς ἀσφάλου. ὥς ἡδὴ διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σάλμωνος ἀντιβροντῆρ ἐτόλμα, οὐ πάνυ τοι ἀπίθανος ὢν πρὸς οὕτω ψυχρὸν πῶς ὀργυλὸν Δία, διεμουρῶς ἀνὴρ, καὶ μεγαλαυχέμενος. πῶς γὰρ ὅπου γε καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρα καθύδεις, ὃς οὕτω τῆς ὀπιοκουμένων ἀκούεις, οὔτε πῶς ἀδικουήτας ὀπιοσκοπεῖς

σκοπεῖς, λημῆς ᾗ, καὶ ἀμβλυ-
 ὤπεις πρὸς τὰ γιγνόμενα,
 καὶ τὰ ὅτα ὀκκινώφωται
 καθάπερ οἱ παρηλικότες.
 ἐπεὶ νέος γὰρ ἔτι καὶ ὀξύθυ-
 μος ὢν, καὶ ἀκμαῖος πλὴν ὀρ-
 γῆν, πολλὰ καὶ πρὸς ἀδίκων
 καὶ βιαιῶν ἐποίεις, καὶ οὐδέ-
 ποτε ἦγες τότε πρὸς αὐ-
 τῶν ἐκχειρίαν, ἀλλ' αἰεὶ ἐ-
 νεργὸς πάντος ὁ κεραυνὸς
 ᾧ, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπιστείλει, καὶ ἡ
 ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο, καὶ ἡ
 ἄστραπὴ σιωπῆς ὥσπερ εἰς
 ἀκροβολισμὸν ποροκοντίζετο,
 οἱ τεισμοὶ δὲ κοσκινηδόν, καὶ
 ἡ χιὼν σωρηδόν, καὶ ἡ χάλα-
 ζα πειρηδόν, καὶ ἵνα σοι φορ-
 τικῶς διαλέγωμαι, ὅτε τίς
 ῥα γδαῖοι καὶ βίαιοι, ποτα-
 μὸς ἐκάσκησάγων. ὥς τε τη-
 λικαῖν ἐν ἀκρεῖ χρόνῳ
 ναυαγία ὅπῃ τοῦ Δουκαλίω-
 ρος ἐβλήτο, ὡς ὑποβρυχίων
 ἀπάντων καταδεδυκότων,
 μόγις ἐν τι κισώτιον περ-
 σσθῆναι, προσοκείλαν τῇ
 Λυκαρεῖ, ζῶπυρὲν τι τοῦ
 ἀνδρωπίου ἀέριματος δια-
 φυ-

tunt, respectum agas? Cæcutis autem lippitu-
 dine, & hallucinaris ad
 ea quæ sunt, auresque
 iam tibi obsurduerunt,
 instar horum, qui ætate
 defecti sunt. Quandoqui-
 dem quum iuuenis ad-
 huc elles, acrique animo
 vehemensque ad iracun-
 diam, permulta in homi-
 nes maleficos ac violentos
 faciebas. Neq; tum
 vnquam tibi cum illis er-
 rant induciæ. sed perpe-
 tuo fulmen erat in nego-
 cio, perpetuo obuibraba-
 tur Aegis, obstridebat to-
 nitrū, fulgur continen-
 ter iaculorum in morem
 densissime ex ædito loco
 deuolatiū torquebatur,
 terræ quassationes, cri-
 bri instar frequentes, ad
 hæc nix cumulatim, ne-
 que non grando saporū
 in morē, atq; vt tibi mo-
 leste differam, imbreq;
 rapidi & violenti, ac flu-
 men quotidie exundans.
 Hinc tantū repente Deu-
 calionis ætate naufragi-
 um ortum est, vt omnib.
 sub aqua demersis, vix
 vnica scapula seruaretur
 quæ in montem Lycorē
 appulit, humani generis

quasi scintillulas quasdā
seruans, vnde scelerati-
us etiam genus in poste-
rum propagaretur. Ni-
mirum igitur dignum so-
cordia prēmium ab illis
reportas, quum iam nec
sacra faciat tibi quisquā,
nec coronas offerat, nisi
si quis obiter in Olympi-
cis, ac ira ne is quidem
rem admodum frugife-
ram facere videatur, sed
priscum quendam ritum
magis referre, ac pene
Saturnum, o Deorum ge-
nerosissime, te reddunt
magistratu abdicantes.

Omitto loqui, quoties
iam templum tuum sa-
cristigio cōpilarint, quū
tibi etiam ipsi in Olym-
piacis manus admoliti
sunt. Atque interea tu
altifremus ille pigritabe-
ris, vel excitare canes,
vel vicinos aduocare, vt
auxilio accurrentes illos
cōprehenderent, quum
etiam dū adornarentur
ad fugā. Sed generosus,
Gigantumq; extinctor,
& Titanum victor sede-
bas, quum tibi cæsaries
ab illis circumtōnderet-
ur, decem cubitale ful-
mē dextra tenens. Horū
igitur

φυλάκῃον εἰς ὀπηγονίῳ κα-
κίας μείζονος. τοὶ γὰρ τοὶ
ἀκόλουθοι τῆς ἑαυτοῦ κείνου
πίχνης κομίζονται παρ' αὐτοῦ,
οὔτε δύνοντες εἶναι σοὶ τινος,
οὔτε σεφανοῦτος, εἰ μὴ τις
ἄρα πάρεργον ὀλυμπίων, καὶ
οὗτος οὐ πάνυ ἀναγκαῖα
ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἕδος
τὸ ἀρχαῖον συντελῶν. καὶ
κατ' ὀλίγον κρόνον σε, ὃ θε-
ῶν ἡγνατότατε, ἀποφαίνου-
σι, παρυστάμενοι τῆς τιμῆς,
ἐγὼ λέγειν, ὅποσάκις ἦδη
σου τὸν νεῶν σεσυλήκασιν.
οἱ δὲ καὶ αὐτὰ σοὶ τὰς χεῖ-
ρας ὀλυμπιάσιν ἐπιβεβλή-
κασι, καὶ σὺ ὁ ὑπερβριμέτης
ᾤκησας ἢ ἀναστῆσαι τὸν κεί-
νας, ἢ τὸν γείτονας ἐπικα-
λέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαν-
τες αὐτὸς συλλάβοιεν, εἶτι
συσκευάζοντο πρὸς πῶ
φυγῇ. ἀλλ' ὁ ἡγνατός, καὶ γι-
γαντολέτης καὶ τιτανοκρά-
της ἐκάθητο, τοὺς πλοκά-
μους ἀπεικιστόμενος. ἔπειτα αὐ-
τοῦ, δεκάπηχυν κεραυνὸν
ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα
τοί-

τοίνω ὦ Θουμάσι πτωχὰ
παύεται οὕτως ἀμειλῶς
παρορώμην; ἢ πότε κολά-
σεις τῷ τοσαύτῳ ἀδικίᾳ;
πόσοι φαέθοντες ἢ Δευκα-
λίωνες ἱκανοὶ πρὸς οὕτως
ὑπεραντλον ὕβριν τοῦ βίου;
ἵνα γὰρ τὰ κοινὰ ἰάτας; τὰ-
μὰ εἶπω, τοσοῦτους Ἀθιωμαί-
ων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλου-
σίους ἐν πενεσάτων ἀποφύ-
νας, καὶ πᾶσι τοῖς δευδροῖς
ὀπικουρητας, μᾶλλον δὲ ἀθρό-
ον ἐς εὐεργεσίαν τῶν φίλων
ἐκχέας τὸν πλοῦτον, ἐπει-
δὴ πένης διὰ ταῦτα ἐγενό-
μην, οὐκ ἔτι οὐδὲ γνωρί-
ζομαι πρὸς αὐτῶν, οὔτε
προσβλέπουσιν οἱ τέως ὑ-
ποπίνουσιντες καὶ προσκυ-
νοῦντες, καὶ τοῦ ἐμοῦ νεύ-
ματος ἀνερτηνῶσι. ἀλλ'
ὡς που καὶ ὁδὴ βαδίζων
ἐντόχῳ τινὶ αὐτῶν, ὥσπερ
τινὰ σῆλιν παλαιὸν νε-
κρὸν ὑπῆσαν, ὑπὸ τοῦ χρο-
νίου ἀνατετραμμένῳ παρέρ-
χονται, μηδὲ ἀναγνόντες,
οἱ δὲ καὶ πῶρ' ὥρην ἰδόν-

τες

igitur, o præclare, quis
tandem erit finis, quæ tu
adeo secure despicias? Aut
quâdo de tantis ma-
leficiis pœnas sumes? quot
Phaëtôtes aut Deu-
caliones satis idonei sint
ad expiandum tam inex-
haustam morum iniqui-
tatem? Etenim ut de cō-
munibus fileam, de iis
quæ mihi acciderunt di-
cam, quum tam multos
Athenienses in sublime
euexerim, ex pauperr.
diuites reddiderim, cun-
ctisque quotquot opus
haberent, suppeditarim,
imo semel vniuersas o-
pes in amicos iuuandos
effuderim, simulatq; his
rebus ad inopiã deueni,
iam ne agnoscar quidem
ab illis, nec aspicere dig-
nantur me, qui dudum
reuerabantur, adorabāt,
meoque de nutu pende-
bant. Quod si quâdo per-
viam ingrediens, forte
fortuna in eorum quem-
piam incidero, perinde
ut euerfam hominis iam
olim defuncti statuam,
ac temporis longitudine
collapsam prætereunt,
quasi ne norint quidem.
Alii vero & procul con-

Q 4 specto

ſpecto me , alio ſeſe de-
torquent , exiſtimantes
ſeſe inauſpicatum , abo-
minandumq; viſuros ſpe-
ctaculum, quem non ita
priede ſeruatore & ad-
diutorem ſuum eſſe præ-
dicabant. Itaque premē-
tibus malis ad extrema
reſectus conſilia , teno-
ne arrepto, terram exer-
ceo, quaternis cōductus
obolis, atque hic cū ſoli-
tudine , cumque ligone
philophor. Hoc inte-
rim lucri mihi videor fa-
ctura, quod poſthac non
intuebor pleroſque præ-
ter meritū ſecundis for-
tunæ ſucceſſibus vtētes.
Nam illud vel maxime
vult. Iam igitur tandem
aliquando Saturni Rheę
que proles, excuſſo pro-
fundo iſto, grauique ſom-
no (nam Epimenidē quo-
que dormiendo viciſti)
denuo iactato fulmine,
aut ex Oera redaccēſo,
ingenti reddita flamma,
iram aliquam ſtrenui il-
lius ac iuuenilis Iouis o-
ſtende, niſi vera ſint que
a Cretēſibus de te , tua-
que ſepultura ferentur.
ΙΝ ΡΙΤ. Quis hic eſt
Mercuri, quem audio ſic
voci-

τες, ἐτέραν ἐκτρέπον), δυ-
σάντητον καὶ ἀποδύπαιον δέα-
μα ὄφειδ' ὑπολαµβάνοντες,
τὸν οὐ πρὸ πολλοῦ ſωτῆρα καὶ
ἐνεργέτω αὐτῷ γενηµένον.
ὥς ἐκ τῶν κακῶν ὅτι τοῦ-
τω τῷ ἔχατιαν τραπόμε-
νος, ἐκ φάρµκος διφθέραν,
ἐργάζομαι τῷ γλῶ, ὑπό-
µδος ὁβολῶν τεσσάρων, τῇ
ἐρημιά καὶ τῇ δικέλλῃ ποσ-
φιλοσοφῶν ἐνταῦθα. τοῦτο
γινῶ μοι δοκεῖ κερδαίνειν, µη-
κέτι ὄφειδ' πολλοὺς παρὰ τῇ
ἀξίαν εὖ πράττοντας. ἀνιερ-
τερον γὰρ τοῦτο γέ. ἤδη ποτε
οὐκ ὦ Κρόνου καὶ Ρέας υἱέ,
τὸν βαθυὺ τοῦτον ὕπνον ἀπο-
σφτάµκος, καὶ νήδυμον, ὑπὲρ
τὴν Επιµνιδίῳ γὰρ κεικίµη-
σαι, καὶ ἀναξίπιδας τὸν κε-
ραυνόν, ἢ ἐκ τῇ Οἴτης ἐναυτά-
µκος. µεγάλῳ ποιήσας τῇ
φλόγα, ὅπιδείξαιβ τινα χο-
λῶ ἀνδράδους καὶ νεανικοῦ
Διός, εἰ µὴ ἀληθῆ ὅτι τὰ ὑπὸ
Κρητῶν περὶ σου καὶ τῆς ἐκεῖ
σῆς ταφῆς μυθολογούµκα.
Ζ. τίς οὗτός ἐστιν, ὦ Εὐµῆ, ὁ
κειρεα

κειραγὼς ἐκ τῆς Ἀττικῆς,
 παρὰ τὸν Ὑμηττὸν ἐν τῇ ὑψώ-
 ρειᾳ, πιναρὸς ὅλος καὶ αὐχ-
 μῶν, καὶ ὑποδίφθερος; σκά-
 πται δὲ, οἶμαι, ὅτι κεκυφὼς,
 λάλος ἀνθρώπος καὶ θαρσύνε,
 ἥπου φιλόσοφος ὄντι. οὐ γὰρ
 αὐτῶς ἀγεῖς τὸν λό-
 γον διεξίη κατ' ἡμῶν.
 Εἰμ. τί φης ὦ πάτερ; ἀγνο-
 εῖς Τίμωνα τὸν Εχεκράτι-
 δου, τὸν κολυττήα; οὗτός
 ὄντι ὁ πολλὰς ἡμᾶς κατ'
 ἱερῶν τελείων ἐσιάσας, ὁ
 νέεπλος, ὁ τὰς ὅλας
 ἑκατόμβας, παρ' ᾧ λαμ-
 πρῶς οἰώθαμεν ἐορτάζειν τὰ
 δῖα. Ζεὺς. φεῦ τῆς ἀλ-
 λαγῆς. ὁ καλὸς ἐκείνος, ὁ
 πλούσιος, περὶ ὃν οἱ τοσοῦ-
 τοι φίλοι; τί παθὼν οὕ-
 τοιούτος ὄντι, αὐχμηρὸς, ἀθ-
 λιος καὶ σκαπανύς καὶ μι-
 σῶτος, ὡς εἰκεν, οὕτω βαρ-
 ρείαν καταφέρειν πλὴν δίκην
 λαλ. Εἰμ. οὕτως ὡς εἰπεῖν
 χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτὸν,
 καὶ φιλάνθρωπία, καὶ ὁ
 πρὸς τὸν δεομένους ἀπαν-
 τας

vociferantem ex Attica,
 ad Hymettum in radice
 montis, horridus totus,
 ac squalidus, pelleq; hir-
 cina amictus, fodit autē,
 vt arbitror, nam pronus
 incumbit homo loquax
 & confidens, mirum ni
 philosophus est, neq; e-
 nim alioqui adeo impia,
 nefariaque in nos fuerat
 dicturus. M. E. Quid ais
 pater, an nō nosti Timo-
 nem Echekratidis filium
 Colyttensem? Hic nimi-
 rum est, qui nos saepenu-
 mero in sacris legitimis
 conuiuio accepit, ille re-
 pente diues factus, ille
 qui totas hecatombas,
 apud quem splendide Io-
 uialia festa consueuimus
 agitare. I. V. R. Hem quae
 nam ista rerum commu-
 tatio? hiccine honestus
 ille, diues, quem tam fre-
 quentes cingebant ami-
 ci? Quid igitur accidit,
 vt hoc sit habitus? squali-
 dus, ærumnosus, flosor
 cōductitius, vt coniciō,
 quum tam grauem ligo-
 nem gerat? M. E. R. Ad
 hunc modum illum quē-
 admodum probitas euer-
 tit, atque humanitas, &
 in omnes quicumque ege-

rent misericordia. At reuera vecordia potius facilitasque, nullusque in suscipiendis amicis delectus, quippe qui neutiquam intellexerit, sese coruis lupisque largiri. Quin magis quam a vulturibus tam multis misero iecur eroderetur, amicos esse eos & socios iudicabat, quasi beneuolentia erga sese afficeretur, quum illos epulæ magis caperent. Ergo posteaquam ossa penitus nudassent, circumrosissentque deinde si qua modulla suberat, hanc quoque admodum diligenter exuissent, aufugerunt, exuccum & radicem defectum destituentes, adeo ut postea ne agnoscant quidē, aut aspiciant, tantum abest, ut sint qui suppeditent, impertiantque. Has ob res fessor & sago, ut vides, opertus pelliceo vrbem præ pudore fugiēs, mercede terrā exercet, aduersus ingratos atrabile stomachatur, qui quidem sua benignitate ditati, admodum fastuose nunc prætereant, ac ne nomen quidem an Timō

voc-

τας οἶκτος. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, αἰνοῖα καὶ εὐήθεια καὶ ἀκρίστια πρὸς τοὺς φίλους, ὅς οὐ σωίει, κόραξι καὶ λύκοις χαρίζεσθαι, ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσούτων ὁ κακοδαίμων κειρέμενος τὸ ἥπαρ, φίλους εἶναι αὐτοῦ καὶ ἐταίρους ᾤετο, ὑπὸ εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βορᾷ. οἱ δὲ τὰ ὅσα γυμνώσαντες ἀκρίτως, καὶ πειθαγόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς ἐν βίῳ ἐκμυζήσαντες, καὶ τῶτον οὐ μάλα ἐπιμελῶς ᾤχοντο, αὐτὸν αὐτὸν καὶ τὰς εἰζαγεῖν ὥστε πηκνυμένῳ ἀπολιπόντες, οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι, οὐδὲ προσελέποντες, πόθεν γὰρ ἢ ἐπικινερώμεντες ἢ ἐπιδιδόντες ἐν τῷ μέρει, διὰ ταῦτα δικεῖλότης καὶ διφθερίας, ὡς ὀρεῖς, ἀπολιπόντων ὑπὸ αἰχμῆς τὸ ἄστυ μισθοῦ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς, ὅτι οἱ πλουτουῦντες παρ' αὐτοῦ, μάλα ὑπεροπικῶς παρέερχονται, οὐδὲ τοῦνομα εἰ Τίμων κα-

λοῖτο

λοιτοῖς εἰδύτις. Ζεὺς. καὶ μὴν
 οὐ παρηπείεας αἰνῆς, οὐδὲ
 ἀμειλιτέος. εἰκότα γὰρ ἡγα-
 νάκτει δυσυχῶν. ἐπεὶ καὶ
 ὁμοῖα ποιήσονται τοῖς κα-
 ταράτοις κόλαξιν ἐκεί-
 νοις, ὅππῃ λησμονῆται ἀνδρὸς
 ποσῶτα ταύρων τὲ καὶ
 αἰγῶν πτότατα καύταν-
 τος ἡμῖν ὅπῃ τῆς βωμῶν.
 ἔτι γούῃ ἐν ταῖς ἑστὶ πύ-
 κνίσαν αὐτῆς ἔχω, πλὴν
 ὑπὸ ἀχαλίας τὲ καὶ θορύ-
 βου πολλοῦ τῆς ὀπποκρου-
 των καὶ βιαζομένων καὶ ἀρ-
 παζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου
 τοῦ παρὰ τῆς ἱεροσυλου-
 των (πολλοὶ γὰρ οὗτοι καὶ
 δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπὶ
 ὀλίγον καταμῦσαι ἡμῖν ἐφι-
 ᾗσι) πολλὴ ἡδὴ χερόν οὐδ'
 ἀπέβλεψα εἰς πύλιν Ἀθηναί-
 κῃ, καὶ μάστιγα ὅς οὐ φιλοσο-
 φία καὶ λόγων ἔριδες ἐπι-
 πόλασαν αὐτοῖς. μαχομέ-
 νων γὰρ πρὸς ἀλλήλους καὶ
 κεκραγόντων. οὐδὲ ἐπα-
 κούειν ὅτι τῆς ἐνχῶν. ὥς
 τε ἢ ὀπποσάμηνον χεῖρ τὰ
 ὧτα

vocetur, nouerint. I v.
 Atque profecto vir neu-
 tiquā fastidiēdus, neque
 negligēd⁹, & iure optimo
 indignatur, quibus tātis in
 malis agat. Quare scele-
 ratos istos adulatōres ipsi
 quoq; fuerimus imitati,
 si eū virū neglexerimus,
 qui tantum taurorum &
 caprarum pinguiſſimas
 quasq; nobis in aris ado-
 leuerit, quarum nidor
 etiamdum mihi in nari-
 bus residet. Tamenſi pro-
 pter negociaque & tur-
 bam maximam peieran-
 tium, tum vi, non iure
 agentium, neque non a-
 lienā rapiētiū, præte-
 rea ob formidinem quā
 mihi pariunt sacrilegi,
 qui quidem tum multi
 sunt, tum obseruatu dif-
 ficiles, adeo ut ne mini-
 mum quidem nos conni-
 uere sinant. Iampridem
 profecto ad Atticā re-
 gionem oculos detorſiſ-
 ſem, maxime posteaquā
 philosophia & de verbis
 digladiatiōes apud istos
 increbuerūt, ita ut pug-
 nantibus inter se istis vo-
 ciferantibusque ne exau-
 dire quidem mortalium
 vota liceat. Vnde mihi

ac-

necessum est, aut aurib.
obturatis federe, aut di-
rumpi ab eis, conficique
qui virtutem quandam,
& incorporea quædam,
merasque nugas ingenti
vociferatione cōnectūt,
hec in causa fuerunt, vt
hunc quoq; neglexerim,
quum haud mediocriter
de nobis sit meritis.
Quod reliquum est Mer-
curi, tu Plutū adducens,
quantum potes ad istum
abeas. Porro Plutus vna
secum ducat & Thesau-
rum, & vtrique apud Ti-
monem perseuerent. Ne-
que vsque adeo facile de-
migrant, etiam si quam
maxime rursus illos p
bonitatem ex ædib. exe-
gerit. Cæterum de pal-
ponib. illis, atque ingra-
titudine qua in hūc sunt
vsi, in posterum consul-
tabo, pœnasque datu-
ri sunt, simul atque ful-
men instaurauero. Nam
fracti sunt in eo retusa
cuspidē duo e radiis ma-
ximi, quum nuper auidi
us in sophistam Anaxa-
gorā iacularer, qui suis
familiaribus suadebat,
nullo pacto esse vltos
nos, qui dii vocaremur.

Ac

ὅτα καθήκον, ἢ ὀφείδωμαι
πρὸς αὐτῶν ἀρετῶν τινα καὶ
ἀσώματα καὶ λήρους μεγάλη
τῇ φωνῇ ξυμειρόντων. διὰ
ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμελη-
θῶμαι σωέβη πρὸς ἡμᾶς, οὐ
φαῦλον ὄντα. ὅμως δὲ τὴν
Πλοῦτον ὦ Ερμῆ παρῶλα-
βὼν, ἀπιθι παρ' αὐτ' ἕλ' τά-
χος. ἀγέτω δὲ ὁ Πλοῦτος καὶ
τὸν Θεσαυρὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ
μυρέτωσαν ἄμφω παρὰ τῷ
Τίμωνι, μὴδὲ ἀπαλλαγέσθω-
σαν οὕτω ῥαδίως, καὶ ὅτι
μάλισα ὑπὸ χρεστότητος αὐ-
θις ἐκδιώκῃ αὐτοῦ τ' οἰκίας.
ὧε δὲ τῶν κολάκων ἐκείνων,
καὶ τ' ἀχαριστίας, ὡς ἐπεδεί-
ξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐθις
μὴ σκέψομαι. καὶ δίκην
δώσουσιν, ἐπειδὴ τὴν κεραι-
νὴν ὀπισθενάσθω. κατ' ἀγμέ-
ναι γὰρ αὐτοῦ καὶ ὑποσώμα-
μῆναι εἰσὶ δύν' ἀκτίνες αἱ μέ-
γισται, ὅποτε φιλοτιμότερον
ἠκόντισα πρῶτον ὅτι τὸν σο-
φιστῶν Ἀναξαγόραν, ὃς ἔπει-
θε τοὺς ὀμιλητὰς, μὴδὲ ὅλως
εἶναι τινὰς ἡμᾶς τοὺς θεοὺς.
ἀλλ'

ἀλλ' ἐκείνου μὴ δῖμαρ-
 τον. ὑπερέχεε γὰρ αὐτοῦ
 πλὴν χεῖρα Περικλῆς. ὁ δὲ
 κεραυνὸς εἰς τὸ ἀνάκειον
 παρακύνθας, ἐκείνῳ τε κα-
 τέφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου
 δεῖν σωτηρίῃ παρὰ πλὴν
 πέτρῃ. πλὴν ἱκανὴ ἐν
 τισούτῳ καὶ αὐτὴ τιμωρία
 ἔσαι αὐτῷ, εἰ ὑπερπλου-
 τοῦντα τὸν Τίμωνα ὁρῶσιν.
 Εἰμ. οἷον ὅτι τὸ μέγα κικρα-
 γῆμαι, καὶ ὀχληρὴν εἶναι καὶ
 δραστὴν οὐ τοῖς δικαιολο-
 γοῦσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς
 εὐχρησμοῖς τοῦτο χρήσιμον.
 ἰδοὺ γὰρ αὐτίκα μάλα πλού-
 σιος ἐκ πενεσάτου καταστῆ-
 σιται ὁ Τίμων, βοήσας
 καὶ παρῆστητάμῳ ἐν
 τῇ εὐχῇ, καὶ ὀπιρῆσας τὸν
 Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἑσκαπῆν
 ὀπιρικυφῶς, ἔτι αὖ ἑσκαπ-
 τὴν ἀμειλούμῳ. Πλοῦτ.
 ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὖ ἀπέλθοιμι ὧ
 Ζεὺ παρ' αὐτῶν. Ζεὺς. διὰ
 τί ὧ ἄριστε Πλοῦτε, καὶ
 ταῦτα ἐμοῦ κελύσαντος;
 Πλοῦ. ὅτι νῦν Δία ὕβριζεν εἰς
 ἐμέ,

Ac illum quidem errore
 non feriebam, propterea
 quod Pericles obtenta
 manu eum protexerit.
 Cæterum fulmen in Cæ-
 storis ac Pollucis templū
 detortum tum illud exu-
 ssit, tum ipsum parum
 abfuit, quin ad saxum
 comminueretur. Quan-
 quam interim vel id sup-
 plicii satis magnum in
 istos fuerit, si Timonem
 conspexerint egregie lo-
 cupletem factū. M E R-
 C U R. Quantum habet
 momenti alium vocife-
 rari, & obstreperum au-
 dacemque esse? Idq; nō
 iis modo qui causas agūt
 verumetiam qui vota fa-
 ciūt cōducibile. En mox
 e pauperrimo dives eua-
 serit Timon, qui se im-
 precando clamosum &
 improbum præstiterit,
 Iovemque reddiderit at-
 tentum. Si vero silentio
 fodisset nutans, etiā nūc
 foderet neglectus. P L U-
 T U S. At ego Iupit. haud
 quaquā ad istum reditu-
 rus sum. I V R I T. Quid
 ita nō rediturus optime
 Plute, præsertim a me
 iussus? P L U T. Quoniā
 per Iovem iniuria me af-
 fecit

fecit eliciens, & in multa fragmenta diffecans, idque quū illi paternus essem amicus, ac me pene dixerim, fuscinis ex ædibus extrusit, nec aliter quam ii, qui e manibus ignem abiciunt. Nū rursus ad istum ibo, parasitis, adulatorib. & scortis donādus? Ad eos me mitte o Iupiter, qui munus intellecturi sint, qui amplexuri, quibus equidem in precio sim, & maiorem in modum exoptatus. At hi stupidi cū inopia commercium habent, quam nobis anteponunt, ut ab ea accepto sago pelliceo, ligoneque, sat habeant, quum quatuor lucrantur obolos, decem talenta contempnimus dono dare soliti. **ΙΝ ΡΙΤ.** Nihil istiusmodi posthac in te facturus est Timon, quippe quem ligo abunde satis corripuerit, nisi prorsus nullum dolorem sentiunt illius ilia, quod oporteat te pro penuria præoptare. At tu mihi querulus ad modum videris esse, qui nunc Timonem incuses, quod tibi patefactis foribus

ἐμὲ, καὶ ἔξελθῶν, καὶ εἰς πολλὰ καλεμέριζε, καὶ τὰυτὰ πατρῶον αὐτῷ φίλον ὄντα. καὶ μόνον οὐχὶ δικραίοις με ἔξισθῃ τῇ οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀποξέπιπτοι. αὐθις οὐκ ἀπέλθοι, παρασίτοις καὶ κλόαξι καὶ ἐταίραις παραδοθησόμενος; ἐπ' ἐκείνους ὦ Ζεῦ πέμπε με, τοὺς αἰσθητομένους τῇ δωρεᾷ, τοὺς περὶ φοντάς, εἰς τίμιος ἐγὰρ καὶ περὶ πόθῃος. οὗτοι δ' οἱ λάρσιν τῇ πενίᾳ ζυώεσσαν, καὶ προτιμῶσιν ἡμῶν, καὶ διφθέραν παρ' αὐτῶν λαβύλεις, καὶ δίκην, ἀγαπάτωσαν ἄθλοισι, τέπλερας ὀβολοὺς ἀποφέρωντες, οἱ δέκα τάλαντα δωρεᾷς ἀμειλιτῇ προῖεμένοι. Ζ. οὐδὲν ἔτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσεται. περὶ σε, πάντῃ γὰρ αὐτὴν ἢ δίκην πεπαιδαγώγηκεν, ἐν μὴ παντὰ πασιν ἀνάλγητος ὅτι πῶς ὁτφῶν, ὡς χεῖρ σὲ αὐτὴ τῆς πενίᾳς προαιεῖται. οὐ μὴ τοι πάντῃ μεμψίμοιρος εἶναι μοι δοκεῖς, ὅς νῦν μὲν Τίμωνα αἰτιᾷ, διότι σὺ τὰς δούρας

δύρας ἀναπείλασας, ἡφίει πε-
ρινος εἶν ἐλευθέρως. οὔτε ἀπο-
κλείων, οὔτε ζηλοτυπῶν. ἄλλο
τε ὃ τοῦναντίον ἡγανάκτεις
καὶ τῶν πλουσίων, κατακεκλειῶδες
λέγων πρὸς αὐτὸν ὑπὸ μοχλοῖς
καὶ χλαιοῖ, καὶ σημείων ἐπιβο-
λαῖς, ὥς μὴ δὲ παρεκλύψαι σοι
ἐς τὸ φῶς δυνάτῃ εἶναι. ταῦ-
τα γοῦν ἀποδύρου πρὸς με,
ἀποπνίγεις λέγων ἐν πολλῶν
τῶν σκότῳ, καὶ διὰ τὸ τοῦ ὄψε-
σθαι ἡμῶν ἐφαίνου, καὶ φρονίδος ἀ-
νάγκης, σωεσπανάς τὸν
δάκτυλον πρὸς τὸ ἔθος τῆς
συλλογισμῶν, καὶ ἀποδράσας
ἀπειλῶν, εἰ καί ποτε λάβοιο
παρ' αὐτῆς. καὶ ὅλως τὸ πρᾶγ-
μα ὑπερδύνον ἐδύκει σοι ἐν
χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ,
καθάπερ τὴν Δανάην παρ-
δενύειας, ὑπὸ ἀκρίβεσι καὶ
παμπονύροις παιδαγωγοῖς
ἀναβεβόρμον, τῶν τόκῳ καὶ τῶν
λογισμῶν. ἀτοπα τοῦ πρᾶγ-
εἶν ἐφαπτεσθαι αὐτῆς, ἐξ ὧν ἡμεῖς εἰς
ὑπερβολὴν, ὅτι νῦν ὃ ἀπολαύειν
οὐ τολμῶντας, οὐδὲ ἐπ' ἀδεί-
ας χρωμένους τῶν ἐρωτῶν, κυρί-

bus libere permiserit va-
gari, neq; includēs, neq;
zelotyꝝ in te. Porro ali-
as diuersa in diuites sto-
machabare, cū diceret te
ab illis repagulis, clauis,
ac signorū obiectaculis
impressis ita fuisse cōclu-
sum, vt ne prospicere
quidem in lucem tibi li-
ceret. Id igitur apud me
deplorabas, affirmās pre-
focari te nimis tenebris
coque pallidus nobis oc-
currebas, & curis confe-
ctus, digitis etiamnum
ex assiduo colligēdi, co-
aceruandique vſu contra-
ctis, contortisque, quod
si quando daretur oppor-
tunitas, aufugiturū quo-
que ab illis te minita-
bare. In summa, rem su-
pra modum acerbam iu-
dicabas in æreo ferreo-
ue thalamo, Danaes exē-
plo, virginem asseruari
atq; a scelestissimis edu-
cari pædagogis, fœnore
& computo. Proinde ab-
surde facere aiebas hos,
quod te præter modum
adamarent, quū lice-
ret vero frui non aude-
rent, neque quū ipsis
esset in manu, amore
suo secure vterentur, sed

vigiles obseruarent, ad signum ac seram oculis nunquam conniuentib. neque vsquam dimotis semper intuentes, abunde magnū fructum arbitantes, non quod ipsis fruēdi facultas adesset, sed quod nemini fruendi copiam facerent, non aliter quam in præsēpi canis, nec ipse vescens hordeis, nec equum famelicū id facere sinēs. Quinetiam ridebas istos, qui parcerent, & asseruaret, & (quod esset absurdissimum) etsi quidē sibi subtraherent vererenturq; contingere, non intelligerent autē fore, vt aut sceleratissimus famulus, aut dispensator, aut liberiorū prædagogus furtim subiret, ludibrio habitu rus infelicem & inamabilem herum, quem pōstea sinat ad fuliginosā, & oris angustī lucernulam, ac siticulosum scirpulum vsuris inuigilare. Quid itaque an non iniquum, quum hæc quondam incusaueris, nunc in Timone diuersa his criminari? P L V. Atqui si rem vere perpenderis,

vtrum-

ους γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐξηγορότας, ἐς τὸ σημεῖον καὶ τὴν μοχλὴν ἀσκαρδαμυκίῃ βλέποντας, ἱκανῶς ἀπολαύειν οἰομένους, οὐ τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μετὰδιδόναι τὴν ἀπολαύσεως, καθάπερ ἔστι ἐν τῇ φάτῃ κυῶα, μήτε οὐτῷ ἐδίουσαν τὴν κριθῶν, μήτε τῷ ἱππῷ πεινῶντι ὀπιβέπουσαν. καὶ προσέτι γε καὶ καταγέλας αὐτῷ φειδωλῶν καὶ φυλαττόντων, καὶ τὸ χαρότατον αὐτοὺς ζήλοτυποιῶντων, ἀγνοουῶντων δὲ ὡς κατάρματος οἰκέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδοβοῦς ὑπερσιῶν λαβραῖως, ἐμπαροινήσει κακοδαίμονα καὶ ἀέρεσον διαπότην, πρὸς ἀμαρῆν τι καὶ μικρόσομον λυχνίδιον, καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον, ἐπαχρυπνεῖν ἰάσας τοῖς τόκοις. πῶς οὐκ οὐκ ἄδικον, πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰτιάσθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ὀππαλεῖν; Πλοῦτ. καὶ μὴν εἴ γε τάλῃθι ἔξετάζεις, ἀμφω

σοι ὁλόγα δόξω ποιεῖν, τοῦ-
 τε γὰρ Τίμωνος τὸ πᾶν τοῦ-
 το ἀνεμῆμον, ἀμελὲς, καὶ
 οὐκ ἐννοικόν, ὥς πρὸς ἐμὲ
 εἰκότως αὖ δοκοῖν, πῶς σε
 αἰ κατὰ κλείσον ἐν δούραις καὶ
 σκότῳ φυλάττοντας ὅπως
 αὐτοῖς παχύτερος ψυχοῖμι
 καὶ τιμελῆς, καὶ ὑπερόγκος,
 ὅπμιελουμῶρους, οὔτε πορτο-
 απομῶρους αὐτοῦς, οὔτε
 εἰς τὸ φῶς πορεύοντας, ὥς
 μηδὲ ὀφθαλμῶν πρὸς τινος,
 αἰσίουτοῦς ἐνόμιζον εἶναι καὶ
 ὑβριᾶς, οὐδὲν ἀδικουῦτά
 με ὑπὸ τοσούτοις δισμοῖς
 καταστήποντας, οὐκ εἰδόν-
 τας ὥς μετὰ μικρὸν ἀπία-
 σιν ἄλλῃ τινὶ ἢ ἐν εὐδαιμό-
 νῳ με καταλιπόντες. οὔτ'
 οὐδὲ κείνους, οὔτε πρὸ πᾶν
 πορτοχίρους εἰς ἐμὲ τοῦτον
 ἐπαινώ, ἀλλὰ πρὸ, ὅπερ ἄρι-
 σόν ἔστι, μέτρον ὀπιθήσοντας
 πρὸ πρᾶγματι, καὶ μήτε
 ἀφεξομῶρους τὸ πᾶν, καὶ
 μήτε πορτοχίρους τὸ ὅλον.
 σκόπει γὰρ ὁ Ζεὺς, πρὸς τοῦ
 Διὸς, εἴ τις νόμος γῆρας γυ-
 ναικῶν

utrumq; me iure facere
 iudicabis. Nam & Timo-
 nis ista nimia lenitas,
 negligentia potius, haud
 beneuolentia, studiūque
 quod ad me pertinet, me-
 rito videatur. At e diuer-
 so, qui me ostiis ac tene-
 bris inclusum seruabāt,
 id agentes, quo scilicet
 crassior, saginatioq; ac
 vehemēter corpulentia
 onustus euaderem, quā
 interim neque ipsi cōtin-
 gerent, neque in lucem
 producerent, ne vel aspi-
 cerer a quopiam, hos de-
 mentes & cōtumeliosos
 in me iudicabam, quip-
 pe qui me nihil comme-
 ritum tot in vinculis co-
 gerent situ carieque pu-
 trefcere, haud intelligen-
 tes, quo mox demigrēt,
 me alii cuiquam, cui for-
 tuna fauerit, relicturi.
 Nec hos igitur probo,
 sed ne illos quidem, qui
 nimium facile mihi ma-
 nus admouent. Sed qui
 (quod est optimum) me
 diocritate vtantur, uti
 nec prorsus abstineant,
 neq; penitus profundāt.
 Erenim illud per Iouem
 cōsidera Iupiter, Si quis
 ubi puellulam & formo-
 sam

sam lege duxisset uxore,
 postea neque observet,
 nec vlla omnino zeloty-
 pia prosequatur, viden-
 cet sinens illam noctu at-
 que interdium, quocumq;
 libitum sit ire, & quicū-
 que voluissent, cum his
 habere rem, potius ve-
 ro ipse abducatur, ut adul-
 teretur, fores aperiens,
 prostiturusque, & quos-
 libet ad illam inuitans,
 num hic amare videbi-
 tur? Profecto hoc tu ne-
 quaquam dices Iupiter,
 qui sæpenumero amo-
 rem senseris. Rursum
 si ingenuam lege domū
 deducat, uti liberos
 legitimos progeneret,
 cæterum nec ipse contin-
 gat florentem ætate, de-
 coramque virginem, nec
 alium sinat aspicere, sed
 inclusam, orbam, steri-
 lemque in perpetua vir-
 ginitate cōtineat, idque
 præ amore se facere præ-
 dicet, & hunc quidē præ-
 ferat, pallore, corpore
 exhausto, oculis refugis,
 num fieri potis est, ut
 huiusmodi non desipere
 videatur? quippe q̄ quū
 liberis oportuerit operā
 dare, fruique coniugio,
 puel-

ναῖκα νέαν καὶ καλὴν ἐπέσ-
 μῆτε φυλάττοι, μῆτε ζηλο-
 τυποῖ το παρῶσαν, ἀφιεῖς
 καὶ βαδίζειν ἔνθα αὐτῷ ἐθέλοι
 νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν,
 καὶ ζῶειναι τοῖς βουλομέ-
 νοις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀ-
 πάγοι μοιχευθησὼν ἄλλῳ,
 ἀνίγων τὰς θύρας καὶ μα-
 στροπύον, καὶ πάντας ἐπ'
 αὐτῷ καλῶν, ἄρα ὁ τοιοῦ-
 τος ἐρεῖν δόξειν αὐτῷ; οὐ σύ-
 γε ὦ Ζεῦ τοῦτο φαίης αὐτῷ,
 ἐραδίς πολλὰκις. εἰ δέ τις
 ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυναι-
 κα εἰς τὴν οἰκίαν νύμφῃ πα-
 ραλαβὼν ἐπ' ἀρέτῃ παίδων
 γνησίων, ὁ δὲ μῆτε αὐτὸς
 προσάπτοιτο ἀκμαίας καὶ
 καλῆς παρθένου, μῆτε ἄλλῳ
 προσβλέπειν ὅπτις ἐποι, ἄγο-
 νον δὲ καὶ εἶραν κατακλεί-
 σας παρθενύσι, καὶ ταῦτα,
 ἐρεῖν φάσκων, καὶ δῆλος ὢν
 ἀπὸ τῆς χεῖρας καὶ τῆς σαφ-
 κὸς ἐκτετηκῆας, καὶ τῆς ὑφ-
 δαλμῶν ὑποδεδυκῆτων, ἔσθ'
 ὅπως ὁ τοιοῦτος εὐ παρ-
 παίων δόξειν αὐτῷ, δέον παι-
 δοποι

δοποιεῖσθαι καὶ ὑπολαύειν τοῦ
γάμου, καὶ ἀμαραινῶν ἐν-
πρόσωπον οὕτω καὶ ἐπέρασον
κέρει, καθάπερ ἔρεαν τῇ
σεισμοφόρῳ τρέφων διὰ παν-
τός τ' βίου; ταῦτα καὶ αὐτὸς
ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν ἀτί-
μως λακκιστὴρ καὶ λαφυρ-
σθῆναι, καὶ ἔξαντλούμενος.
ὥς ἐνίων ὅσῳ περ σιγμαλίας
δραπέτης πεπεδημένος. Ζ.
τί οὐκ ἀγανακτεῖς καὶ οὐκ;
διδύασι γὰρ ἄμφω καλῶς τ'
δίκην, οἳ μὲν ὥσπερ ὁ Τάντα-
λος ἀποτοί καὶ ἀγευσοί, καὶ ξη-
ροὶ τὸ εἶμα, ὅππῃ κεχρόταις
μόνον τῷ χυσίῳ, οἳ δὲ καθά-
περ ὁ Φινεύς ὑπὸ τ' φάρυγγος
τῶν τροφῶν ὑπὸ τῶν ἀρπυγῶν
ἀφαιρούμενοι. ἀλλ' ἀπιθὶ ἥδη,
σωφρονετέρῳ παραπολὺ τῷ
Τίμωνι ἐν ἐυξόμῳ. Πλού.
ἐκείνος γὰρ ποτε πάντε' ὥσ-
περ ἐν κοφίνῳ ἱερυπηνέου,
πρὶν ὅλως εἰσευλῶναι με καὶ
σουδὼν ἔξαντλῶν, φθάσαι
βουλόμενος τ' ὅππῃ ἐξολῶ, μὴ ὑ-
πέραντλος εἰσπεταὴν ὅππῃ
σω αὐτόν. ὥς ἐς τ' τ' Δαναΐ-
δων

puellam adeo formosam
atq; amabilem sinat emar-
cescere, per omnem vi-
tam, tanquam Cereri sa-
cerdotem alens. Huius-
modi & ipse indigne fe-
ro, quum a nonnullis ig-
nominiose cædor calci-
bus, laniorque, atq; ex-
haurior, a nonnullis cō-
tra perinde ac stigmati-
cus fugitiuus compedib.
vincior. I V P I T. Quid
igitur indignaris contra
illos? quandoquidem v-
trinque pœnas egregias
luunt, alteri quidē dum
Tantali in morem, neq;
bibere sinuntur, neque
edere, sed ore sicco dun-
taxat inhiant auro, alte-
ri vero dum his ceu Phy-
neo cibos Harpyiæ ipsis
e faucibus eripiunt. Sed
abi iam, Timone multo
posthac vsurus cordatio-
re. P L V T. An ille aliquā
do desinet me ceu fora-
minoso cophino, prius-
quā omnino influxerim,
data opera exhaurire,
quasi conetur occupare,
quo minus influam, veri-
tus ne si copiosus infun-
dar, ipsum vndis obruā?
Quo fit, vt in Danaidū
dolium aquam mihi vi-
R a dear

dear allaturus, frustra quoque infusus, vase non continente liquorem, imo prius propemodum effuso quod influit quam influxerit. Adeo latus dolii hiatus ad effusionem, ac liber exitus. I v. Proinde nisi hiatus istum obturauerit, perpetuamque perstillationem sistere studuerit, te propediem effuso, facile inueniet sagum rursus & ligonem in fece dolii, sed interim abite, atque illum diuitem reddite. At tu Mercuri fac me mineris, ut rediens Cyclopes ex Aetna tecum adducas, quo fulmen cuspidem restituta resarciat. Nam eo nobis acuminato opus fuerit. M E R C. Eamus Plute. Quid hoc? Num claudicas? Equidem ignorabam o praeclare, te non caeco modo, verum etiam claudum esse. P I v. Atqui non hoc mihi perpetuum Mercuri, verum si quando proficiscor a Ioue missus ad quenpiam, tum nescio quo pacto tardus sum, & utroque claudus pede, ita ut aegre ad metam pertingere queam, sene non-

nun-

δὼν πῖθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μά τι μὲν ἐπαντλήσειν, καὶ κύτους μὴ σέγοντος, ἀλλὰ πρὶν εἰσευλῶμαι σχεδὸν ἐκχυθσομένου καὶ ὅτι ἐξέοντος, οὕτως σφύττερον τὸ πρὸς τὴν ἐκχυσιν κεχλῶς καὶ πῖθου, καὶ ἀκώλυτος ἢ ἐξόδος. Ζ. οὐκοῦν εἰ μὴ ἐμφράξῃς τὸ κεχλῶς τῆτο, καὶ εἰς τὸ ἀπαξ ἀναπαισῶν, ἐκχυθέντος ἐν βραχεί σου, ξαδίας σφύση τὴν διφθέραν αὐθις καὶ τὴν δίκηλαν ἐν τῇ τευγί τοῦ πῖθου. ἀλλ' ἀπίτε ἥδη, καὶ πλουτίζετε αὐτόν. σὺ δὲ μέμνησο ὧς Ερμῆ ἐπαιών, πρὸς ἡμᾶς ἄγειν πᾶς κύκλωπας ἐν τῇ αἵτησι, ὅπως καὶ κεραιὴν ἀκονήσαντες ὀπισκιάσωσιν, ὥς ἥδη γε γένηται μῶρου αὐτοῦ δεησόμεθα. Ερμ. προῖωμεν ὧς Πλούτε. τί τῆτο ὑποσκάσεις; ἐλελήθεις με ὧς γηνάδα οὐ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χαλὸς ὢν. Πλού. οὐκ αἰετῶτο ὧς Ερμῆ, ἀλλ' ὅποτε μ' ἀπὶ πᾶσι παρὰ τινα πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χαλὸς ἀμφολέ

ροισ,

ροῖς, ὥς μάλιστα τελεῖν ὅππότερ
μα, προσηγάσαντος ἐνίοτε τ'
περιφροντος. ὁπόταν δ' ἀ-
παλλάττειται δέη, πῶς οὐκ ἔστι
πολύ τ' ὀρεγέων ἀκύτερον. ἅμα
γούμ' ἐπεσεν ἡ ὑποληγῆς, κα-
ὶ ἡ δὴ ἀνακρῦπτομαι νενικη-
κὼς ὑπερηδῆσας τὸ σάδιον,
οὐδ' ἐὶ δόντων ἐνίοτε τῶν δια-
τῶν. Εἰμι. οὐκ ἀληθῆ ταῦτα
φῆς. ἐγὼ δ' καὶ πολλοὺς αὖ
εἰπὲν ἔχοιμί σοι, χθές μ' οὐδ'
ὁβολὸν ὥς περὶ αἰῶνος βεβόχον
ἐχνηκώτας, ἀφνω δ' τήμιζον
πλουσίους καὶ πολυτελεῖς ὅππ
λευκοὺς ζεύγους ἐξελαύνον-
τας, οἷς οὐδ' καὶ ὄνος ὑπε-
ξεπώποτε, καὶ ὅμως πορφυ-
ροὶ καὶ χρυσόχειρες περιέρχον-
ται, οὐδ' αὐτοὶ πωσύνοντες
οἶμαι, ὅτι μὴ ἄναρ πλουτοῦ-
σιν. Πλούτ. ἐτίρειον τοῦτ'
ὅτιν ἂν Εἰμι, καὶ οὐχὶ τοῖς ἐ-
μαυτ' ποσὶ βαδίζω τότε, οὐ-
δ' ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλούτων
ἀποστέλλει με παρ' αὐτοῦ, ἅτε
πλουτοδότης καὶ μεγαλόδο-
τος καὶ αὐτὸς ὢν, δηλοῖ γούμ'
καὶ τῆς ἐγὼματι. ἐπειδὴν
τοίνυν

nunquam interim factō,
q̄ me opperiebatur. Por-
ro quum discedendū est,
elatu videbis multo aui-
bus celeriorē. Vnde fit,
vt vix iam amoto repagu-
lo, ego iam præconis vo-
ce victor pronuncier, sal-
tu stadium transmensus,
ne videntibus quidem
aliquoties spectatorib.
M E R C. At ista quidem
haud vera narras, imo
ego tibi permultos com-
memorare queam, qui-
bus heri ne obulus quidē
erat, quo restim emerēt,
statim vero hodie diui-
tes & sumptuoso in albo
curru aurigantes, quibus
ante ne asellus quidem
suppeditarit. Ii tamen
purpurati, aurumq; ma-
nibus gestantes obambu-
lant. Qui ne ipsi quidē,
opinor, credere possunt,
quin per somnium diui-
tes sint. P L Y T. Isthæc
alia res est Mercuri, ne-
que enim tum meis ip-
sius ingredior pedibus,
nec a Ioue, sed a Dite ad
istos transmittor, qui &
ipse nimirum opum lar-
gitor est, ac magna do-
nans, id quod ipso etiam
nomine declarat. Itaq;

R. 3 quo-

quoties est mihi ab alio ad alium demigrandum, in tabellas iniiciunt me, ac diligenter obfignâtes sarcinæ in morem sublatum transportant. Interea defunctus ille alicubi in ædium tenebricosâ parte iacet, vetere linteo in genua iniecto tectus, de quo feles digladiantur. Porro qui me sperauerant obtinere, in foro opperiantur hiantes, nō aliter, quam hirundinem aduolantem stridentes pulli. Deinde vbi signum detractum est, & lineus ille funiculus incisus, apertæque tabellæ, iamq; nouus dominus pronunciatus est siue cognatus quispiam, siue adulator, siue seruus obscænus, & puerili obsequio fauorē emeruerit, etiam tum mento subraſo, pro variis & opiparis voluptatibus quas illi iâ exoletus supeditauerat, ingens scilicet præmium ferens generosus quisquis ille tandem fuerit, nonnunquā me ipsis cum tabellis arreptum, fugiens adportat commutato nomine, ut qui modo Pyrrhias aut

τρίνω μείοικιδιῶναι δὲν μετὰ ἑτέρου πρὸς ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με κατὰ τὴν μὲν ἀνάμνησιν ὅπμιελως, φορηδὸν ἀράμην μείλοκομίζουσι. καὶ ὁ μὲν νικῆς ἐν σκοτεινῷ πού τ' οἰκίας πρὸς κείνῳ, ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾶ τῇ ὁδῶν σκεπόμενος, περὶ μάχης τῆς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ περὶ μῦθουσι κεχ' ὠνότες, ὥστε τὴν χελιδόνα προσπειλομένην, τρετρίγους οἱ νεοπῆροι. ἐπεὶ δ' αὖ ὅτ' τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ. καὶ τὸ λῆγον ἐν τῇ μὲν, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακρευχθῇ μου ὁ καλὸς δεσπότης, ἥτοι συγγρηῆς τις, ἢ κόλαξ, ἢ κατὰ πύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν ἴμιος, ὑπερβυρηνῶς ἐτι πλὴν γνάθον, ἀντὶ πικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἡδὴ ἔξωρος ἀν' ὑπὲρ ἔτισεν αὐτῷ, μέγα τὸ μῖδωμα ὁ θνητὸς ἀπολαβὼν, ἐκείνος μὲν ὅς τις αὖ ἢ ποτὲ ἀρπατάμενός με, αὐτῇ δέλτῳ δέει φέρων, ἀντὶ τοῦ τέως πυνξέριον ἢ δρῶ

ἢ δρόμωνος ἢ τιβίου, μεγα-
κλῆς ἢ μεγάβυζος, ἢ πρω-
ταρχος μελονομαδεῖς, καὶ
μάτῳ κεχλῳάτας ἐκείνους
εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας
καταλιπὼν, ἀληθὲς ἀγῶνας
τοῦ πένθους, οἷος αὐτὸς ὁ θιώνος
ἐκ μυχοῦ τῆς σαγῶνις διέφυ-
γεν, οὐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ κα-
ταπιών. ὁ δὲ ἐμπιστὼν ἀθρό-
ως ἐς ἐμὲ ἀπειρέκαλος καὶ πα-
χυδέρεμος ἄνθρωπος, ἔτι τιτὼ
πέδῳ πεφρικῶς, καὶ εἰ πα-
ριῶν ἄλλος μασιζιέει τις ὄρ-
θιον ἐφιστὰς τὸ οὖς καὶ τὴν
μυλῶνα, ὥσπερ τὸ ἀνάκτορον
προσκυῶν, οὐκ ἔτι φορητός
ὅστι τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἀλλὰ
καὶ τε ἐλευθέρους ὑβρίζει, καὶ
τοὺς ὁμοδούλους μασιγοῖ
ἀποπειρεθμῶς, εἰ καὶ αὐτὰ τα-
τοιᾷτα ἐξέειπεν, ἄλλως αὖ ἢ
ἐς πορνιδίον τι ἐμπιστὼν, ἢ
ἱπποτροφίας ὀπηθυμίας, ἢ
κόλαξι παραδούς ἐαυτὸν ὁμ-
νύουσιν ἢ μὲν εὐμορφότερον
μὲν Νιρέως εἶναι αὐτὸν, εὐχρέ-
στερον δὲ τῷ Κέκροπος ἢ Κό-
δρου, στωειώτερον δὲ τῷ Ὀδυσ-
σέως,

aut Dromo, aut Tibius
iam Megacles, aut Me-
gabyzus, aut Protarch⁹
appelletur. Cæterum il-
los nequicquā hiantes,
seque mutuū intuen-
tes relinquit, ac verum
luctum agentes, quod e-
iusmodi Thynnus ex in-
tīmo sagenæ sinu sit elap-
sus, qui non parum mag-
nam escā deuorarit. At
hic repente totus in me
irruens, homo vitæ mun-
dioris atq; elegantioris
rudis, pingui, illotaque
cute, qui compedes etiā-
dum horrescit, & si quis
præteries loco increpet,
arrectis stet auribus, qui
que pilstrinum, perinde
vti templum adoret, non
est deinceps tolerandus
iis, quibuscum vivit,
verum & ingenuos affi-
cit contumelia, & con-
seruos flagris cædit, ex-
periens, num & sibi hu-
iusmodi liceant, donec
aut scortulo cuipiā itre-
titus, aut equorum alen-
dorū studio captus, aut
adulatoribus sese permit-
tens, deierātibus Nireo
formosiorē esse, Ce-
crope Codroue genero-
siorē, callidiore Vlyce,

se, vnum autem vel sedecim pariter Cræsis opulentio- rem, momento tēporis semel profundat in fœlix, q̄ minuatim multis ex periuriis, rapinis, flagitiis fuerāt collecta. M E R C. Ista ferme sic habent, vti narras, verū vbi tuis ipsius ingrederis pedibus, quī tandem cæcus quum sis, viam inuenire soles? Aut qui dignoscis, ad quosnam Iupiter te miserit, dignos illi visos qui diuitiis abundant? P L V. Enimvero credis me reperire istos ad quos mittor? M E R C V. Per Iouem haudquam. Neque enim alio qui Aristide præterito, ad Hipponicum & Calliam accessisses, cum ad alios Athenienses, homines ne obulo quidē æstimatedos. Cæterum quid facis, quandoquidem es emissus? P L V T. Sursum ac deorsum circumcursans oberro, donec imprudens in quempiā incurrero. Hic autē, quisquis ille sit, qui forte prius me nactus sit, abducit, ac possidet, te Mercuri pro lucro præter spē sub-

σέως, πλουσιώτερον δὲ συνάμα Κροίσων ἐκκαίδεκα, ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ἄθλιος ἐκχέη τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ὀπορικῶν καὶ ἀρπαγῶν καὶ πανουργιῶν σωμηνεγμῶτα. Εἰμ. αὐτὰ που χεδὸν φῆς τὰ γιγνόμενα. ὁπότεν δὲ οὐκ αὐτόπους βαδίζης, πῶς οὕτω τυφλὸς ὢν εὐρίσκεis πλὴν ὁδὸν, ἢ πῶς διαγινώσκεις, ἐφ' οὗς αἴσῃ ὁ Ζεὺς ὑποσεύλη, κρίνας εἶναι τοῦ πλουτεῖν ἀξίους; Πλουτ. οἶει γὰρ εὐρίσκειν με οἱ τινὲς εἰσι; Εἰμ. μὰ τὸν Δία οὐ πάνυ. οὐ γὰρ Ἀρισείδῳ καταλιπὼν, Ἰππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ προσήεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθῆναιῶν, οὐ δὲ ὁβολοῦ ἀξίοις. πλὴν ἀλλὰ τί πράττεις καταπεμφθείς. Πλουτ. αἶψα καὶ κάτω πλανῶμαι φεινόντων, ἄχρῃς ἀνέλθω τινὶ ἐμπεισόν. ὁ δὲ. ὅς τις αὐτῶν τὸς μοι φειτύχη ἀπαγαγὼν, πρὸς αὐτὸν ἔρχεται τὸν Εὐμῆν, ὅπῃ τῷ παραλόγῳ

λόγω τῷ κέρδους προσκυῶν.
 Ερμ. οὐκοῦν ἐξηπάτηται ὁ
 Ζεὺς, οἷός μιν σε κτ' τὰ αὐ-
 τῷ δοκοῦντα πλουτίζειν ὁ-
 σους αὐτοῖν; τῷ πλουτεῖν ἀξί-
 ουσ; Πλου. καὶ μάλα δικαίως
 ὦ γὰρ θεέ, ὅς γε τυφλὸν ὄντα
 εἰδὼς, ἐπεμπεῖν ἀναζητήσοντα
 δυσχερεστον οὕτω χρεῖμα καὶ
 πρὸ πολλοῦ ἐκλειποῖς ἐν τῷ
 βίου, ὅπερ οὐδ' ὁ Λυγκεύς αὐ-
 τῷ ἐξέλεο ξαδίας, ἀμαυρὸν οὐ-
 τω καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν
 ἄτε τῷ μὴ ἀγαθῶν ὀλίγων
 ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείων
 ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πάν ἐπι-
 χόντων, ἔαον ἐς τὰ τοιού-
 τους ἐμπέπω πειρῶν, καὶ
 σαγηνεύομαι πρὸς αὐτῷ. Ερ-
 μήτα πῶς ἐπειδὴν καὶ ἀλίπης
 αὐτὸς, ξαδίας φύγεις, οὐκ
 εἰδὼς τί τὸ ὁδόν; Πλουτ.
 ὁξυδερκής τότε πῶς καὶ ἀε-
 τίπους γίγνομαι πρὸς μόνον
 τὸν κερὲν τῆς φυγῆς. Ερμ.
 ἔτι δὴ μοι καὶ τοῦτο ἀποκρί-
 ναι, πῶς τυφλὸς ὢν, εἰρή-
 σεις γὰρ, καὶ προσέτι ὡχρὸς
 καὶ βαρὺς ἐν τοῖν σκελοῖν,
 τοσαύ

subiecto venerans atque
 adorans. M E R C. Num
 ergo fallitur Iupiter, qui
 quidem credat ex ipsi-
 us animi sententia, di-
 tari abs te hos, quos ille
 dignos existimarit, qui
 ditescerent? P L V T. Et
 iure quidem optimo fal-
 litur o bone, quippe qui
 quum me cecum esse nō
 ignoret, emittat vestigia-
 tum rem vsque adeo re-
 pertu difficilem, & iam
 olim e vita sublatā, quā
 ne Lynceus quidem faci-
 le inueniret, quæ nimirū
 adeo obscura sit ac minu-
 ta. Itaque cum rari sint
 boni, improbi porro in
 ciuitatibus omnia obti-
 neant, oberrans facile
 in huiusmodi mortales
 incurro, ac retibus illo-
 rum illigor. M E R C V R.
 At qui sit, vt quoties eos
 deseris, celeriter aufugi-
 as, quū viæ sis ignarus?
 P L V T. Tum demū acu-
 tum cerno, pedibusque
 valeo, vbi ad fugam tem-
 pus inuitat. M E R C V R.
 Iam illud quoque mihi
 responde, qui sit, vt quū
 sis oculis captus (dicen-
 dum enim est) præterea
 pallidus, postremo clau-
 R s dus,

se, vnum autem vel sedem pariter Cræsis opulentio- rem, momento tēporis semel profundat in fœlix, q̄ minuatim multis ex periuriis, rapinis, flagitiis fuerāt collecta. M B R C. Ista ferme sic habent, vti narras, verū vbi tuis ipsius ingrederis pedibus, qui tandem cæcus quum sis, viam inuenire soles? Aut qui dignoscis, ad quosnam Iupiter te miserit, dignos illi visos qui diuitiis abundant? P L V. Enimvero credis me reperire istos ad quos mittor? M B R C V. Per Iouem haudquaquam. Neque enim alio qui Aristide præterito, ad Hipponicum & Calliam accessisses, cum ad alios Athenienses, homines ne obulo quidē xstimandos. Cæterum quid facis, quandoquidem es emissus? P L V T. Sursum ac deorsum circumcursans oberro, donec imprudens in quempiā incurro. Hic autē, quisquis ille sit, qui forte prius me nactus sit, abducit, ac possidet, te Mercuri pro lucro præter spē sub-

σέως, πλουσιώτερον δὲ σωμα-
μα Κροίσων ἐκκαίδεκα, ἐν
ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ἄθλιος
ἐκχέη τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ
πολλῶν ὀπορευκῶν καὶ ἀρπα-
γῶν καὶ πανουργιῶν συνη-
λεγμένα. Ερμ. αὐτὰ που
χειδὸν φῆς τὰ γιγνόμενα. ὁ-
πότεν δὲ οὕτως αὐτόπους βα-
δίζης, πῶς οὕτω τυφλὸς
ὢν εὐρίσκεις τὴν ὁδόν, ἢ
πῶς διαγινώσκεις, ἐφ' οὗς
ἄν σε ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ, κρί-
νας εἶναι τοῦ πλουτεῖν
ἀξίους; Πλουτ. οἶει γὰρ
εὐρίσκειν με οἱ τινὲς εἰσι;
Ερμ. μὰ τὸν Δία οὐ παῦν.
οὐ γὰρ Ἀριστείδῳ καταλιπὼν,
Ἰππονίκῳ καὶ Καλλιᾷ προσ-
ήεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις
Ἀθῆναιῶν, οὐ δὲ ὀβολοῦ ἀξί-
οις. πλὴν ἀλλὰ τί πράττεις
καταπιμθείς. Πλουτ. αἶψα
καὶ κάτω πλανῶμαι φεινο-
σῶν, ἄχρῃς ἀνέλθω τινὶ ἐμ-
πεισῶν. ὁ δὲ ὅς τις αὐτῶν
τὸς μοι φειτύχῃ ἀπαγα-
γὼν, πρὸς αὐτὸν ἔρχεται
τὸν Ερμῆν, ὅτι τῷ παρα-
λόγῳ

λόγω τῷ κέρδους προσκυῶν.
 Ερμ. οὐκοῦν ἔξηπάτηται ὁ
 Ζεὺς, οἰόμενος σε καὶ τὰ αὐ-
 τοῦ δοκοῦντα πλουτίζειν ὅ-
 σους αὐτῷ τῷ πλουτεῖν ἀξί-
 ουσ; Πλου. καὶ μάλα δικαίως
 ὦ γὰρ θεέ, ὅς γε τυφλὸν ὄντα
 εἰδὼς, ἐπέμπευ ἀναζητήσοντα
 δυσκέρετον οὕτω χεῖμα καὶ
 πρὸ πολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐκ τῷ
 βίου, ὅπερ οὐδ' ὁ Λυγκεὺς αὐ-
 τῷ ἐξέλεοντο ῥαδίως, ἀμαυρὸν οὐ-
 τω καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν
 ἄτε τῷ μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων
 ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείων
 ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πάντ' ἐπι-
 χόντων, ἔαον ἐς τοὺς τοιού-
 τους ἐμπέπω περὶ ὧν, καὶ
 σαγηνεύομαι πρὸς αὐτ'. Ερ.
 εἴτα πῶς ἐπεὶ δὴ καὶ ἀλίστη
 αὐτοῦς, ῥαδίως φεύγεις, οὐκ
 εἰδὼς πῶς ὁδόν; Πλουτ.
 ὁξυδερκέως τότε πῶς καὶ ἀε-
 τίπους γίγνομαι πρὸς μόνον
 τὴν καμίν τῆς φυγῆς. Ερμ.
 εἴτι δὴ μοι καὶ τοῦτο ἀποκρί-
 ναι, πῶς τυφλὸς ὢν, εἰρή-
 σεις γὰρ, καὶ προσέτι ὠχρὸς
 καὶ βαρὺς ἐκ τῶν σκελῶν,
 τοσοῦ

subiecto venerans atque
 adorans. M E R C. Num
 ergo fallitur Iupiter, qui
 quidem credat ex ipsi-
 us animi sententia, di-
 tari abs te hos, quos ille
 dignos existimarit, qui
 ditescerent? P L V T. Et
 iure quidem optimo fal-
 litur o bone, quippe qui
 quum me cecum esse nō
 ignoret, emittat vestigia-
 tum rem vsque adeo re-
 pertu difficilem, & iam
 olim e vita sublatā, quā
 ne Lynceus quidem faci-
 le inueniret, quæ nimirū
 adeo obscura sit ac minu-
 ta. Itaque cum rari sint
 boni, improbi porro in
 ciuitatibus omnia obti-
 neant, oberrans facile
 in huiusmodi mortales
 incurro, ac retibus illo-
 rum illigor. M E R C V R.
 At qui sit, vt quoties eos
 deseris, celeriter aufugi-
 as, quū viæ sis ignarus?
 P L V T. Tum demū acu-
 tum cerno, pedibusque
 valeo, vbi ad fugam tem-
 pus inuitat. M E R C V R.
 Iam illud quoque mihi
 responde, qui sit, vt quū
 sis oculis captus (dicen-
 dum enim est) præterea
 pallidus, postremo clau-
 R 5 dus,

dus, tam multos habeas amantes, adeo ut omnes respiciant in te, & si potiantur, foelices videantur, sin frustrentur, nō sustineāt viuere? Ex his equidem non paucos noui, q̄ sic perditte te amarint, ut se aëreo e scopulo piscosi in æquoris alta, præcipites abiecerint rati fastidiri sese abs te, propterea quod illos nullo pacto respexisses. Quā quā sat scio, tu quoq; fateberis, si quo modo tibi ipsi notus es, furere illos q̄ eiusmodi amore sunt dementati. P L V T. At enim credis me, qualis sum, talem istis videri, nempe claudum aut cæcum, aut si quid aliud adest mihi vitii. M E R C. Quid ni o Plute? nisi forte & ipsi omnes cæci sunt. P L V T. Haud cæci quidem, o optime, verū inscitia errorq; quæ nunc occupant omnia, illis offundunt tenebras, ad hæc ipse quoq; ne per omnia deformis sim, per sona vehemēter amabili tectus inaurata, gemmis que picturata, ac versicolorib⁹ amictus, eis occur-

ro,

τοσούτους ἐρασὰς ἔχουσ, ὥς ἅπαντας ἀποβλέπειν εἰς σε, καὶ τυγχίνας μὲν εὐδαιμονεῖν οἶσθαι, εἰ δὲ ἀποτύχουσιν, οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας. οἶδα γοῦν τινὰς οὐκ ὀλίγους αὐτῷ οὕτωςου δυσέξωτος ὄντας, ὥς τε καὶ εἰς βαθυκῆτα πόντον φέροντες, ἐξῆλθον αὐτοῦ, καὶ πετῶν κατηλιθέτων ὑποβορᾶ δαίνομιζοντες ὑπὸ σου, ὅτι περ οὐδὲ πῶς ἀρχὴν ἑώρας αὐτοῦ. πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ αὖ, εὖ οἶδα, ὅτι ὁμολογήσεις εἶ τι ξυνίης σαυτῇ, κορυβαλιᾶν αὐτοῦ, ἐρωμῆναι τοιούτῳ ὀπιμιμνύσας. Πλ. οἶει γὰρ τοιοῦτον, οἷός ἐμι ὁρᾶσθαι αὐτοῖς χαλὸν ἢ τυφλὸν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι πόρροισιν. Ερ. ἀλλὰ πῶς ὦ Πλοῦτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶ; Πλ. οὐ τυφλοὶ ὦ ἄριστε, ἀλλ' ἢ ἀγνοία καὶ ἢ ἀπάτη, αἵ περ νῦν κατέχουσιν τὰ πάντα, ὅτι σκιάζουσιν αὐτοῦ. ἔτι ᾗ καὶ αὐτὸς ὥς μὴ παλῶ πασιν ἀμορφος εἶμι, προσωπεῖον περὶ ἐμὸς ἐρασμιώτατον, διάχρυστον καὶ λιθολόλον

κάλλιον, καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐν
 τυγχάνω αὐτοῖς. οἱ δὲ αὐτο-
 πρὶστωπὼν οἰκῶντες ὅρῳ τὸ
 κάλλος, ἐρῶσι, καὶ ἀπόλλιω μὴ
 ἐν τυγχάνοντες, ὥς εἰγέ τις
 αὐτοῖς ὅλον ἀπογυμνάσας,
 ἐπέδειξέ με, δῆλον ὥς κατε-
 γίνωσκον αὐτῷ ἀμβλυώηον
 τις ἢ ταλικάῃτα, καὶ ἐρῶντες
 ἀνιέρων καὶ ἀμύρων παγα-
 μάτων. Ερ. τί οὐκ ὅτι ἐν αὐ-
 τῷ ἢ δὴ τῷ πλουτεῖν γυμῶνται,
 καὶ τὸ πρὸς τὸ πᾶν αὐτὸ περὶ
 μῶν, ἐτι ὅρα παλῶν, καὶ ὅ
 τις ἀφαιρῆται αὐτοῦ, δαπῶν
 αὐτῷ κεφαλῇ ἢ τὸ πρὸς τὸ
 πᾶν πᾶν πᾶν; οὐ γὰρ δεῖ καὶ
 τότε ἀγνοεῖν εἰκός, αὐτοῦ ὥς
 ὁπῆρσις ἢ εὐμορφία ὅτιν, ἐν
 δοθεῖν ἢ πάντα ὁρῶντας. Πλ.
 οὐκ ὀλίγα ὦ Ερμῆ, καὶ πρὸς τῷ
 τόμῳ συναγνίζε. Ερ. τὰ
 πᾶν; Πλ. ἐπειδὴ τις ἐν-
 τυχὼν τὸ πρὸς τὸν ἀναπείλα-
 σαι τῷ θύραν εἰσδέχεται με,
 συμπαραεἰσέρχεται μετ' ἐμοῦ
 λαθῶν ὁ τύφος καὶ ἡ ἀνοία καὶ ἡ
 μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία,
 καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα
 ἅπαντα

ro, at illi rati sese natiui
 vultus venustatem aspi-
 cere, amore capiuntur,
 & pereunt nō potientes.
 Quod si quis me toto cor-
 pore renudatū illis osten-
 derit, dubio procul futu-
 rum sit, vt se ipsi dam-
 nent, qui tantopere cæ-
 cutierint, adamantes res
 neutiquam amandas ac
 fœdas. M E R C V. Quid
 ergo posteaquam eo per-
 uentum est, vt iam diui-
 tes euaserint, iamq; per-
 sonam sibi circumposue-
 rint, rursum falluntur?
 Adeo vt si quis illis de-
 trahere cōetur, pene ca-
 put potius, quam perso-
 nam abiciant? Neq; .n.
 verisimile est etiam tum
 illos ignorare, auro bra-
 cteatam esse formā, quā
 intus cūcta intpexerint.
 P L V T. Ad id non parū
 multa res, o Mercuri,
 mihi sunt adiumento.
 M E R C V R. Quænam?
 P L. Simulatque qui me
 primum nactus est, aper-
 tis foribus exceperit, clā-
 culum vna mecum intro-
 it elatio, vecordia, iactā-
 tia, mollities, violentia,
 dolus, atque alia itē in-
 numerabilia, a quib. om-
 nibus

nibus posteaquā est animus occupatus, iam admiratur quæ neutiquam sunt admiranda, & appetit ea quæ sunt fugienda, & me cunctorum illorum patrem ingressorum malorum stupuit, illorum satellitio vallatum, quiduis potius passurus, quam uti me compellatur reiicere. **M E R C V.** Vt levis ac lubricus es Plute, retentu difficilis ac fugax, neque vllā præbens ansam certam quo prensus tenere, sed nescio quomodo angillarum ac serpentū in mo-
rem inter digitos elaberis. At e diuerso paupertas viscosa, prensu facilis, totoq; corpore mille uncōs gerit hamos, ut quæ tetigerint, illico hæreant, ne facile queat auelli. Verum interea dum pugamur, rem haud paruat omisimus. **P L U T.** Quam? **M E R C V R.** Nepe quia Thesaurum non adduxerimus, quod vel inprimis erat opus. **P L U.** Ist hac quidem ex parte bono sis animo. Nam non nisi in terra relicto illo ad vos ascendere soleo,

ἅηα μυρία ὑπὸ δὴ τούτων ἀπάντων καταληφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τὰ τοῦ θαυμαστὰ, καὶ ὀρεγέει τῷ φουκτῶν, καὶ μετὶ τὴν πάντων ἐκείνων πατέρα τῷ εἰσεληλυθόντων κακῶν τέθηπτε, δορυφρούμηνον ὑπ' αὐτῶν. καὶ πάντα πρότερον πάθοι αὐτῶν, ἢ ἐμὲ προέωξεν ὑπομείνειν αὐτῶν. Εἰς ὅς τ' ἁλῆος εἰς τὸ Πλοῦτε, καὶ ὀλιθῆρος καὶ δυσκάθεκτος καὶ διαφυκτικός, οὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρὲχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ ἐργέλης ἢ οἱ ὀφθαλμοὶ διὰ τῶν δακτύλων δραπέτεις οὐκ οἶδα ὅπως. ἢ πενία δ' ἐμπαλιν ἐξώδης τὴν καὶ εὐλαβῆς, καὶ μυρία τὰ ἀγκίστρα ἐκπεφυκῆτα ἐξ ἀπαλῶς τῷ σώματος ἔχουσα, ὥς πλοῦτος ἀσπίδας εὐθὺς ἔχει, καὶ μὴ ἔχον ἐκείνης ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μετὰ τὸ ἤδη φλυαροῦντας ἡμᾶς πρᾶγμα οὐ μικρὸν διέλαθε. Πλ. τὸ ποῖον; Εἰς ὅτι τὸ θησαυρὸν οὐκ ἐπησάδομεθα, οὐ πρὶν ἔδει μάστιγα. Πλοῦ. Δάξεται τίς γε ἔνεκα, ἐν τῇ γῇ αὐτῇ

γῇ αὐτὴ καταλείπων ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, ὅπως κήψας ἔνδον μῦθιν ὀπκλεισάμενον τὴν θύραν, ἀνοίγειν ὃ μηδενὶ, ὡς μὴ ἐμοῦ ἀκούσῃ βοήσαντος. Ερ. οὐκοῦν ὀπκλαίνω μὴ ἦδη τῆς Ἀπικῆς καὶ μοι ἔπου ἐχόμενος τ' χλαμύδος, ἀρχὴς αὐτὸς πρὸς τὴν ἐχάριαν ἀφίκωμαι. Πλ. οὐ ποιεῖς ὡς Ερμῆ χρεῖστων, ἐπεὶ ὡς γὰρ ἀπολίπης με, ὑπερβόλω τάχα ἢ κλέωνι ἐμπεσοῦμαι πεινόςων, ἀλλὰ τίς ὁ φόβος οὗτός ἐστι, καθάπερ σιδήρου πρὸς λίθον; Ερ. ὁ Τίμων οὐτοσὶ σκάπτει πλησίον, ὁρεῖνδον καὶ ὑπόλιθον ἵηδιδον. παπαί, καὶ ἡ πεινία πάρεστι, καὶ ὁ πόνος ἐκείνος, ἡ καρτερία δὲ καὶ ἡ σοφία, καὶ ἡ ἀνδρεία, καὶ ὁ τοιαῦτος ὄχλος τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ ταπεινῶν ἀπάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων. Πλ. τί οὖν ἐκ ἀπαλλαχόμεθα ὡς Ερμῆ τ' ταχίσιν; οὐ γὰρ αὖτις ἡμεῖς δρᾶται μὴ ἀξιόλογον πρὸς αὐτὰς, ὑπὸ τηλικούτου σταλοπέδου πειραχόμενον. Ερ. ἄλλως ἔδοξε

leo, iussuque intus manere foribus occlusis, neque cuiquam aperire, nisi me vociferantem audierit. M E R C V R. Iam igitur Atticā adeamus. Et me sequere chlamydī adhærens, donec extremam viam attigerimus. P L V T. Recte facis Mercuri, quum me per viam ducis. Etenim si me desereres, forsan oberrans in Hyperbolum aut Cleonem inciderē. Sed quis hic stridor ceu ferri saxo impacti? M E R C V R. Tūmon hic est, qui proxime montanū & petricosum fodit solum. Papæ, adest & Paupertas, & Labor ille, tum Robur, Sapientia, Fortitudo, atque id genus aliorū turba quorum omnium agmen Famæ cogit, longe præstātius quam tui sint satellites. P L V T. Quin igitur quam ocysissime discedimus Mercuri? Neque enim vllum operæ precium fecerimus cum homine eiusmodi vallato exercitu. M E R C V R. Secus visum est Ioui: quare ne metu deterreamur. P A N P E R. Quo hunc nunc Ar-

Argicida manu abducis? M E R C V. Ad hunc Timonem, ad quem a Ioue sumus ire iussi. P A V P. Itane rursus Plutus ad Timonem? posteaquam ipsum ego male habentem ob delicias recipiēs, his commendans, quę sapientię & labori, strenuum, multique precii virum reddidi? Adeo ne despicienda, iniurięque idonea vobis Paupertas iudicor, vt hunc, quę mihi vnica erat possessio, eripiat, iam exactissima cura ad virtutem ex cultum, vt Plutus hic vbi denuo susceperit, per contumeliam & arrogantiā, illi manu iniecta, talem reddiderit, qualis erat dudum, mollem & ignauum ac vecordem, rursus mihi restituat vbi iam nihili factus erit & relictus? M E R C V. Sico Paupertas Ioui placitum est. P A V P. Equidem ab eo: At vos Labor & Sapientia, reliquique cōsequimini me. Porro hic breui cognoscer, qualis in se fuerim, quam nunc relinquet, nempe adiutrix bona, &

rerum

ἔδοξε τῷ Διί, μὴ ἀποδεικνῶ-
μεν οὐκ. Πεν. πῶς τοῦτον ἀ-
πάγεις ὃ ἀργυφύληα, χεῖρα-
γωγῶν. Ερ. ὅτι τέλονι τὸ Τί-
μωνα ἐπέμψθημεν ὑπὸ τοῦ
Διός. Πεν. νῦν ὁ Πλούτος
ὅτι Τίμωνα, ὅποτε αὐτὸν ἐγὼ
κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῇ τρυφῇ
παρὰ λαβῶντα τοῖσι παρ-
δοῦσα τῇ σοφίᾳ καὶ τῷ πόνῳ,
ἡμιανὸν ἀνδρα καὶ πολλοῦ ἀξί-
ον ἀπέδωκε. οὕτως ἄρα σύ-
καταφρόνητος ἐμὴν ἢ Πενί-
α δοκῶ, καὶ εὐαδικητός, ὥς θ' ὁ μό-
νον κτήμα εἶχον, ἀφανεῖσθαι
με ἀκρεῖστως πρὸς ἀρετὴν ὕψι-
γαστήρον, ἢ αὐθις ὁ Πλού-
τος παρὰ λαβῶν αὐτὸν ὕβρη
καὶ τύφῳ ἐγχεσθῆτας ὁμοιον,
τῷ πάλαι μαλθακὸν καὶ ἀγ-
νῇ καὶ ἀνύητον ἀποφήνας, ἀπο-
δῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἥδη γε-
νημνόν. Ερ. ἔδοξε ταῦτα ὃ
Πενία τῷ Διί. Πεν. ἀπέρχο-
μαι. καὶ ὑμεῖς δὲ ὃ Πόνε καὶ
Σοφία καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκο-
λουθεῖτέ μοι. οὗτος δὲ τάχα
εἴσει, διὰν με οὕτως ἀπολεί-
ψει, ἀγαθὴν σωτηρίαν, καὶ
διδά-

διδάσκαλον τῶν ἀρίστων, ἢ συνῶν ὑγιεῖς μὲν τὸ σῶμα, ἐξ-
 ξωιδύος ὃ πῶν γνώμῳ δι-
 τέλεισιν, ἀνδρὲς βίῳ ζῶν, καὶ
 πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων. τὰ δὲ
 περὶ αὐτὸ καὶ πολλὰ ταῦτα ὅσ-
 περ ἔστιν ἀλλότρια ὑπολαμβάνει
 νων. Ερ. ἀπέρχου, ἡμεῖς δὲ
 προσίωμεν αὐτῷ. Τίμ. τίνες
 ἐσὲ ὧ καλάραιοι; ἢ τί βουλό-
 μθοι δεῦρο ἵκετε, ἄνδρα ἐρᾶ
 πῶν καὶ μισοφύβον ἐνοχλήσον
 τες; ἀλλ' οὐ χαίροντες ἀπιτε
 μιαροὶ πάντες ὄντες, ἐγὼ γὰρ
 ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων
 τοῖς βώλοις καὶ τοῖς λίθοις
 σωτρίψω. Ερμ. μηδαμῶς ὧ
 Τίμον μὴ βάλης, οὐ γὰρ ἀνθρώ-
 πους ὄντας βαλεῖς, ἀλλ' ἐγὼ
 μὲν Ερμῆς εἰμι, οὗτος δὲ ὁ Πλού-
 τος. ἔπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς, ἐπα-
 κούσας τῶν εὐχῶν. ὥς ἀγαθὴ
 τύχη δέχου τὸ ὄλβον, ἀποσὰς
 τῶν πόνων. Τίμ. καὶ ὑμεῖς οἰμῶ
 ξεῖτε ἥδη, καὶ τοὶ θεοὶ ὄντες, ὥς
 φατέ. πάντας γὰρ ἅμα καὶ θε-
 οὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ. του-
 τονὶ δὲ τὸ τυφλόν, ὅς τις αὐτῷ,
 καὶ ὅστις εἶναι μοι δίκῃ τῇ
 δ. κ. ε. λ.

rerū optimarū doctrix,
 qui cum donec habuit cō-
 mercium, sano corpore,
 valentique animo perse-
 ueravit, virilem exigens
 vitam, & ad sese respici-
 ens, superuacua autem
 & vulgaria ista aliena,
 ita ut sunt, existimans.
 MERCVR. Discedunt
 illi, nos ad eū adeamus.
 TI. Quinam estis o sce-
 lesti? Aut quid volentes,
 huc venistis homini ope-
 rario mercenarioque ne-
 gocium exhibituri? verū
 haudquaquam læti abi-
 bitis scelesti ut estis om-
 nes. Nam ego vos illico
 glebis & saxis petitos
 comminuā. MERCVR.
 Nequaquā o Timon, ne
 ferito, neq; enim feries
 mortales, verū ego sum
 Mercurius, hic Plutus.
 Misit nos Iupiter, votis
 tuis exauditis. Quare,
 quod bene vertat, opes
 accipe, desistens a labori-
 bus. TIM. Atqui vos
 iam ploraueritis, etiam si
 dii sitis, ut dicitis. Siqui-
 dem odi pariter omnes
 tum deos tum homines.
 Sed hunc cæcum, quis-
 quis hic fuerit, mihi cer-
 tum est ligone impræcto-
 com-

continuere. **Ρ** **Λ** **Υ** **Τ**. Ab-
 amus per Iouem Mercu-
 ri, quandoquidem hic
 homo mihi videtur non
 mediocriter insanire, ne
 malo quopiam accepto
 discedā. **Μ** **Ε** **Ρ** **Κ** **Υ**. Ne
 qd ferociter **Τ** **Ι** **Μ**, quin
 exue potius penitus istā
 ferocitatem, asperitatē-
 que, ac manibus obuiis
 excipe bonam fortunā,
 rursus diues esto, rur-
 sum Atheniensium prin-
 cept, & despice ingratos
 istos solus ipse foeliciter
 agens. **Τ** **Ι** **Μ**. Nihil mi-
 hi vobis est opus, ne ob-
 turbate, sat opum mihi
 ligo, præterea fortuna-
 tissimus sū, si nemo pro-
 prius ad me accesserit.
Μ **Ε**. Adeone quæso in-
 humaniter? Hæc ego sæ-
 ua Ioui refero atq; im-
 mania dicta: Atqui par-
 erat forsitan homines ti-
 bi haberi inuisos, vt qui
 tam multa indigna in te
 commisissent, deos odio
 te prosequi nequaquam
 erat consentaneum, quū
 illi tantopere tui curam
 agant. **Τ** **Ι** **Μ**. At tibi
 Mercuri, Iouique quod
 me respicitis, plurimum
 equidem habeo gratiā,

κα-

δικέλλη. Πλούτ. ἀπίωμην ὦ
 Ερμῇ πρὸς τοῦ Διὸς, μελαγ-
 χολῶν γὰρ ὁ ἄνθρωπος οὐ με-
 τρίως μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν
 ἀπέλθω προσλαβών. Ερ. μὴ
 δὲν παῖον ὦ Τίμον, ἀλλὰ τὸ
 πάνυ τοῦτο ἄχρειον καὶ τραχὺ
 καταβαλὼν, προτείνας τὰ
 χεῖρε λάμβανε πῶς ἀγαθὰ
 τύχῃ, καὶ πλούτει πάλιν,
 καὶ ἴδιι Αθηναίων τὰ πρῶτα,
 καὶ ὑπὲρ αὐτῶν ἀχαρίζων
 ἐκείνων μόνος αὐτὸς εὐδαι-
 μονῶν. Τίμ. οὐδὲν ὑμῶν
 δέομαι, μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι,
 ἱκανὸς ἐμοὶ πλούτος ἢ δί-
 κελλα, τὰ δ' ἄλλα εὐδαι-
 μονέστατός εἰμι, μηδενὸς μοι
 πλησιάζοντος. Ερμ. οὕτως
 ὦ ταῦ ἀπανθρώπως; τὸν δὲ
 φέρω Διὶ μῦθον ἀπιώεσθε
 κρατερόν τε, καὶ μὴ εἰκὸς
 ἡμῶν μισάνθρωπον μὴ εἶναι σε,
 τοσαῦτα ὑπ' αὐτῶν δεινὰ
 πεπονθότα, μισόθεον ὅ μὴ
 δαμῶς, οὕτως ὀπμιελουμέ-
 νων σοῦ ᾧ θεῶν. Τίμ. ἀλλὰ
 σοὶ μὴ ὦ Ερμῇ καὶ πρὸς Διὶ
 πλείη χάρις ὀπμιελείας,

οὕτω

τουτονι δὲ τὸν Πλούτων οὐκ
 αὐ λάβοιμι. Ερμ. τί δὲ; Τίμ.
 ὅτι καὶ πάσαι μυρίων κακῶν
 μοι αἴτιος οὗτος κατέστη,
 κλάξι τε παρὰ δούς, καὶ ὀπι-
 βούλους ἐπαγαγὼν, καὶ μί-
 σος ἐπεγείρας, καὶ ἡδυστα-
 δεία διαφθείρας, καὶ ὀπίφθο-
 νον ἀποφήνας. τέλος δὲ ἄφ-
 νω καταλιπὼν, οὕτως ἀπί-
 σως καὶ ποροδοτικῶς. ἡ βελ-
 τίση δὲ πενία πόνοις με-
 τοῖς ἀνδρικωτάτοις κατα-
 γυμνάτασα, καὶ μετ' ἀλη-
 θείας καὶ παρρησίας ποροδο-
 μιλοῦσα, τά τε ἀναγκὰς
 κάμνοντι παρῆχε, καὶ τῶν
 πολλῶν ἐκείνων καλὰ φρονεῖν
 ἐπαίδευεν, ὅς αὐτοῦ ἐμὸν
 τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσατά
 μοι τοῦ βίου, καὶ δέξασα ὅς
 τις ὡς ὁ πλοῦτος ὁ ἐμὸς, ὃν
 οὔτε κλάξ θωπεύων, οὔτε
 συκοφάντης φοβῶν, οὐ δῆμος
 παροξυνθεὶς, οὐκ ἐκκλησια-
 σῆς ψηφοφορήσας, οὐ τύραν-
 νος ἐπιβουλύσας ἀφελέσθαι
 δυνάτ' αὐ. ἐξ ἐν μὲν τοιγα-
 ροῦ ἡ ἀπὸ τῶν πόνων, τουτονι

Τ. γ

caterum hunc Plutū ne
 quaquā recepero. Μ ε κ-
 σ υ κ. Quid ita? Τ ι μ.
 Quoniam pridem innu-
 merabilium malorū hic
 mihi fuit author, quum
 me assentatoribus pro-
 deret, insidiatores in me
 inuitaret, conflaret odi-
 um, illecebris corrūpe-
 ret, invidiæ obnoxium
 redderet, denique quum
 me adeo perfide ac prodi-
 torie desitueret. Con-
 tra paupertas optima,
 μετ' ἀ laboribus, viro dig-
 nissimis exercens, mecū
 que vere & libere conui-
 uens, & quib. opus erat,
 suppeditaui laboranti,
 & vulgaria ista contem-
 nere docuit, effecitque
 ut mihi vitæ spes omnis
 ex me ipso penderet, de-
 monstrans quæ nā essent
 opes veræ mex, nempe
 quas neque adulator al-
 sentans, neque sycophan-
 ta minitans, neque plebs
 irritata, neque concio-
 nator suffragiorum au-
 tor, neque tyrannus in-
 tentus insidiis queat eri-
 pere. Itaque iam validus
 effectus ob laborem, dū
 hunc agellum grauius
 exerceo, neq; quicquam
 eorum

S

eorum quæ sunt in ciuitate malorum aspicio abunde magnum & sufficientem victum mihi ligo suppeditat. Quare tu Mercuri, quam venisti viâ remetiens, recurre, vna tecum Plutum adducens ad Iouem. Illud mihi sat fuerit, si effecerit, vt omnes mortales per omnem ætatem eiulent. **MERCVR.** Nequaquam o bone, neque enim omnes ad eiulandum sunt accommodi. Quin et cuncta pueriliaque ista missa face, ac Plutoni excipe, non sunt reiicienda munera, quæ a Ioue proficiscuntur. **PLV.** Vin' Timon vt contra te partes defendam meas, an grauitur feres si quid dixerō? **TIM.** Dicito, ne multis tamen, neq; cum procemiis, quemadmodum perditissimi isti solent Oratores. Sustinebo enim te huius Mercurii gratia paucis dicēte. **PLV.** Atq; multis mihi potius erat dicendū, tot nominibus abs te accusato. Attamen vide, num qua in re te quemadmodum ais, læserim? qui

τὴν ἀρεὴν φιλοπύουσι ἐπεὶ γὰρ ὁ μὲν οὐδὲν ὀρέωνται ἐν ἀσει κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρεῖν ἔχω τὰ ἄλφιστα παρὰ τῆς δικέλλης. ὥς τε παλίνδρμος ἀπιθὶ ὦ Ερμῆ, τὸν Πλούτον ἀπαγαγὼν πρὸς Διὸς. ἐμοὶ δὲ τὸτο ἱκανὸν βῆ, πάντας ἀνθρώπους ἡβηδὺν οἰμῶζειν ποιεῖται. Ερμ. μηδαμῶς ὦ γαθε. οὐ γὰρ πάντες εἰσὶν ὀπίηδαιο πρὸς οἰμωγῇ. ἀλλ' ἔα τὰ ὀρεῖλα ταῦτα, καὶ μετὰ κλώδῃ, καὶ τὸν Πλούτον παράλαβε. οὔτε ἄπο βλητά εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός. Πλούτ. βούλει ὦ Τίμον δικαιολογήτομαι πρὸς σε, ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι; Τίμ. λέγε, μὴ μακρὰ μὲν τοι, μὴ δ' ἄν' ὑποκριμίων, ὥς περ οἱ ὀπίηδαιο ξήτορες. ἀνέξομαι γὰρ σε ὀλίγα λέγοντα, διὰ τὴν Ερμῆν τουτοῦ νῦν. Πλούτ. ἐχέω μὲν τοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, οὐτὰς πολλὰ ὑπὸ τοῦ καθήγουσθέντα, ὅμως δὲ ὅρα, εἴ τι σε ὥς φης, ἡδίκηκα, ὅς τ' ἔμ' ἡδίκησεν. ἡδίκησεν

ἡδίστων ἀπάντων αἰτίος σοι
κατέστω, τιμῆς καὶ ποροδρί-
ας καὶ σεφαίων, καὶ τῆς ἄλ-
λης τρυφῆς. ὡς ἐλεπτος δέ
τοι καὶ αἰδίδιμος δι' ἐμὲ ἦδα,
καὶ πεισσοῦδας. εἰ δέ τι
χαλεπὸν ἐν ᾧ κολάκων
πέπονθας, ἀνάτιος ἐγώ
σοι. μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἡδίκη-
μαι τοῦτο ὑπὸ σου, διότι με
οὕτως ἀτίμως ὑπέβαλλες
ἀνδράτι καταράτῃς, ἐπαι-
νοῦσι καὶ καλαγοητεύουσι, καὶ
πάντα τρέπον ὀψιβουλεύου-
σί μοι. καὶ τό γε τελευταῖον
ἔφηδα, ὡς ποροδέδωκά σε,
τοῦναντίον δὲ αὐτοῦ ἐγκαλέ-
σαιμί σοι πάντα στέβον ἀ-
πειλαθεὶς ὑπὸ σοῦ, καὶ ὅτι κε-
φαλῶν ἔξωθεὶς τῆς οἰκίας.
τοιγαροῦν ἀντὶ μαλακῆς
χλαμύδος, ταῦτ' ἔτι τῶν διφ-
θέραν ἢ τιμωτάτη σοι Πει-
νία φειτέθεικεν. ὥς ἐμὰς
ὁ Ερμῆς οὐτοσί, πῶς ἐκέτυ-
ον τὸν Δία μηκέθ' ἤκειν πα-
ρά σε, οὕτω δυσμῶς μοι
προσενήνεγμύμον. Ερμ. ἀλλὰ
νῦν ὁρᾷς ὦ Πλοῦτε, οἷος ἦδ' ἔ-

γε-

quidem dulcissimarū qua-
rumque rerum tibi exti-
terim autor, opifexque,
autoritatis, præsentis,
coronarum, aliarū item
voluptatum, mea opera
conspicius eras, celebris
& observandus. Cæteriū
si quid molesti ab adula-
toribus accidit, nō mihi
potes imputare, quin ip-
se magis abs te sum affe-
ctus contumelia, propte-
rea quod me tam igno-
miniose viris illis execra-
tis suppeditaris, qui te
mirabantur, ac præstigiis
demetabant, mihiq; mo-
dis omnibus insidias stru-
ebant. Porro quod extre-
mo loco dixisti, te a me
proditum, desertumque
fuisse, istud criminis in
te possum retorquere, quā
ipse sim modis omnibus
a te reiectus, præcepsq;
exactus ex ædibus. Vnde
pro molli chlamyde sagū
istud charissima tibi pau-
pertas circumposuit. Ita
que testis est mihi hic
Mercurius, quanto pere-
louē orauerim ne ad te
venirem, adeo hostiliter
mihi aduersatum. M E R-
C V R. At nūc vides Plu-
te, in cuiusmodi homi-

S 2 nem

nem sit commutatus. Proinde audacter cum illo consuetudinem age. Tu vero fode ita, ut facis. Tu interim thesaurum sub ligonem adducito. Audiet enim si tu accersueris. TIM. Parendū est Mercūri, rursusq; discescendum. Quid enim facias quum dii compellant? tamē vide, in quas turbas me miserum coniciēs, qui quidem cū ad hunc usque diem fœlicisfime vixerim, tantū auri repente sum accepturus, nihil comēritus mali, tantumque curarum suscepturus. MERCYR. Sustine Timon mea gratia, tamen si graue est isthuc, atque intolerandū, quo videlicet palpones illi prae inuidia rumpan- tur. Ego porro superata Aetna in cælum reuolauero. PLYT. Abiit ille quidem, sicut apparet, nam ex alarum remigio facio coniecturam. Tu vero hic opperire, siquidem digressus Thesaurū ad te transmittam, sed feri fortius. tibi loquor auri Thesaurē, Timoni huic audiens esto, offer- que

γεγόνῃ; ὥς τε θαρξέων ζῶν-
διάβιβε αὐτῷ, καὶ σὺ μὲν σκά-
πτε, ὥς ἔχεις. σὺ δὲ τὸ θησαυ-
ρὸν ὑπὸ ἀγὰς τῇ δικέλλῃ. ὑ-
πακούσῃ γὰρ ἐμβοήσαντί σοι
τί. πρῶτον δὲ Ἑρμῇ, καὶ αὐθις
πλουητέον. τί γὰρ αὖ καὶ πά-
θοι τις, ὅποτεν οἱ θεοὶ βιά-
ζοιτο; πλὴν ὅρα σε, εἰς οἷά
με πρᾶγματ' ἐμβαλεῖς τὸ κα-
κοδαίμονα, ὃς ἄρτι νῦν εὐ-
δαιμονέσσεια διάγων, χρυσὸν
ἄφνω τοσοῦτον λήφομαι οὐ-
δὲν ἀδικήσας, καὶ τοσοῦτας
φρονίδας ἀναδέξομαι. Ἑρμ-
ὑπόσθι δὲ Τίμον δι' ἐμὲ. καὶ
εἰ χαλεπὸν τῷτο, καὶ ἐκ οἷσόν
ἔστι, ὅπως θὶ κόλακες ἐκείνοι
διαρξάγωνσιν ὑπὸ τῷ φθόγου,
ἐγὼ δὲ ὑπὲρ πλὴν αἰτνῶν ἐς
τὸν οὐρανὸν ἀναπήσομαι.
Πλοῦτ., ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὥς
δοκεῖ. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ
εἰρεσίᾳ τῇ πλεον, σὺ δὲ αὖ-
τοῦ πείμενε, ἀναπέμψω γάρ
σοι τὸν θησαυρὸν ἀπελθὼν,
μᾶλλον δὲ παῖ. σέ φημι
θησαυρὸν χρυσοῦ, ὑπάκου-
σον Τίμωνι τούτῳ, καὶ παρα-
χέ σι-

χρισαντὸν ἀνέλεός. σκάπη
 ὦ Τίμον βαθείας καταφέ-
 ρων, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποθήσομαι
 Τίμ. ἄγε δὴ ὦ δίκειλλα, νῦν
 μοι ὁπῆρξασον σιαντῶν, καὶ μὴ
 κάμης ἐν τῷ βάθους τῷ θησαυ-
 ρῷ ἐς τοῦ φανέος προκαλλου-
 μήν, ὦ Ζεῦ τεράσιε, καὶ φίλοι
 κορυβάντες, καὶ Ἑρμῇ κερδῶε,
 πόθεν χρυσίον τοσούτον; ἦ-
 που ὄναρ ταῦτά ἐστι, δέδια
 γουῶ, μὴ ἀνθρακας εὗρω ἀν-
 τρόμυος. ἀλλὰ μὲν χρυσίον
 ὅστιν ὁπίστημον, ὑπερβυθρον, βα-
 ρὺν, καὶ τῶν πόρων ἴσιν ὑπερῆδι-
 στον. ὦ χρυσέ, δεξιῶμα κάλλι-
 στον βροτοῖς, αἰθρόμυον γὰρ πῦρ
 ἄτε διαπρέπει καὶ νύκτωρ καὶ
 μεθ' ἡμέραν. ἐλθέ ὦ φίλτατε
 καὶ ἐρασμιώτατε. νῦν πείθο-
 μάς γε καὶ Δία ποτὲ γυνέσθαι
 χρυσόν. τίς γὰρ οὐκ αὖ παρ-
 δένος ἀναπεπταμένοισι τοῖς
 κόλποισι ὑποδέξαίτο οὕτω κα-
 λὸν ἐρασῶν, διὰ τῷ τέλους κα-
 ταξέροντα; ὦ Μίδα καὶ Κροῖ-
 σε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθή-
 ματα, ὡς οὐδὲν ἄρα ἦτε πρὸς
 Τίμωνα καὶ τῷ Τίμωνος πλοῦ-

τον

que temet eruendum. Fo-
 di Timon altius impin-
 gens. Cæterum ego a vo-
 bis digredior. TIM. Age iam o ligo, nunc
 mihi tuas vires explica,
 neque defatigare, dū ex
 abdito Thesaurū in aper-
 tum evocaris. Hem pro-
 digiorū author Iupiter,
 amici Corybantes, ac lu-
 crifer Mercuri, vnde nā
 auri tantum? Num som-
 nium hoc est? Metuo ne
 carbones reperturus sim
 experrectus. Atqui aurū
 profecto est insigne, ful-
 uum, graue, & aspectu
 multo iucundissimum,
 Pulcherrima Aurū fau-
 stitas mortalibus. Quip-
 pe quod ignis in morem
 ardes, noctesque & dies
 renides. Ades o mihi cha-
 rissimum desideratissimū
 que, nunc demum credo
 vel Iouē ipsum olim au-
 rum esse factum. Etenim
 quæ tandem virgo non
 exporrecto sinu vsque a-
 deo formosum amatorē
 excipiat per tegulas illap-
 sum? o Mida Cræsoq;
 ac munera Delphico in
 templo dicata, vt nihil
 eratis si cum Timone, cū
 que Timonis opibus con-

S 3 fera-

feramini, cui ne Persarū
quidē rex par est. O li-
go, sagum charissimum,
vos quidem Pani huic
reponere commodum.
At ego quam maxime se-
motum mercatus agrū,
turriculaq; seruandi au-
ri gratia constructa, vni
mihi affatim vixero, se-
pulchrum item inibi mi-
hi defuncto parare est se-
tentia. Hæc igitur decre-
ta sunt, placitaque in
reliquū vitæ, seiunctio,
ignorantia, fastidium er-
ga mortales omneis. Por-
ro amicus, hospes, sodal-
is, aut ara misericordiæ,
meræ nugæ. Tum comi-
serari lachrimantē, sup-
peditare egentibus, ini-
quitas, ac morū subuer-
sio, ac vita solitaria, qua
lis est lupis, vnus sibi a-
micus Timon, cæteri om-
nes hostes, & infidiarum
machinatores. Cum ho-
rum quopiam congregi,
piaculum, adeo vt si quē
aspexero duntaxat, in-
auspicatus sit ille dies.
In summa, nō alio nobis
habentur loco, quam sig-
na saxea, æreaue, neque
fœcialem ab illis missum
recipiamus, neque fœde

ra

ποῦτον, ὧ γε οὐδὲ βασιλεὺς
ὁ περσῶν ἴτος. ὦ δίκειλλα καὶ
φιλάτη διφθέρα, ὑμᾶς μὲν
τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι κα-
λόν. αὐτὸς δ' ἡδὴ πᾶσαν περι-
άμφορος τιμὴν ἐχαλίσαν, περὶ
ὃν οἰκοδομησάμφορος ὑπὲρ τῆς
θυσιαυροῦ μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν
ἐνδιαλείψας, τ' αὐτ' καὶ τάφον
ἀποθανόντων ἔξεν μοι δοκῶ. δε-
δόχθω δ' ταῦτα, καὶ νενομοθε-
τήσω πρὸς τ' ὀπίλοιπον βίον,
ἀμιξία πρὸς ἑαυτῆς καὶ ἀνῶ-
σια καὶ ὑποψία. φίλος δ' ἡ ξέ-
νος, ἡ ἐταῖρος, ἡ ἐλέου βωμὸς,
ὑβλος πολλὴς, καὶ τὸ οἰκίειρα
δακρύοντα, ἡ ὀπκουρῆσαι δε-
ομένη, παρενομία καὶ κατὰ λυ-
σις τ' ἐθνῶν. μονήρης δὲ ἡ δί-
αια, καθάπερ τοῖς λύκοις. καὶ
φίλος οἷς Τίμων, εἰ δ' ἄλλοι
πάντες ἐχθροὶ καὶ ὀπίσθιοι, καὶ
τὸ πορομιλῆσαι τιγὶ αὐτῷ
μίασμα. καὶ εἴ τινα ἴδω μόνον,
ἀποφραῖς ἡ ἡμέρα, καὶ ὅλως ἀν-
δριάντων λιθίνων ἢ χαλκῶν
μηδὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν,
καὶ μήτε κέρυκα διεχάμεθα
παρ' αὐτ', μήτε σπονδαὶ σπιν-
δόμε-

δωμέθαι, ἢ ἐρημία ὃ ὄρεος ἔσω
 πρὸς αὐτὸν . φυλέται ὃ καὶ
 φρέατορες καὶ δημόται, καὶ ἡ πα-
 ρις αὐτῇ, ψυχρὰ καὶ ἀνωφε-
 λῇ ὑνόμαλα, καὶ ἀνθρώπων ἀν-
 δρῶν φιλοτιμήματα, πλουί-
 τω δὲ Τίμων μόνος, καὶ ὑπερ-
 βάτω ἀπάντων, καὶ τρυφάτω
 μόνος καθ' ἑαυτὸν, κολακείας
 καὶ ἐπαίνων φορτικῶν ἀπλη-
 λαυσῶτος, καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ
 εὐωχεῖτω, μόνος ἑαυτῷ γεί-
 των καὶ ὁμορος, ἐκείνων τ' ἄλ-
 λων, καὶ ἀπαξ ἑαυτὸν δεξιότα-
 δαι δεδόχθω, καὶ δὲ ὑποθα-
 νεῖν, ἢ αὐτῷ σέφανον ἐπενεγ-
 κεῖν, καὶ ὄνομα μὲν ἔσω ὁ μιτάν-
 θρωπος ἡδίστον . τὸ τῆς τοῦ δὲ
 γνωρίσματα, δυσκολία καὶ
 τραχύτης καὶ σκαλύτης, καὶ ὑργή
 καὶ ἀπανθρωπία εἰ δὲ τινα
 ἰδοίμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον
 καὶ σβεννύουαι ἐκελύοντα, τίτ-
 τη καὶ ἐλαίῳ καλὰ σβεννύουαι.
 καὶ καὶ τινα τὸ χαμῶνος ὁ πο-
 ταμὸς παραφέρει, ὃ ὃ τὰς χεῖ-
 ρας ὀρέγων ἀντιλαβέσθαι δέη.
 ὠδεῖν καὶ τῶτον ὅτι κεφαλὴν
 πίπτοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι
 δυνή-

ra feriamus. Solitudo
 terminus esto. Cæterum
 tribules, cognati, popu-
 lares, postremo patria
 ipsa, frigida quædam &
 sterilia nomina, & insipi-
 entium virorum precia,
 solus Timon diues esto,
 despiciat omnes, solus
 ipse secum oblectetur,
 liber ab assentationibus,
 & onerosis laudibus, Diis
 sacra faciat, epuletur so-
 lus, sibiipso vicinus, sibi
 particeps, excutiens sese
 ab aliis. At semel decre-
 tū esto, ut unus seipsum
 comiter accipiat, si mo-
 riendum sit, aut necesse
 habeat sibiipso coronam
 admouere. Nullūq; no-
 men sit dulcius quā Mi-
 santhropi, id est, hominū
 osoris. Morum autem no-
 ta, difficultas, asperitas,
 feritas, iracundia, inhu-
 manitas, quod si quem
 conspexero incendio cō-
 flagrantem, obtestantem
 quo restringam, pice o-
 leoque restringere, rur-
 sum si quem flumen vn-
 dis abstulerit, isque ma-
 nus porrigens imploret,
 ut retineatur, hunc quo-
 que demerso capite pro-
 pellere, ne possit emica-
 re,

re, hunc ad modum par pari relaturus est. Hanc legem Timon tulit Eche-
cratides Colyttenfis, & concionis subscripsit suf-
fragiis idem ille Timon. Age hæc decreta sunt,
& pro virili immoremur eis. Cæterum vero mag-
no emerim, vt id omnib. innotescat, quod in opi-
bus abundo. nam illa res illos præfocauerit, sed
quid illud? Hæ quæ trepidatio? vndique concur-
runt, puluerulenti atque anhelī, haud scio, vnde
aurum odorati. Vtrum igitur hoc consensu col-
le saxi eos abigo e sublimi deiaculans, an hac
tantum in re legem viola-
bimus, vt semel cū illis congregiamur, vt magis
angantur, fastiditi, repul-
sique? Ita satius esse du-
co, itaque restemus, quo
illos excipiamus. Age
prospiciam, primus eorū
iste quis est? Nēpe Gna-
tonides adulator, qui mi-
hi nuper cœnam petenti
funem porrexīt, quum
apud me sæpenumero so-
lida dolia vomuerit. Sed
bene est quod ad me ve-
nit, nam primus omni-

um

διωθείη. οὕτω γὰρ αὐτὸν πλεὺ-
στοὶ ἀπολάβοιεν. εἰσηγήσατο
τὸν νόμον Τίμων Ἐχεκράτιδος
κολυττῆος, ἐπεψήφισε τῇ ἐκ-
κλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτὸς, εἶναι
ταῦτα ἡμῖν δεδύχθαι, καὶ ἀνδρὶ
κῶς ἐμμενέωμεν αὐτοῖς, πλεὺ-
ν ἄλλα περὶ πολλοῦ αὐτὸν ἐποίη-
σάμεν ἅπασι γνωριμὰ πως
ταῦτα γινέσθαι. διότι ὑπερπλου-
τῶ, ἀλγόνῃ γὰρ αὐτὸν τὸ πρᾶγμα
γινώσκουσιν αὐτοῖς, καὶ τοι τί τέ-
το; φεῦ τὸ τάχους, πάντας ἀ-
χέθιν σωθέουσι, κεκοινιμένοι καὶ
πανουσιῶντες, οὐκ οἶδα, ὅθεν
ὁσφραίνόμενοι τὸν χειρὸς σου. πρῶ-
τον οὖν ὅτι τὸ πάγον τὸν
ἀναβάς ἀπελαύνω αὐτοὺς τοῖς
λίθοις ὥς ὑπερδεξίων ἀκροβο-
λιζόμενος, ἢ τόγε τοσοῦτον
προνομήσομαι εἰσάπαξ αὐ-
τοῖς ὁμιλήσαντες, ὥς πλέον
ἀνιῶντο παρορῶμενοι; τὸ το-
σοῦτον καὶ ἀμείνον, ὥς δεχόμε-
θα ἡδὴ αὐτοὺς, ὑποσάντες. φέ-
ρε ἰδὼ, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν οὗ-
τός ἐστι; Γναθωνίδης ὁ κό-
λαξ, ὁ πρῶτος ἔρανον αἰτήσαν-
τί μοι ὀρέξας τὸ βρόχον, πεί-
θους

πίθους ὅλους παρ' ἐμοὶ πολ-
 λάκεις ἐμμηκεώς. ἀλλ' οὕ-
 γ' ἐποίησεν ἀφικόμενος, οἰμώζε-
 ται γὰρ πρὸς τῶν ἄλλων. Γν. οὐκ
 ἐβῶ ἔλεγον, ὥς ἔκ ἀμελήσουσι
 Τίμωνος ἀλθαοὺς ἀνδρὸς οἱ θε-
 οί; χαῖρε Τίμον σύ μοι φῶτα
 ἦ καὶ ἡδίστε καὶ συμπολικώτατε.
 Τί. νῆ καὶ σύ γε ὦ Γναθωνίδη,
 γυπῶν ἀπάντων βορέαταίε,
 καὶ ἀνθρώπων ὀπιπρότατε.
 Γν. αἰεὶ φιλοσκώμμων σύ γε.
 ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον, ἅς
 καὶ νῦν τι σοὶ ἄσμα τῶν νεοδι-
 δάκτων διθυράμβων ἤκω κο-
 μίζων. Τί. καὶ μὲν ἐλεγείᾳ γε
 ἄσκη μάλα πεπαθῶς ὑπὸ
 ταύτῃ τῇ δικέλλῃ. Γν. τί τού-
 το; παῖς ὦ Τίμον; μαρτύ-
 ρομαι, ὦ Ηράκλεις, τοῦ τοῦ, πο-
 καλοῦμαι σε βραύματος εἰς ἀ-
 ρέον πάρον. Τί. καὶ μὲν αὖ γε
 μικρὸν ὀπιπρότατος, φόνου ἰά-
 χα ποροκεκλήση με. Γν. μηδα-
 μῶς, ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ
 βραῦμα ἴασαι, μικρὸν ὀπιπρό-
 τας τῶν χρυσίου, δὲ νῦν γὰρ ἴχαι
 μὲν ὅτι τὸ φάρμακον. Τί. ἔτι
 μᾶλλον; Γνα. ἀπὸ μὲν, σὺ δ' οὐ
 χα-

um vapulabit. G N A T.
 Annon dixi Timonem
 virum bonum non negle-
 cturos esse Deos? Salve
 Timon formosissime, iu-
 cundissime, conuiuator
 bellissime. T I M. Scili-
 cet & tu Gnatonides,
 vulturum omnium vora-
 cissime, & hominum per-
 ditissime. G N. Semper
 tibi grata dicacitas. Sed
 vbi compotamus? Nam
 nouam tibi adfero canti-
 lenam, ex his quos nuper
 didici dithyrambis. T I-
 M O N. Atque legos canes
 admodum miserabiles,
 ab hoc doctus Ilgone. G.
 Quid isthuc? Feris o Ti-
 mon? Attestor. O Her-
 cules, hei hei, in ius te
 voco apud Areopagitas,
 qui vulnus dederis. T I.
 Atqui si cunctare pauli-
 sper, mox cædis me reu-
 ages. G N A. Nequaquã,
 quin tu plane vulneri me
 dere, paululo auri inun-
 cto. Mirum enim in mo-
 dum præsentaneum id
 est remedium. T I. Eriã
 manes? G N A. Abeo. At
 tibi male sit, qui quidem
 ex viro commodò tā sa-
 uus factus sis. T I. Quis
 hic est qui accedit rescal-
 S 5 ua-

maſter ille ? Philiaſes ,
 aſſentatorum omniũ ex-
 ceſſantiſſimus. Hic quum
 a me ſolidum acceperit
 fundum, tum filix in do-
 tem talenta duo, lauda-
 tionis præmium, quum
 me canentem reliquis ſi-
 lentibus omnibus ſolus
 maiorem in modum ex-
 tuliffet, deſiderans me vel
 oloribus magis canorũ,
 vbi ægrotantem antea
 vidit me, & adieram ora-
 turus vt mei curam age-
 ret, plagas etiam egre-
 gius ille vir impegit.
 Π Η Ι. O impudentiam,
 nunc demum Timonem
 agnoſcitis, nunc Gnato-
 nides amicus & cõuiua,
 enimvero habet ille dig-
 na ſe, quandoquidẽ im-
 memor eſt atque ingra-
 tus. At nos qui iã olim
 conuiſtores ſumus, æqua-
 les ac populares, tamen
 modeſte agimus, ne in-
 filire videamur. Salue he-
 re, fac vt iſtos adulator-
 es ſacrilegos obſerues,
 qui nuſquam ad ſunt niſi
 in menſa, præterea a cor-
 uis nihil differunt. Neq;
 poſthac huius ætatis mor-
 talium vlli fidendum
 eſt. Omnes ingrati & ſce-
 leſti.

χαρήτης οὕτω σκαῖς ἐν χερ-
 σοῦ χυόμενος. Τίμ. τίς οὗτός
 ἐστιν ὁ προσίων, ὁ ἀναφανα-
 τίας; Φιλιάδης κολάκων ἀ-
 πάντων ὁ βδελυρότατος, οὗ-
 τος ὃ παρ' ἐμοῦ ἀρεῖν ὅλον
 λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα
 δύο τάλαντα μισθὸν τ' ἐπαί-
 νου, ὁπότε ἀσπανά με πάντων
 σιωπῶντων μένεις ὥστε πῆνε-
 σεν, ἐπαμυστά υἱός ἀδικώτε-
 ρον εἶναι τ' κύκνων, ἐπεὶ δὴ νο-
 σουῶντα προῖκα εἶδε με καὶ
 προσῆλθον ὅπκιουρίας διόμε-
 νος, πλεονὰς ὁ χυνοῖος προσ-
 ἐνέτρε. Φιλ. ὦ τῆς ἀναισχυ-
 τίας, νῦν Τίμωνα γνωρίζεις;
 νῦν Γναθωνίδης φίλος καὶ
 συμπότης; τοῖς αἰσῶν δίκαια
 πέπονθεν οὗτος ἀχάριστος
 ὢν. ἡμεῖς ὃ οἱ πάλαι ξυνή-
 θεις καὶ ξυνέφηβοι, καὶ δημόϊοι,
 ὅμως μετὰ ἄλλοις ὥς μὴ ὅτι
 πηδᾶν δοκῶμεν. χαῖρε ὦ δέ-
 σποτα, καὶ ὅπως τὸν μαρτυρῶν
 τῶντος κολάκας φυλάσσει, τὸν
 ὅτι τ' ῥαπέζης μόνον, τὰ ἄλ-
 λα ὃ κερᾶκων οὐδ' ἀφ' ἑσέως
 τας, καὶ ἐτι πιστεύει τ' νῦν οὐ-
 δένι,

δενί, πάντες ἀχάριςοι κὺ πο-
νηροί. ἔβω δ' ἰάλα πνίβν σοι κομί-
ζων, ὡς ἐχρῖς πορὶς τὰ καλεπεῖ-
βοντα χρῆσθαι, καθ' ὁδὸν ἡδὴ πλη-
σίον ἤκουσα, ὡς πλουσίους ἐπὲρ
μεγέθη ἵνα πλοῦτον. ἤκω τοι-
βαραῶν ταῦτά σε νουθεήσων,
καὶ τοι σὺ σε οὕτω σοφὸς ὦν ;
οὐδὲν ἴτως δέηται τ' παρ' ἐ-
μοῦ λόβων, ὅς κὺ τῷ Νέστορι τὸ
δεόν παραινέσεις αὖ. Τίμ-
ῆσαι ταῦτα ὧ Φιλιάδην. πλὴν
ἀλλὰ πόστιθι, ὡς κὺ σὲ φιλο-
φρονήσωμαι τῇ δικέλλῃ. Φιλ-
αῖνθρωποι, καλέαβα τ' κρανίου
ὑπὸ τ' ἀχαρίσου, διότι τὰ
συμφέροντα ἐνουθέτην αὐτόν.
Τί. ἰδοὺ βίτος οὗτος ὁ ξήτωρ
Δημείας προστέρχεθ', ἡφισμα
ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, κὺ συγγενὴς
ἡμέτερος εἶναι λέγων, οὗτος
ἐκκαίδεκα παρ' ἐμοῦ τάλ-
αντα μιᾶς ἡμέρας ἐκλίσας ἦν
πόλει. καλαδεδίκασο γδ, καὶ
ἐδέδετο ὅκ' ἀποδιδούς, καὶ βῶ ἐ-
λέησας ἐλυσάμην αὐτ', ἐπεὶ δὴ
πρώτῳ ἔλαχε τῇ ἐρεχθίδι
φυλῇ διανέμειν τὸ θεωρικόν,
καὶ γὰρ προσῆλθον αὐτ' τὸ γι-
γνό-

lesti. At ego quum tibi
talentum adducerē, quo
posses ad ea quæ velles
vti, in via accepi, te sum
mas quasdā opes esse na-
ctū. Proinde accessi his
de reb. admoniturus te,
quanquam tibi forsitan
me monitore nihil erat
opus, viro nimirum adeo
prudenti, vt vel Nestori
ipsi, si necesse est, consi-
lium dare queas. T. Ita
fiet Philiades, sed age,
accede quō te ligone co-
mitter accipiam. P H I L.
Homines, confregi cra-
niū ab hoc ingrato, pro-
pterea quod eum ea quæ
in rē illius erant, admo-
nui. T I M. Ecce terti-
us huc orator Demeās se
recipit, tabulas dextra
gestans, aitque se mihi
cognatum esse. Hic vna
die de meo sedecim talē
ta ciuitati dependit, nā
damnatus erat, ac vin-
ctus, at quum soluendo
non esset, ego misertus
illū redemi. Porro quū
illi forte obuenisset, vt
Erechtheidi tribui distri-
bueret ærarium, atque
ego audiens id quod ad
me redibat, poscerē, ne-
gabat se ciuem nosse
me.

me. DE M. Salve Timon, præcipuum generis tui præsidium, fulcimentum Atheniensium, defensorium Græciæ. Profecto iam dudum te populus frequens, & utraque curia opperitur. Sed prius decretum audi, quod de te conscripsi. Quando quidem Timon Echeclidæ filius, Colyttensis, vir non modo probus & integer, verum etiam sapiens, quantum alius in Græciâ nemo, nunquam per omnem vitam destitit optime de Republica mereri, vicit autem in Olympicis pugil & lucta cursuque die eodem, ad hæc solenni quadriga, equestrique certamine. TIM. At ego ne spectator quidem unquam in Olympicis sedi. DE M. Quid tum? spectabis posthac? sed ista communia addi satius est. Tum anno superiore apud Acharnenses pro Republica fortissime se gessit, & Peloponensium duas acies concidit. TIM. Qua ratione? Quippe qui nec unquam ar ma gesserim, neque unquam

γνόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτῳ ὄντα με. Δημ. χαῖρε ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τῷ ἕλῳς, τὸ ἔρεσμα τῇ Ἀθηναίων, τὸ πρόβλημα τῇ ἐλλάδος, καὶ μὴ πάλαι σε ὁ δῆμος ζῶν εὐεργέτης, καὶ αἱ βουλαὶ ἀμφοτέρωθεν περικλυταί. πρότερον δὲ ἀκουσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σου βεβήκα. Επεὶ δὴ Τίμων ὁ Εχεκράτιδου κορυφαῖος, αὐτὸς οὐ μόνον καλὸς καὶ γαῖος, ἀλλὰ καὶ σοφὸς, ὥς οὐκ ἄλλος ἐν τῇ ἐλλάδι, παρὰ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἀρετὰ πρὸς πάντων τῇ πόλει, νεκρὸς δὲ πρὸς καὶ πόλιν καὶ δρόμον ἐν Ὀλυμπίᾳ μᾶς ἡμέρας, καὶ τελείῳ ἀγῶνι, καὶ σωματικῇ παύσει. Τί. ἀλλ' οὐδὲ ἐβίωσα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν. Δη. τί οὐκ; θεωρήσεις ὕστερον. τὰ τοιαῦτα ὅ πολλά προσκεῖται ἀμεινον. καὶ ἡρίσκει δὲ ὑπὲρ τῆ πόλεως πέρυσσι πρὸς ἀχαρνέας, καὶ κατέκοψε πελοποννησίων δύο μοίρας. Τίμ. πῶς; διὰ τοῦτο μὴ ἔχειν ὅπλα, οὐδὲ πο

1784-

ἔγραψιν ἐν τῷ καλαβῶνι.
 Δη. μέτρια τὰ περὶ σουτ λέ-
 γεις. ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι αὐτῷ εἴ-
 ημεν ἀμνημονοῦντες. ἐτι δὲ καὶ
 ψηφίσματα γράφων, καὶ συμ-
 βουλευῶν καὶ στρατηγῶν, οὐ μι-
 κρὰ ἀφέλυσσε τὴν πόλιν, ὅτι
 τοῦτοις ἅπασιν δέδοκ' ἐν τῇ
 βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ ἡλι-
 κία καὶ φυλάς, καὶ τοῖς δή-
 μοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι, χρυ-
 σοῦ ἀνὰ σῆσαι τὸν Τίμωνα
 παρὰ τὴν Ἀθηνῶν ἐν τῇ ἀκρο-
 πόλει, κεραιὸν ἐν τῇ δεξιᾷ
 ἔχοντα, καὶ ἀκλῖνας ὅτι τῇ κε-
 φαλῇ, καὶ σεφανῶσαι αὐτὸν
 χρυσοῖς σεφανοῖς ἐπὶ τὰ, καὶ ἀνα-
 κερυχθῆναι πρὸ σεφανοῦς
 σήμερον Διονυσίοις βασιλεῦσι
 καὶ τοῖς ἀρχαῖς γὰρ δι' αὐτῶν
 δεῖ τήμερον λαὸν Διονύσια. εἴπε
 τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥή-
 τας συγγενὴς αὐτῷ, ἀδελφεὺς,
 καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὢν. καὶ
 γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων. καὶ
 τὰ ἄλλα πάντα ὅποσα αὐτῷ
 ἐθέλοι. τοῦτ' ἐμὲ οὐκ οὐκ σοι
 τὸ ψήφισμα. ἐγὼ δὲ σοι καὶ
 τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν
 παρὰ

quam militiæ dederini
 nomen. DEM. Mode-
 ste equidem de teipso lo-
 queris, nos tamen ingra-
 ti futuri sumus, nisi me-
 minerim⁹. Præterea scri-
 bendis plebiscitis, & in
 consultationibus, & in
 administrandis bellis
 non mediocrem utilita-
 tem attulit Reipublicæ.
 His de causis omnibus
 visum est, curiæ, plebi,
 magistratibus tributim
 plebeiis singulatim, com-
 munitè vniuersis, au-
 reum statuere Timonem
 iuxta Palladem in arce,
 fulmen dextra tenen-
 tem, radiis tempora am-
 bientibus, utque septem
 aureis coronis coronetur,
 & promulgari co-
 ronæ hodie Dionysiis
 tragædis nouis. Agi e-
 nim per eum oportet ho-
 die Dionysia. Dixit hoc
 suffragium Demeas ora-
 tor, propterea quod cog-
 natus illius propinquus,
 ac discipulus eius sit.
 Nam & orator optimus
 Timon, præterea quic-
 quid voluerit. Hoc igitur
 tibi suffragium, sed
 utinam & filium meum
 ad te pariter adduxis-
 sem;

sem, quem tuo nomine Timonem apellavi. TI. Qui potes Demea, quū ne vxorem quidem duxeris vnquam, quantum nobis scire licuit. DEM. At ducam, nouo in eunte anno, si deus permiserit, liberisque operam dabo. Tum quod erit natum (erit autem masculus) Timonem nuncupabo. TIM. An vxorem tu sis ducturus, equidē haud scio, tanta a me plaga accepta. DEM. HEI mihi. Quid hoc est rei? Tyrannidem Timon occertas? pulsasque eos qui sunt ingenui ipse nec ingenuus plane, nec ciuis, verum propediem pœnas daturus, quum aliis nominibus, tum quod arcem incenderis. TIM. Atqui non conflagrauit arx scelestē. Proinde palam est te calumniatorem agere. DEM. Sed & diues es ærarium perfodiens. TIM. Non perfoffum est neq; isthuc, vnde ne hæc quidem probabiliter abs te dicuntur. DEM. Verum effodietur posthac, sed tu interim omnia q̄
in ea

παρά σε, ὃν ὅπῃ τῆς σῆς ὀνύμα
τι Τίμωνα ὀνύμακα. Τίμ.
πῶς ὦ Δημέα, ὅς οὐδὲ γε-
γάμηκας, ὅσα γε ἡ ἡμᾶς εἰ-
δέναι; Δη. ἀλλὰ γαμῶ, λῶ
διδῶ θεὸς ἐς νέωτα, καὶ παι-
δοποιήσομαι, ἡ τὴ θρηνη-
σόμενον, ἄρξεν γὰρ ἔσαι, Τί-
μωνα ἤδη καλῶ. Τίμ. οὐκ
οἶδα, εἰ γαμήσεις ἔτι ὦ οὐ-
τος, τηλικούτῳ παρ' ἐμοῦ
πληγὺν λαμβάνων. Δημ. οἱ
μοι, τί τοῦτο, τυραννίδι Τί-
μων ὀπχειρεῖς, καὶ τύπεις
τὸν ἐλευθέρου, οὐ καθαρῶς
ἐλεύθερος, οὐδ' ἐς τὸν ὄν; ἀλ-
λὰ δώσεις ἐν τάχει τὴν δί-
κην, τάτε αἶλα, καὶ ὅτι τὴν
ἀκρόπολιν ἐνέπρησας. Τίμ.
ἀλλ' οὐκ ἐμπέπρησαι ὦ μι-
αρεῖ ἢ ἀκρόπολις, ὥς δὴ
λος εἰ συκοφαντῆς. Δημ.
ἀλλὰ καὶ πολυτεῖς, τὴν
ὀπισθόδομον διωρύζας. Τίμ.
οὐ διώρεται οὐδὲ οὗτος,
ὥς ἀπίθανά σου καὶ ταῦ-
τα. Δημ. διωρυχθήσεται
μὲν ὕστερον, ἤδη δὲ σὺ πάν-
τα τὰ ἐν αὐτῇ ἔχεις.
Τίμ.

Τίμ. οὐκ οὐκ καὶ ἄλλω λάμ-
 βαν. Δη. οἱμοι τὸ μελάφρι-
 νον. Τίμ. μὴ κέκραχθι. κα-
 τοίσω γὰρ σοι καὶ τρίτῳ, ἐπεὶ
 καὶ γελοῖα πάμπαν πάθοι-
 μι, δύο μὲν λακεδαίμονίων
 μοίρας κατακόψας ἄνθρωπος.
 ἐν δὲ μιᾷ ἄνδράπιον μὴ
 ὀπτήσας, μάττω γὰρ αὐ-
 τὸν καὶ νενικηκὸς ὀλύμπια
 πῶς καὶ πάλιν. ἀλλὰ τί
 τοῦτο; οὐ Θρατυκλῆς ὁ φι-
 λόσοφος οὕτως ἔστιν; οὐ μὲν
 οὐκ ἄλλος. ἐκπιτάσας ἰσὺν
 τὴν πώγωνα, καὶ τὰς ὑφ' ἑ-
 αὐτῆς ἀνατείνας, καὶ βρενθούμυρος
 τι πρὸς αὐτὸν ἔρχετο. τί τ' ἄν-
 δρες βλέπων, ἀνατισσομένη-
 νος τὴν ὀπί τῷ μετώπῳ κό-
 μῳ, αὐτοβορέας τις ἢ Τρί-
 των, οἷους ὁ Ζεὺς ἔγραφεν.
 οὗτος ὁ τὸ χῆμα εὐσαλῆς, καὶ
 κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σω-
 φρονικὸς τὴν ἀναβολὴν, ἔω-
 δειν μυρία ὅσα πρὸς ἀρετῆς
 διεξιῶν, καὶ τῇ ἡδονῇ χαίρον-
 των κατηγορῶν, καὶ τὸ ὀλι-
 γαρκὲς ἐπαίνων. ἐπειδὴ τοῦ
 σάμῃος ἀφίκοιτο ὅππ' τὸ
 δεῖπ-

in ea condita, possides.
 TIM. Alteram itaque
 plagam accipe. DEME.
 Hei scapulis meis. TIM.
 Ne vociferare, alioqui
 & tertiam tibi illidam.
 Etenim res plane ridicu-
 la mihi acciderit, si quā
 inermis duas Lacedæmo-
 niorum acies fuderim,
 vnum scelestum homi-
 nem non protriuerō.
 Tum frustra vicerim in
 Olympiis, & pugil &
 paleftrites. Sed quid
 hoc? an non philosophus
 Thrasycles hic est? Pro-
 fectō ipse est, promissa
 barba, subductisque su-
 perciliis, & magnum
 quiddam secum murmu-
 rans accedit, Titanicum
 obtuens, cæsariem per
 scapulas fluentem ven-
 tilans, alter quidam
 Boreas aut Triton, qua-
 les eos Zeusis depinxit.
 Hic habitu fragilis, in-
 cessu moderatus, ami-
 ctu modestus, mane mi-
 rum quam multa de vir-
 tute differit, damnans
 eos, qui voluptate capi-
 untur, & frugalitatem
 laudans, postquam lotus
 deuenit ad cœnam, puer
 que ingentem illi cali-
 cem

cem porrexit, meratiore
autem maxime gaudet,
perinde ut Lethes aquā
ebibens, a diluculariis
illis disputationibus di-
uerfissima quæ sunt ex-
hibet, dum milui instar
præripit obsonia, & pro-
ximum cubito opposito
arcens, mento interim
condimentis oppleto,
dum canum ritu ingur-
gitat, prono incumbens
corpore, perinde atque
in patinis virtutem in-
uenturum sese speret,
dumque usque adeo di-
ligenter catinos exter-
git indice digito, ut ne
paululum quidem reli-
quiarum sinat adhære-
re, nunquam non que-
rulus, tanquam deteri-
orem partem acceperit,
vel si totam placentam,
aut suam solus omnium
accipiat, qui quidem e-
dacitatis & insatiabili-
tatis est fructus temu-
lentus, vinoque baccha-
tus, non ad cantum mo-
do, saltationeq; verum
ad conuicium usque &
iracundiam. Adhæc mul-
tus inter pocula sermo-
(tum enim vel maxime)
de temperantia, sobrie-

tate-

δειπνον, καὶ ὁ πᾶς μεγά-
λιν τιμὴν κύλικα ὀρέξειεν
αὐτῷ, πρὸ ζωροτέρῳ δὲ χαί-
ρει μάλιστα, καθάπερ τὸ λή-
θης ὕδωρ ἐπιπὼν, ἐναντιώ-
τατα ὅππῃ δεικνύται τοῖς ἐω-
δινοῖς ἐκείνοις λόγοις, πορ-
αεπάζων ὥσπερ ἰκτίνος τὰ
ὄψα, καὶ τὸν πλησίον πα-
ραγκωνιζόμενος, καρύκῃς
τὸ γῆριον ἀνάπλεως, κυνη-
δὸν ἐμφερούμενος, ὅππῃ
κυφῶς, καθάπερ ἐν ταῖς λο-
πάσι τιμὴν ἀρετῇ εὐρέσειεν
προσδοκῶν, ἀκρεβῶς τὰ τεύ-
χλια πρὸ λιχανῶν ἀποσμή-
χων, ὡς μηδὲ ὀλίγον τῷ μυλ-
τωτοῦ καλαλίποι, μεμφίμοι-
νος αἰεὶ ὡς τὸν πλακοῦντα
ὅλον, ἢ τὸν σῶν μόνος τῆς
ἄλλων λάβοι, ὅ,τι περὶ λιχ-
νείας καὶ ἀπλησίας ὄφελος,
μέθυτος καὶ πάροινος, οὐκ
ἄχρῃς ὡδῆς καὶ ὀρχησέως
μόνον, ἀλλὰ καὶ λαιδορείας
καὶ ὀργῆς προσέτι, καὶ λό-
γοι πολλοὶ ὅππῃ τῇ κύλικι,
τότε δὴ καὶ μάλιστα περὶ
σωφροσύνης καὶ κοσμιότη-

τος,

τος, καὶ ταῦτά, φησιν, ἥδη
 ὑπὸ τῷ ἀκράτου πονήρῳ ἐ-
 χον, καὶ ὑποβαλίζων βελῶ-
 ος. εἴτα ἔμελος ἐπὶ τέτοις, καὶ
 τὸ τέλευταῖον ἀράμφοι τι-
 νες ἐμφέρουσιν αὐτῷ ἐκ τῷ συμ-
 ποσίου τῷ αὐλησίδος ἀμφοτέ-
 ραις ἐπειλὺμνόν. πλὴν ἀλ-
 λά καὶ νήφων, οὐδενὶ τῷ πορσί-
 ων παραχωρήσειν αὐτῷ ψύ-
 σματος ἑνός, ἢ θρασύτης
 ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ κολά-
 κων ἐστὶ τὰ πρῶτα, καὶ ὁπποῦν
 πορχειότατα, καὶ ἡ γοητεία
 πορνεύεται, καὶ ἡ ἀναισχυντία
 παρομαρτεῖ, καὶ ὅλως πάν-
 σοφον τὸ χεῖμα, καὶ πάντα
 χόρην ἀκριβές, καὶ τοικίλως
 ἐντελές. οἰμῶς τὸ τοιγαροῦν
 οὐκ εἰς μακρὰν χρεὼς ὦν. τί
 τῷτο; παπαί, χεῖνιος ἡμῖν
 Θρασυκλῆς. Θρα. οὐ καὶ ταῦ-
 τα ὦ Τίμων τοῖς πολλοῖς τέ-
 τοις ἀφῆγμαι, ὥστε οἱ τὸν
 πλοῦτόν σοι τεθιπότες, ἀρ-
 γίου καὶ χρυσίου καὶ δειπνῶν πο-
 λυτελῶν ἐλπίδι σωθεδραμῇ
 κασι, πολλὸν πλὺν κολακείαν
 ἐπιδέξάμενοι πρὸς ἄνδρα εἶναι

tateque, atque ista qui-
 dem loquitur, quum iam
 a mero male habens, &
 balbutiens ridiculus. De
 inde vomitus super his.
 Postremo sublatum eum
 de conuiuio efferunt ali-
 qui, ambabus manibus
 tibicinæ inhærentem.
 quanquam alioqui ne
 sobrius quidem ulli pri-
 mariorum cesserit vel
 mendacio vel confiden-
 tia, vel auaricia. Quin
 & inter assentatores pri-
 mas tenet, peierat prom-
 ptissime, anteit impottu-
 ra, comitatur impuden-
 tia. In summa prorsus
 admirandum quoddam
 spectaculum est omni ex
 parte exactum, varieque
 absolutum, proinde non
 eiulabit clarius videli-
 cet, quum sit modestus.
 Quid hoc? papa, tandem
 nobis Thrasycles? Τηκ.
 Non hoc animo ad te
 venio, Timon, quo ple-
 rique isti, qui nimirum
 opes admirati tuas, ar-
 genti, auri, opiparorum
 conuiuiorum adducti spe
 concurrunt, multaque
 assentatione deliniunt
 te, hominem videlicet
 simplicem, facileque im-

T

parti-

partientem id quod adest. Siquidem haud ignoras offam mihi in cenam sufficientem esse, tam obsonium suauissimum, expe aut nasturcium, aut si quando deliciar, pusillum salis. Porro potum fons Athenis nouem saliens venis, suppeditat. Tum pallium hoc quauis purpura potius. Nam aurum nihilo magis apud me in precio est, quam calculi, qui sunt in littoribus. Sed tua ipsius gratia huc me contuli, vt ne te subuerterit pessima iste atque insidiosissima res, opulentia, quippe quæ multis sæpenumero immedicabilium malorum extiterit causa. Etenim si me audies, potissimum opes vniuersas in mare præcipitabis, vtpote quibus nihil sit opus bono viro, quique philosophiæ possit opes perspicere. Ne tamen in altum obone, sed ferme ad pubem visque ingressus, paulo ultra solum fluctibus oportum, me quidem vno spectante. Quod si hoc non vis, tute igitur eas

potio-

σὲ ἀπλοῖκον, καὶ τὸν ὄντων κοινωγικόν. οἶδα γὰρ ὡς μάζα μὴ ἐμὴ δειπνον ἱκανόν, ὅσον δὲ ἡδιστον, θύμον ἢ κάρδαμον, ἢ ἔποτε τρυφῶν ὀλίγον τῆς ἀλῶν. ποτὶν δὲ ἢ ἐννεάκρουμος. ὁ δὲ τρεῖων οὗτος, ἥς βούλει πορφυρίδος ἀμείνων. τὸ χρυσίον μὴ γὰρ οὐδὲν τιμιώτερον τῆς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ, σοὶ δὲ αὐτοῦ χάριν ἐσάλλω, ὡς μὴ διαφθέρῃ σε τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ ὀπισθοκότατον κλῆμα ὁ πλοῦτος, ὁ πολλοῖς πολλαῖς αἰτίας ἀνῆκῶν συμφορῶν γενησιμῶς. εἰ γὰρ μοι πέθιοι, μάλιστ' ὅλγ' εἰς τὴν θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτὸν, οὐδὲν ἀναγκάσιον ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄντι, καὶ τὸν φιλοσοφίας πλοῦτον ὀρεῖν δυναμένῳ. μὴ μὲν τοι ἐς βάθος ᾧ γὰρ, ἀλλὰ ὅσον ἐς βουβῶνας ἐπιμελᾶς, ὀλίγον πρὸ τῆς κυμαλῶδους γῆς, ἐμοὶ ὀρεῶντος μένου. εἰ δὲ μὴ τῷτο βούλῃς, σὺ δ' ἄλλον τρέπον ἀμείνω καὶ τάχος ἐκφύ-

ἐμφέροντον αὐτὸν ἐν τῆς οἰκίας, καὶ μὴδ' ὄβολον αὐτῷ ἀνέις, διαδιδῶς ἅπασι τοῖς δεομένοις, ὧ μὲν ἔδραχμας, ὧ δὲ μνᾶν, ὧ δὲ τάλαντον, εἰ δέ τις φιλόσοφος ἦν, διμοιρίαν ἢ τριμοιρίαν φέρεσθαι δίκαιος, ἐμοὶ δὲ, καὶ τοι οὐκ ἐμμαντοῦ χάριν αὐτῷ, ἀλλ' ὅπως μεταδῶ τῇ ἐταίρῳ τοῖς δεομένοις, ἱκανὸν εἰ ταύτῃ τῷ πῆραν ἐμπλήσας παρὰ τοῖς, οὐδὲ ὅλους δύο μεδίμνους χωροῦσαν ἀγίνητικούς. ὀλιγαρκῇ δὲ καὶ μέττειον χεῖρ εἶναι τὴν φιλοσοφίαν, καὶ μηδὲν ὑπερτῷ πῆραν φρονεῖν. Τίμ. ἐπαυῶ ταῦτά σου ὦ Θασύκλεις. πρὸ γούμ τῆς πῆρας εἰ δοκεί, φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ὅπμιτῆσας τῇ δικέλλῃ. Θρασ. ὦ δημοκρατία, καὶ νόμοι, παύμεθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ἐν ἐλευθέρῃ τῇ πόλει. Τίμ. τί ἀγανακτεῖς ὦ γὰρ Θρασύκλεις; μὲν

παρὰ

potiore via ex ædibus eii cito, ac ne obulum quidem tibi facias reliquū, videlicet largiens iis, quicunque opus habent, huic quinque drachmas, illi minam, alii talentum. Si veto quis philosophus fuerit, duplam aut triplam portionem ferre dignus est. Quamquam hoc quidem mihi non mea ipsius gratia peto, sed quo amicis si qui egebunt, donem, sat est si modo peram hanc largitione tua expleueris, ne duos quidem modios Aegineticos capientem. Nam paucis contentum, modestumque conuenit esse eum qui philosophatur, neque quicquam ultra peram cogitare. Τίμ. Equidem ista, quæ dicis, probō Thrasycles, ergo si videtur, priusquam peram expleam, age tibi caput opplebo tuberibus, posteaquam ligonsum mensus. ΤΗΡΑΣ. O libertas, o leges, pulsamur ab impurissimo libera in ciuitate? Τίμ. Quid stomacharis o bone Thrasycles? num te

Τ 2 de-

defraudavi? Atqui ad-
iiciam ultra mensuram
Choenices quatuor: sed
quid hoc negotii? Com-
plures simul adueniunt,
Blepsias ille, & Laches
& Gniphon, breuiter
agmen eorum qui vapu-
labunt. Itaque quin ego
in rupem hanc conscen-
do, ac ligonem quidem
paulisper interquiescere
sino, dudum fatigatum?
Ipse vero plurimis con-
gestis saxis, procul eos
lapidum grandine peto.
BLE. Ne iace o Timon,
abimus enim. TIM.

At vos quidem nec
citra sanguinem,
nec absq; vul-
neribus.

παρεκέλευσμαι σε; ἢ μὲν
ἐπιβαλὼ χόινικας ὑπὲρ
τὸ μέτρον τέπρασας. ἀλλὰ
τί τοῦτο; πολλοὶ ξυνέρχον-
ται. Βλεψίας ἐκείνος, καὶ
Λάχης καὶ Γνίφων, ὅπως τὸ
σωτάγμα τῆς οἰμαξομένης.
ὥς τε τί οὐκ ὅτι τῶν πέτρων
ταύτων ἀνελθὼν, τῶν μὴ δι-
κελλαν ὀλίγον ἀναπαύω, πά-
λαι πεποινηκῆαν; αὐτὸς δὲ
ὅτι πλείους λίθους ξυμφο-
ρήσας, ὅτι χαλαρῶ πύρεξ-
θεν αὐτοῦ; Βλεψ. μὴ βάλ-
λει ὦ Τίμον, ἀπιδὼ γάρ. Τί.
ἀλλ' οὐκ ἀναιμωλί γε ὑμεῖς,
οὐδὲ αὖτις βαρύν-
των.

FINIS,

Τ Ε Λ Ο Σ.

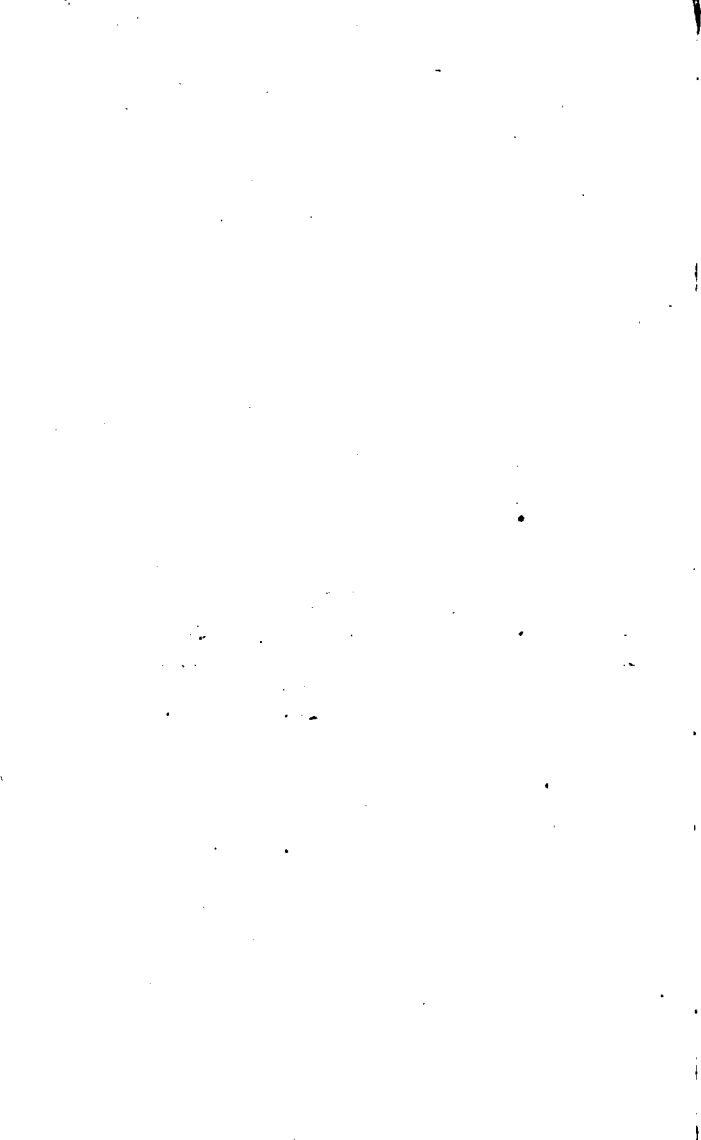

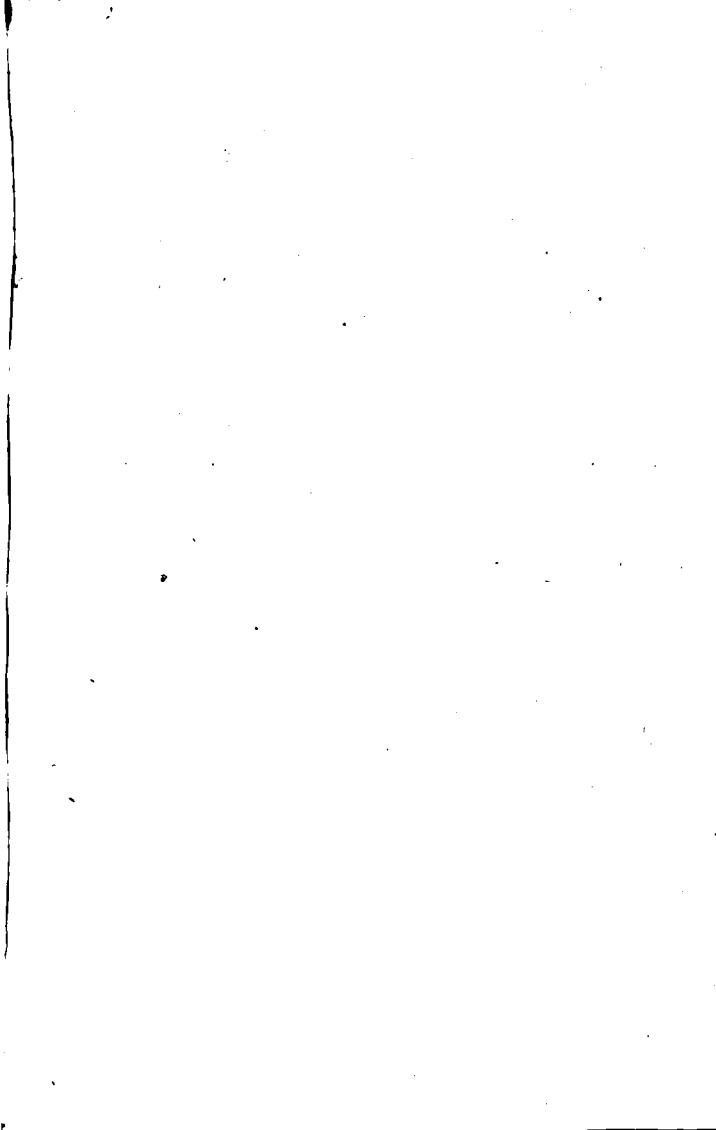
L I P S I Æ

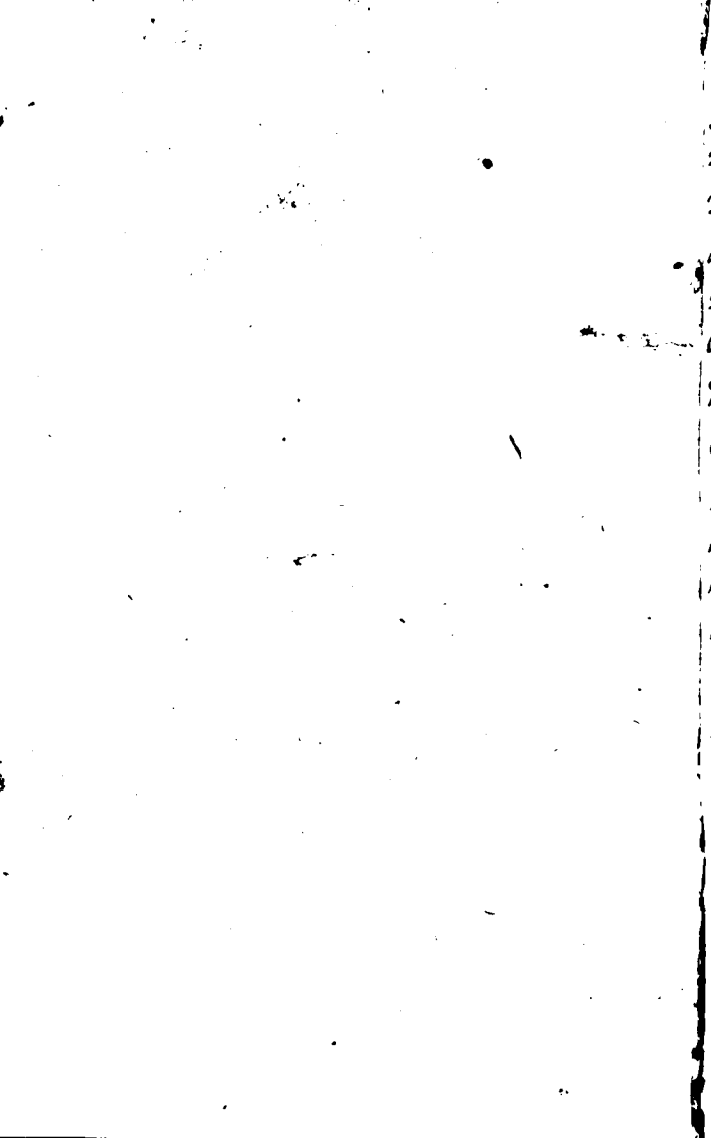
*Excudebat Ernestus Vægelin
Constantiensis.*

Anno

M. D. LXVII.

Deorum Dialogi. 1. Panis & Merc. 69.

1. Promethei & Jovis. 23. Apoll. & Bac. 73.

2. Amotis & Jovis 3. 24. Merc. & Majd. 74.

3. Jovis & Mercurii. 5.

4. Jovis & Ganym. 6. Martini Dialogi. 78.

5. Juvonis & Jovis. 11. 1. Iotidis & Galathea.

6. Eotundem. 13. 2. Cyclopois & Nept.

7. Apoll. & Uibc. 19. 3. Atjorhei & Nept. 84.

8. Vulcani & Jovis. 22. 4. Menelai & Protei.

9. Neptuni & Merc. 24. 5. Panopos & Galena.

10. Mercu. & Solis. 27. 6. Tritonis, Anigmo,

11. Veneris & Lina. 30. -nis & Neptuni. 90.

12. Ven. & Cupid. 32. 7. Noti & Zephijri.

13. Jovis, Absc. & Herc. 8. Nept. & Delphinum.

14. Mercu. & Apol. 36. 9. Neptuni & Nereid.

15. Eotundem. 38. 10. Jridio & Nept. 99.

16. Juvonis & Latona. 11. Xantho & Mars. 100.

17. Apoll. & Merc. 43. 12. Iotidis & Thetidis.

18. Juvonis & Jovis. 46. 13. Neptuni & Enyaei.

19. Ven. & Cup. 48. 14. Tritonis & Nereid.

20. Deorum Judicium. 15. Zephijri & Noti. 110.

21. Martis & Mercurii

- Inferni Dialogi. 113. ¹⁰ Attaci, Protefilai etc.
 1. Diogenis & Pollucis. 20. Menippi & Aesi.
 2. Plito, & 9 Menippa. 21. Menippi & Cethei.
 3. Menippi, Amphilozi 22. Claronis & Memi.
 & Trophionii. 119. 23. Protefilai & Plito.
 4. Mercurii & Claronii 24. Diogenis & Mani.
 5. Claronis & Mercuri. 25. Nirei, Theoditi etc.
 6. Terpsionis & Plutii. 26. Menippi & Irenis.
 7. Zenopanti & Calli. 27. Diag. Antisthenis
 8. Crenonius & Demetrius & Cratetis. 28.
 9. Symili & Polixenti. 28. Menippi & Tinejre.
 10. Charon, Morthii etc. 29. Agacis & Agam.
 11. Cratetis & Diogenis. 30. Minois & Sphratii.
 12. Alex. Han. Minos. 31. Menippus & Philomn.
 13. Diogenis & Alexand. 32. Timon five.
 14. Alex. & Philippi.
 15. Antilogi & Axill.
 16. Diogenis & Herculi.
 17. Menippi & Tantalii.
 18. — & Mercurii.

Nisanthropus 241.

W. F. J. F.